

Thanh Phong Từ Lai

Contents

Thanh Phong Từ Lai	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	45
14. Chương 14	51
15. Chương 15	54
16. Chương 16	57
17. Chương 17	61
18. Chương 18	65
19. Chương 19	68
20. Chương 20	71
21. Chương 21	75
22. Chương 22	79
23. Chương 23	84
24. Chương 24	87
25. Chương 25	90
26. Chương 26	94
27. Chương 27	97
28. Chương 28	100
29. Chương 29	103
30. Chương 30	106
31. Chương 31	109
32. Chương 32	113
33. Chương 33	117
34. Chương 34	119
35. Chương 35	122
36. Chương 36	125
37. Chương 37	130
38. Chương 38	133
39. Chương 39	140
40. Chương 40	145
41. Chương 41	148

42. Chương 42	152
43. Chương 43	155

Thanh Phong Từ Lai

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ – hiện đại đô thị – kịch tình máu tró – 1×1 – HE. Biên tập: SoleilVai chính: Từ Thanh Phong x Lương Tấn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-phong-tu-lai>

1. Chương 1

Biên tập: Soleil

Bắt đầu từ tối hôm qua tuyết vẫn rơi không ngừng, lớp tuyết dày phủ trắng hàng cây nhựa ruồi được tía tốt ngay ngắn bên ngoài, ngược lại thoáng dịu đi bầu không khí xơ xác tiêu điều nơi bệnh viện.

Tề Diệp răng rắc cắn táo, đợi đầu dây bên kia điện thoại nói xong lời mới vừa ăn vừa cười khà khà nói: “Biết chưa? Đừng có hằng ngày nghe bọn truyền thông lừa dối, bọn họ cái gì mà không biết hả, chẳng qua không ai dám viết thôi.”

Bên kia điện thoại vội vàng hứa theo: “Dạ dạ dạ, thiệt tình chỉ có người tốt như anh Tề là thành thật hà! ...”

Tề Diệp mắt tự nhiên ứa một tiếng, chờ bên kia khoa trương xong mới chậm rãi nói: “Kỳ thật còn có chuyện này, nhưng mà cậu không được nói ra ngoài nhé. Tôi chỉ lên nói thôi đó.”

“...”

“Cậu Tư Thần kia, biết không? Mấy bữa rày tham gia chương trình “Yên tĩnh di động” đứng thứ nhì đó... Không phải bảo cha mẹ cậu ta đang công tác nước ngoài sao? Còn là thương nhân ái quốc cơ đấy?” Tề Diệp hứ một tiếng: “Kỳ thật là con đám thợ thuyền đen! Bọn thuộc hạ trông coi mấy cái thuyền lậu, chuyên đi lại bên Nam Mĩ.”

“Hả?!”

“Cái đứa đứng thứ năm thứ sáu gì ấy mới là hạng nhì, season đang chiếu thực ra sau này mới được quay lại. Tư Thần vì sửa hạng đúng là cái gì cũng bỏ được, buổi tối cùng đạo diễn với đạo sư chơi threesome, ba ba ba, đến sau eo còn bị thương. Tên đạo diễn kia cũng là thứ rác rưởi mảnh lỏi, tung clip hậu trường cậu ta eo thương do khiêu vũ, chắc —— ”

Giống như là vì phối hợp lời hấn nói, trên TV kênh giải trí nhanh chóng phát ra tin tức: Tư Thần vì luyện múa phần eo bị thương, người đại diện giải thích vết thương cũ tái phát. Ảnh đi kèm là một nam sinh ngượng ngùng tươi cười.

Tề Diệp ngẩng đầu híp mắt, vừa muốn bày ra vẻ mặt trào phúng lại thoáng nhìn thấy ngoài cửa phòng bệnh có hai người đang nói chuyện. Sắc mặt hấn đại biến, bay nhanh nói: “Tôi bên này có chuyện bận, cúp đây!”

Chữ “đây” chưa nói xong, Lương Tấn đã đẩy cửa đi vào, trong tay còn bưng đĩa bày mấy loại hoa quả đã rửa sạch, đủ mọi màu sắc rất đẹp mắt.

Lương Tấn ngẩng đầu thấy mặt Tề Diệp như táo bón nhìn mình, sững sốt: “Sao vậy?”

Tề Diệp lắc đầu: “Không có gì, bỏ không phải đi rửa hoa quả hử? Sao về nhanh vậy.”

Lương Tấn ở một tiếng, cười cười hơi chút ngượng ngùng: “Tôi mới gặp bác sĩ Tô, chị ấy giúp tôi rửa nè, còn cho tôi đĩa trái cây nữa, là bệnh nhân tặng đó.”

Lương Tấn lớn lên rất ưa nhìn, ánh mắt trong trẻo sáng mũi thẳng tắp, thoát nhìn có vẻ vừa ngốc lại manh, rất được mấy bé gái cô dì trong bệnh viện thích.

Tề Diệp trộm cầm điện thoại nhét một bên, lại gần xem. Dĩa trái cây rất đẹp, tạo hình là nửa quả bí đỏ, da vàng tươi, bí đỏ xanh tươi ướt át, mặt trên còn cắm mấy đóa hoa trắng nhỏ trang trí.

“Chắc, nhìn coi đái ngộ này, bồ là mất trí nhớ cũng không phải mất trí...” Tề Diệp tiện tay bẻ một trái chuối, chua lè nói: “Lần trước tôi bị người ta đánh cho đầu rơi máu chảy, cũng ở khu này mà có ai giúp rửa cho đâu.”

Lương Tấn đã cởi giày lên giường, nghe nói vậy quay đầu nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: “Tại vì đều là tôi rửa mà.”

Quan hệ giữa cậu và Tề Diệp tốt lắm, theo như thiên hạ nói thì như gay mật vậy đó. Tề Diệp đột trước vì muốn có vé xem concert của Tần Thời, đi trộm vé bị bảo vệ đánh. Lương Tấn đau lòng vô cùng, xin nghỉ phép đến chăm sóc hấn, mỗi ngày chuyện làm nhiều nhất là rửa hoa quả.

Tề Diệp quả thực chính là máy thu hoạch hoa quả.

“Bồ làm một nửa ông chủ còn đi trộm vé người ta làm chi, sao không nói với nhân viên bên dưới?” Lương Tấn liếc nhìn gã, trên trán Tề Diệp còn lưu một vết sẹo nhỏ nhưng đã không còn rõ ràng.

“Chưa kể lần tổ chức concert này thu tặng vé là lãnh đạo, đến giữ trật tự đều chỉ là mấy người dân cảnh phổ thông, bọn họ cả buổi tối đứng liên vài tiếng đồng hồ đã rất mệt rồi, thả một hai người quen đi vào không sao đâu.”

“Ai để ý đám nhân viên công tác chứ?” Tề Diệp hừ một tiếng: “Một hai người hở? Là một đám thì có! Nếu là hồi trước bọn này đều mất nhắm mắt mở, nhưng lần này là Tần Thời bồ cũng không phải không biết.”

Hiện tại tổ chức concert có thể kiếm tiền không nhiều, đa số các buổi biểu diễn vé đều không bán được ra ngoài, chưa kể còn phải hao hết tâm tư đi tuyên truyền tạo hiệu ứng. Nhưng mà Tần Thời lại không phải vậy, hấn là diễn viên kiêm ca sĩ, năm trước vừa nhận giải Ảnh đế ở Cannes, năm nay nhiệt độ chưa giảm đã bắt đầu đi lưu diễn concert, vé đương nhiên không đủ bán.

Tề Diệp thở dài nói: “Bên phía phê duyệt sợ người đông sinh chuyện, cấp phép chỗ ngồi ít, hết một phần ba đưa cho cái đám này, còn lại tôi còn giành được cái gì.”

“Cũng đúng ” Lương Tấn nghĩ nghĩ, có chút khó xử: “Vậy lần sau bồ nhớ gọi tôi nhé.”

Tề Diệp liếc cậu một cái, “Gọi bồ làm chi?”

“Lỡ bọn họ lại đánh bồ tôi liền kêu người chứ sao” Lương Tấn cười nói, “Gọi Tần Thời ra nhờ cậu ấy giúp bồ đánh, cậu ấy từng lấy quán quân môn Sanda đó.”

“Thôi không cần, ” Tề Diệp thụ sủng nhược kinh, “Mắc công lại xảy ra chuyện lớn.” Hấn dừng một chút, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: “Nghe nói, bồ là vì đi thuê phòng với anh ta mới bị tai nạn giao thông hở?”

Lương Tấn há to miệng, lại ngậm lại, cảm xúc tuột xuống rõ rệt. Khuôn mặt cậu thực tiêu chuẩn, cho dù đứng trộn giữa đám ngôi sao cũng có thể để người khác liếc mắt nhận ra, chỉ là tính cách có hơi mềm mại, như bây giờ cúi đầu không nói hơn phân nửa là đang chịu ầm ức, thoát nhìn còn làm người đau lòng.

Tề Diệp từ dưới gối nhanh chóng móc ra di động, tanh tách chụp một tấm.

Lương Tấn: “...”

Lương Tấn bắt đắc dĩ: “Tôi đang thương tâm muốn chết nè, bồ chụp cái gì hở.”

“Ai u, có thể ngủ với Tần Thời còn thương tâm. Mau thấy đủ đi, để tôi ngủ với hấn một đêm, không không không, để hấn ngủ với tôi một đêm, bắt tôi viết tay toàn bộ tin tức phát thanh tôi cũng không ý kiến nhé!”

Tề Diệp nhanh chóng lưu ảnh chụp vào folder an toàn, còn set password, tiếp tục thúc giục: “Mau chóng khai báo mau, còn nữa, bồ lần này mất trí nhớ là sao?”

” Giả bộ đó.” Lương Tấn nói thật: “Tôi không mất trí nhớ.”

“Hử?” Tề Diệp liếc cậu, “Tức là sao...”

“Tôi thật ra là không biết phải đối mặt với Từ Thanh Phong như thế nào.” Lương Tấn kéo chăn lên, kết quả mới kéo hai cái, phía dưới chân lại lộ ra ngoài, lại đẩy về.

Lễ Giáng Sinh Tần Thời đến B thị khuyên Lương Tấn tiếp nhận một bộ phim cổ trang, nhân vật nam thứ chính trong phim rất ổn, muốn để Lương Tấn thử sức. Tần Thời bây giờ rất có địa vị trong giới, lời này nói ra xem như sự tình đều đã định, chỉ chờ Lương Tấn gật đầu mà thôi. Lương Tấn vẫn luôn ôm giấc mộng diễn xuất, tuy mấy năm nay cùng Từ Thanh Phong lãng xê thành công không ít tiểu minh tinh nhưng chính mình lại chưa từng tiếp nhận bất cứ nhân vật nào.

Chung quy cậu chưa từng học diễn xuất nên không có đạo diễn nào tìm cậu. Mà nếu chính mình lại nhờ quan hệ mà nhập đoàn lại sợ diễn tệ khiến Từ Thanh Phong không vui, khi không lại đi lãng phí tiền công ty. Tần Thời có thể đưa ra lời mời, Lương Tấn tự nhiên mừng rỡ liền lập tức lái xe chạy qua.

Ai biết đến nơi mới hay Tần Thời vừa dự tiệc rượu, uống có hơi nhiều.

Lương Tấn đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, bị manager của Tần Thời nhờ vả chỉ có thể đỡ người về phòng khách sạn trước. Ngờ đâu đúng lúc ấy lại gặp Từ Thanh Phong ngay trên hành lang. Người này mặc một bộ lễ phục màu tối, dáng người cao ngất, khôi ngô đẹp trai vô cùng. Toàn bộ khách sạn thật không có ai gây chú ý hơn hẳn. Mà càng đáng kinh ngạc hơn là, Từ Thanh Phong lúc ấy đang ôm một cậu nam sinh thanh tú.

Lương Tấn quen biết Từ Thanh Phong hai mươi năm, ở chung năm năm, tuy mấy năm nay có xung đột không ngừng nhưng dù gì đi nữa cũng không ngờ sẽ có ngày gặp “kẻ thứ ba”.

Lương Tấn thở dài, “Anh ta hồi trước nói với tôi đi công tác, ai biết lại là mang người khác đi thuê phòng. Tôi lúc đó... Lúc đó cũng không biết làm sao, liền...”

Tề Diệp vội hỏi: “Liền làm sao?”

“Liền nổi giận.” Lương Tấn bình thường tính tình mềm mỏng, lại càng ít gây lộn với người khác, ngày đó lại là thật sự nổi giận.

“Đầu óc tôi loạn cả lên, lúc phản ứng kịp lại không biết khí lực từ đâu ra, coi Tần Thời thành vũ khí dùng sức mà ném qua luôn.”

“...”

“Tôi thấy được đầu gối Tần Thời đập đến chỗ dó của Từ Thanh Phong.” Lương Tấn cẩn thận chỉ chỉ giữa hai chân mình, về mặt phức tạp nói, “Từ Thanh Phong lúc ấy kêu thảm thiết lắm, tôi bình tĩnh lại rồi lại sợ bị anh ta đánh, sợ tới mức chỉ muốn mau về nhà thôi. Trong lúc rối loạn thì đụng vào cây cột ở bãi đỗ xe.”

Lúc cậu tỉnh lại đã ở trong bệnh viện, chung quanh giường bệnh vây quanh một vòng người, đập vào mắt đầu tiên chính là Từ Thanh Phong cùng cậu nam sinh kia. Lương Tấn mờ mịt nhìn một vòng, nghĩ bụng thôi rồi, Tần Thời sao không ở đây chứ, có phải bị Từ Thanh Phong đánh cho xong đời rồi không?

Cậu nghĩ như vậy, miệng hỏi ra câu đầu tiên là: “Tần Thời đâu?”

Từ Thanh Phong đen mặt tại chỗ, áp khí quanh thân lạnh lẽo như khí hậu vùng Siberia.

Lương Tấn lại càng hoảng sợ, cảm giác một giây sau Từ Thanh Phong liền nhảy dựng lên tiến hành bạo kích vô cùng tàn ác với cậu. Cậu do dự, trong đầu tự động hiện ra câu lời thoại cực kỳ máu chó: “Xin chào? Anh là ai, tôi hình như mất trí nhớ.”

Mặc kệ câu kịch của Lương Tấn cỡ nào vớ vẩn, hoặc khả năng não chấn động gây mất trí nhớ nhiều hay ít, dù sao Từ Thanh Phong cũng thật bị dọa sợ. Hắn hai ngày này lần lượt gặp hết bác sĩ chủ nhiệm đến phó viện trưởng, lại nhờ các vị chuyên gia cổ vấn xong, cuối cùng vẫn dựa theo biện pháp nguyên thủy nhất kêu gọi đám bạn tốt của Lương Tấn đến giúp cậu hồi ức chuyện cũ.

“Bỏ mới trở về không biết chứ mấy ngày hôm trước tôi thiệt đúng chịu tội mà, thiếu chút nữa điên luôn rồi.” Lương Tấn lòng còn sợ hãi, “Đám Mã Minh họ đều đến đây, ngồi bên kia vừa cắn hạt dưa vừa tán dóc

chuyện tụi mình trước kia ở đại học. Tôi giả bộ không biết thì cũng đành thôi, cái tên Mã Minh lắm mồm kia lại toàn nói về mấy chuyện đồn đãi không thật làm tôi xém nhẹn không nổi đi sửa đúng cậu ta.”

Lương Tấn vỗ vỗ ngực: “May mà nhẹn xuống được, bữa đó tôi làm mộng cả đêm biến thành thuyết gia nơi nơi nói nói nói, dưới đài thiết nhiều người im lặng nghe, nghe xong còn phải trả tiền nữa.”

“Thôi ghen đi.” Tề Diệp đồng tình tổng kết.

“Ồ, ” Lương Tấn gật đầu: “Cũng may tôi thông minh nha, lúc sau nói với Từ Thanh Phong tôi cái gì cũng nhớ rõ chỉ trừ ảnh. Ảnh mới nói đám Mã Minh bọn họ đi về.”

“Ồ...” Tề Diệp dừng một chút, khó mà tin hỏi cậu: “Từ Thanh Phong vậy mà cũng tin?”

“Tin chứ, hơn nữa...” Lương Tấn muốn nói lại thôi, qua một lúc mới do dự hỏi: “Tôi gọi bồ đến chính là có chuyện không rõ nè.”

Tề Diệp nhìn cậu, ý bảo cậu tiếp tục.

“Hôm qua Từ Thanh Phong đến thăm tôi, nói nếu tôi thật không nhớ ra, ảnh có thể trực tiếp nói cho tôi biết luôn.” Lương Tấn nhíu mày, rồi rầm nói: “Ảnh nói, kỳ thật ảnh là anh trai tôi.”

2. Chương 2

Biên tập: Soleil

“Tôi là anh trai cậu, ” Từ Thanh Phong mặt mày bình tĩnh đưa qua một tấm ảnh chụp, “Cái tên trắng béo mập mập này, là bạn trai cậu.”

Trên ảnh chụp là ba đứa nhóc bảy tám tuổi kẻ vai sát cánh đứng cạnh nhau, trên người là bộ đồng phục màu trắng sọc xanh, trước ngực còn cột chiếc khăn quàng đỏ thắm. Lương Tấn chỉ có thể nhận ra tên nhóc đẹp trai nhất là Từ Thanh Phong, còn với hai đứa trẻ khác lại không chút ấn tượng.

Cậu bối rối chẳng hiểu chi hết, nhưng vẫn ngoan ngoãn chỉ vào thằng bé béo nhất, “Là đây hả?”

“...” Từ Thanh Phong nhíu mày, lúc lâu sau mới nói: “Đó là cậu.”

“Hả?” Lương Tấn trợn mắt nhìn chằm chằm thằng ranh béo tròn múp míp trên ảnh, nhìn một lúc lâu mới giật mình tỉnh ngộ gật gật đầu, “À à à, em sao lại béo như vậy nhỉ!”

“Cậu hồi xưa thích ăn thịt đầu heo, mỗi ngày ngón tay đều bóng nhẫy, ” Từ Thanh Phong cúi lưng vươn người nhìn thoáng qua, ghét bỏ mà nói: “Cậu mà không mập thì thật thiên lý khó dung.”

“Vậy cậu ta thì sao?” Lương Tấn hơi xấu hổ, mau chóng chỉ vào người thứ ba nói sang chuyện khác, “Cậu ta cũng ăn thịt đầu heo hả?”

Từ Thanh Phong ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm tấm ảnh chụp im lặng thật lâu sau mới chậm rãi đứng thẳng thân mình, gật đầu.

“Phải. Là cậu mỗi lần mua đầu heo ăn không hết, sợ mang vào lớp học bị thầy cô mắng nên bảo hẩn ăn phần còn lại.” Hẩn nâng tay nhéo mũi, thở dài, “Lúc ấy Tấn Thời đang luyện múa ballet, phải khống chế thể trọng, ban ngày lại ăn thịt nên chỉ có thể chịu đựng không ăn hai bữa còn lại thôi mà vẫn béo.”

Ánh nắng nhỏ vun từ cửa sổ chiếu vào, khiến đuôi mày khóe mắt Từ Thanh Phong như thoáng nhiễm một tầng quang vàng. Hẩn đẹp trai đến gần như hoàn hảo, Lương Tấn ngồi ở trên giường bệnh si ngốc mà nhìn, hoảng hốt nghe thấy Từ Thanh Phong nhẹ giọng hỏi: “Lương Tấn, cậu mất trí nhớ thật sao?”

Lương Tấn theo bản năng muốn lắc đầu, nhưng mà cậu còn chưa nói, Từ Thanh Phong đã xoay người nhanh rời khỏi.

Tề Diệp ở cạnh Lương Tấn hai ngày, đối với chuyện Từ Thanh Phong hành động không theo lẽ thường, kết luận đưa ra vẫn là Từ Thanh Phong muốn chia tay Lương Tấn. Hẩn không nói cho Lương Tấn việc hẩn lên

lút tiết lộ chuyện đen tối về cậu tiểu thịt tươi kia, dù sao Lương Tấn tính cách mềm mại như vậy sẽ không đồng ý loại phương pháp hạ cấp này đâu. Nhưng là Tề Diệp vẫn rất bức bối, bởi vì trong khi Lương Tấn nằm viện, mọi người trong giới ai cũng biết Từ Thanh Phong có tâm hoan.

Hai người bọn họ không gặp thì thôi, đã gặp thì hi hi ha ha cùng ăn cùng ngủ. Tề Diệp làm công ty giải trí thường xuyên giao tiếp cùng các loại ngành nghề khơi thông quan hệ, gì không được chứ đạo lý ngoài miệng là ra ngô ra khoai.

Hắn nhận định Từ Thanh Phong thành lão miêu trộm tinh bên ngoài liền cực lực khuyên bảo Lương Tấn cũng đi tình biệt luyện.

“Từ Thanh Phong tám phần là đã ngoại tình, muốn thừa dịp bỏ mất trí nhớ phải sạch quan hệ với bồ, bồ nói xem bồ thăm mền hắn ta nhiều năm như vậy cuối cùng muốn xác định quan hệ còn phải tự mình ra trận bắt ép, có lúc nào do hắn tự chủ động không hả?”

Lượng tin tức trong lời nói quá lớn, Lương Tấn hoảng sợ che miệng Tề Diệp lại.

Tề Diệp trừng mắt kiên trì ừm ừm ừm không ngừng: “Trong công ty nhiều tiểu thịt tươi như vậy, đuổi đi một lại đến hai, bồ không chia tay bây giờ thì sớm muộn gì cũng thành Tôn Ngộ Không mỗi ngày đi trốn yêu. Từ Thanh Phong có gì tốt chứ... được mỗi cái mặt đẹp trai thôi có gì mà bồ không được ... Chim bự... A...”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, vị y tá tình cờ đi ngang cau mày răn dạy hai người: “Ồn ào gì đấy, có biết đang dưỡng bệnh không hả! Cậu kia! Mau về lại giường cậu ngay!”

Lương Tấn sớm đã thu tay thành thật mà trở mình nằm xuống, Tề Diệp cúi đầu khom lưng, chờ y tá đi xa mới trộm thở ra, trợn trắng mắt.

Lương Tấn nhìn hắn, bỗng nhiên đỏ mặt nói: “Ừa.”

“...” Tề Diệp giật mình, “Ừa cái gì ừa...”

Hắn trừng mắt, chợt nhớ tới câu hỏi lúc nãy, trời biết hắn chỉ thuận miệng nói mà thôi, ai biết Lương Tấn lại cho là câu nghi vấn mà trả lời, còn cho đáp án khẳng định nữa chứ.

Tề Diệp mặt cũng xoẹt đỏ bừng. Hắn lúc trước còn nghĩ bụng điều kiện Lương Tấn tốt hơn Từ Thanh Phong, làm gì mà nhất định phải treo cổ trên cái khóa táo thụ vận vẹo này, nguyên lai vấn đề là đây.

Hắn bưng khuôn mặt đỏ như ớt khỉ, cố gắng làm bộ ra vẻ già giận đứng đắn, vỗ vỗ vai Lương Tấn: “Cái này... E hèm, cái vụ tính phúc này... Cũng không phải nhất định là thế...” Hắn ha ha hai tiếng, cuối cùng hỏi: “... Lớn cỡ nào?”

“...”

Giơ tay múa chân ra thước tắc xong hai người đỏ mặt song song nằm trên giường. Tề Diệp ý chí cũng không quá kiên định: “Haiz, kích cỡ cũng hiếm thấy ghê ha, bồ nếu đối đối tượng có thể hạnh phúc hay không đây...”

Quan hệ cả hai không mỏng, nói chuyện đề tài cũng không kiêng kị, chỉ là Tề Diệp Nhất vẫn còn độc thân nên Lương Tấn bình thường ít nói với hắn về Từ Thanh Phong. Hôm nay đề cập chỉ do ngoài ý muốn, đương nhiên đề tài có thể tiếp tục cũng là vì Lương Tấn bản thân còn đang mê mang.

Lương Tấn nhắm miệng, chờ nhiệt độ trên mặt thoáng giảm mới nhẹ giọng nói: “Tôi thật không biết, có nên ... tách ra không. Từ Thanh Phong thật sự rất tốt rất tốt, tôi thích anh lắm.”

Cậu nói, thanh âm cũng thấp xuống, “Nhưng tôi càng không biết anh có thích mình không. Anh làm chuyện gì cũng đều do tôi ép, chung sống cũng do tôi yêu cầu, trước kia tôi cho rằng chỉ là anh không thích biểu đạt ra ngoài thôi, nhưng ngày đó tôi thấy anh ôm cậu trai kia, tôi đột nhiên rất sợ hãi.”

Tề Diệp quay đầu lại, kéo tay Lương Tấn dùng sức chà xát.

Lương Tấn buông mắt, hàng lông mi dày chớp chớp. Cậu nói: “Tôi sợ anh vốn không thích tôi, chẳng qua vì chiều cố tôi, đồng tình tôi, mới miễn cưỡng sống với tôi.”

Tề Diệp giật môi, đang loay hoay không biết nên khuyên cậu thế nào, lại nghe Lương Tấn nhẹ giọng nói: “Nhưng mà, buông tay ảnh để ảnh vui vẻ bên người khác, tôi thật không làm được.”

Tình yêu là thứ rất khó nói, đặc biệt như Lương Tấn cùng Từ Thanh Phong, thanh mai trúc mã hơn hai mươi năm, đi đến bước này đã không dễ dàng. Giữa bọn họ từng trải qua muôn vàn khó khăn, tuy phần nhiều là Lương Tấn bất khuất mà phát huy tinh thần cách mạng, thế nhưng Từ Thanh Phong chưa bao giờ để cậu chịu khổ ảm ức. Hai người bên nhau đã nhiều năm, làm sao nói tách liền tách, Lương Tấn thật sự không chấp nhận được.

Cậu nói rất trực tiếp, Tề Diệp cũng mơ hồ hiểu được tâm sự của cậu.

Giả vờ mất trí nhớ kỳ thật cũng không phải vì sợ Từ Thanh Phong đánh cậu, Từ Thanh Phong thà bị đâm chết cũng sẽ không đánh Lương Tấn. Lương Tấn kinh hoàng là sợ Từ Thanh Phong nói chia tay. Cậu vừa tỉnh đã thấy nam sinh bên người Từ Thanh Phong, bản thân liền tự mình hoảng trước, chỉ có thể làm bộ quên hết để kéo dài thời gian. Nhưng thật ai cũng không nghĩ tới Từ Thanh Phong lại tùy cơ ứng biến, bày vẽ ra một anh trai.

Tề Diệp im lặng một chốc, thở dài nói: “Thôi thì cũng lỡ rồi, cứ gạt trước rồi tính. Bỏ với Từ Thanh Phong thật là đôi oan gia mà, trước kia tôi đã khuyên bỏ mau cách hẵn ta xa một tí, có gì tốt đáng để bỏ ngóng trông như vậy đâu. Bỏ mà chia tay sớm chút thì đã không bị lún sâu vậy rồi.”

“Trước kia cũng muốn chia tay, ” Lương Tấn nói, “Nhưng chia không được.”

Đó là lần duy nhất Lương Tấn muốn tách ra. Lý do là gì thì cậu đã sớm quên, chỉ nhớ rõ thái độ Từ Thanh Phong lúc ấy làm cậu thực thất vọng, mà người ngoài đồn đãi cũng khiến cậu chịu không nổi. Cậu đã tưởng tượng ra rất nhiều kiểu chia tay, tỷ như kiểu văn nghệ, gửi Từ Thanh Phong một tin nhắn thông báo chia tay, rồi ném đi động một mình đi du lịch bên ngoài; hoặc như kiểu phát tiết, hung tợn ném thứ gì đó vào khuôn mặt cậu si mê suốt hai mươi năm rồi lớn tiếng mắng “Ông đây không chơi với anh”; hoặc là kiểu gió thoảng mây bay, viết một lá thư hồi ức về quãng thời gian hai mươi năm họ bên nhau, cuối cùng thoải mái chúc phúc đối phương, chỉ cần anh mạnh khỏe là ánh mặt trời tỏa sáng.

Nhưng lên kế hoạch quá nhiều Lương Tấn còn chưa kịp lựa chọn, cha cậu Lương Kiến Quân lại xảy ra chuyện. Lão Lương đồng chí nguyên bản đang khảo sát bên nước ngoài, sau lại nhanh sấp đến sinh nhật Lương Tấn, liền quyết định về nước một chuyến. Hôm đó trời còn rất đẹp, xa tại phía bên kia đại dương lão Lương nhắn tin cho Lương Tấn một câu “Con trai, chờ đó” liền lên máy bay.

Sau đó máy bay gặp tai nạn, Lương Tấn chỉ chờ đến bình tro cốt rỗng.

Lương Tấn thuở nhỏ mất mẹ, lên bốn tuổi có thầy bói lẩm mồm nói cậu mệnh cứng khắc người, bị lão Lương giờ gây đuối ra đường. Nhưng câu nói kia cậu vẫn khắc sâu nhớ rõ.

Khi ấy cậu cả ngày hoảng hốt, mấy lần xem chút nữa gặp chuyện không may. Từ Thanh Phong toàn quyền phụ trách lo liệu hậu sự cho Lương Kiến Quân, mọi chuyện hẩn xử lý rất gọn gàng kỹ lưỡng, cậu lại bắt đầu quay về ngoan ngoãn nghe lời hẩn.

Có lần Lương Tấn ngủ trong nhà, lập đi lập lại mơ thấy trước đây Lương Kiến Quân mang xe đạp lão đảo chở cậu đến trường. Lương Tấn khi đó còn là cậu quý tử béo nhà địa chủ, ngồi phía sau bắm yên xe nhỏ giọng kêu: “Ba ba chậm một chút, ba ba chậm một chút.”

Lương Tấn cuối cùng tỉnh lại, gần như không kịp thở theo bản năng túm di động gọi cho Từ Thanh Phong.

Điện thoại đã thông xong lại bỗng nhiên không biết nói gì, Từ Thanh Phong cũng không hỏi, ngược lại ngữ khí mềm nhẹ kể cho Lương Tấn một ngày công tác của hẩn, cẩn thận đến món trưa cơm khoai tây cũng kể đến rõ ràng.

Tâm tình Lương Tấn dần trầm tĩnh lại, cuối cùng mới nhỏ giọng nói, thanh âm nồng đậm giọng mũi: “Không cần báo cáo nữa, em không hỏi chuyện đó. Em chỉ... chỉ hơi kinh hoàng thôi.”

Từ Thanh Phong cúi đầu nở nụ cười, nói: “Ừ, tôi biết.”

Thanh âm hẩn trầm thấp nhẹ nhàng, cảm giác dịu dàng yêu chiều chậm rãi tràn ra bên tai Lương Tấn. Lương Tấn nghe hẩn lại nói, “Tôi chỉ muốn nói với em, có tôi ở đây.”

3. Chương 3

Biên tập: Soleil

Từ Thanh Phong không phải là một người ôn hòa gì. Cho nên một khi dụi dàng với ai, lực sát thương thật không phải đùa.

Lương Tấn từng trên weibo thấy qua một quan điểm về kỳ vọng và triển vọng, ví dụ trong đó cũng là như thế này, một người tốt mà làm một chuyện xấu thì rất khó được tha thứ, nhưng một người xấu làm một chuyện tốt lại rất dễ khiến người mềm lòng. Chủ yếu là do mức độ kỳ vọng của bạn với người đó.

Lương Tấn bỗng nhiên tỉnh ngộ, liền bấm like cho chủ post.

Lại tiếp tục nhìn xuống, chủ post phát biểu, đơn giản tổng kết mà nói, là con người thì đều có máu tiện, mà cái đám người mềm lòng chúng ta thì gọi là tiện nhân.

Lương Tấn: “...”

Cậu do dự cả buổi, lại yên lặng bấm unlike.

Nói không chột dạ là giả, cậu biết bản thân không mạnh mẽ chút nào, lúc trước khó được quyết tâm chia tay, vậy mà Từ Thanh Phong mới nói dăm ba câu liền dễ được cậu hồi tâm chuyển ý. Đến giờ Từ Thanh Phong đang có nghi vấn ngoại tình, cậu đã không thể mắng hấn ta đầy mặt nước miếng cho bồ nổi phần uất thì thôi mà ngược lại còn phải giả vờ tin tưởng đối phương, lại phải là thành ý mười phần nữa chứ.

—— Lương Tấn nhắn tin cho Từ Thanh Phong, lần nữa cả buổi mới nhắn: “Anh, ngày mai em xuất viện, anh tới đón em được không?”

Lương Tấn đã nghĩ kỹ rồi, giả vờ làm anh em cũng không phải hoàn toàn vô ích, ít nhất cậu có thể điều tra xem đến cùng vì cái gì và vào lúc nào Từ Thanh Phong muốn ngoại tình.

Ngày hôm sau Từ Thanh Phong quả nhiên tới đón cậu.

Lương Tấn đi theo sau hấn, nhìn hấn làm thủ tục xuất viện cho mình mà trong lòng vừa vui vẻ lại vừa thấp thỏm. Vui là vì Từ Thanh Phong vẫn như trước đây nghe cậu gọi là đến, thấp thỏm là sợ lỡ may trong xe có “Chị dâu” thì sao, lúc đó cậu biết làm sao bây giờ?

Ôm bất ổn trong lòng, đợi đến bãi đỗ xe Lương Tấn mới nhẹ nhàng thở ra, trong xe không có ai khác mà chỉ có đồng quần áo của cậu với bình giữ ấm cậu hay dùng. Lương Tấn mở ra thì thấy trong bình đã pha sẵn trà.

Từ Thanh Phong vẫn không nói chuyện, sắc mặt hơi trắng bệch, có vẻ không được nghỉ ngơi tốt lắm. Lương Tấn trong bệnh viện lại dưỡng ra đầy mặt hồng hào, cậu thấy Từ Thanh Phong không nói lời nào, há miệng, bỗng nhiên a một tiếng.

Trong khe hở bên ghế phó lái có một cái quần lót màu đen.

Từ Thanh Phong đang quay đầu xe thì bị cậu hô làm hoảng sợ, bèn quay đầu lại xem, sắc mặt lập tức thay đổi. Hấn vờ ho khan một tiếng muốn dời đi chú ý của Lương Tấn, dè dặt Lương Tấn lại giơ cái quần lót lên.

“Của em hả?” Lương Tấn sững sốt, lại kéo kéo dây thun quần lót, xác nhận: “Đúng ha, là của em mà.”

Từ Thanh Phong: “...”

Lương Tấn: “...”

Lương Tấn lúc này mới chú ý tới, hôm nay Từ Thanh Phong dùng chiếc Pajero của hấn.

Lúc trước hai người đều là tan tầm cùng về, Lương Tấn vẫn cảm thấy Từ Thanh Phong lái xe quá nhanh, mà chiếc xe này thật là cái đồ đốt xăng nên vẫn kiên trì dùng chiếc Golf của mình. Lần cuối hai người mở chiếc này là để ra ngoài ngắm lá bạch quả vào mùa thu. Rừng cây bạch quả cách B thị khá xa, hai người đến nơi mới phát hiện lá cây còn chưa đổ vàng, may mà trong rừng yên tĩnh cũng không có ai, thế là cả hai thương lượng, lén lút vui vẻ thoải mái hạ xuống tất cả ghế xe cùng nhau đại chiến ba trăm hiệp.

Hôm đó Từ Thanh Phong đặc biệt dừng mãi, nhéo mông Lương Tấn đến vệt xanh vệt hồng đủ cả. Mà Lương Tấn cũng sửa tuốt cái trạng thái bình thường vẫn ngay đơ như cá chết trên giường, ai ai ư ư gọi *** không ngừng, bị đâm đến sung còn ca ca ba ba gọi bậy, bắn ra đầy cả mặt Từ Thanh Phong.

“...” Lương Tấn mặt bùm phát nóng hổi, cậu trộm liếc mắt nhìn Từ Thanh Phong, thấy người này chỉ trầm mặc quay đầu xe vội mắt bò mới lo làm chuông nói: “...À không, em nhìn lầm, cái này hình như đầu phải của em.”

Từ Thanh Phong: “...”

Không khí thoáng có hơi xấu hổ, Từ Thanh Phong mặt không thay đổi quàng tay nhìn phía sau, chỉ chờ lại cho Lương Tấn phía sau ót. Hắn một đường từ bãi đỗ xe chạy ra cổng lớn bệnh viện. Đến trạm chuyển mới thoáng sững sốt, sau đó lại mặt không thay đổi xuống xe đi quẹt thẻ.

Phía đối diện một chiếc xe vừa lúc muốn tiến vào, từ xa xa hạ cửa kính xe xuống hướng hắn hô: “Ê cậu bạn trâu bò ghê ha, trong bệnh viện lượn xe hả?”

Từ Thanh Phong sắc mặt như trước rất kém, không để ý đến người nọ, lúc xoay người mới mắng một câu: “Ngu ngốc.”

Quảng đường còn lại thì tốt hơn nhiều, Lương Tấn thừa dịp Từ Thanh Phong xuống xe vội vàng nhét cái quần lót vào túi, xong lại nhìn vào kính chiếu hậu mạnh chà xát mặt. May mà trong xe khá ấm, khuôn mặt đỏ hồng của cậu cũng không phải quá rõ rệt.

Sau khi Từ Thanh Phong đưa Lương Tấn về nhà lại có chuyện phải trở về công ty. Lương Tấn nhìn hắn đi xa mới ôm tâm tình phức tạp vào cửa.

Căn hộ này là sau khi Lương Kiến Quân qua đời Từ Thanh Phong mới mua. Nếu nói cậu và Từ Thanh Phong có mâu thuẫn gì thì căn hộ này chính là mối châm lửa.

Bởi vì Từ Thanh Phong đã bán đi nhà cũ của cậu.

Căn nhà cũ cậu ở kỳ thật là một biệt thự nhỏ. Hơn hai mươi năm trước, ban lãnh đạo mới lên chức của B thị vung tay muốn quy hoạch khu nông thôn mới, vì thế chọn ra vùng ngoại thành không cách nội thành quá xa này mà xây nhà, kiến thiết ra khu biệt thự mới.

Năm đó cha cậu Lương Kiến Quân vẫn chỉ là ông chủ sản xuất nhỏ vùng quê nhưng trong túi lại có ít tiền, vì thế cũng rất thời thượng mà học đòi mấy người thành phố, lúc mua nhà dứt khoát bỏ qua cái chuông bồ câu hai phòng ở trung tâm thành thị mà dọn vào khu biệt thự xa hoa cách Từ gia thôn rách nát bên cạnh vón vẹn một con đường cái này.

Cái gọi là biệt thự xa hoa, sự thật chứng minh chẳng qua là bong bóng đám nhà thầu thổi phồng mà thôi. Vài năm sau lãnh đạo thành phố lại thay đổi, lãnh đạo mới chính sách mới, đám biệt thự nguyên bộ chưa kịp mở bán đã thua trắng. Lương Kiến Quân một bên vô cùng đau đớn giận dữ mắng bọn gian thương, một bên bất đắc dĩ dẫn cậu con trai bảo bối quần áo tinh tươm đến trường tiểu học ở Từ gia thôn đối diện nhập học.

Lương Tấn cùng Từ Thanh Phong chính là lúc này gặp gỡ nhau. Khi đó đồng thời bị lừa còn có mẹ Tần Thời cô giáo Tần.

Ba đứa con nít hợp ý nhau hết sức, nghỉ đông nghỉ hè gì không phải cậu đến nhà tui cũng là tui đi nhà cậu. Trong đó nhà Lương Tấn sân rộng nhất cũng đẹp mắt nhất. Lão Lương trong sân dùng đá cuội rải thành một con đường nhỏ, bên trái trồng hoa đào cùng các loại hoa dễ nuôi, bên phải nạo một bể bơi nhỏ, bên cạnh bể bơi còn thả hai chiếc ghế dựa nhỏ.

Đến tận bây giờ Lương Tấn vẫn luôn bội phục lão Lương đồng chí. Mùa hè ở B thị rất ngắn, mùa đông lại đặc biệt mà dài. Đám hoa hoa cỏ cỏ đều là thực vật thân cỏ, một năm chết một lần, năm sau lại phải trồng lại lần nữa. Chưa kể bể bơi cũng cực kỳ phiền toái, mỗi lần đổi nước đều mất cả nửa ngày trời. Nhưng mà lão Lương vẫn cứ vui tươi hơn hử, hàng năm đều khiến cái sân nhỏ xinh tươi đầy sức sống.

Nhưng mà đó đều đã là quá khứ rồi.

Sau khi lão Lương gặp chuyện không may, Lương Tấn ở trong biệt thự hàng đêm nằm ác mộng. Từ Thanh Phong xử lý tang sự thỏa đáng xong liền mua căn hộ hiện tại trong thành phố. Khi đó Từ Thanh Phong tiền không nhiều, chỉ có thể mua căn hộ hai phòng, trong đó một phòng hai người ở chung, một phòng khác đổi thành thư phòng, tiện để Lương Tấn viết chữ vẽ tranh.

Nhưng mà Lương Tấn dầu gì cũng không nghĩ tới, ngay lúc cậu vừa cảm động vừa khôngỡ rời đi biệt thự, Từ Thanh Phong vừa chuyển tay liền bán đi căn biệt thự.

Lương Tấn khiếp sợ vô cùng lại có chút không thể tin nổi, cậu không biết Từ Thanh Phong vì sao lại làm như vậy cũng không biết bọn họ làm sao sang tên. Thẳng đến không lâu sau đó, một ông chú trong công ty mới gọi điện báo cho cậu biết Từ Thanh Phong đang thu mua cổ phần công ty ba cậu.

Đúng vậy, Từ Thanh Phong lúc trước là tài tướng đắc lực dưới trướng ba cậu, nghiệp vụ công ty tất cả đều thành thực hết.

Lương Tấn không thể không lại thừa nhận chính mình thật không có cốt khí mà, kỳ thật cậu cũng không quá để ý công ty đâu, chỉ là vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện bán nhà, nơi đó có tất cả ký ức của cậu và lão Lương.

Mà lúc ấy Từ Thanh Phong lại trả lời vô cùng tuyệt tình. Hắn nói: “Lương Tấn, em nếu muốn tiến lên phía trước thì phải quên sạch sẽ quá khứ đi! Hồi ức có cái đích gì dùng!”

Lương Tấn tức giận đến trắng cả mặt, vài lần không nói lại hắn, cuối cùng nói không kịp nghĩ mà nghiêng rằng nghiêng lợi phản kích: “Tôi muốn hồi ức đấy, tôi làm sao có thể quên ba tôi! Ba và tôi đã sống nương tựa lẫn nhau hơn hai mươi năm! Ông ấy lại không giống ba anh! Anh cho rằng ai cũng giống anh hết à!”

Lương Tấn vừa nói đã hối hận, Từ Thanh Phong từ năm tư tiểu học cha Từ vì cướp bóc mà bị bỏ tù, sau này không thể đi ra.

Lúc ấy Từ Thanh Phong sắc mặt xanh mét, mày kiếm nhíu chặt, Lương Tấn trở mắt nhìn mắt hắn sung huyết đỏ hồng, trên trán cũng nổi từng căn gân xanh.

Lương Tấn sợ tới mức lui về phía sau một bước.

Từ Thanh Phong hung tợn nhìn cậu, qua thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Đúng vậy, em không phải tôi.” Hắn nói xong lời, lại như là căn lớp sấm bị người chọc thủng, uể oải cả người.

Lương Tấn há to miệng, không biết nên nói gì.

Từ Thanh Phong bước chân ra ngoài, đi đến cửa, hắn dừng lại, không quay đầu mà nói: “Nhưng mà, mỗi người đều có điểm mấu chốt không thể vượt qua. Người khác có thể giúp em, thương em, yêu em, nhưng cuối cùng vẫn không thay thế được em. Lương Tấn, có những con đường bản thân em phải tự mình đi. Nếu một ngày nào đó tôi cũng chết rồi, em cũng phải vượt qua như thế, quên tôi đi, sau đó tiếp tục bình yên mà sống.”

Đêm đó Lương Tấn gào khóc. Khi Lương Kiến Quân gặp nạn cậu khóc, trong tang lễ cũng đã khóc, nhưng không có lần nào như đêm đó khóc đến tê tâm liệt phế. Cậu không biết là khổ sở do không thể quay về nhà cũ, hay là hối hận đã đả kích Từ Thanh Phong, hay là kinh hoàng mà nghĩ đến tương lai Từ Thanh Phong cũng sẽ rời cậu mà đi.

Cũng có lẽ tất cả đều có, cùng với bàng hoàng trước tương lai không thể biết.

Không biết lúc nào ngủ thiếp đi, mơ mơ màng màng, có người đi vào, thở dài ôm cậu lên giường.

Sau đó, hôn một nụ hôn lên trán cậu. Lương Tấn tuy không thanh tỉnh nhưng vẫn biết đó là Từ Thanh Phong.

Lương Tấn cảm thấy chính mình thật hết thuốc chữa, cậu không bao lâu đã tha thứ Từ Thanh Phong, cũng xin lỗi vì đã lỡ lời. Từ Thanh Phong không nói gì, chỉ xoa tóc cậu, ánh mắt tối tăm nhìn xa xăm.

Càng về sau Từ Thanh Phong về nhà càng ngày càng trễ, thậm chí mấy lần buổi sáng chưa cạo râu đã vội vàng chạy ra ngoài. Lương Tấn thật nhịn không được nữa, vào một buổi sáng thứ hai đi một chuyến đến công ty.

Đó là sau khi Lương Kiến Quân qua đời, cậu lần đầu tiên đi làm lại. Sau đó, cậu nghe được vài tin đồn đang âm ỉ trong công ty.

Hai cô gái trẻ trong phòng làm việc không biết Lương Tấn trở lại, châu đầu ghé tai lúi rúi tán dóc, nè cậu biết chưa Từ tổng được như bây giờ là dựa vào bán mông cả đấy, nhờ con trai Lương tổng mới tiến vào công ty thôi, thăng chức cũng dựa vào con trai Lương tổng, nói trắng ra thì là con rể mới vào cửa nhé.

Cô bên cạnh cười lạnh, người ta còn lợi hại hơn con rể nhiều nha, cậu có biết anh ta đang thu mua cổ phần chưa, thử hỏi mới hơn hai mươi tuổi lấy tiền đâu ra. Cô kia nói không biết, lúc này người còn lại mới hừ cười một tiếng, hả hê tự đắc mà nói, tiền bán nhà chứ đâu, là bán bộ biệt thự của Lương tổng đó, nghe bảo số tiền vừa đủ luôn cơ.

*Rừng cây bạch quả:

3c8b7026c5995e4

4. Chương 4

Biên tập: Soleil

Có một sự thật vô vị là con người luôn khuynh hướng sùng bái và thiên vị những con người thành công, lúc trước khi Từ Thanh Phong còn tranh đến sứt đầu mẻ trán, mọi người ai cũng chê cười châm chọc không gì không làm được. Nhưng một khi hắn thành công thượng vị mà đổi tên sửa họ công ty, tất cả mọi người gồm cả hai cô nàng kia lại như ấn lệnh reset máy, bắt đầu tha thiết chân thành mà ca công tụng đức, cứ y như mấy lời đồn đại kia chưa từng tồn tại trên cõi đời này vậy.

Chỉ có Lương Tấn là khó mà quên. Cậu biết, đối với những lời lẽ cay nghiệt kia, Từ Thanh Phong nhất định vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Từ Thanh Phong tư chất thông minh lại khôn ngoan hơn người, nhưng không ai ngoài Lương Tấn rõ ràng hơn tâm tư hắn mãi cảm còn trống mắt tất báo. Hắn vẫn giữ kín như bưng đoạn thời gian nghèo khổ thời thơ ấu của mình, trên thương trường hễ ai nhắc đến người cha bị bỏ tù đều không tránh khỏi bị Từ Thanh Phong trả thù. Chỉ có chuyện được Lương gia nhận nuôi, hắn trong lòng dù bài xích cực kỳ lại không thể làm gì.

Lương Tấn luôn biết rõ, Lương Kiến Quân nhận nuôi cùng đề bạt giúp Từ Thanh Phong tránh được bao nhiêu khổ thì cũng khiến hắn phải nhằn nhịn bấy nhiêu chỉ trích.

Từ trong khung Lương Kiến Quân là một người làm ăn, đối với mấy chuyện đàm tiếu này ông hoàn toàn có tai như diếc, nếu không thì đã không từng giây từng phút nhắc nhở Từ Thanh Phong khắc sâu nhớ kỹ ân thâm nghĩa trọng của Lương gia với hắn, tương lai khi Lương Tấn trưởng thành còn phải cam tâm cúi đầu mà đi theo bảo hộ.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, một khi gặp chuyện không may, một Lương Kiến Quân giỏi nhất suy tính bàn kế lại chết theo kiểu vội vàng bất ngờ nhất này.

Từ Thanh Phong bản thân hoàn thành trách nhiệm, ân tình mấy năm nay chung quy cũng đã trả xong rồi, ai cũng không thể trách buộc ai.

Khi Từ Thanh Phong trở về đã là buổi tối mười giờ.

Lương Tấn cả buổi chiều đã thu thập đồ đạc xong xuôi liền nằm trên sô pha ngủ thiếp đi. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ có người đẩy cậu một cái, cậu giật mình hí hóp mắt nhìn người trước mặt.

“Thanh phong?”

Ngọn đèn phòng khách vừa lúc chiếu vào phía sau ót Từ Thanh Phong, hắt khom lưng cúi người bao lại Lương Tấn, Lương Tấn rụt người, vừa lúc nằm dưới cái bóng của hắn. Cậu sững sốt, mơ hồ nhìn ra Từ Thanh Phong còn mặc cái áo khoác màu đen buổi chiều, hơi lạnh từ chiếc áo nhẹ nhàng thấm ra, chỉ có khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng u tối của Từ Thanh Phong ít nhiều còn mang vài phần độ ấm.

Lương Tấn nhin không được lại rùng mình, xoa xoa mũi hỏi: “Bên ngoài có lạnh lắm không?”

“Không lạnh.” Từ Thanh Phong ung dung thản nhiên dời tay ra khỏi tai Lương Tấn rồi mới chậm rãi ngồi xuống.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu nhất thời mất đi che chắn, Lương Tấn trước mắt bừng sáng, ý thức cũng dần tỉnh táo lại. May mà Từ Thanh Phong không phát hiện cậu vừa xưng hô không đúng, thấy cậu nhìn qua thì hơi trách cứ mà nói: “Sao lại ngủ ngoài sô pha thế này? Đông lạnh thì làm sao?”

Lương Tấn chột dạ, vội gật đầu đáp lời.

Từ Thanh Phong muốn nói lại thôi, nhưng vẫn mở miệng: “Cậu mới xuất viện thân thể còn yếu, bản thân không tự chú ý thì trông cậy vào ai chăm sóc cậu đây?”

“Em sau này sẽ chú ý mà.” Lương Tấn nhỏ giọng nói, lại hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

Từ Thanh Phong đã ăn rồi, Lương Tấn hỏi xong liền nghĩ thấy trên người hắn mùi hun khói rất nhạt. Đó là hương vị trong một quán thịt nướng tự phục vụ. Từ Thanh Phong rất thích món này nhưng Lương Tấn lại càng quen ăn chay, hai người tuy chỉ đến một lần nhưng mùi vị đó lại khắc sâu trong ký ức của Lương Tấn.

Từ Thanh Phong sắc mặt khê biến đổi, quả nhiên nói: “À ăn rồi, hôm nay là sinh nhật Tư Thần, cậu ấy đặc biệt muốn ăn nướng thịt nên chúng tôi dẫn cậu ấy đi.”

Tư Thần chính là tên cậu nam sinh Từ Thanh Phong mang theo đến khách sạn. Người mới của công ty, xuất thân tuyển tú, giỏi ca múa lại còn thích diễn xuất.

Lương Tấn không biết “chúng tôi” hay “tôi” có gì khác biệt hay không. Tư Thần tuy là người mới công ty đang lảng xê nhưng làm gì cần tới một ông chủ như hắn mở tiệc sinh nhật cho cậu ta chứ. Những người khác trong “chúng tôi” ấy chỉ sợ là đi để làm nền cho náo nhiệt không khí thôi, nhân vật chính mới là tiểu thọ tinh cùng Từ Thanh Phong.

Lòng cậu có chút lạnh lẽo, lại không biết nên biểu tình sao cho thích hợp, chỉ có thể à một tiếng rồi vội vàng buông mắt nhìn sô pha.

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng, có hơi xấu hổ.

Từ Thanh Phong trầm mặc thật lâu mới lại giải thích nói: “Không gọi cậu vì cậu không thích ăn thịt.”

Lương Tấn chỉ có thể gật đầu phụ họa: “Em thích ăn rau, ăn thịt ngán lắm.”

“... Thì đấy, ” Từ Thanh Phong dừng một lát, bỗng nhiên ngữ khí không rõ nói: “Cậu từ bé đã vô ưu vô lo đương nhiên không biết con nhà nghèo khổ thế nào. Thịt thà cậu ăn ngán nhưng nhiều người lại không có mà ăn. Năm đó tôi còn chẳng phải vì được ăn miếng thịt nhà cậu mới cố sống cố chết ở lại làm anh cậu sao.”

Lương Tấn: “...”

Cậu bị Từ Thanh Phong nói cho á khẩu không làm sao đáp lời, lại không biết phản bác thế nào.

Năm đó cố sống cố chết là cậu mới đúng, cậu cầu Từ Thanh Phong đi nhà mình ăn cơm lại sợ Từ Thanh Phong không muốn ở lại thêm lâu, thế nên toàn bộ thời gian thật cần thận đi theo sau mộng hắn, động một tí liền hỏi Từ Thanh Phong mình có làm gì sai rồi hay không.

Mà cuối cùng Từ Thanh Phong chịu thỏa hiệp dọn vào Lương gia cũng đích xác là vì một miếng thịt.

Sau khi ông Từ bị bỏ tù, Từ Thanh Phong mặc dù có căn nhà cùng miếng đất nhưng ngày quay ngày vẫn rất khó khăn. Một thằng nhóc mười tuổi tự mình nhóm lửa nấu cơm thì được, chứ khối ruộng to như vậy lại trừ nhỏ cỏ ra thì còn làm gì được nữa. Cái đồng tình của người nông thôn rẻ mặt lại ngán ngủ lắm, vào mùa rồi thì óc còn không mang nổi mình óc, ai lại còn để ý đến sống chết của một đứa con nít chứ.

Ngược lại có mấy tên lưu manh nhớ thương đồng lương thực của Từ gia, thừa dịp Từ Thanh Phong đến trường trộm đi mất một nửa số bắp ngô.

Sau này đến mùa từng nhà thu hoạch bắp ngô, chỉ có ruộng cây ngô Từ gia còn lũ lũ đám đám mà đứng thẳng. Lại sau này bí thư chi bộ trong thôn ra mặt chủ trương bán đi khối đất cho người trong thôn. Từ Thanh Phong chỉ có thể đáp ứng, nhưng số tiền bán được ít ỏi còn chưa đủ trả học phí cho trường, tiền tiêu sạch rồi thì đến tiền mua mỳ hán chũng chẳng có.

Lúc trước Lương Tấn liên tục gọi hần đến nhà ăn cơm, Từ Thanh Phong đều chỉ chống đỡ sĩ diện lâu lâu đi một lần. Đến cuối cùng mỗi ngày đều đói bụng lại không thấy Lương Tấn kêu hần nữa. Thẳng đến một hôm hần rút cuộc đói đến mệt lả, tan học về té xỉu ngay trước cửa nhà. Lúc tỉnh lại trước mặt là cả một bàn thịt, còn có một tô cháo.

Lương Kiến Quân không hề che giấu ý đồ, chỉ vào tô thịt kho tàu cùng tô cháo đang tỏa hương bốn phía mà nói với hần: “Tôi thật là có ý thu lưu cậu đấy, nhưng mà con người cậu cứng cổ quá đi, lòng dạ lại cao, không đói bụng đến mức này làm sao cúi đầu.” Ông dừng một chút, vỗ đùi đũa duy nhất trên bàn từ từ hỏi: “Cậu có nguyện ý đến ở nhà chúng tôi không?”

Từ Thanh Phong gắt gao nhìn chằm chằm bàn thịt trước mắt, lúc lâu sau mới chậm rãi gật đầu.

Lương Kiến Quân cơ hồ vô điều kiện mà cưng chiều Lương Tấn, Lương Tấn thích Từ Thanh Phong, ông liền mang người về nhà, thấy Lương Tấn cẩn thận từng li từng tí mà theo sau Từ Thanh Phong, ông liền nhắc nhở Từ Thanh Phong.

Hai đứa trẻ từ nhỏ đến lớn học chung tiểu học trung học rồi đại học, bắt đầu từ bữa cơm nọ đã bị chặt chẽ cột chung một chỗ cho tới tận bây giờ.

Lương Tấn không dám lên tiếng phản bác, cậu bây giờ còn đang giả mất trí nhớ trốn chia tay với Từ Thanh Phong mà. Quá khứ hai người từng cộc từng kiện mà nói với nhau, nhờ củ cải là nhờ theo cả bùn, đã có mỡ đầu thì khúc sau muốn giấu cũng không nổi. Cậu chỉ có thể để mặc Từ Thanh Phong muốn nói gì thì nói.

Lương Tấn cứng ngắc mà cười, lúc này mới nhớ tới Từ Thanh Phong quen ngồi xổm nhìn cậu nằm trên sofa, khi đó hai người có thể nhìn thẳng vào nhau. Lương Tấn từng vì thế mà hạnh phúc một hồi lâu, đến mãi sau này mới hiểu được, chẳng qua là Từ Thanh Phong muốn tiện quan sát biểu tình của cậu mà thôi.

Cậu dừng một chút, ngón tay nhẹ khảy mối nối trên sofa, nhin không được hỏi: “Nhà Từ Thần không phải rất có tiền sao?”

Từ Thanh Phong không nói chuyện.

Lương Tấn nhớ tới ngày đó Tề Diệp đã nói, lại hỏi: “Không phải nói nhà cậu ta là thương nhân yêu nước sao?”

Từ Thanh Phong rút cuộc không kiên nhẫn, không nói một lời đứng lên đi mất.

Buổi tối Lương Tấn một mình ngủ trong phòng. Từ Thanh Phong ở thư phòng mãi đến mười hai giờ đêm vẫn không thấy trở về.

Lúc thiết kế căn hộ này, bên trong thư phòng cả mặt tường được sửa thành tủ sách. Không gian không lớn bị ép chiếm đi một nửa, sau khi bố trí thêm bàn cùng ghế xoay thì gần như không còn dư thừa chỗ trống nào.

Lương Tấn nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được. Cậu thật sự không nghĩ ra Từ Thanh Phong buổi tối trong thư phòng làm sao mà ngủ. Cái chỗ chật hẹp như vậy hai người rất ít khi đồng thời cùng vào. Một hai lần hiếm hoi cũng là Từ Thanh Phong say rượu xong không biết bị cái gì kích thích, mạnh mẽ đè cậu trong không gian chật chội đó mà XXX.

Lần này về nhà Lương Tấn từng cùng Tề Diệp thương lượng qua đối sách, vờ mất trí chỉ có thể là kế hoãn binh mà thôi, Từ Thanh Phong nếu cứ tiếp tục diễn trò cùng cậu rồi một mai quay đầu mang theo bạn trai về nhà hay là dọn ra ngoài sống, cậu có khác gì tự đào mộ chôn thân đâu.

Vấn đề là thời cơ lúc nào giải trừ mất trí nhớ mới được.

Nguyên bản kế hoạch Tề Diệp định ra là dùng mỹ nhân kế, mà còn phải càng sớm càng tốt, nhưng đêm nay Từ Thanh Phong tâm tình không tốt lắm, Lương Tấn lại càng vì hắn đi ăn với người tình mà không có hứng.

Cậu bực mình trong chăn, nhện không được gọi di động báo tiến triển cho Tề Diệp —— Bọn tôi tâm trạng đều không vui, không xx được

Tề Diệp gần như là giây hồi —— Sao vậy hở?

Buổi tối anh ta đi sinh nhật người kia. Lương Tấn ngón tay chọt chọt lại ần ần, đánh một đoạn dài xong lại xóa, cuối cùng khổ sở mà nói Ảnh hình như thật sự thích người kia đó.

Xi! Bọn đàn ông toàn đám dùng nửa dưới để suy nghĩ, thích không bằng yêu, yêu không bằng xx!

Tề Diệp gửi một icon đáng khinh lại mười phần sục sôi mà gửi tin thoại qua, ngữ khí kiêu ngạo: “Tiến lên thôi, Pikachu! Quyến rũ hắn! Ép khô hắn! Để hắn ra ngoài “lên” không nổi luôn!”

Lương Tấn bị icon đứng nhún nhún đáng khinh trên màn hình làm ngượng ngùng hết sức, nhưng mà bị Tề Diệp quây một hồi, tâm tình cậu ngược lại tốt lên.

Cậu rút người vào trong chăn, ần thư thoại nhỏ giọng hồi đáp: “Ảnh ngủ trong thư phòng rồi, không nằm chung giường không có cơ hội.”

“Sao cậu không ngủ?”

“Tôi đói bụng.” Lương Tấn ần di động trả lời xong, gửi rồi mới sừng sốt —— câu hỏi này không phải từ di động truyền ra mà từ trên đỉnh đầu.

Cậu vội từ trong chăn nâng mặt lên, nhất thời hoảng sợ. Từ Thanh Phong không biết lúc nào đi vào, mặc quần ngủ màu xanh đậm, trên tay khoác chiếc áo cùng bộ, xem ra là vừa tắm xong muốn vào ngủ. Ánh đèn mỏng manh đắp một tầng quang sáng lên thất lũng gây nhưng đầy sức mạnh của người đàn ông..

Lương Tấn bị dọa run lên: “...”

Từ Thanh Phong vừa mặc áo ngủ vừa nhú mi nhìn cậu: “Cậu đói bụng? Tôi nấu mỳ cho cậu ...”

Lương Tấn luống cuống tay chân cúp di động, trong lúc bối rối chẳng biết chọt phải phải nút nào lại nghe thấy thanh âm Tề Diệp rỗng rỗng vang lên: “Đói bụng thì đi đi!! Cây cà rem hai mươi hai centimet kia! Bùng cháy lên nào baby! Mặt mỏng là thua *** tiện mới có đồ ngon mà ăn~ ”

Lương Tấn: “!!!”

Từ Thanh Phong: “... ăn ”

5. Chương 5

Biên tập: Soleil

Từ Thanh Phong không có ý định ngủ riêng, Lương Tấn lại đã tự lột mình sạch boong —— cậu thích ngủ lõa thể, dù lúc trước Từ Thanh Phong đã lệnh cưỡng chế buộc cậu phải mặc quần khi ngủ.

Đương nhiên nguyên nhân không phải vì cái gì “Sợ cầm giữ không nổi thú tính đại phát” linh tinh tốt đẹp cho cam mà thuần túy là do thói quen sinh hoạt bất đồng. Lương Tấn vốn cho rằng đêm nay hắn sẽ ngủ ở thư phòng, trong lòng có hơi thất vọng lại đồng thời nhanh tay lẹ chân lột luôn quần xì ném xuống đất.

Nhưng mà lúc này...

Lương Tấn đầy mặt xấu hổ lại không thể chui ra khỏi ổ chăn, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn Từ Thanh Phong. May mà Từ Thanh Phong có vẻ cũng không nghe rõ Tề Diệp gọi bậy, đứng im một lát sau lại sắc mặt như thường duỗi tay ra.

“Đi ngủ không nên nhìn di động, không tốt cho mắt đâu.”

Lương Tấn: “... Dạ.” Cậu chỉ có thể ngoan ngoãn giao điện thoại cho hắn.

Từ Thanh Phong cất điện thoại vào ngăn kéo, lúc cúi đầu thân thể hơi hơi cứng ngắc một tí, lại làm như không có việc gì mặc áo rồi đi ra ngoài.

Hai mươi phút sau Lương Tấn trộm mặc lại quần lót, còn mặc thêm bộ đồ ngủ. Từ Thanh Phong đưa ly sữa nóng cho cậu rồi cũng ngồi xuống tựa vào đầu giường.

Lương Tấn ôm cái ly uống mà không yên lòng, Từ Thanh Phong hiển nhiên vừa rửa mặt xong, trên người nhẹ thoảng hương thơm mùi bạc hà. Tắm rửa xong tiện tay xịt một ít nước hoa là thói quen của Từ Thanh Phong, hẳn gần đây đặt trọng tâm sự nghiệp vào mảng giải trí truyền thông nên thường xuyên phải đi lại nhiều chỗ, trong đó không ít những nơi lộng lẫy xa hoa y hươu tấn ảnh, vì thế nước hoa nam sĩ cũng lễ phục dạ hội càng trở nên không thể thiếu.

Mùi nước hoa nam giới hiệu này nhẹ nhàng lại thanh lịch. Từ Thanh Phong dùng từ phiên bản cũ đến bản mới, mấy năm qua chưa từng đổi qua. Có ai lại nghĩ đến, mười năm trước Lương Tấn từng hao hết tâm tư lấy cho được chai nước hoa đầu tiên loại này lại bị Từ Thanh Phong ném thẳng xuống đường, thân bình vỡ vụn, mùi hương gay mũi. Cậu thiếu niên mười bảy tuổi chết cứng tại chỗ, nhìn bóng lưng người nọ tức giận dùng dùng sải bước đi xa, ngồi xổm xuống đất yên lặng nhặt từng mảnh vỡ, nghĩ thâm trong lòng, “Anh chán ghét tôi tôi cũng không thêm thích anh đâu”.

Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây, Từ Thanh Phong từ bài xích thậm chí chán ghét dùng xịt thơm, cho đến bây giờ lại là mỗi ngày không rời thân. Ở giữa cũng không phải gặp chuyện kinh thiên động địa gì, chẳng qua là đến tuổi, đổi thân phận rồi, hết thầy cũng là thuận theo tự nhiên.

Như khi đó Từ Thanh Phong từng ác liệt đập vỡ chai nước hoa nọ trước mặt Lương Tấn, cũng từng nói hẳn chướng mắt nhất là đám diễn viên ngôi sao, nay còn không phải kiếm diễn viên tiền, sờ mặt tiểu thụy tươi sao.

Thôi được rồi, có sờ mặt tiểu thụy tươi hay không Lương Tấn còn chưa phát hiện. Nhưng mà dựa theo mảnh lối của đám người mới kia, Từ Thanh Phong không tự sờ thì bọn họ cũng sẽ tự chủ động thôi.

—

Lương Tấn chậm rãi uống từng ngụm nhỏ, chờ đến cái ly thấy đáy thì người bên cạnh cũng đã ngủ mất rồi.

Từ Thanh Phong tựa vào đầu giường, đầu hơi ngưỡng, dưới cổ lộ ra yết hầu và xương quai xanh hết sức xinh đẹp, gương mặt cũng là đường cong nhu hòa, đẹp trai không để đâu cho hết. Lương Tấn quay sang tham lam mà nhìn. Mấy ngày này cậu nằm viện, tuy ngoài miệng không nói nhưng thật ra trong lòng lại nhớ hẳn muốn chết. Nhưng mà Từ Thanh Phong rất ít đến thăm cậu, đến cũng là vội vàng mà đi.

Kỳ thật Lương Tấn cũng mơ hồ mà hiểu, Từ Thanh Phong không hẳn không hề hoài nghi cậu giả mất trí nhớ. Cậu về nhà phát hiện vật dụng bên trong chẳng thay đổi gì, giày đôi ly đôi đồ ngủ đôi đều không bị cất đi. Thậm chí trên kệ thư phòng vẫn còn đặt bức ảnh hai người chụp chung.

Từ Thanh Phong không thích chụp hình, ảnh chụp chung là vô cùng hiếm thấy, càng khó được là Từ Thanh Phong lúc ấy đầy mặt ý cười, đuôi mắt còn nhẹ nhàng cong lên. Mà Lương Tấn lại đang mặt mày hớn hở thì thầm bên tai hẳn.

Tay Từ Thanh Phong tự nhiên đặt trên thắt lưng Lương Tấn.

Cử chỉ thân mật như này mà nói là anh em chí cốt thì thật là gượng ép quá. Nhưng Từ Thanh Phong còn hồn nhiên không thêm để ý. Ngẫm lại lời giải thích hợp lý duy nhất chỉ có là hẳn bị ra anh em để phòng ngừa Lương Tấn mượn cơ hội mất trí nhớ bám riết không tha.

Đương nhiên không trách hẳn được, ai bảo quá khứ Lương Tấn từng có tiền án chứ, nay diễn lại trò cũ, thẳng ngốc cũng sẽ dễ phòng thôi.

Trong lòng Lương Tấn chua chát, cậu không biết nếu thời gian có thể đảo ngược, cậu phải quay về đến lúc nào Từ Thanh Phong mới không chán ghét cậu đây. Trên thực tế bọn họ đích xác từng có một thời gian ở chung hòa hợp với nhau.

Khi đó cậu còn chưa thích Từ Thanh Phong, mà Từ Thanh Phong cũng chỉ là thằng nhóc con còn đeo khăn quàng đỏ. Hai người bắt đầu quen thuộc cũng là vì Từ Thanh Phong lần đầu phân chia nhiệm vụ.

Cả hai lúc ấy là bạn học cùng lớp, Từ Thanh Phong vừa nhập học đã được bầu là lớp trưởng, còn được chủ nhiệm lớp ủy thác trọng trách chỉ định các ban cán bộ khác trong lớp.

Phụ huynh ở thôn Từ gia thừa hành quan niệm giáo dục “côn bồng dạy ra hiếu tử”, đám con nít ranh từ nhỏ bị đánh đến lớn, càng lớn càng chắc nịch, càng lớn càng khó quản. Từ Thanh Phong ngoài thành tích trăm trên trăm ra cũng không ngoan hiền hơn mấy đứa khác được bao nhiêu, thậm chí có tin lúc trước hẳn từng tổ chức vài phi vụ trộm dừa mò ăn phi pháp.

Lớp trưởng thân dân lại uy tín như vậy, tự nhiên bụng dạ cũng sâu hơn người.

Tụi đồng bọn còn đang hâm mộ hẳn có đại quyền sai khiến ban cán bộ, Từ Thanh Phong đã nhìn xa trông rộng mà thấy được quyền lợi phân chia không đều là tai hoạ ngầm dẫn đến nội chiến. Vì phòng ngừa ngày sau tổ chức trộm khoai lang nội bộ lục đục, Từ Thanh Phong quyết đoán mà đá trái bóng cao su này cho Lương Tấn.

Lúc ấy Lương Tấn với Tần Thời còn là dân ngoại lai trong lớp. Hai đứa đều da mịn thịt mềm, nhìn vô đã thấy lạc loài giữa đám dân bản xứ thôn Từ gia. Chỉ là mẹ Tần Thời cũng là cô giáo, Từ Thanh Phong phỏng chừng không dám trêu chọc, lúc bình thường đều không cùng Tần Thời nói một câu.

Lương Tấn nhìn thấu hẳn dụng tâm hiểm ác lại không có biện pháp phản kháng. Dù sao lớp trưởng Từ có thể ra lệnh đám nhóc khác không đập lên ghế hay vẽ lung tung lên sách bài tập của cậu, tính ra cũng coi như cái đuôi vàng đáng tin, ôm được liền ôm, không ôm cũng không thể gây mịch lòng.

Vì thế vào ngày đầu tiên mỗi học kỳ, Lương Tấn luôn đi học rất muộn. Cậu phải mang cuốn sổ nhỏ bên người, mặt trên liệt kê tất cả ưu điểm bạn học trong lớp dùng để phán định ai đảm nhiệm chức vị gì, lại làm sao khiến mọi người tin phục nhất. Trình độ nghiêm túc so với chủ nhiệm lớp mất hí thật chỉ có hơn chứ không kém.

Lúc này Từ Thanh Phong sẽ thường xuyên đập chân lên cái ghế cạnh cậu chẳng khác đầu linh phượng thổ phỉ là mấy, rướn người nhìn cậu viết lên giấy.

“Để Vương Siêu làm lớp phó thể dục được không?” Lương Tấn cắn đầu bút, nghiêng đầu hỏi Từ Thanh Phong: “Cậu ta chạy nhanh nhất, có thể đi tham gia thi đấu. Còn cái này... Để Trương Minh Minh làm lớp phó học tập, cậu ta đứng nhì lớp, bạn kết nghĩa cũng nhiều...”

Sau đó, Từ Thanh Phong đều sẽ vờ vịt cau mày nhìn nửa buổi, cuối cùng vừa lòng mới mất tự nhiên gạt đầu, giương cằm mà phán, “Cứ định vậy đi.”

Hai người rất ít nói chuyện, chỉ những lúc này mới coi như nhiều lời một tí, vậy nên cũng không có mâu thuẫn gì đáng kể. Lương Tấn khi ấy còn chưa cảm thấy Từ Thanh Phong có gì hơn người, cái khăn quàng đỏ xiêu xiêu vẹo vẹo, ống tay áo vấy dầu bẩn thỉu, có thể nhìn nhất chỉ có đôi mắt hoa đào.

So với Tần Thời còn kém lắm.

Tần Thời mỗi ngày đều trắng trẻo sạch sẽ, Lương Tấn vụng trộm ngắm qua Tần Thời rửa mặt vào mùa hè, không giống Từ Thanh Phong chỉ rửa qua quýt bỏ qua vùng cổ, mà sẽ cẩn thận chà sạch từng li từng tí rồi dùng một cái khăn nhỏ thật mềm lau khô, cuối cùng nếu quay đầu thấy Lương Tấn đang nhìn mình, cậu nhóc còn sẽ mỉm cười lộ răng nanh đáng yêu.

Đem ra so sánh thì tên “nông dân nửa mùa” như lớp trưởng Từ dù có được tôn sùng cỡ nào cũng chẳng hơn gì cậu Mã béo ỉn hay nước mũi giàn giụa trong lớp, nhìn sao cũng không lọt mắt.

Thẳng đến trước năm lớp ba, Lương Tấn vẫn là kính trọng có thừa mà thân thiết lại không đủ với Từ Thanh Phong, cứ lững lơ trạng thái “Từ không tìm ta, ta không tìm Từ” vậy thôi. Cho đến một hôm Từ Thanh Phong nổi giận với cậu.

Năm ấy Lương Kiến Quân mua cho Lương Tấn một máy chơi điện tử, cả kỳ nghỉ hè Lương Tấn ở nhà chơi nghiện, đến ngày khai giảng quả thực như đứng đồng lửa ngồi đồng than, cả buổi đầu óc chỉ muốn về nhà lên level.

Xui xẻo sao ngày đó thầy giáo phát sách giáo khoa xong lại nhất định muốn lôi kéo cả đám ở lại bàn chuyện nhân sinh, dùng toàn lực muốn gom đủ ba mươi cái lý tưởng “Ước mơ của em là làm thầy/cô giáo” đến

hiển lộ tầm quan trọng của chính mình. Lương Tấn bao nhiêu nhẫn nại bị bào mòn sạch sành sanh, tan học xong lúc giúp lớp trưởng Từ chọn ủy viên, vội vội vàng vàng nói đại vài cái tên cùng mấy cái cơ cũ rích, cuối cùng mới thuận miệng nói: “Lớp phó sinh hoạt để Lý Minh Lệ làm ha.”

Từ Thanh Phong lúc ấy sững sốt, giương mắt nhìn cậu: “Tại sao?”

“Cậu ấy xinh đẹp nhất chứ sao, mọi người đều thích nhìn mà.” Lương Tấn qua loa dọn cặp sách liền muốn đi ra ngoài. Ai biết cậu vừa bước ra một bước liền cảm thấy quai đeo cặp bị người giữ lại.

Lương Tấn nghi hoặc quay đầu nhìn, chỉ thấy Từ Thanh Phong đôi mày kiếm nhíu chặt, mi tâm hiện lên chữ “ ” như hung thần ác sát.

Từ Thanh Phong nhìn kỹ cậu, cắn chặt răng hỏi: “Cậu có phải thích Lý Minh Lệ rồi không hả?”

Đứa con nít lớp ba đã không phải cái quần gì cũng không hiểu, khi đó internet tuy chưa phổ biến nhưng mấy màn ôm hôn trên TV cũng không ít. Lý Minh Lệ là cô bé xinh nhất trong lớp bọn họ, mỗi ngày thắt tóc bím xinh xắn đến trường. Mấy thằng nhóc trong lớp học hơn một nửa đều thích mượn cục tẩy của cô nàng.

Lương Tấn không cảm thấy lạ ở chỗ nào, gật đầu, “Ờ cũng được mà.”

Chữ mà còn chưa nói xong, Từ Thanh Phong liền giận dữ, kêu gào nhảy dựng: “Được cái con khỉ! Mặt nhỏ đó bự vậy! Còn bự hơn cái đôi giày size 43 của ba tôi nữa!”

Thiệt tình ngẫm lại mà xem, tiểu học Từ gia thôn đã tha chậm bước chân thành công của Từ Thanh Phong đến độ nào. Dù sao so với đám bạn cùng tuổi, có thể chuẩn xác lấy size giày 43 ra để tiến hành so sánh với khuôn mặt bạn học như Từ Thanh Phong thì năng lực quan sát cùng tính toán của hắn cũng không phải ưu tú cỡ thường ha, cần được ban giám hiệu coi trọng mới đúng.

Nếu nói sâu thêm chút nữa, năng lực mắng người lại càng không thua ai.

Lương Tấn mấy tháng hè không gặp lớp trưởng Từ, bị người này găm lên giận dữ làm hoảng sợ, chỉ có thể biết nghe lời phải nhanh chóng sửa miệng: “Vậy cậu nói để ai làm?”

“Cậu làm!” Từ Thanh Phong lỗ mũi phun khí, trợn mắt lên: “Quyết định vậy đi!”

Hồi sau chứng minh Từ Thanh Phong quyết định vẫn không đáng tin bằng Lương Tấn.

Lớp ba yêu cầu lớp trưởng phải cùng lớp phó sinh hoạt mỗi ngày kiểm tra phòng học mới được tan học, nhà Lương Tấn cách trường khá xa, làm lớp phó không được mấy ngày đã bị thầy giáo mạnh mẽ tước quyền, đổi thành Lý Minh Lệ cùng đường về nhà với Từ Thanh Phong

Ngày bị mất chức Lương Tấn khó hiểu mà cảm thấy khổ sở, lớp phó sinh hoạt tốt xấu gì cũng là quan, làm quan rồi lại trở về thường dân, tâm tình thất ý thật khó mà tránh khỏi. Tan học xong cậu phùng má chậm rì rì trở về nhà. Từ Thanh Phong rất nhanh đuổi theo, ngăn cậu lại ấp a ấp úng nói, “Chuyện này, cậu xem, cũng là cậu đúng... Đến thầy cũng cảm thấy cậu chọn đúng người.”

Lương Tấn ầm ức cắn môi chỉ trích hắn: “Đều tại cậu hết! Tui đã nói tui không làm rồi mà!”

“Rồi rồi rồi!” Từ Thanh Phong buông xuống cái giá lớp trưởng, sốt ruột dỗ cậu, “Tại tôi tại tôi cả, về sau đều nghe lời cậu hết!”

Ngày đó Lương Tấn đi về sớm, thời điểm Từ Thanh Phong ngăn cậu lại, thái dương cũng vừa vặn xuống núi. Dưới chân hai người ánh lên vô số đường sáng mảnh kéo dài, rải đầy khắp dãy núi đồi, đường chân trời xa xăm nhạt màu, như một nét mực dày vắt ngang bầu trời.

Từ Thanh Phong trên tay còn cầm cán chổi, buông mắt nhìn Lương Tấn. Bờ môi hắn hơi hé mở, hai mắt không chớp mà nhìn cậu.

Lương Tấn đỏ mặt, trong lòng như có đóa hoa đang nở. Cậu hơi né tránh tầm mắt Từ Thanh Phong, mới dời một chớp mắt sau lại nhin không được mà quay đầu nhìn lại.

Từ Thanh Phong khoé môi nhẹ nhàng cong lên, hai má hăm xuống một đôi lúm đồng tiền nhỏ.

Lương Tấn nghĩ thầm: “Thật đẹp.”

Từ đó về sau cả hai bắt đầu gần gũi hơn, chỉ cần rảnh rỗi Lương Tấn đều sẽ gọi Từ Thanh Phong đến chơi. Từ Thanh Phong đến nhà cậu thường rất ít nói chuyện, chỉ mím môi cười nhìn cậu chuyển ra chuyển vào mấy món đồ chơi yêu thích. Lương Tấn chơi trò ghép hình xếp gỗ đều không phải đối thủ của Từ Thanh Phong, cậu sốt ruột lên trên mặt chảy ra mồ hôi, những lúc như thế Từ Thanh Phong đều sẽ nắm lấy cổ tay áo vấy bẩn của hắn, dùng chỗ sạch sẽ nhất mà lau cho cậu.

Đó đều là ký ức thời thanh mai trúc mã của hai người.

Ban đêm tĩnh lặng kỳ lạ. Kim đồng hồ cùm cụp cùm cụp mà vang.

Đều nói vợ chồng trên đời, kiếp trước tam sinh kết duyên, Lương Tấn hôm nay nhớ lại, trừ năm đó trùng hợp mà cùng học chung trường tiểu học ra, liên hệ giữa cậu với Từ Thanh Phong chung quy đều do tự cậu cứng rắn níu kéo.

Có lẽ duyên phận giữa họ đích xác không đủ, nhưng cậu thật sự rất luyến tiếc.

Lúc này Từ Thanh Phong bịa ra quan hệ anh em có lẽ để phòng ngừa cậu quá mức thân mật, mà cũng có lẽ là cho cậu bước đệm giảm xóc. Bất kể thế nào, lần này Lương Tấn thật sự không biết phải làm sao.

Trong lòng đau đớn, Lương Tấn quay sang nhìn Từ Thanh Phong đang hô hấp chậm rãi, nội tâm một ít kiêu ngạo một ít khổ sở tan vỡ bảy tám mảnh, cuối cùng hèn mọn vẫn chiếm thượng phong —— cậu chậm rãi lại gần, cách áo ngủ, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên vai Từ Thanh Phong.

6. Chương 6

Biên tập: Soleil

Mấy ngày kế tiếp Từ Thanh Phong có vẻ bận rộn ghê lắm, Lương Tấn cũng không phân biệt được hắn bận là do việc nhiều hay chỉ đơn thuần muốn trốn tránh cậu. Tóm lại cả ngày trừ buổi tối mười một mười hai giờ khuya còn nhìn thấy thân ảnh một mối của Từ Thanh Phong ra, thời gian khác muốn tìm hắn quả thực khó như lên trời.

Thực tế thì nếu Lương Tấn thật muốn tìm hắn thì vẫn được thôi, cậu từng mơ thấy một giấc mơ rất nực cười, mộng thấy chính mình trời sinh là chó săn mồi, mục tiêu cả đời là không ngừng lùng sục từ ngõ nhỏ đến phố lớn tìm kiếm Từ Thanh Phong, sau đó mang hắn về nhà. Tuy rằng nội dung vô vớ vẩn nhưng kết quả lại không khác trong hiện thực là mấy.

Có người nói mộng cảnh phản xạ cảnh tượng thực tế, nói theo chuyên môn là cơ chế bản năng tự an ủi trước những thứ cầu mà không được. Lương Tấn không rõ, hai người ở chung nhiều năm như vậy rồi, từng mảng hình ảnh trắng đen cứ quay đi quay lại trong đầu cậu đều là cảnh tượng chính mình nơi nơi tìm Từ Thanh Phong, đến cùng là muốn ám chỉ cái gì, là cầu mà không được hay là còn không cam lòng.

Thời trung học cấp ba Từ Thanh Phong đích xác mọi cách trốn tránh cậu. Địa điểm cụ thể xin tham khảo phòng truyền thông, khu vực dưới lầu ký túc xá nữ sinh, trong khu rừng nhỏ, phòng số 123... Thẳng đến tất cả 10 khu nhà vệ sinh công cộng, thậm chí trong văn phòng giáo viên tiếng Anh nữa.

Lương Tấn từ khi đó đã bộc lộ ra học lực dưới cả trung bình. Khi nhỏ cậu coi như thông minh lanh lợi đấy, ai biết đâu càng lớn càng tệ, đợi đến lên trung học thì đã bị chủ nhiệm lớp lấy nguyên nhân điểm môn Hóa thấp tè đá cậu đến khoa Văn.

Mà Từ Thanh Phong làm cậu học sinh giỏi từ bé đã biết sửa bóng đèn thì không nghi ngờ gì mà vào học khoa Lý.

Hai người họ từ tiểu học đến cấp hai vẫn luôn đều cùng ăn cùng ngủ, đến trường cũng là một lớp, nào biết được lên trung học lại thay đổi thế này, khu ký túc xá cách nhau khá xa, lên lớp cũng là người lâu trước, kẻ lâu sau. Lương Tấn mới đầu còn lợi dụng thời gian buổi chiều có lớp học tối đi tìm Từ Thanh Phong, sau

đó nương cái có giúp xách nước sôi mà cùng Từ Thanh Phong đi đến ký túc xá hẳn rồi lại theo đường cũ vòng về ký túc xá của mình.

Từ Thanh Phong luôn luôn ít nói nhưng thái độ với cậu ít nhiều gì cũng xem như ôn hòa gần gũi, có đôi khi cậu kể lại mấy chuyện cười nghe thấy trong lớp Từ Thanh Phong còn sẽ mím môi cười nhẹ lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ.

Nhưng mà tiệc vui thường lại chóng tàn, học kỳ sau mấy khóa học dần dần căng thẳng lên, Lương Tấn thành tích càng ngày càng kém bị giáo viên buộc phải ở lại học bổ túc. Mấy lần tan học xong cậu ba chân bốn cẳng chạy như điên ra ngoài đều sẽ gặp Từ Thanh Phong đang ngồi cạnh bồn hoa trước lầu khu dạy học. Phía sau phòng học tối đen một mảnh, cậu thiếu niên bên bồn hoa khuôn mặt tuần lẳng, eo thon chân dài.

Lương Tấn thở hồng hộc không ra hơi, mỗi một lần đều hứa chắc như đinh đóng cột: “Haiz hôm nay thầy lại dạy quá giờ rồi, cậu đợi có sốt ruột lắm không hả? Lần sau tui nhất định nhất định sẽ chạy ra sớm mà!”

Từ Thanh Phong nghiêng đầu nhìn cậu, lông mi xinh đẹp nhú lại. Lương Tấn chột dạ, may mà Từ Thanh Phong chỉ giật miệng, một lúc sau mới nói: “Không sao, bọn này cũng vừa tan học thôi.”

Sự thật chứng minh Lương Tấn cam đoan có cũng như không, lớp phó học tập không chỉ xinh đẹp mà tính tình nhẫn nại cũng mười phần, không bắt cậu làm xong đề là không chịu thả cậu đi.

Mà Từ Thanh Phong nói không sao cũng không phải thật không sao. Có lần Lương Tấn giờ tan học khá sớm, nhưng Từ Thanh Phong không kiên nhẫn mà đợi được nữa.

Hôm đó có buổi thi thử, Lương Tấn rốt cuộc buổi tối không cần học bù, vì thế chuông tan học vừa vang đã nắm chặt thời gian đi ra ngoài. Nhưng đại biểu môn Tiếng Anh lại đuổi theo kịp, vỗ vai cậu buồn cười hỏi: “Cậu rốt cuộc được thở một hơi rồi ha?”

Cô nàng lại gọi một cô gái khác tới, không đợi Lương Tấn trả lời đã chủ động bắt chuyện với cậu.

“Lương Tấn, hôm nay giải đề câu cuối cậu chọn câu gì?”

Lương Tấn nhớ lại một chút, rụt rè trả lời: “a với c.”

“Thật à? Tổ cũng ac đó.” Lớp phó học tập nhẹ nhàng cười cổ vũ cậu: “Hôm qua lúc tổ đi lấy bài thi tiếng Anh, thầy Tiêu còn nói cậu có tiến bộ lắm, môn nghe đã tốt lên nhiều.”

Lương Tấn vui vẻ tròn to mắt: “Thiệt hả?”

Lớp phó học tập cười ánh mắt cong lên: “Thật mà. Cậu còn chỗ nào không hiểu không, tớ có chép bút ký đấy, bên trong có tổng kết mấy mảnh đáp đề, ngày mai để tớ cho cậu mượn.”

Lương Tấn vội vàng gật đầu, chờ đến khi thấy Từ Thanh Phong lại muốn tạm biệt hai nữ sinh thì đã không còn kịp rồi.

Từ Thanh Phong xách phích nước nóng đi thẳng về phía cậu.

Cô gái đứng bên cạnh này giờ vẫn không lên tiếng từ xa nhìn thấy Từ Thanh Phong liền chủ động cười nói: “Xin chào.”

Lương Tấn kinh ngạc sửng sốt, chỉ thấy Từ Thanh Phong trực tiếp đi vòng qua cậu, gật đầu với nữ sinh kia, có vẻ quen thuộc lắm, hỏi: “Cậu cũng học lớp buổi tối sao?”

Nữ sinh khẽ gật đầu, lọn tóc mảnh buông xuống càng lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ngũ quan tinh xảo trắng trẻo của cô, khi cười sòng mắt lấp lánh vô cùng say lòng người.

Lương Tấn này giờ vẫn cùng lớp phó so đề, hoàn toàn quên mất bên cạnh còn đứng hoa khôi của lớp.

Nhưng mà, hoa khôi lớp họ sao lại quen biết Từ Thanh Phong nhỉ? Lại còn rất quen nữa chứ?

Lương Tấn hoàn toàn ngu người rồi, chờ nghe thấy lớp phó kêu cậu mới lấy lại tinh thần, Từ Thanh Phong đã cùng mỹ nữ đi vài bước xa, từ phía sau mà nhìn hai người trai xinh gái đẹp, đúng là trời sinh một đôi

mà. Từ Thanh Phong còn xách theo bốn thanh phích nước nóng, trước mặt mỹ nữ biểu hiện ra bản lĩnh đàn ông của hắn.

Lương Tấn trong lòng bỗng có chút không vui, cậu đứng trầm mặc trong chốc lát mới đuổi theo, im lặng không lên tiếng giúp Từ Thanh Phong xách phích nước. Từ Thanh Phong không nhìn cậu cái nào, toàn bộ quãng đường chỉ nghiêng mặt nghe nữ sinh nói chuyện. Đến chỗ lối rẽ hai nữ sinh cười phất tay tạm biệt, Từ Thanh Phong mới cất bước nhanh hướng trở về ký túc xá.

Lương Tấn ban ngày tích cóp cả đồng thứ trong bụng muốn trò chuyện với hắn lại bị lạnh nhạt nửa đường, tính tình bỗng nhiên cũng trở nên không tốt.

Cậu dừng tại chỗ, nhìn Từ Thanh Phong không quay đầu đi rất xa, nghiêng rằng hô lớn: “Từ Thanh Phong cậu đứng lại đó cho tôi!”

Từ Thanh Phong đứng lại.

Lương Tấn không biết nên nói gì nữa. Cậu biết bản thân đang tức giận lắm, tay nắm phích nước thậm chí có hơi run rẩy, nhưng mà vì sao tức giận, muốn nói gì, lại hoàn toàn không có khái niệm.

Từ Thanh Phong đứng tại chỗ không kiên nhẫn, chờ cậu một lúc không thấy động tĩnh mới cau mày nói: “Cậu điên rồi hả! Không muốn xách thì đưa cho tôi, khó ở thì đi uống thuốc đi!”

Lương Tấn cắn môi không nói chuyện.

Từ Thanh Phong à một tiếng, ngữ khí không rõ nói: “Không muốn đến thì về sau cũng đừng đến, không ai ép cậu... Khỉ gió! Lương Tấn cậu điên à!”

Lương Tấn không điên, cậu chỉ đem phích nước trong tay ném mạnh xuống đất không quay đầu lại mà đi.

Phích nước nóng bên trong vỡ toang, phịch một tiếng vỡ tung, vỏ nhựa tung tóe đầy đất. Lương Tấn tiêu sái mà đi, thanh âm kinh thiên động địa làm nền thậm chí còn tăng thêm phần khí phách.

Tiệc nuôi duy nhất là phích nước không có nước, sau này cậu từng tưởng tượng qua, nếu lúc ấy trong phích có nước sôi thì sao nhỉ, bản thân giận quá sơ suất bị phỏng tay phỏng chân hoặc bất cứ chỗ nào khác, liệu Từ Thanh Phong có lòng mang áy náy mà chiếu cố chăm sóc cậu hay không, ít nhất cũng sẽ không gần mặt cách lòng với cậu như vậy.

Thời gian là con đường một chiều, giả thiết là thứ chẳng có ý nghĩa gì. Lương Tấn đi rất lưu loát, trở lại ký túc xá ngủ một giấc tỉnh lại bắt đầu hối hận. Cậu từ nhỏ rất ít khiến Từ Thanh Phong nổi giận, cũng không phải là do muốn chiếu cố “tâm tình ăn nhờ ở đậu” của đối phương, mà là trời sinh cậu đã có một loại sùng bái yêu thích vô điều kiện với Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong nói gì cũng đúng, Từ Thanh Phong làm gì cũng giỏi, Từ Thanh Phong cho dù có ngoáy mũi xỉa răng cũng là siêu phẩm thoát tục. Khi đó cậu không nghĩ nhiều, chỉ biết xem mọi hành động của hắn như khuôn vàng thước ngọc.

Lương Tấn bản thân tự an ủi, mặc kệ trong lòng vẫn còn ghen khuất lắm, nhưng cuối cùng vẫn vô siêu thị mua phích nước mới bồi thường cho Từ Thanh Phong.

Ai biết chờ cậu tan học bay nhanh mà qua, khoa Lý đã sớm tắt đèn, bên bồn hoa cũng không có người. Lương Tấn sững sốt, vòng quanh toàn bộ hoa viên một vòng lại nhảy vào tìm kiếm.

Không có ai.

Hai bồn hoa khác trong lầu cũng không có bóng người nào.

Lương Tấn lại chạy về lầu học của mình, tuy rằng tỷ lệ Từ Thanh Phong chủ động tìm cậu rất nhỏ nhưng tìm không thấy người là hoàn toàn không có khả năng. Chỉ tiếc trong lầu học bọn họ cũng không thấy, ngược lại để cậu bắt gặp được một đôi tình nhân đang hôn nhau.

Lương Tấn ủ rũ trở về ký túc xá, sau đó liên tục một tuần cũng chưa thể trả về chiếc phích.

Ban ngày đến phòng học không gặp Từ Thanh Phong, buổi tối định đi ký túc xá chặn cửa nhưng Từ Thanh Phong lại không có ở bên trong. Lương Tấn cuối cùng bị bức đến nóng nảy, xin nghỉ một ngày chạy đến cửa thang lầu phòng học bọn họ đứng chờ.

Rốt cuộc thành công được một lần —— Từ Thanh Phong cầm sách giáo khoa đi lên lầu, vừa lúc đối mặt nhìn thấy Lương Tấn.

Về sau năm lần bảy lượt Từ Thanh Phong nhiều lần đổi chỗ trốn cậu, Lương Tấn bám riết không tha mà nơi nơi lùng sục. Cậu cũng không cảm thấy bản thân như vậy có gì không đúng, kỳ thật tìm thấy đối phương rồi cậu cũng không ở cạnh hắn lâu lắm, có đôi khi đến một câu cũng không nói rõ, chỉ có thể nghe tiếng Từ Thanh Phong lẩm bẩm tính toán công thức hay đang bô bô niệm tiếng Anh.

Quen tay hay việc, không quá hai tuần Lương Tấn đã luyện thành bản lĩnh độc đáo tìm Từ Thanh Phong chẳng khó khăn gì. Cậu chỉ dựa vào trực giác, có đôi khi là góc sừng nào đó, có đôi khi là dưới tầng cây trong sân thể dục, luôn luôn ngắm thẳng mục tiêu bách phát bách trúng.

Từ Thanh Phong bị cậu đeo bám đến mất sạch kiên nhẫn, cuối cùng lạnh lùng hỏi cậu: “Lương Tấn, cậu rảnh lắm hả?”

Lương Tấn như da trâu đường nói: “Đúng vậy, dù sao tui cũng học không giỏi, ngồi nhìn cậu học tập vậy mà cảm giác thành tựu hơn đây.”

Từ Thanh Phong nghiêng mắt nhìn cậu vô cùng khinh thường: “Đại biểu tiếng Anh lớp cậu cũng thật lãng phí khí lực mà, vất vả khổ cực giúp cậu học lâu như vậy chân trước vừa bỏ sau lưng đã theo phân đi ra ngoài.”

Lương Tấn da mặt bùng phát đỏ bừng. Cậu vài lần đến trễ là để học bù thật đấy, nguyên bản cậu còn tưởng chờ thành tích cuối kỳ đi lên có thể đủ vênh mặt trước mặt Từ Thanh Phong, ai mà ngờ hắn cái gì cũng biết hết rồi.

Từ Thanh Phong nhìn cậu như vậy, lại không biết sao lại tức giận, sắc mặt âm trầm như nước.

Lương Tấn giãy dụa nửa buổi, nhỏ giọng cho mình tranh thủ chút mặt mũi: “Dù sao tui học không tốt, tương lai nếu không được thì cùng lắm đến công ty ba tui làm bảo vệ, dù sao cũng không đói chết được.”

Từ Thanh Phong không nói chuyện.

Lương Tấn giương mắt nhìn hắn, qua thật lâu mới thấy Từ Thanh Phong cúi đầu nhìn sách giáo khoa trong tay, trầm giọng nói: “Tôi làm không được, tôi không có ba mẹ công ty, tôi cũng không muốn làm bảo vệ. Tôi và cậu không giống nhau, tôi có cuộc sống tôi muốn.”

Hắn liên tục nói năm chữ “Tôi”, Lương Tấn vô sự tự thông nghĩ đến trong sách giáo khoa có bài thơ rất hoa lệ “I have a dream...”. Từ Thanh Phong cho tới bây giờ đều là một con người có mục tiêu, hắn nói như vậy, tương lai nhất định sẽ làm được.

Lương Tấn đứng tại chỗ không biết trả lời thế nào. Tương lai với cậu mà nói còn rất hư ảo, cậu không nghĩ nhiều tới vậy, cũng không cảm giác thi ca khảo trọng yếu đến thế. Thế nhưng Từ Thanh Phong để ý như vậy, cậu không tự giác cũng khẩn trương lên.

Lương Tấn qua một lát mới đột ngột hỏi: “Vậy, lỡ may cậu thi đậu tôi không thi đậu thì phải làm sao?”

Từ Thanh Phong liếc mắt nhìn cậu, ánh mắt bị đèn đường chiếu sáng lấp lánh.

Lương Tấn lại hơi sốt ruột nói: “Hai bọn mình còn có thể ở cạnh nhau không? Kỳ thật... Kỳ thật tôi cũng không phải một chúng cũng không cố gắng đâu mà.”

Từ Thanh Phong nhìn cậu nửa buổi, cuối cùng thế nhưng thoáng cười: “Có thể.”

“Có thể” của Từ Thanh Phong ước chừng là tưởng duy trì quan hệ bạn bè của hai người, Lương Tấn chiều hôm đó lại minh bạch tâm tư chân thật của mình. Cậu mơ thấy mình cãi nhau với Từ Thanh Phong ngay trước phòng học. Dưới cơn giận dữ xoay người muốn đi lại bị Từ Thanh Phong giữ chặt cánh tay, màn ảnh

kế tiếp nhoáng lên, chính mình bị đặt trên tường nhẹ nhàng mà hôn môi. Tựa như đôi tình nhân nọ cậu gặp phải ngày đó khi nơi nơi tìm kiếm Từ Thanh Phong vậy.

Lương Tấn cẩn thận ôm ấp tâm sự tưởng muốn lãng tránh Từ Thanh Phong một đoạn thời gian, lại chống cự không được nhớ nhung tưởng niệm. Cậu lúc đối mặt Từ Thanh Phong luôn chẳng có tí sức chống cự nào, dù cho ngoài miệng cứng rắn đấy, trong lòng cũng làm vô số kiến thiết nhưng qua không được bao lâu lại sẽ buông xuôi tất cả chủ động đi tìm hắn thôi.

Lương Tấn đi công ty được vài ngày, đến hôm thứ sáu rốt cuộc chịu không nổi nữa gọi điện cho thư ký Từ Thanh Phong.

Điện thoại vang thật lâu mới chuyển được, thanh âm thư ký Tiêu nghe vào tai có hơi căng thẳng: “Lương tổng?”

Lương Tấn ừ một tiếng, trực tiếp hỏi: “Từ tổng đang ở đâu?”

Thư ký Tiêu do dự một chút nói: “Chuyện này, tôi không biết đâu Lương tổng. Từ tổng buổi chiều nói có chuyện không cần tôi theo, tôi hiện tại đang ở bên ngoài.”

Lương Tấn không nói chuyện.

Thư ký Tiêu đợi trong chốc lát lại giải thích: “Trong lúc cậu nằm viện, bên cửa hàng xảy ra một ít vấn đề, Từ tổng có lẽ đang giải...”

“Thư ký Tiêu...” Lương Tấn nhẹ giọng ngăn lại hắn, chờ trong chốc lát mới hỏi: “Anh ta ở đâu?”

“...” Thư ký Tiêu bên kia trầm mặc một lúc, nói: “Khách sạn Á Nhuận.”

7. Chương 7

Biên tập: Soleil

Từ Thanh Phong liếc nhìn Lương Tấn, chỉ vào Tần Thời giới thiệu: “Đây là cậu... Cậu ...”

Hắn há miệng, “Cậu” cả buổi cũng không thể nói lưu loát. Ngược lại là Tần Thời híp mắt cười tiếp lời: “Chồng em, Tần Thời.”

Lương Tấn: “...”

Tần Thời tươi cười ảm áp, cả người như con công đực xòe đuôi, run run một thân lông vũ hoa lệ, sắc mặt chăm chọc nhìn Từ Thanh Phong: “Ông chủ Từ luôn ăn nói khéo léo, trên bàn đàm phán càng là không có địch thủ hôm nay sao lại lắp bắp thế? Tôi đây có quen biết vài thầy trung y giỏi lắm, người người đều là diệu thủ hồi xuân, tuy chưa đến mức có thể khởi tử hồi sinh thế nhưng chữa nói lắp vẫn có chút phương pháp đấy.”

Lương Tấn: “...”

Từ Thanh Phong sắc mặt không biến, so sánh ra Tần Thời chê cười lại càng mang ý xấu. Lương Tấn còn chưa kịp hiểu mô tê đây là đang diễn tuồng gì đã thấy Tần Thời vẫy tay với cậu hô: “Tần Tấn, đến chỗ chồng yêu nè!”

Lương Tấn đứng tại chỗ không nhúc nhích, theo bản năng liếc mắt nhìn Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong lại không cảm giác được, xoay người một bên không biết nói câu gì với Tư Thần.

Tần Thời cũng không vội, nghiêm trang nhắc nhở cậu: “Anh trai em còn nhìn kia kìa.”

Tần Thời cùng Từ Thanh Phong vẫn luôn bất hòa, chỉ là vì công tác mà vòng quan hệ của hai người khó tránh khỏi có trùng lặp. Mọi người không chỉ một lần suy đoán hai người bọn họ có phải là do giống quá mà ghét nhau không. Dù sao cả hai đều là sự nghiệp thành công, nếu phương diện khác chỉ cần có chút tương tự thì cũng dễ dàng kích thích bản năng ganh đua đặc trưng của giống đực lắm.

Nhưng Lương Tấn lại biết, hai người họ từ tính cách đến sở thích hoàn toàn không có chỗ nào giống nhau cả. Tần Thời tự mình có một bộ lý luận hưởng thụ cuộc sống riêng của gã, ăn phải ngon miệng ngủ phải đủ giấc, tiêu tiền là phải xem tâm tình, nổi hứng lên thì một loại quần áo có thể mua đến bốn năm bộ chứ chẳng chơi. Từ Thanh Phong cực kỳ xem thường cách sống này của gã, cho nên Lương Tấn ở nhà cũng không dám nói tên Tần Thời.

Bởi vậy khi cậu nghe thư ký Tiêu nói Tần Thời cũng có mặt thì hoàn toàn không dự đoán được sẽ là loại cục diện như bây giờ — Tần Thời vậy mà lại giúp Từ Thanh Phong tiếp diễn cái “Kịch bản bạn trai” này cơ đấy.

Tần Thời cười đến hoa đào phấp phới, Lương Tấn lại liếc nhìn Từ Thanh Phong, thấy hắn đang thấp giọng trò chuyện với Tư Thần say sưa, ngáy ra một lát mới ngồi xuống bên cạnh Tần Thời.

Hai người cũng coi như bạn bè quen từ nhỏ đến lớn, chẳng qua Tần Thời lên đến lớp bốn đã bị đưa lên Thiếu Lâm tự, cũng là một năm này Từ Thanh Phong dọn vào Lương gia. Sau này Tần Thời cũng tới tới lui lui, hai người gặp ít xa nhiều, vậy mà cảm tình vẫn tốt như xưa.

Tần Thời nhéo mặt Lương Tấn, đau lòng mà hỏi: “Mới có vài ngày mà gầy dữ vậy? Hồi nãy em đứng từ xa anh còn tưởng mình nhìn lộn rồi chứ. Là ăn không ngon hả?”

Lương Tấn đánh tay hắn, xoa xoa chỗ bị nhéo, ừ một tiếng.

Từ khi cậu dọn đến ở căn nhà này, chỉ cần Từ Thanh Phong không có việc bận đều là hai người ở nhà cùng nhau nấu cơm. Mấy hôm nay Từ Thanh Phong cố ý trốn cậu, tâm tình cậu không tốt nên cũng chẳng buồn ăn gì, đói quá thì gọi cơm bên ngoài, không đói thì hai ba bữa đều không ăn.

Tần Thời lập tức cảm tức, cắn răng hỏi cậu: “Em bận đến vậy hả? Đến cơm cũng không ăn là sao?! Em quên từ nhỏ mình đã thể yếu rồi hả?” Gã thật sự quan tâm Lương Tấn, lấy đi động muốn gọi cho trợ lý, “Em chốc nữa cùng về với anh, mai một một ngày ba bữa anh phải nhìn em ăn.”

Lương Tấn nhìn gã thật muốn bấm số điện thoại, vội vàng nói: “Đừng đừng đừng, tôi về sau chú ý là được mà.”

Tần Thời cười lạnh, nghiêng mắt nhìn cậu.

Lương Tấn trừng mắt nhìn lại, mới sừng sốt một chút, tiến sát gần Tần Thời nhìn kỹ mặt hắn: “Ê, hôm nay cậu không đeo lens hả?”

Tần Thời bị cậu đè bả vai, tuy rằng tư thế không quá thoải mái nhưng vẫn chịu đựng không nhúc nhích, trợn to mắt nhìn Lương Tấn: “Em không cảm thấy anh dùng lens không đẹp trai bằng bây giờ hả? Fan ai cũng nói đôi mắt anh đây đặc biệt sáng đặc biệt nhuận đấy nhé.”

Tần Thời ra nghề tới giờ diễn qua không ít phim rác, kỹ xảo diễn xuất tiến bộ cũng là chuyện gần hai năm nay. Mấy năm trước lúc quần chúng còn mắng hắn “Không biết diễn” “Đại bình hoa”, đám fan của gã chỉ dùng một câu để chiến đấu với dư luận thiên hạ — “Cửu gia nhà chúng tôi ánh mắt quyến rũ như lấy mấy người sao hiểu? Sâu tựa uông hồ, liếc hơn hai cái là đắm chìm mất rồi.”

Lương Tấn nhìn gã tự kỷ nén cười gật đầu nói: “Rồi rồi, đẹp trai hết ý, cái lỗ đen cậu uốn cong được không gian thời gian còn hấp dẫn cả ánh sáng lẫn thiên thể luôn ha, còn đặc biệt đính kèm hiệu ứng liếc một cái liền mang thai nữa chứ.”

Hai người trò chuyện vui vẻ xôm tụ, Từ Thanh Phong ngồi bên kia lại không có động tĩnh gì, cậu được cậu mắt mà liên tục nhìn về phía hướng bên này. Lương Tấn vốn dĩ còn muốn hỏi Tần Thời hôm đó đi đâu mất tiêu, thấy như vậy đành thôi đem lời nói nuốt vào bụng.

Tần Thời bắt đầu nói chuyện chính sự, nâng cằm về phía Từ Thanh Phong hỏi: “Rồi sao, mấy người thương lượng xong chưa?”

Từ Thanh Phong sắc mặt nguội lạnh, trầm ngâm một lúc mở miệng: “Tôi vẫn hi vọng nhân vật nam thứ để cho Tư Thần diễn.”

Tư Thần bên kia vội tươi cười lấy lòng Tần Thời, Lương Tấn nhin không được quay đầu nhìn cậu ta, phải công nhận cậu tiểu thịt tươi có thể được Từ Thanh Phong ưu ái quả thật đủ tươi trẻ mà, làn da nhẵn nhụi, ngũ quan tinh xảo, lúc cười lộ lên ánh mắt long lanh như sóng nước mùa thu, cực kỳ giống vị hoa khôi trong lớp Lương Tấn năm đó.

Lương Tấn trong lòng giật mình, quay đầu vừa lúc đối mắt với Từ Thanh Phong, ánh mắt hắn tỏa sáng, mơ hồ có rất nhiều cảm xúc ẩn hàm bên trong, nhưng chỉ chớp mắt Từ Thanh Phong đã thu hồi tầm mắt.

Tần Thời thanh âm đúng lúc vang lên, chỉ là rõ rệt lộ vẻ khó chịu, nói chuyện không thêm khách khí: “Nhân vật này là tôi muốn để dành cho Lương Tấn. Mấy vai phụ khác cậu thích chọn cái nào thì chọn, tôi không ý kiến, nhưng mà nhân vật này thì không được.” Gã dừng một chút, ánh mắt dừng ở Tư Thần một giây liền dời, châm chọc mà nói: “Huống chi nhân vật này tâm tính đơn thuần, vốn là một tiểu công tử không rành thế sự, cậu xác định Tư Thần nhà cậu diễn được hả?”

Hai chữ “Nhà cậu” nhấn mạnh rõ ràng, ba người khác đồng loạt thay đổi sắc mặt. Ánh mắt Từ Thanh Phong cảnh cáo liếc gã, Lương Tấn cúi thấp đầu, chỉ có cậu Tư Thần kia muốn nói lại thôi, cuối cùng im lặng cắn môi có vẻ ảm ức lắm.

Từ Thanh Phong néo mi tâm, qua một lát mới nói: “Lương Tấn chưa từng có kinh nghiệm, cũng chưa học qua khóa diễn xuất nào, Tư Thần ít nhất học qua hai năm rồi. Bộ phim này vai nam thứ có khá nhiều màn ảnh, Lương Tấn không nhất định gánh vác nổi.”

Hắn há mồm ngậm miệng đều là Lương Tấn nhưng thái độ cùng lập trường lại hoàn toàn đang vì Tư Thần tranh thủ lợi ích.

Tần Thời châm chọc cười ha ha hai tiếng, đột nhiên cười lạnh hỏi: “Lương Tấn không có kinh nghiệm hả? Chưa từng học qua? Vậy phải trách ai đây?? Từ Thanh Phong, năm đó cái người luôn miệng nói giới giải trí còn không bằng chuồng heo không phải tôi, cái tên ỷ được người khác tín nhiệm liền tùy ý giẫm lên giấc mộng của em ấy, càng không phải là tôi.”

“...” Từ Thanh Phong bị chặn họng, há miệng nói: “Tôi...”

“Cậu là ông chủ, vung tiền muốn lãng xê ai liền lãng xê người đó, ” Tần Thời nheo mắt, hai tay bắt chéo đặt ở trên đầu gối, chậm rãi mà nói: “Tôi hoàn toàn cam tâm tình nguyện lôi kéo Lương Tấn trói chặt để tiêu thụ, tôi có nguyên tắc của mình, không có quy tắc thì có thể thỏa thuận, không thể thỏa thuận thì cứ việc phủi bỏ, tính nhiều như vậy làm cái đích gì, anh nói có phải không, anh vợ?”

Từ Thanh Phong: “...”

Tần Thời thái độ cứng rắn, không hề có đường sống cứu vãn. Từ Thanh Phong vẫn kiên quyết để Tư Thần diễn vai nam thứ, nhân vật khác để Lương Tấn tùy chọn. Hai người cuối cùng kết thúc trong không vui, Từ Thanh Phong đứng dậy muốn đi, đi hai bước đột nhiên đứng lại, nhìn về phía Lương Tấn.

Ý tứ trong mắt hắn thực rõ rệt, Tần Thời nhìn hắn, chậm rãi thay hắn hỏi: “Lương Tấn, em muốn cùng anh ta trở về hả?”

Lương Tấn toàn bộ buổi chiều cũng chưa nói một câu, đôi mắt hơi hơi đỏ lên, nhưng mà thanh âm coi như trấn định.

Cậu nói: “Không cần.”

Từ Thanh Phong híp mắt không nhúc nhích, vẫn đứng tại chỗ.

Tần Thời lại hỏi: “Vậy tí nữa bữa tối muốn ăn gì nào? Anh biết trên đường Tân Áo mới mở một nhà ăn riêng, rau mầm chỗ đó ngon lắm, em hẳn sẽ thích. Hay là ăn luôn trong khách sạn cũng được, để tí nữa anh gọi phục vụ mang lên nhé.”

Lương Tấn một chút cũng không dói, thuận miệng nói: “Ăn tại khách sạn đi.” Cậu trong đầu đều là bộ dáng Từ Thanh Phong cố gắng tranh thủ vai diễn cho Tư Thần. Toàn bộ quá trình Tư Thần im lặng ngồi một bên, Từ Thanh Phong tựa như vị tướng quân khoác chiến bào ra trận, áo khoác vung lên chặt chẽ bảo hộ Tư Thần sau người.

Lương Tấn có hơi ghen tị, trong lòng chua xót miến bàn. Cậu vốn nghĩ Từ Thanh Phong ngày trước còn lãnh đạm với cậu hơn bây giờ gấp trăm lần, nếu cậu năm đó có thể một lòng nhiệt huyết mà theo đuổi hẳn, quần quýt không rời mà đuổi tới tay, vậy hiện tại diễn lại trò cũ hẳn là có thể thành công lắm chứ.

Nhưng nay xem ra, đến cùng vẫn là không thể rồi.

Cậu đã không còn là cậu thiếu niên tươi trẻ năm kia, mà trả giá mấy năm nay, bản thân cậu cũng không phải hoàn toàn bất kể hồi báo. Đặc biệt khi có một người khác đứng bên người hẳn, không cần tốn sức không cần cầu xin mà có thể dễ dàng được đến tất cả những gì cậu mong muốn, cái loại cảm giác bất bình này đặc biệt mãnh liệt.

Từ Thanh Phong vẫn luôn trốn cậu, mà cậu cũng bắt đầu cảm giác mệt mỏi.

Khi yêu đau đớn nhất chính là —— bạn trải qua trăm cay nghìn đắng, trào dềo lội suốt đuổi kịp thứ bạn tưởng chừng không chiếm được, còn chưa kịp chúc mừng thì chỉ trong nháy mắt nó đã vượt khỏi tầm tay.

Tần Thời rất nhanh thay một bộ thể thao rộng rãi đi ra, trong tay còn treo chiếc áo khoác lông dài màu đen.

Lương Tấn ngồi trên sofa, quay đầu nhìn gã, hơi sững sốt: “Cậu muốn ra ngoài hả?”

Tần Thời vui vẻ lung lay chìa khóa xe trên tay, cười nói: “Đúng vậy, dẫn cậu ra ngoài ăn.”

“...” Lương Tấn kinh ngạc hỏi hẳn: “Không ăn trong khách sạn à?”

Cậu khi này nói muốn ăn ở khách sạn xong, Từ Thanh Phong đã âm trầm mà đi. Lương Tấn biết hẳn cực kỳ bất mãn việc cậu chọn lưu lại, có lẽ đây là logic của kẻ mạnh, tôi có thể không để ý tới cậu, nhưng cậu không thể ngỗ nghịch tôi.

Lương Tấn có chút buồn cười, trong lòng một bên bình tĩnh nghĩ bụng chính mình làm đúng, lại nhin không được lấp đi lấp lại hồi tưởng ánh mắt vừa rồi của Từ Thanh Phong, muốn cẩn thận thăm dò tìm ra cảm xúc lo lắng ghen tuông hay yêu thích trong đó. Chẳng qua là không thể như nguyện, Từ Thanh Phong kiên nhẫn có hạn, nhìn về phía Lương Tấn cũng chỉ ngẩn ngui vài giây.

Tần Thời đi tới giúp cậu choàng một cái khăn quàng cổ, nhíu mày nói: “Cơm khách sạn có gì mà ngon? Lúc này nói vậy chỉ để trêu tức Từ Thanh Phong thôi. Nhanh thôi, quán cơm kia cần đặt trước tới mười ngày lận đó, tôi đã đặt bàn rồi, gọi cho cậu rau mầm với canh súp. Đi nào đi nào, chậm là không kịp đâu.”

Lương Tấn bị gã lôi kéo về phía thang máy hơi kinh ngạc: “Cậu không phải đặt chỗ rồi sao? Sao lại không kịp hả?”

“Tôi nói không kịp không phải ăn cơm, ” Tần Thời kéo cậu đi nhanh: “Nếu không đi nhanh tí nữa lại bị Từ Thanh Phong trở lại chặn cửa cho coi. Cái tên bại hoại như hẳn sao có thể để cậu ăn cơm ở khách sạn chứ.”

Lương Tấn giật mình, quay phắt đầu nhìn gã.

Tần Thời hết hồn, tự biết mình lỡ lời rồi. Nhưng gã rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh liếc nhìn Lương Tấn, sắc mặt bất động ấn nút thang máy đi xuống mới thở dài nói: “Cậu không biết hả? Tôi từ trung học năm nhất đã bắt đầu viết thư tình cho cậu rồi đấy, trước sau cộng lại cũng phải hơn mười lá ấy chứ, cuối cùng lại đều bị tên khốn Từ Thanh Phong chặn lại hết.”

Lương Tấn hoảng sợ: “Hả?!!!”

“Sau này lên cấp ba, tôi cổ vũ cậu đi thi học viện điện ảnh bị hẳn tấn một trận. Còn có hôm thi đại học, tôi còn đặc biệt xin nghỉ với đoàn làm phim đến chờ cậu ngoài trường thi nữa, kết quả tên này mỗi buổi đều sớm nộp bài thi, đi ra gặp tôi liền đánh. Cách ngày trở về người trong đoàn phim đều nói tôi bị nhện cắn, còn nói không chừng ngày mai quay phim còn có thể thử bắn tơ nhện xem sao.”

Lương Tấn: “...” Chuyện này cậu đều không biết, thời cấp ba Từ Thanh Phong học khoa Lý mỗi ngày đều làm bài thi không hết. Lương Tấn xong khóa liền chạy đến lầu khoa Lý, thế nhưng cách cửa sổ nhìn thấy Từ Thanh Phong đang cùng bạn học nhiệt liệt thảo luận đề bài lại không nhận tâm quấy rầy hẳn.

Vì thế càng nhiều lúc, Lương Tấn đều mang theo một tờ từ đơn nhỏ bên người, ngồi ở khúc ngoặt giữa lầu ba và bốn, miệng lẩm bẩm, ánh mắt lại có ý vô tình nhìn lớp học phía dưới.

Khi đó cậu tuy rằng tình cảm tình nồng nhiệt, lại theo dần không khí thi đại học ngày càng căng thẳng mà bắt đầu ý thức được chênh lệch giữa cậu và Từ Thanh Phong. Đề tài chung giữa hai người họ trở nên rất ít, thứ Từ Thanh Phong thích cậu nghe không hiểu, mà thứ cậu thích hẳn lại cảm thấy quá ngây thơ. Bạn học và bạn bè hai người cũng không phải một vòng chung.

Lương Tấn thấy mình thật sự không có gì tinh thông, sau này nghe Tần Thời khuyên bảo nhất thời một lòng một dạ muốn tham gia thi nghệ thuật làm diễn viên, kỳ thật không làm diễn viên thì học nhiếp ảnh sao cũng được.

Từ Thanh Phong đối với chuyện này phản ứng đặc biệt kịch liệt, hai người ở nhà còn sinh ra tranh chấp, trong lúc bối rối một quyển truyện tranh yaoi Lương Tấn giấu riêng bị rút ra ngoài. Lương Tấn lúc ấy đầu óc nổ tung, trước mắt biến thành trống rỗng. Từ Thanh Phong cũng chăm chú nhìn chăm chăm cuốn truyện tranh kia, qua thật lâu sau hẳn lại đột nhiên hỏi: “Cậu muốn làm diễn viên, là vì Tần Thời?”

Lương Tấn trong đầu ong ong vang, trong nháy mắt nghĩ đến rất nhiều thứ, tỷ như cái nhìn của Từ Thanh Phong với mình, tỷ như chính mình nên nói cái gì, không nên nói cái gì, lại tỷ như Từ Thanh Phong có thể bởi vậy mà rời xa cậu không, còn tỷ như nếu cậu nói thật, liệu có quá nhiều ảnh hưởng đến tâm tình Từ Thanh Phong, làm chậm trễ tiền đồ hẳn hay không.

Lương Tấn há miệng lại không nên lời. Phía đối diện Từ Thanh Phong đã hoàn toàn lột xác thành cậu thiếu niên đẹp trai anh tuấn. Trên người hẳn còn có khí chất riêng biệt của cậu học sinh giỏi thành tích tốt. Ánh mặt trời từ song cửa chiếu vào chia cắt thể giới thành hai mảng sáng tối.

Lương Tấn đứng trong bóng tối nhìn cậu thiếu niên mặc chiếc sơmi trắng được dương quang dịu dàng ôm lấy, ánh mắt tỏa sáng, tươi đẹp đến tuyệt vọng lòng người.

Từ Thanh Phong bờ môi khô ráo, hẳn đứng im một lát, giọng điệu lại thần kỳ bình tĩnh. Từ Thanh Phong nói: “Lương Tấn, cậu sẽ không vô duyên vô cớ mà thích đàn...ông, cậu nhất định là thích phải ai mới biến thành cái dạng này...”

Hắn nuốt nước bọt, hầu kết trượt lên xuống, từ từ hỏi: “Là vì... Tần Thời... sao?”

Buổi chiều kia phá lệ mà dài lâu. Lương Tấn vài lần mở miệng, cậu cảm giác mình đang nói, nhưng tai lại không nghe thấy gì.

Lại thật lâu sau, Lương Tấn rốt cuộc lấy được ý thức. Giọng cậu rất khàn, chỉ kịp nói ra một chữ: “Ừ.”

8. Chương 8

Biên tập: Soleil

Lương Tấn không biết lý do Từ Thanh Phong bất hòa với Tần Thời có phải do cậu hay không. Thế nhưng Tần Thời đích xác đeo trên người danh nghĩa “Mối tình đầu” của cậu thật nhiều năm trời. Vì thế cậu đã áy náy rất lâu, mỗi lần Từ Thanh Phong châm chọc mỉa mai Tần Thời trên TV, Lương Tấn đều sẽ tránh không được muốn thay gã biện giải vài câu.

Lúc ấy hoàn toàn là do tâm tình áy náy tác quái chứ cậu thật không biết Tần Thời từng có công tích viết thư tình vĩ đại như vậy. Mà chỉ sợ trong mắt người chứng kiến là Từ Thanh Phong, ý nghĩa hành vi đó sớm đã không còn bình thường.

Lương Tấn cẩn thận hồi tưởng chỉ tiết vài lần nhắc đến họ Tần trong nhà, muốn phân tích thử Từ Thanh Phong có phải vì thế từng ném qua ghen tuông hay tức giận hay không. Cậu không quá am hiểu câu thông giải thích, nếu như chưa từng có chuyện như thế thì tốt nhất, ít nhất chứng tỏ giữa hai người không có hiểu lầm gì, thế nhưng từ một phương diện khác mà nói, nếu có ngược lại chứng minh Từ Thanh Phong còn để ý đến cậu lắm. Như vậy tính ra, chút hiểu lầm oan uổng này thì có sá gì đâu.

Lương Tấn trong lòng rối loạn, nhớ tới Tần Thời bây giờ còn có thân phận là bạn trai cậu thì cảm thấy đầu nhức bưng bưng.

Mặc kệ cái tên ảnh đế Tần Thời sao lại thần kinh mà tham gia cái trò hề này, Lương Tấn thật sự không muốn lại sinh thêm chuyện. Cậu một đường trầm mặc cùng Tần Thời đến quán ăn cơm, chờ Tần Thời ăn xong mới nhịn không được gọi: “Tần Thời.”

Tần Thời lập tức ngừng đầu, miệng cắn một miếng da heo lúng búng hỏi: “Hả?”

“Tôi muốn nói với cậu, tôi không mất trí nhớ.” Lương Tấn đơn giản buông đũa, hơi mất tự nhiên nhìn gã nói: “Lúc ấy trong bệnh viện tôi bối rối quá nên mới tạm thời bịa chuyện lừa Từ Thanh Phong thôi.”

Cậu còn tưởng giải thích cụ thể thêm, ai biết Tần Thời trừng lớn mắt, vừa ăn vừa gật đầu, “Tôi biết mà!”

Lương Tấn: “Hả?”

Tần Thời lấy khăn ăn lau miệng, vẻ mặt đương nhiên nói: “Cậu mà mất trí nhớ thật tôi còn có thể dẫn cậu đi ăn à, sớm đưa cậu vào bệnh viện luôn rồi. Cậu rõ ràng cái gì cũng nhớ rõ, nói chuyện làm việc cũng bình thường ghê gớm, thẳng thắn cũng không tin cậu mất trí nhớ đâu...”

Lương Tấn: “...”

Lương Tấn có hơi ngoài ý muốn, buổi chiều cậu cũng không nói nhiều, mà Tần Thời vẫn một mực gọi Từ Thanh Phong là anh vợ.

Cậu không hiểu, nhịn không được hỏi: “Mấy người đều biết?”

Tần Thời gật đầu: “Đúng vậy!”

“Tôi nhìn là biết không mất trí nhớ? Rõ ràng vậy hử?”

Tần Thời: “Đúng vậy! Rõ ràng rành rành ra ấy!”

“Vậy...” Lương Tấn há hốc miệng, “Khoan đã... Để tôi nghĩ đã, vậy cậu còn tự nhận làm bạn trai tôi chi vậy? Rõ ràng người yêu tôi là Từ Thanh Phong mà.” Cậu còn muốn nói “Cậu mới là anh trai tôi”, sau nhớ lại Tần Thời từng viết thư tình cho cậu, lời nói đến miệng lại vội nuốt trở về.

“Nhưng mà người ta lại không muốn nhận cậu.”

Tần Thời lau miệng không ăn tiếp, tay trái cầm chiếc ly khéo léo lung lay, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lương Tấn nói: “Cậu đừng bảo tôi cậu nhìn không ra thái độ của Từ Thanh Phong nhé. Hắn bây giờ rõ ràng muốn chia tay với cậu, để thoát khỏi cậu đến chiêu giả làm anh em đều làm được. Phim thần tượng bây giờ còn không thèm chơi cái trò cũ mềm này biết không hả? Hắn ta bình thường giỏi vờ vịt thanh cao như vậy chắc phải quyết tâm lắm rồi.”

Lương Tấn biểu tình cứng ngắc, mắt tự nhiên nắm chặt chiếc nĩa trong tay.

Chuyện Tần Thời nói cậu đều biết chứ, thế nhưng lời này nghe vào tai rất không dễ chịu. Lúc trước cậu với Tề Diệp đã nghĩ tới chuyện này, thế nhưng Tề Diệp tính cách trời sinh lạc quan, cảm thấy cậu vẫn còn thích Từ Thanh Phong thì mặc kệ dùng thủ đoạn gì có thể kéo người trở về là được.

Lương Tấn lúc ấy cũng rất hiên ngang lẫm liệt không thua gì Thánh Đấu Sĩ. Nhưng từ giây phút nhìn thấy Từ Thanh Phong, cậu biết chính mình căn bản không thể ra tay được.

Nhưng mà cậu vẫn làm, trong lòng cậu vẫn một mực chờ mong, dù biết rõ có trăm ngàn chỗ hở cũng không muốn che giấu, đồng thời còn bịt tay trộm chuông che chắn tất cả mọi tin xấu, lấp đi lấp lại tự cho mình tẩy não —— chỉ cần cậu đủ kiên nhẫn trả giá, Từ Thanh Phong rồi sẽ có ngày quay đầu lại thôi.

Nhưng quá trình theo đuổi này hoàn toàn không như lúc trước êm ả ngọt ngào, cầu mà không được còn có khát khao. Tình yêu đánh mất lại càng khiến người tuyệt vọng, sự thật chứng minh, những việc rất đáng bị coi thường của cậu, cho dù là không ăn không uống hay là tinh thần tiêu tụy, chẳng qua chỉ là tự ngược cho bản thân xem mà thôi.

Lương Tấn cầm nĩa ăn lung tung khuấy đảo trong chén, ánh mắt chậm rãi ảm đạm.

Tần Thời biết mình nói chuyện rất trực tiếp, nhưng gã cảm thấy đau dài không bằng đau ngắn thế nên lại khuyên nhủ đối phương: “Kỳ thật so sánh hai bên mà nói hiển nhiên điều kiện của cậu tốt hơn hẳn nhiều, cậu thử chia tay hẳn coi, muốn tìm dạng người nào tôi giới thiệu cho cậu dạng người đó, bảo đảm ai nấy đều đẹp trai ngồi ngồi bản lĩnh không kém đâu nha. Từ Thanh Phong coi vậy chứ cũng chỉ đến thế thôi, cậu nhìn hẳn mà xem, mới rời cậu chút đã thông đồng với thứ ca sĩ hạng ba.”

Thứ ca sĩ hạng ba chính là Tư Thần, Từ Thanh Phong đối xử đặc biệt với cậu ta ai nấy sáng suốt đều nhìn ra được. Công ty chỉ định người đại diện cho cậu ta là Marry, tài nguyên trong tay vô số, trừ bộ phim cùng Tần Thời hợp tác hiện tại, nghe đâu còn muốn tham gia mấy show truyền hình khác nữa, mỗi ngày theo sau đều là ba bốn trợ lý phô trương cái thế không ai bằng.

Lương Tấn tạm thời nén xuống cảm xúc mất mát, cậu biết Tần Thời có ý tốt, nhưng mà làm sao nói buông liền buông được chứ.

Cậu ngẫm nghĩ, hỏi ra nghi hoặc mấy hôm nay: “Cậu Tư Thần ấy nghèo lắm sao? Tôi thấy tài liệu công ty viết khá mơ hồ, chỉ nói cha mẹ làm kinh doanh. Thông cáo cũng nói ba mẹ cậu ta là thương nhân ái quốc. Sao lại...” Lương Tấn ngừng một lát, nhớ tới ngày đầu tiên cậu xuất viện, Từ Thanh Phong nói tới chuyện con nhà giàu nghèo.

Hỏi cậu còn nhỏ không hiểu được cái gọi là thân phận địa vị cách biệt, cũng không biết tiền tài đến cùng quan trọng bao nhiêu. Chuyện này luôn luôn là đề tài tranh chấp của cậu và Từ Thanh Phong. Sau này lên đại học Lương Tấn như cũ không cảm thấy có cái gì khác biệt, thế nhưng cũng bắt đầu hiểu được xử sự làm người, bởi vậy rất ít khi tranh cãi với Từ Thanh Phong, dù cho trong lòng không tán đồng đi nữa ngoài miệng cũng không nói ra.

Dựa theo thuyết pháp ngày đó của Từ Thanh Phong, nghe như Tư Thần thuộc về quần thể yếu thế cần được đặc biệt bảo hộ vậy. Nhưng Lương Tấn suy đi nghĩ lại, nếu là con nhà doanh nhân thì có gì mà yếu đuối chứ.

“Cái gì mà thương nhân yêu nước, là con bọn buôn lậu thì có.” Tần Thời khinh miệt hừ một tiếng, giọng điệu ngược lại giống hệt như Tề Diệp.

Lương Tấn buồn bực hỏi: “Buôn lậu... Nếu là đầu lĩnh, hẳn kiếm tiền nhiều lắm, làm sao nghèo được nhỉ?”

Tần Thời gật đầu: “Thật không đến mức đó, nhưng mà Tư Thần không phải con ruột bọn họ. Tôi có nghe người khác nói qua, cha ruột Tư Thần vì cướp bóc nên bị tổng giam, Cậu ta sống với mẹ vài năm, sau này mới nhận buôn lậu làm cha nuôi. Cậu nhìn cậu ta còn nhỏ chứ thực ra cũng từng khổ lắm, chắc là cha mẹ nuôi cũng không đối xử với cậu ta tốt đẹp gì.”

Mấy tin tức này có chút bất ngờ, Lương Tấn à một tiếng.

“Sau này cậu ta trên đường được người công ty giải trí phát hiện, quay hai quảng cáo xong thời thế mới vận chuyển, được mấy đại gia bao nuôi còn đưa ra nước ngoài học hai năm diễn xuất.”

Tần Thời thở dài, chặc một tiếng tiếp tục nói: “Chỉ tiếc là sau này khi cậu ta trở về thì ông chủ kia cũng cắt đứt luôn, chắc là chơi chán rồi, con người cậu ta cũng liều mạng lắm, tự để dành tiền tham gia show truyền hình thực tế. Sau đó tìm đến người phụ trách, một đường từ sơ khảo ngũ đến chung kết. Lúc công ty các cậu tìm đến cậu ta đã gần như thắng rồi.”

Lương Tấn hoàn toàn không nghĩ đến Tư Thần trông trắng trẻo hiền lành mặt mũi xinh đẹp thế mà từng trải nhiều chuyện như vậy. Cho dù cậu không có cảm tình với đối phương nhưng nay nhiều ít có chút thốn thức. Xem ra thái độ của Từ Thanh Phong coi như có giải thích hợp lý, dù sao những chuyện Tư Thần trải qua rất giống hẳn ta, Lương Tấn lúc trước là thiên sứ may mắn của hắn, hôm đến lượt hắn làm thần bảo hộ của Tư Thần.

Tần Thời cũng mơ hồ biết rõ nguyên nhân trong đó nên răn dạy cậu: “Ngày mai tôi có mấy người bạn đây, cậu cũng gặp quen biết một ít, thế nào?”

Hiển nhiên “quen biết một ít” không khái quát hết mục đích của gã, Lương Tấn cười khổ lắc đầu: “Không đi.”

“Nè... Sao cậu cứng đầu thế? Cứ muốn thắt cổ trên cái cây Từ Thanh Phong này phải không!” Tần Thời hừ một tiếng, “Tôi chẳng hiểu sao cậu lại coi trọng hần đến vậy nữa?”

Gã trước kia cũng từng hỏi qua Lương Tấn, đáp án không ngoài vô số lời hay ý đẹp, Lương Tấn mỗi lần đều ánh mắt tỏa sáng mà liệt kê cả đồng ưu điểm của Từ Thanh Phong, Tần Thời còn hoài nghi không biết bọn họ có phải đang nói về một người hay không. Nhưng mà khi ấy gã chỉ là thuận miệng nói cho bỏ tức thôi chứ cũng không phải thật sự muốn lý giải gì, cứ ha ha hai tiếng mà lấp liếm cho qua.

Lương Tấn buồn mắt, lần này rốt cuộc không nói Từ Thanh Phong có bao nhiêu tốt nữa. Cậu trầm mặc một lúc chỉ hỏi: “Tôi trên người có ưu điểm nào không?”

Tần Thời có vẻ ngoài ý muốn.

Lương Tấn hơi mím môi cười khổ nói: “Nói thật đấy, cậu từ góc độ người ngoài nhận xét coi, tôi có gì tốt nào? Tôi nhát gan lắm, buổi tối ngủ một mình cũng thấy sợ. Lại còn không biết xử sự làm người, năng lực càng tầm thường không thôi. Ba tôi...” Lương Tấn im lặng một chút tiếp tục nói: “Công ty ba tôi nếu không nhờ Từ Thanh Phong chống đỡ bấy lâu, lọt vào tay tôi đã sớm phá sản rồi.”

Cậu từ nhỏ bị nuông chiều đến lớn, bản thân không có chút khí phách đàn ông thì thôi lại còn không có thành tích sự nghiệp gì ra hồn. Ngọt nhét ba chục tuổi đầu mà công việc mỗi ngày còn không nhiều bằng nhân viên đứng quầy lễ tân. Mấy năm nay chưa ăn qua khổ, lúc còn nhỏ có lão Lương bao bọc che chở, lão Lương mất rồi, Từ Thanh Phong thế mà cũng chưa từng bỏ mặc cậu, bảo vệ cậu không thua lão Lương chút nào.

Mấy bữa nay dù trốn tránh Lương Tấn, buổi tối vẫn sẽ trở về cùng Lương Tấn ngủ trên một giường.

Tần Thời không phải không biết rõ, từ góc nhìn của gã đương nhiên thấy bạn bè mình cái gì cũng tốt. Nhưng thử bình tĩnh mà xem xét, nếu không suy xét đến tình cảm trả giá thì đích xác Từ Thanh Phong điều kiện càng tốt hơn.

Tần Thời không biết phản bác làm sao, nghĩ nghĩ chỉ có thể nói: “Cậu sao biết được sẽ không có người càng thương cậu hơn Từ Thanh Phong?”

Gã nói xong bản thân cũng thấy không có tí thuyết phục nào, đành nói: “Đổi góc độ mà nghĩ đi, cậu nếu thật cảm thấy Từ Thanh Phong mấy năm nay cũng không vui vẻ, nếu bây giờ hần đã tìm được người mình thích sao cậu không để hần được tự do? Không phải như vậy mới là tình yêu chân chính sao?”

Lương Tấn vẻ mặt phức tạp, tay cầm nĩa ăn chậm chậm gõ mặt bàn, qua thật lâu sau cậu mới nhẹ giọng nói: “Tôi cũng không biết, anh ấy tại sao muốn chia tay.”

“Đương nhiên vì có người mới chứ sao!” Tần Thời nói: “Không phải quá rõ ràng rồi hả!”

Lương Tấn chậm rãi lắc đầu, trầm mặc hai giây mới nói: “Thật ra... Tôi không tin, anh ấy một chút đều không thích tôi.”

Hai người cơm nước xong lại đi một vòng bờ biển giải sầu, Tần Thời trăm phương nghìn kế khuyên bảo Lương Tấn chia tay, Lương Tấn do do dự dự, lại thủy chung không buông lỏng. Hai người dọc theo đường Tân Hải bỏ xe đi bộ, đi tới đi lui ba bốn vòng, Tần Thời chỉ có thể thở dài nói: “Cậu không muốn từ bỏ cũng không có cách nào, bây giờ hần đang trốn cậu, thôi mấy ngày này cậu ở cạnh tôi đi.”

Lương Tấn: “...”

Tần Thời lấy tay gõ trán cậu giáo dục: “Lạt mềm buộc chặt biết không hả? Con người mà đều ti tiện cả, cậu càng bám hần hần càng không thích cậu, cậu cứ mặc kệ hần hai ngày coi, đi ăn diện lại rồi tìm cơ hội đến trước mặt cho hần sáng mắt ra, biết đâu hần ta lại đổi ý theo đuổi cậu thì sao.”

Lương Tấn nửa tin nửa ngờ cau mày nói: “Bộ cậu từng làm qua hử.”

“Còn cần dùng qua?” Tần Thời nghiêng mắt nhìn cậu nói: “Kinh nghiệm yêu đương cậu bì được với tôi chắc? Cậu theo Từ Thanh Phong mất hơn mười năm trời, cuối cùng còn bị hành hạ sống dở chết dở như

này. Tôi đây câu hơn non nửa cái giới giải trí đều không cần đến một tháng nhé, thời đỉnh phong còn gom đủ hai bàn mặt chược đấy.”

Lương Tấn: “...”

Tần Thời chuyện xấu không ngừng, cả trai lẫn gái gì đều có, hồi đó Lương Tấn còn tưởng là trò lăng xê cũ rích thôi chứ, ai dè chân tướng dĩ nhiên là đây.

Cậu đấu tranh một lát cuối cùng do dự hỏi: “VẬY, bước đầu tiên phải làm sao?”

9. Chương 9

Biên tập: Soleil

Tần Thời tuy rằng lâu lâu cũng độc mồm độc miệng, nhưng mà nói đến chuyện đứng đắn vẫn khá đáng tin. Gã trước tiên đối khách sạn rồi đặt một căn phòng khá rộng để Lương Tấn chuyển đến, ngày hôm sau liền lái xe qua nhà Từ Thanh Phong lấy quần áo cho cậu.

Chạy xe đến nơi, Lương Tấn ngồi ở trong xe. Tần Thời lái xe đậu ở dưới lầu, đôi chân dài miên man mau chóng phóng lên, chỉ chốc lát sau xách theo một cái vali bụi bay nhanh chạy xuống.

Trước đó gã đã dặn dò Lương Tấn bắt cậu ngồi yên trong xe không cho ra ngoài. Lúc này Lương Tấn từ cửa kính nhìn ra mới hiểu được dụng ý của Tần Thời.

Từ Thanh Phong đang đuổi theo ra ở phía sau.

Từ Thanh Phong tóc tai rối bời, áo sơ mi trên người nhăn nhúm, sắc mặt đen tối đứng ở trước cửa lầu.

Lương Tấn hoảng hốt mau chóng cúi người nằm sấp xuống, cúi xong mới nhớ xe này từ bên ngoài đầu thấy được bên trong. Cậu vượt ngực chậm rãi ngẩng đầu, chỉ lộ ra đôi mắt xem xét ngoài cửa xe.

Từ Thanh Phong trạng thái rất không tốt, tâm tình càng là chưa từng kém như vậy, hần trầm giọng hỏi: “Lương Tấn đâu?”

Tần Thời giả vờ không nghe thấy, xách theo vali nhỏ tiếp tục đi.

Từ Thanh Phong hít sâu một hơi, hiển nhiên đang rất tức giận: “Tần Thời! Tôi hỏi cậu Lương Tấn đâu!”

“Lương Tấn hả?” Tần Thời rút cuộc dừng bước, khó hiểu nhìn hần: “Cậu hỏi cậu ta làm chi?”

Từ Thanh Phong: “...”

Tần Thời thả đồ vào cốp xe, xoay người mới đột nhiên à một tiếng, ra vẻ bình tĩnh nói: “À quên, anh vợ quan tâm đến vợ cũng bình thường thôi.”

Gã ngẫm nghĩ, nghiêm túc nói với Từ Thanh Phong: “Tôi hôm qua ấy mà, tôi có dỗ em ấy uống chút rượu. Cậu cũng biết đấy tửu lượng Tấn Tấn tệ lắm, độ cồn lại không thấp nên giày vò hết nửa đêm gần sáng mới ngủ. Nếu không phải hôm qua quần áo đều bị nhăn nhúm hết trơn, tôi thà buổi sáng làm chút chuyện kia chứ đâu cần đến đây làm gì.”

Lương Tấn đỏ mặt lên: “...” Tần Thời chỉ giải nói vậy.

Nhưng Từ Thanh Phong lại có vẻ tin tưởng. Bởi vì Lương Tấn cách xa vậy còn nhìn đến hần cắn chặt cơ hàm, hai má lõm xuống. Từ Thanh Phong ít khi tức giận, bộ dạng lúc này quả thực chẳng khác gì điên mất rồi, Lương Tấn sợ tới mức xém kêu Tần Thời chạy mau, may mà Tần Thời tay nhanh mắt lẹ, không đợi cậu nói cũng đã bay nhanh chạy thực mạng lên xe chui vào ghế điều khiển.

Từ Thanh Phong chưa kịp đạp xe một cước, Tần Thời đã đạp chân ga chạy xa.

“Nãy sợ hết hồn, ” Lương Tấn lòng còn sợ hãi, vỗ ngực xong mới kịp phản ứng, xoay người nhìn Từ Thanh Phong đang ở phía sau, “Nhưng mà cậu nói vậy chỉ hả!”

Tần Thời lưu loát chuyển ngoặt, qua hai tiểu khu mới hừ một tiếng, “Cậu không thấy rất đã nghiền sao?”

Lương Tấn còn trông mong nhìn đằng sau xe, trong lòng không nói rõ là đã nghiến hay là vẫn chưa đủ. Từ Thanh Phong mở miệng hỏi cậu cậu đã vui mừng khôn siết, rất không tiền đồ xem nữa lập tức xuống xe chạy tới nói em ở đây này. Kết quả Tần Thời đã sớm khóa cửa xe.

Cậu bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, sau đó thấy được Tần Thời chọc giận Từ Thanh Phong.

Cậu lo lắng Tần Thời lại bị đánh, lại nhịn không được đau lòng Từ Thanh Phong, lỡ hấn tức giận tổn hại thân thể thì làm sao.

“Cậu có cảm thấy tôi rất không tiền đồ hay không.” Lương Tấn lại nhìn phía sau hai cái, xe sớm đã chạy đến đường lớn, mặt sau rút lui từng hàng cây ngô đồng.

“Ảnh mới hỏi tôi ở đâu tôi đã cảm thấy có thể tha thứ ảnh rồi.” Lương Tấn lẩm bầm lầu bầu hai câu, mới nâng má hỏi Tần Thời, “Tôi cảm giác ảnh đang lo lắng cho tôi, cậu có thấy vậy không?”

“Tôi có thấy chứ, tôi thấy cậu đang tưởng tượng quá nhiều thì có.” Tần Thời từ kính chiếu hậu trợn trắng mắt nhìn cậu, lạnh lẽo nói: “Hắn ta tám phần là đánh tôi nhiều quá thành tay chân phản xạ luôn rồi, vừa thấy mặt đã chướng mắt đến ngứa tay ngứa chân. Về phần cậu hả, giỏi lắm là.. mà thôi, cho dù hắn có tí xíu quan tâm tung tích của cậu cũng chẳng đến mức lo lắng đâu.”

Lương Tấn bị đả kích một hồi, nhưng cẩn thận ngẫm lại nghe cũng có lý.

Vì thế cậu rụt người ngồi yên không nói.

Tần Thời buồn cười liếc cậu hỏi: “Tỉnh ra chưa đấy? Nghĩ thông rồi thì giải tán với tên khốn ấy đi, tìm người tốt hơn thiếu gì.”

Lương Tấn lắc đầu nói: “Không có, tôi chỉ cảm giác cậu nói nghe khá có lý.”

Tần Thời nhú lông mày: “Hử?”

Lương Tấn vươn người, hai tay ôm lấy ghế điều khiển nói: “Cho nên tôi có chút tin tưởng cái chiêu lật mềm buộc chặt của cậu ...”

Tần Thời: “...”

Tuy rằng Lương Tấn như trước không tính toán buông tay Từ Thanh Phong nhưng hai ngày này coi như chuyển biến khá tốt. Cậu lúc trước hoàn toàn là thẳng góc ôm cộc, tốn thời gian phí sức lực mà hiệu quả lại kém, lúc này cậu khá tin tưởng Tần Thời, khẩu vị bắt đầu khôi phục, tâm tình cũng tốt rất nhiều.

Tần Thời thời gian này vừa vận khá rảnh rồi, gần như mỗi ngày đều dẫn Lương Tấn đi chơi khắp nơi.

Lúc đầu Lương Tấn không quá tình nguyện, Tần Thời lại thông thạo nói: “Cậu có biết cậu với Tư Thần khác nhau chỗ nào không?”

Lương Tấn thành linh bị chọc trúng chỗ đau, bẹp miệng nhìn gã.

Tần Thời nghiêm túc nói: “Tư Thần trải nghiệm phong phú, thiên văn địa lý lịch sử dân tình cái gì cũng biết. Còn cậu sao hả, mỗi ngày chỉ biết vây quanh Từ Thanh Phong là giỏi, kiến thức thì ít, nói chuyện chẳng có đề tài gì mới mẻ.”

Lương Tấn giật mình bừng tỉnh, cùng Tần Thời đi bảo tàng, công viên hải dương, buổi triển lãm tranh, thư pháp các kiểu vàng vằng, vừa muốn kháng nghị, Tần Thời lại bắt đầu dùng tình đã động: “Cậu làm sao biết lòng tôi khổ hả, hỏi tôi còn bé B thành còn chưa xây khu vui chơi, đến lúc lớn rồi tôi lại nổi danh, mỗi ngày đều sợ bị fan thấy được ăn tươi nuốt sống.”

Gã vờ vịt nhăn nhúm mặt mũi ra vẻ sầu khổ, khẩn thiết thỉnh cầu: “Cậu xem cảm tình đôi ta tốt như vậy, không thể suy xét cùng tôi đi công viên chơi sao?”

Lương Tấn liên tiếp mấy ngày vận động liên tục đã sớm không rảnh nghĩ ngợi đến Từ Thanh Phong. Lúc này nhịn không được giãy dụa nói: “Bộ tôi đi với cậu cậu không bị nhận ra hở?”

Những chỗ họ từng đi ngoài công viên hải dương ra thì nơi khác đều rất ít người nên mới không có ai vây xem. Nếu đổi thành khu vui chơi lỗ đâu gặp phải fan thật thì sao, rất dễ gặp phải sai lầm.

Tần Thời vội vàng xua tay nói: “Cái này thì có cách, để tôi bảo trợ lý bao nốt cả khu không để người khác vào là được rồi?”

Lương Tấn hoảng sợ: “Hả?”

“Bao trọn hết thì dễ lắm. Nhưng mà một người chơi lại không vui, lỡ xài nhiều tiền rồi thì đương nhiên có thể mang thêm ai thì mang.” Tần Thời phấn khởi nói: “Đã vất vả bao một lần, thôi để đám nhân viên vào chơi một đêm luôn.”

Lương Tấn không cần được gã chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Cậu nghĩ nghĩ, nếu được thì kêu luôn Tề Diệp vậy.

Lương Tấn lấy di động ra, hỏi ý kiến Tần Thời: “Tôi gọi bạn được không?”

Tần Thời vui sướng đáp ứng: “Cứ việc!” Gã tò mò hỏi: “Bạn nào thế?”

“Tề Diệp.” Lương Tấn à một tiếng, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó Tề Diệp vui đùa, trừng mắt nhìn nói: “Cậu ta hình như là fan cậu đó.”

Tần Thời ở một tiếng, Lương Tấn nghĩ nghĩ bổ sung: “Cậu ta còn nói nếu ngủ được cậu một đêm còn có thể viết tay tin tức phát thanh nữa.”

Tần Thời: “!!”

Tần Thời tuy thích sĩ diện nhưng khá chú ý nguyên tắc bảo trì cự ly an toàn với fan. Thế nhưng Tề Diệp đã tới gã cũng rất phong độ mà bắt tay đối phương.

Chỉ là Tề Diệp lại không có tí ti giác ngộ làm fan nào, thoáng bắt tay gã liền lập tức buông ra, sau đó giang tay giang chân nhào về phía Lương Tấn.

Lương Tấn cười thực vui vẻ, hai người ôm chặt thật lâu mới tách ra, tay cầm tay rời ra hai bước xong lại ôm chặt.

Tề Diệp đến gần bà tám mà hỏi: “Bồ với chồng bồ sao rồi hở?”

Lương Tấn vẽ mặt đau khổ lắc đầu.

Tề Diệp mở to hai mắt kinh ngạc hỏi: “Còn chưa lên giường à?”

Lương Tấn chi tiết nói: “Ảnh đi sớm về trễ toàn lúc tôi còn ngủ không hà, có hai lần tuy không ngủ nhưng sắc mặt nhìn không tốt lắm.”

Tề Diệp sốt ruột nói: “Sắc mặt tốt hay không liên quan gì, đề trước rồi nói chứ! Thích rồi thì không phải...”

Hắn chưa nói xong Lương Tấn mặt liền đỏ rực, Tề Diệp há hốc miệng, lúc này mới nhớ bên cạnh còn có Tần Thời. Hắn tròn mắt đánh chuyển, tầm mắt xẹt qua liền thấy Tần Thời đang một lời khó nói hết nhìn qua.

Tề Diệp: “...”

Tần Thời: “...”

Hai người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, lại mặt không chút thay đổi dời đi tầm mắt. Lương Tấn kéo kéo Tề Diệp tay áo, vội vàng nói sang chuyện khác: “Cậu mặc gì ít thế? Hôm nay nhiệt độ là âm mười độ đấy.”

Tề Diệp vẫn thích ăn mặc phóng khoáng, nhưng mà lúc này cũng vội vã thuận theo, liên tục gật đầu nói: “Ồ, biết rồi, nãy đi hơi vội để quên áo khoác ấy mà.”

Lương Tấn tin là thật, mau chóng cởi chiếc áo lông cậu đang mặc khoác lên cho hắn.

Tề Diệp vội vàng từ chối, Lương Tấn cười cười chỉ tay vào bãi đỗ xe cách đó không xa: “Tôi còn một chiếc trong xe, hai người chờ tôi một lát, tôi đi thay rồi trở lại.”

Cậu lại quay sang nhờ vả Tần Thời: “Tề Diệp sợ tối còn hơn tôi nữa, cậu để ý cậu ấy giúp tôi nhé.”

Lương Tấn cố ý tạo cơ hội cho Tề Diệp ở cạnh thân tượng của mình, đi đến bãi đỗ xe lấy quần áo, ở trong xe kéo dài thời gian trong chốc lát. Bãi đỗ xe rải rác vài chiếc, trừ chiếc của Tần Thời ra còn có hai chiếc thương vụ, là của phòng công tác. Cậu chán đến chết xoay xoay cổ, lúc định xuống xe vừa quay đầu lại thì giật cả mình.

Nguyên bản mặt sau vẫn đang trống rỗng thì không biết lúc nào đã có một chiếc Pajero.

Buổi tối công viên trò chơi vốn yên tĩnh, Lương Tấn liên tục hít sâu mấy hơi mới lấy lại tinh thần. Cậu không biết đây là của nhân viên làm trong công viên hay là tụi paparazzi nghe tin mà đến, vì thế vội vã lấy di động gọi cho Tần Thời nhắc nhở gã, đồng thời cẩn thận nhìn chằm chằm động tĩnh chiếc xe kia.

May mà chủ nhân chiếc xe cũng không có định dừng thật lâu, điện thoại vừa thông qua đối phương đã khởi động xe chuẩn bị rời đi.

Lương Tấn có hơi sốt ruột, theo bản năng tiến lại gần muốn nhìn rõ người trong chiếc xe. Nhưng mà ngọn đèn vừa lúc lóe sáng, cậu còn không kịp thấy người, trước mắt liền chợt lóe một chuỗi số xe quen thuộc.

b:fj3344

Người trong xe, là Từ Thanh Phong.

10. Chương 10

Biên tập: Soleil

Lương Tấn sau khi lấy áo trở về hơi có chút thất thần, mãi đến khi ba người chơi trò bánh quay siêu tốc mới hồi phục tinh thần.

Tề Diệp: “A a a a a a!!!!”

Lương Tấn bị dọa run rẩy, hoàn hồn đã thấy dưới chân một mảnh tối như mực. Theo sau là cảm giác mất trọng lực truyền đến, cậu mới ý thức được vừa nãy đã bay đến điểm cao nhất, chân quay ngược thẳng lên trời.

Lương Tấn chẳng to gan gì cho cam, tỉnh táo lại cũng không nén nổi gào thét: “A a a a a a a a —— ”

Lúc này la lớn, khó chịu nghẹn khuất nhiều ngày trong ngực như cũng được tiêu tán ra ngoài. Ba người xuống khỏi trò chơi, Tề Diệp Bạch đánh mặt lưng la lung lay đi tới trò Turbo Drop. Lương Tấn nhìn hấn mà hết hồn, vội vàng kéo hấn nhỏ giọng khuyên nhủ: “Ngồi nghỉ một lát rồi chơi tiếp, bỏ sợ độ cao vậy còn muốn chơi cái đó nữa hả, bỏ điên rồi à?”

Tề Diệp cắn má lắc đầu lảo đảo hỏi: “Tần Thời đâu?”

“Đi WC rồi, ” Lương Tấn đỡ hấn, không yên lòng nói: “Tụi mình ngồi ở đây một lát đi, đừng nhảy vội.”

“Không được, muốn nhảy!” Tề Diệp Nhất vẻ mặt quyết tâm, nuốt nước miếng một cái, hơi do dự một lúc mới nói với Lương Tấn: “Tôi phải...lên ruyện lá gan thật lớn... Tôi xem đêm nay ... không có cơ hội uống rượu, cũng chỉ có thể chơi nhảy cao... mới khiến adrenalin tăng cao!”

Lương Tấn không hiểu ra sao: “Bỏ muốn nó tăng cao làm gì?”

“Đề anh ta!” Tề Diệp nắm chặt tay nói: “Vừa rồi lúc bỏ đi bãi đỗ xe ...”

Lương Tấn: “Ờ?”

Tề Diệp thần bí lại ngưng ngưng mà nói: “Tần Thời cường hôn tôi.”

Lương Tấn: “!!!”

Tề Diệp phồng má, sắc mặt vẫn trắng bệch thế nhưng hai má đỏ hồng, ánh mắt sáng ngời trong suốt, hưng phấn nhỏ giọng giải thích: “Anh ta còn thè lưỡi ra đó, tôi là phải rên sất khi còn nóng... qua thôn liền không còn tiệm này đâu.” Chỉ là hấn tuy có tâm làm nhưng khổ nỗi dũng khí lại chưa đủ, cho nên chết sống muốn chơi cảm giác mạnh tăng thêm can đảm.

Lương Tấn vừa bực mình vừa buồn cười, vội vàng kéo hẳn nói: “Như vậy bồ càng không thể chơi, lỡ đâu sợ quá xảy ra chuyện thì sao, đêm nay làm sao cùng cậu ta chung độ đêm xuân chứ!” Cậu ngầm nghĩ lại căn hộ cậu ở với Tần Thời, giữa hai phòng ngủ còn có một phòng khách, hẳn là không có ảnh hưởng gì.

Cậu trong lòng vẽ một trăm dấu chấm hỏi, trong chốc lát không rõ vì thế quái nào hai người này vừa thấy mặt đã hôn, chốc lát lại ỉn ỉn có tí ham mộ Tề Diệp, dù sao nếu Từ Thanh Phong cũng cưỡng hôn cậu, bắt cậu bỏ lên trò Turbo Drop này nhảy xuống cậu cũng cam nguyện.

Lương Tấn nghĩ hồi lại nhện không được vui vẻ. Dù sao chuyên này thuyết minh Tần Thời thật có kỹ xảo câu người mà, sớm biết vậy vài năm trước cậu liền đi tìm Tần Thời nhờ cố vấn một chút thì mấy năm nay cũng không đến mức một chuyện không thành rồi.

Tề Diệp do dự, có chút kinh hoảng lại có chút luyến tiếc nhìn Turbo Drop cách đó không xa, hết như đối diện đang đứng một tiểu yêu tinh khiến hẳn vừa yêu vừa hận vậy. Lương Tấn không ngừng cố gắng nói: “Mặt cậu bây giờ trắng bệch không bình thường chút nào, nghỉ ngơi một lát bổ sung *** lực ha.”

Lúc Tần Thời từ WC trở về Tề Diệp đã hoàn toàn buông thả ý tưởng chơi trò trên cao này.

Hắn vẫn cảm giác chấp chới như lên mây, lúc này tuy rằng bình thường được lát nhưng vẫn chưa về nổi mặt đất. Tần Thời tỉnh tỉnh ngược lại rất tốt, thấy cả hai người đều sửa miệng không chơi nhảy nữa thì đối qua chơi đua xe, bắt đầu cầm bản đồ dò tìm vị trí trò chơi.

Tề Diệp dựa trên người Lương Tấn, ánh mắt thường thường ngắm sườn bên mặt của Tần Thời, càng ngắm càng mê muội, nhìn nhìn mặt lại đỏ.

Lương Tấn: “...” Cậu có hơi muốn cười lại hoàn toàn có thể thể hiểu tâm tình của Tề Diệp lúc này.

Cậu năm đó thông suốt tình cảm của mình là vào năm cấp ba, thế nhưng cảm giác tỉnh tỉnh mê mê mà thích lại là từ nhỏ đã có. Chỗ cậu thích nhất trong căn nhà cũ chính là thư phòng, hồi tiểu học lão Lương dành hẳn một địa bàn cho hai tụi nhỏ ở đó, bên trong xếp một cái bàn thấp thật dài để hai người có thể cùng nhau học tập.

Lương Tấn thích ngắm sườn mặt Từ Thanh Phong những khi hắn viết chữ hay đang nghiêm túc đọc một quyển sách, bởi vậy dù cho không thích đọc sách cậu cũng sẽ đặc biệt chịu khó chạy đến thư phòng, hờ một tí liền lôi kéo Từ Thanh Phong làm bài tập. Xuân đào, hạ vũ, thu sương, đông tuyết, bức màn phong cảnh bên ngoài thư phòng thay đổi năm này qua tháng nọ, chiếc bàn thay đổi từ thấp đến cao, đứa trẻ hài đồng cũng dần trưởng thành thành những cậu thiếu niên, thân thể cao lớn, sống lưng biến thẳng, gốc cằm cũng mơ hồ lún phún những sợi râu.

Chẳng ai ngờ phần tình cảm chớm nở ấy lại lắng đọng lên men rồi nồng đậm theo năm tháng.

Tề Diệp cuối cùng vẫn không thể góp nổi lá gan ngủ với Tần Thời. Chơi bởi vui vẻ xong, tuy rằng Lương Tấn một hai đòi mời hẳn đến chỗ họ ngồi chơi một lát, còn mười phần sẵn sàng thủ sẵn lý do để hẳn ngủ lại, ai biết đâu hẳn lại lâm trận lùi bước, lại còn lén cường điệu mà nói lúc đua xe hẳn thử cố ý đụng chạm Tần Thời nhưng gã không phản ứng hẳn.

Hắn cố ý muốn quay về, Tần Thời bất đắc dĩ mở miệng tỏ vẻ đưa Lương Tấn về khách sạn trước rồi hộ tống hẳn về nhà.

Tề Diệp vui mừng lại ủy khuất gật đầu.

Lương Tấn một đường nghĩ đến tiến triển tối nay của hai người này, tuy rằng thái độ Tần Thời lãnh đạm chút nhưng rất nhiều chi tiết có thể nhìn ra gã không hẳn hoàn toàn ghét Tề Diệp, tỷ như lúc Tề Diệp nhảy nhót muốn chơi ngựa gỗ, tay Tần Thời vẫn một mực bên cạnh giúp hẳn chống đỡ phòng ngừa hẳn bò lên lầu ngã xuống.

Lương Tấn trong lòng ngạc nhiên ghê lắm nhưng cũng vui thay cho Tề Diệp, làm như hai người này đang yêu nhau rồi vậy. Mà giờ này Tề Diệp do dự uốn éo lại thậm chí ý như thế cũng như một viên kẹo trái cây ngoài chợ trong ngọt.

Cậu nghĩ như vậy, khéo miệng nhện không được mà cong lên. Bởi vậy khi nhìn thấy Từ Thanh Phong đang đứng trước cửa phòng mình, nét mặt cậu vẫn còn động chút nét nhu hòa sót lại.

Lương Tấn kỳ thật bị bất ngờ hết hồn, cậu lúc đi đường có hơi thất thần, cho nên lúc ngẩng đầu nhìn thấy có người đứng cách đó không xa thì giật mình một cái. Nhưng khi đợi thấy rõ là Từ Thanh Phong cậu lại không thấy kinh ngạc quá nhiều.

Thật ra ngay từ ngày đầu tiên cậu đã không phút nào không ngóng trông Từ Thanh Phong có thể đến tìm cậu.

Lương Tấn há miệng, bỗng nhiên ý thức được hình như cậu lúc này phải gọi hắn là anh trai hay anh Từ vâng vâng để cho thấy cậu đang mất trí nhớ mà.

Cậu do dự một chút, còn chưa nghĩ ra phải dùng lời dạo đầu nào thì đã thấy Từ Thanh Phong không kiên nhẫn nhú mồm nói: “Về rồi?”

Xem ra Lương Tấn đến nói cũng không cần nói. Cậu gật gật đầu.

Từ Thanh Phong vẻ mặt lại càng không kiên nhẫn, chỉ là lúc hắn không kiên nhẫn trông lại càng đẹp trai, đôi mày kiếm thoắt nhảnh lại, ánh mắt cũng so bình thường thâm sâu vài phần.

Lương Tấn nhìn hắn, nội tâm lại bất ổn mà suy đoán Từ Thanh Phong muốn nói gì, tỷ như các loại ám chỉ kiểu “Theo tôi về nhà đi?” “Tôi tới đón em”, hoặc là loại buồn nôn kiểu “Lương Tấn tôi rất nhớ em” “Tôi kỳ thật rất thích em chúng ta đừng cãi nhau”. Tuy rằng hai loại này đều không phải phong cách của Từ Thanh Phong nhưng mà Lương Tấn lại vẫn nhìn không được nghĩ bụng “Anh mau nói đi, nói ra em liền về với anh”.

Từ Thanh Phong yên lặng nhìn cậu một lúc, đến khi tim Lương Tấn đã muốn bay lên chìm xuống vài lần mới rốt cuộc mở miệng nói: “Chỗ tôi có mấy tài liệu cần tất cả cổ đông phải ký tên, ngày mai cần dùng, chỉ có thể đến đây tìm cậu.”

Lương Tấn: “...” Hiển nhiên cậu lại vừa tự mình đa tình.

Cậu cúi đầu ồ một tiếng, cũng không biết lại nói gì. Tần Thời lúc trước từng đánh giá đúng một thứ, giữa cậu và Từ Thanh Phong rất ít khi có chung đề tài, cậu hiểu biết quá ít cũng không có đam mê nào, dù cho Từ Thanh Phong không né cậu thì bình thường lúc hai người bốn mắt nhìn nhau cũng hơn phân nửa là trầm mặc không có chuyện để nói.

Cậu buồn bực cúi đầu thò tay tìm thẻ phòng trên người, lần mò một lát lại không thấy, không khí khó tránh khỏi xấu hổ. Lương Tấn nhìn không được ngẩng đầu liếc nhìn Từ Thanh Phong, quả nhiên thấy sắc mặt người kia càng tệ, môi mím lại không kiên nhẫn.

Lương Tấn lại lần nữa lục túi, rốt cuộc tìm thấy thẻ phòng trong túi quần.

Hai người quẹt thẻ vào cửa, trong nháy mắt khi cửa phòng tự động chốt khóa, Từ Thanh Phong vừa lúc đưa tờ văn kiện qua, thanh âm lạnh lùng nói: “Ký tên đi.”

Lương Tấn chỉ có thể lấy qua ký tên mình lên chỗ trống phía trên.

Từ Thanh Phong lại không hài lòng, nhướn trán hỏi: “Cậu không nhìn xem nó là cái gì? Mai mốt bị người khác bán thì làm sao?”

Lương Tấn hỏi: “Nó là cái gì?”

Từ Thanh Phong cau mày nói: “Chuyển nhượng cổ phần.”

Lương Tấn à một tiếng, không biết hắn đang có ý gì.

Từ Thanh Phong trừng mắt nhìn cậu một lúc, lại hỏi: “Cậu không hỏi xem là chuyển cho ai?”

“...” Lương Tấn thật đúng là không quan tâm, nhưng Từ Thanh Phong hơi có vẻ muốn gây sự, cậu chỉ có thể lắp theo mà hỏi: “Chuyển cho ai?”

Từ Thanh Phong há miệng, ngược lại không nói.

Hai người một thì hùng hổ, một thì dần biến thành bất đắc dĩ, kết quả là ai nấy đều đứng đông cứng tại chỗ. Lương Tấn trầm mặc một hồi, tự biết đêm nay mình lại suy nghĩ quá nhiều. Cậu xoa mũi, cuối cùng mở miệng trước: “Ký xong rồi... Cái kia...”

Cậu dừng một lát, Từ Thanh Phong hiểu rõ gật đầu, đưa tay muốn lấy lại văn kiện.

Lương Tấn cúi đầu liếc mắt nhìn tờ giấy trong tay, khi ánh mắt chạm đến hai chữ “Tư Thần” thì đột nhiên sững sốt, lòng bỗng quặn đau như dao cắt.

Thân thể cậu thoáng lung lay một cái.

Từ Thanh Phong gần như lập tức hỏi: “Cậu sao vậy?”

Sao vậy ư? Lương Tấn rất muốn nói trong lòng tôi khó chịu quá. Nhưng nhìn tờ văn kiện kia cậu lại nói không nên lời. Mấy ngày nay bất cứ chuyện hoang đường nào cậu cũng đều cam nguyện đi ném thử, không phải vì Tần Thời giỏi thuyết phục mà vì cậu không biết con đường nào có thể dẫn cậu đến trong lòng Từ Thanh Phong, bởi vậy chỉ có thể từng bước từng bước mà thử một lần.

Suốt mấy ngày liền thấp thỏm lại mong đợi, lên men đến đỉnh điểm khi nhìn đến biển số xe quen thuộc vào tối nay, cậu chỉ vội vui mừng Từ Thanh Phong đến tìm cậu mà quên mất có lẽ Từ Thanh Phong tìm đến là có chuyện khác.

Lương Tấn giật khóe miệng, lộ ra tươi cười tự nhận là khéo léo: “Không có gì, chỉ hơi mệt chút thôi. Anh về đi.”

Cậu thoáng cười, học theo Tần Thời vuốt tóc nói: “Anh dù sao cũng là anh trai em, nửa đêm đến đây cũng không tốt lắm đâu? Bạn trai em cũng sắp trở lại rồi.”

Từ Thanh Phong trầm mặc, đột nhiên cúi đầu cười một tiếng: “Phải không?” Thanh âm hẳn có hơi khô ráp, nói lời cũng đặc biệt chậm rãi.

Lương Tấn lần đầu thấy mình đặc biệt tỉnh táo, trong lòng cũng dần cứng rắn lên.

Cậu nâng mắt nhìn chằm chằm Từ Thanh Phong, muốn nhìn theo hắn đi ra ngoài.

Từ Thanh Phong neho mắt, không tiếp tục tranh cãi, quả thực tính toán quay đầu rồi đi. Lương Tấn trong lòng cười khổ, xoay người muốn về phòng lại đột nhiên nghe từ phía sau truyền đến tiếng “cụp” — cửa phòng bị khóa trái!

Cậu giật nảy mình, còn chưa kịp phản ứng đã thấy trước mắt đột nhiên tối đen, giây tiếp theo cả vai cậu bị người kéo lại đẩy mạnh lên tường.

Sau lưng vang lên tiếng đập mạnh, chẳng thể nói rõ mặt tường càng đau hay lưng cậu càng đau, Từ Thanh Phong đã man lại hung ác, ra chiều cũng hoàn toàn ra ngoài dự kiến của cậu. Lương Tấn mạnh mẽ mở to hai mắt, tiếp cảm giác được có ít nhất ba bốn đồ vật bị đập mạnh rơi xuống đất.

Hô hấp nóng rực gần trong gang tấc, nụ hôn Lương Tấn từng ngày nhớ đêm mong nay thật sự đã đến, nhưng lòng cậu lại chỉ đọng đầy nỗi khổ sở khôn tả cùng với cảm xúc phản nghịch. Cậu bỗng nhiên như con thú bị thương liều mạng giãy dụa, chỉ là Từ Thanh Phong hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, cho dù bị cậu giãy vò thế nào cũng đều im lặng không lên tiếng mà càng dùng sức lực lớn hơn đến trấn áp cậu, từ đầu đến cuối ôm chặt cậu trong lòng.

“Lương Tấn, anh là ai?” Từ Thanh Phong gần như dán chặt vào tai cậu mà cắn răng hỏi.

“Anh là anh tôi!” Lương Tấn quát.

“Anh là anh tôi anh tôi anh tôi!!!”

Từ Thanh Phong ần ần bắt đầu tức giận, ***g ngực phập phồng không kém gì Lương Tấn. Nhưng hắn cũng không nhúc nhích, duy trì động tác này thật lâu sau mới khe khẽ thở dài, cúi đầu, cắn một hơi trên cổ Lương Tấn.

Chỗ đó là nơi mẫn cảm của cậu, chỉ cần nhẹ nhàng đụng chạm, tóc gáy cậu cơ hồ lập tức dựng thẳng lên.

Từ Thanh Phong vô cùng kiên nhẫn nhẹ nhàng mà day dứt, tiếng thở dốc nặng nề từng đợt truyền vào tai Lương Tấn.

“Anh nói anh là anh tôi.” Lương Tấn cắn chặt răng, cuối cùng nghẹn ra một câu uy hiếp: “Anh nếu dám tiếp tục tôi liền cáo anh tội cưỡng ***!”

*Turbo drop:

1110204Hong Kong, China.

11. Chương 11

Biên tập: Soleil

Từ Thanh Phong không tiếp tục cử động.

Lương Tấn ngũ khí kiên quyết, thân thể hơi run rẩy. Tính tình cậu hiền lành lại mềm mỏng, lần đầu tiên cự tuyệt mạnh mẽ như vậy. Huống chi có lẽ chính cậu cũng chưa nhận thấy được đầu ngón tay cậu đang vô cùng lạnh lẽo.

Từ Thanh Phong nắm chặt tay cậu, chân vẫn khóa chặt chân, lúc này nếu tiếp tục rất dễ dàng nhưng khi hắn chạm đến đầu ngón tay lạnh lẽo kia, đầu óc tức khắc bị đánh cho tỉnh táo, tất cả dục niệm nháy mắt lui tán sạch sẽ. Hắn dừng một lát, chậm rãi buông ra Lương Tấn.

Trong bóng đêm hai người đứng mặt đối mặt với nhau, lại đều nhìn không tới cảm xúc đối phương.

Lương Tấn nhớ tới cái đêm bọn họ xác định quan hệ kia, lúc ấy cậu với Từ Thanh Phong cũng là như thế này, đứng đối mặt nhau trong bóng đêm tối như mực, chẳng qua khi đó người dựa vào tường là Từ Thanh Phong, mà bên đối diện chuẩn bị ép buộc là Lương Tấn.

Khi ấy Từ Thanh Phong điều hành công ty đã được một năm, không chỉ khởi dậy cả tập đoàn còn thành công đầu tư thêm mấy công ty con. Hắn tuổi trẻ tài cao, khuôn mạo lại xuất chúng, vô tình trên chóc không ít đào hoa.

Ngày đó Lương Tấn cùng hắn được mời tham dự một buổi yến hội. Chủ nhân bữa tiệc là một vị lãnh đạo cũ của B thành, trong tối ngoài sáng muốn giới thiệu cháu gái mình cho Từ Thanh Phong. Dĩ vãng trường hợp như vậy Từ Thanh Phong đều sẽ khéo léo cười cự tuyệt, chỉ có ngày đó giọng điệu lại có chút mập mờ.

Lương Tấn từng vụng trộm đánh giá cô cháu gái vị lãnh đạo kia, lại nhìn Từ Thanh Phong đang khẽ mỉm cười, khó được có loại cảm giác kim đồng ngọc nữ xứng đôi vừa lứa. Cô gái kia đích xác rất ưu tú, diện mạo khí chất lại đều hoàn hảo đến không thể bắt bẻ, kiến thức cũng vô cùng uyên bác. Nhìn từ phương diện nào đi nữa, là đàn ông đều rất khó cự tuyệt.

Trên thực tế Từ Thanh Phong cũng không ngoại lệ, hắn khiêu vũ ba khúc với cô gái, trở thành mục tiêu chú điểm của toàn trường. Mỗi lần giai điệu vang lên, tầm mắt Lương Tấn đều nhìn không được dừng ở bàn tay hắn đặt trên eo nhỏ của cô nàng. Cậu bắt tri bắt giác uống rất nhiều rượu, rượu tác dụng chậm, đến lúc sau thì đứng cũng đứng không vững.

Cậu không biết mình về nhà thế nào, lại làm sao mà lên lầu. Chờ khi ý thức được mình đang làm cái gì, Từ Thanh Phong đã bị cậu đẩy lên tường, mà chính cậu đang bắt lấy tay Từ Thanh Phong, hùng hổ rống: “Buông ra!”

Từ Thanh Phong cũng đã dà say nhưng thoát nhìn thanh tỉnh hơn cậu nhiều. Hắn giãy tay, phát hiện Lương Tấn nắm quá chặt, có vẻ bất đắc dĩ hỏi: “Buông cái gì?”

Lương Tấn càng tức giận, lớn tiếng quát: “Buông... ra!”

Từ Thanh Phong dở khóc dở cười, dựa vào tường ung dung nhìn cậu: “Rời rồi rồi, buông thì buông, nhưng cậu giữ tôi vậy tôi làm sao buông hả?”

Lương Tấn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, quả nhiên buông lỏng tay.

Từ Thanh Phong cho rằng cậu uống say giả điên, thấy cậu buông tay mới bắt đắc dĩ cười cười xoay người muốn đi. Nhưng không đợi hần cất bước, Lương Tấn lại mạnh mẽ nhào lên, đè cổ hần đẩy hần trở về.

Lương Tấn đã gấp đến độ mắt, mò lấy tay hần nhất quyết không thả: “Ăn gian, cậu buông ra!”

Từ Thanh Phong sững sốt, chỉ thấy Lương Tấn bẹp miệng, nắm tay hần đặt sau thắt lưng —— thì ra Lương Tấn đang bắt chước tư thế khiêu vũ, ý cậu buông tay tức là muốn Từ Thanh Phong đặt tay lên thắt lưng cậu giống như ôm cái cô gái kia vậy.

Có lẽ là ngọn đèn đêm đó quá êm dịu, có lẽ là do ánh mắt đỏ hồng của Lương Tấn thoát nhìn có chút khôi hài lại đáng thương, Từ Thanh Phong hơi hơi híp mắt, cuối cùng không rút tay về.

Bọn họ tiếp tục giữ yên tư thế kỳ lạ này vài giây, Lương Tấn bỗng nhiên ôm đầu, ngồi xổm trên mặt đất khóc rống lên.

Từ Thanh Phong kéo cậu lại, lúc cúi lưng xuống lại nghe thấy Lương Tấn khóc nức nở hỏi hần: “Cậu vì sao không thể thích tôi hơn một chút chứ?”

“BUP”, ánh đèn phòng khách đột nhiên phụt tắt, Từ Thanh Phong nửa ôm nửa kéo cậu đứng lên, sau đó dùng ngón tay cái nhẹ nhàng xoa mặt cậu... Khúc sau tiến triển hơi vượt ra ngoài dự kiến của Lương Tấn, cậu từ chủ động biến thành bị động, hương vị hormone đàn ông lần đầu tiên cứ thế tràn trệ lại trực tiếp đánh thẳng vào cậu.

Trong bóng đêm cậu căn bản không thấy bất cứ biểu tình nào của Từ Thanh Phong, bởi vậy cũng không thể phỏng đoán bất kỳ ý nghĩ nào giờ phút này của đối phương. Cậu nhiều lần bị Từ Thanh Phong đưa lên đỉnh rồi lúi xuống vực thẳm, điều duy nhất không đổi là cậu vẫn sẽ nhẹ nhàng mà gọi tên Từ Thanh Phong, có chút kinh hoàng, có chút lầy lòng, còn có chút vui sướng.

Nhiều năm sau đó, Lương Tấn thường xuyên nghĩ, nếu thời gian có thể quay trở lại, vậy buổi tối đêm nọ cậu có còn làm như vậy hay không.

Đáp án vẫn luôn là có.

Cậu thích Từ Thanh Phong, bất luận thế nào đi nữa, đều không có gì quan trọng hơn việc cậu có thể ở bên cạnh đối phương.

Lúc Tần Thời trở về đã là rạng sáng 2 giờ, so với tình huống của Lương Tấn, gã hiển nhiên cũng không tốt hơn chỗ nào.

Hai tiếng trước Từ Thanh Phong trầm mặc rời đi, từ đầu tới đuôi vẫn chưa nói câu nào. Lúc hần đến gần Lương Tấn sĩ diện giận dữ nhưng chờ người đi rồi lại hơi hơi có tí hối hận.

Cậu lại nhịn không được nghĩ, vì cái gì, vì cái gì Từ Thanh Phong không thể dễ dàng cậu hơn chút chứ? Vì cái gì không thể nói nhiều hơn hai câu với cậu?

Từ Thanh Phong tất nhiên biết cậu đang khổ sở vì ghen, nếu muốn giảng hòa sao lại không giải thích? Cho dù thật sự giải thích không được, bịa đại cái gì lừa cậu không được hả, dù sao cậu cũng dễ lừa lắm, hần chỉ cần nói cậu liền sẽ tin.

Lương Tấn càng nghĩ càng buồn bã, nghĩ đến khúc sau lại bắt đầu nóng giận, tức anh ách một mình ngồi trong phòng khách đổi kênh TV, thẳng đến khi Tần Thời trở về mới bị dời đi chú ý.

“... Cậu... Cậu làm sao vậy?” Lương Tấn vừa quay đầu liền choáng váng.

Tần Thời đứng trước cửa nhe răng trợn mắt, bên má trái gã thoáng sưng lên, toàn thân dơ bẩn không chịu nổi, nước bắn tí tách tí tách chảy xuống, ống quần chân trái cũng dính một vệt bẩn to, thân dưới toàn bộ ẩm ướt, nhìn qua như mới tè ra quần. Điểm chết người nhất là nước bắn còn phảng phất tỏa ra một thứ mùi tanh tưởi.

Tần Thời nâng lên cánh tay, nhăn mũi tự nghĩ, mém bị tởm đến ói ra. Lương Tấn cũng bị mùi hôi xông phát ói, thế nhưng cậu không thể ra về quá né tránh.

Cậu kìm nén bức bối lê dép đưa cho Tần Thời một cái khăn tắm, lại lẹp xẹp đi vào toilet giúp hắn xả nước tắm. Tần Thời khó được có hơi xấu hổ, thừa dịp Lương Tấn không chú ý vội vàng lột sạch rồi cầm khăn tắm bọc người lại, gọi cho phục vụ đến dọn rác. Vừa gọi điện xong Lương Tấn cũng vừa lúc đi ra, Tần Thời vội rút người lại, một tay nín khăn một tay lại lắc lắc khăn tắm phía dưới, cả người đỏ như tôm luộc

Lương Tấn nhìn quen gã luôn vênh váo tự đắc, lúc này nhìn gã đỏ mặt ầm ục như vậy, kìm nén lắm vẫn không nhịn được phụt cười to.

“Haiz...” Tần Thời vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc nhìn cậu: “Cậu cũng dám cười tôi? Người không thể cười tôi nhất là cậu đó!”

Lương Tấn cười không dừng được, Tần Thời từ nhỏ đến lớn luôn thích sạch sẽ, hồi bé quần áo không thể mặc hai ngày liền, sau này gã đóng phim còn dính scandal bệnh ngôi sao, nguyên nhân là do gã ghét bỏ trang phục diễn có mùi hôi nách nên bị người trong đoàn phim phỉ nhổ.

Lương Tấn cố gắng nghiêm mặt nói: “Cậu mau tắm đi, để tôi đi xem tủ lạnh còn khối băng nào không lát nữa để cậu lặn mặt.”

Tần Thời sắc mặt miễn cưỡng bình thường lại một ít, có hơi ngạo kiều nói: “Vậy cậu phải lặn cho tôi.”

“Được, ” Lương Tấn lại nhìn không được muốn cười, vội vàng đáp lời: “Để tôi lặn cho cậu ha, cậu vào nhanh lên, chậm là tôi ngủ mất đó.”

Trong mini bar chỉ có rượu, Tần Thời tắm rửa xong đi ra, phục vụ khách sạn đúng lúc mang băng lên, khó được còn cố ý luộc thêm hai quả trứng gà.

Lương Tấn vui vẻ cảm ơn đối phương, quay sang hỏi Tần Thời: “Cậu dùng cái nào?”

Tần Thời đã thay áo tắm, đỉnh đặc nằm trên sofa lướt di động, không đáp mà hỏi ngược lại: “Cậu sao còn chưa ngủ?”

Lương Tấn nhìn gã như nhìn thằng ngốc: “Cậu bắt tôi lặn cho cậu mà, tôi làm sao ngủ hả?”

Tần Thời: “Không phải, tôi đang hỏi cậu, tôi về đã trễ thế này cậu sao còn chưa ngủ?” Gã dừng một chút, giành trước nói: “Đừng nói là chờ tôi nhé! Cậu có nói tôi cũng không tin đâu, huống chi Tần Tấn là bé ngoan không biết nói dối mà, phải không?”

“...” Lương Tấn bĩu môi, một bên đập trứng gà, một bên ừ một tiếng. Cậu nói: “Từ Thanh Phong tới tìm tôi.”

Tần Thời từ sau di động vươn mặt ra, trừng mắt nhìn cậu: “Sau đó thì sao? Tới làm chi? Làm được rồi chứ?”

Lương Tấn: “...”

Tần Thời sốt ruột la lên: “Hắn ta đến đây lúc nào? Haiz sớm biết vậy tôi đã sớm trở lại, hai người mấy cậu sao rồi? Cậu thuận theo hắn rồi hả?”

“Không, anh ta đến là để tôi ký tên, muốn chuyển một ít cổ phần cho Tư Thần.” Lương Tấn buồn bã nói, “Ảnh lúc sau cũng muốn, nhưng tôi không cho.”

“Không cho là được rồi!” Tần Thời nhẹ nhàng thở ra, vui sướng nhe răng: “Tần Tấn giỏi lắm!”

Lương Tấn không thấy mình giỏi chỗ nào cả, cậu thật thấy cậu Tư Thần kia mới là giỏi, mới vài ngày đã lập tức muốn làm phu nhân chủ tịch rồi. Cậu cho rằng Tần Thời sẽ phản ứng giống cậu, ai ngờ Tần Thời lại không cho là đúng: “Có thể nguyên nhân chuyển cổ phần là chuyện khác, tôi lại cảm thấy không hề gì, không nhất định là chuyện tốt hay xấu.”

Tần Thời nắm một quả trứng gà đặt lên mặt, khuôn mặt nghiêng lộ ra một góc 45 độ hoàn mỹ, sai khiến Lương Tấn: “Nè Lương Tấn, lại đây giúp tôi ần mau.”

Lương Tấn đi qua đề lại giúp gã. Tần Thời tanh tách tanh tách liên tục chụp hai tấm.

Gã cầm trứng gà ném qua một bên, rồi lại giơ tay múa chân nắm một khối băng, không hài lòng đổi sang miếng khác lớn hơn, tiếp tục nói: “Này, lại đây ăn tiếp.”

Lương Tấn: “...”

Cậu lại qua giúp gã, thấy miếng băng kích thích Tần Thời khiến gã giật mình một cái mới nhịn không được nhắc nhở: “Trứng gà lặn mấy cái là giảm sưng rồi, cậu ăn như vậy chắc chắn chẳng tác dụng gì đâu. Miếng băng này cũng phải lấy cái gì bọc nó lại chứ, cậu xem bây giờ... Ai ai ai, nước đều vào trong tai rồi kìa.”

Tần Thời tanh tách tanh tách lại chụp hai tấm, vội gật đầu nói: “Ồ vậy để tôi dùng trứng gà khỏi bị chảy nước. Cậu đi ngủ đi!”

Lương Tấn ở một tiếng, chỉ vào vết thương của gã: “Cái đó thì sao?”

“Tôi tự mình làm, ” Tần Thời phát tay đuổi cậu.

Lương Tấn lại ở, vừa muốn đi liền nghe Tần Thời muốn nói lại thôi nói: “Nè, cái đó...”

Lương Tấn: “Gì?”

Tần Thời trừng mắt nhìn: “... Cậu không muốn tâm sự với bạn tốt một chút hả?”

Lương Tấn không hiểu ra sao: “Tâm sự cái gì cơ?” Cậu giật mình tỉnh ngộ, rồi thở dài, “Tề Diệp cũng không có cách nào đâu, cậu ta mà biết tôi đuổi Từ Thanh Phong đi phỏng chừng lại mắng tôi ấy chứ.”

“... Không phải, ai nói cậu tâm sự cái đó hả!” Tần Thời đầy mặt ghét bỏ, chỉ chỉ trứng gà và khối băng trên bàn nói: “Muốn tâm sự cái này một tí... E hèm...Cái này...”

Lương Tấn há hốc miệng, lập tức hiểu rõ. Cậu đầu tiên là khinh bỉ liếc nhìn Tần Thời, sau đó mới sững sờ kinh ngạc hỏi: “A, không phải Tề Diệp đánh cậu thành như vậy hả!”

“!!” Tần Thời: “Tiểu Diệp Diệp làm sao có thể đánh tôi hả! Không đúng, tốt xấu gì tôi cũng đã luyện qua Sanda đó! Ai có thể đánh tôi chứ!”

Lương Tấn trừng lớn mắt: “Hả??? Đúng ha, vậy tại sao cậu bị thương??”

“...” Tần Thời nhất thời liền xẹp, nhịn không được hùng hùng hổ hổ nói: “Tôi làm sao mà biết được cái trò xiếc này ở đâu ra, núp ở lối vào khách sạn biến tôi thành như vậy nè!”

Gã càng nói càng thấy điên tiết, nhịn không được bắt đầu mắng cả khách sạn: “Cái khách sạn rách nát này! Lớn mẹ gì đâu mà cũng bày đặt xây hoa viên, đường thì tối om om, đèn chắc lớn bằng hai con ruồi ấy? Đang mùa đông thế này còn không biết dọn đám nước bẩn! Có biết hay không hả! Bên trong cũng toàn thứ gì đâu...”

Lương Tấn: “...” Cậu nghĩ bụng, rõ ràng là gã lúc đặt khách sạn cảm thấy hoa viên khách sạn rất phong cách mà.

Lương Tấn chờ gã oán giận xong, do dự một chút hỏi: “... Vậy còn nói không? Nói cho Tề Diệp biết cậu bị người lạ đẩy vào mương nước thối hả?”

Tần Thời: “...”

12. Chương 12

Biên tập: Soleil

Lương Tấn cuối cùng vẫn rất săn sóc mà gửi tấm ảnh Tần Thời bị thương cho Tề Diệp. Nhưng mà Tề Diệp có lẽ đã ngủ, cậu thoáng lướt wechat*, đột nhiên phát hiện có thêm một lời mời kết bạn.

*wechat: một ứng dụng chat trên di động của Trung Quốc.

Ảnh avatar của đối phương là một con chim lớn, cổ dài chân dài, lông màu xám tro. Lương Tấn không hề xa lạ với giống chim to này, một người bạn của cậu cùng vợ từng đi tuần trăng mật ở Maldives, lúc về Lương Tấn tò mò xem ảnh trăng mật của họ đã phát hiện ra loài chim to có mặt độ xuất hiện dày đặc đến kì lạ này.

Người bạn của cậu cũng rất bất đắc dĩ, đỡ trán cười nói: “Con chim này thiệt không biết sợ người gì hết. Bữa đó vợ tôi muốn tôi chụp cho cổ mấy tấm mặc bikini, kết quả tụi tôi vừa xuất hiện, con chim này không đến nửa khắc đã theo tới. Nó vậy mà hoàn toàn mặc kệ cái khác, nhanh nhẩu linh lợi còn đặc biệt tự nhiên tự tại, chỉ là cứ lơ đãng tí là đoạt ống kính.”

Lương Tấn cảm thấy lạ lẫm, ngạc nhiên hỏi: “Nó chỉ theo mấy cậu hay còn theo người khác nữa?”

Người bạn trả lời: “Chỉ tụi tôi thôi đó, có đôi vợ chồng Trung Quốc cùng đồng hành khác sắp rời đảo sớm hơn tụi tôi cũng muốn chụp ảnh với con chim đầu bự này, chờ hoài không thấy nó dành gọi vợ tôi ra.”

“Sau đó thì sao?” Lương Tấn đôi mắt sáng rực.

“Sau đó hả, vợ tôi mới đi ra, tên nhóc ranh này liền lắc lắc ra theo, ai cũng không biết nó từ đâu chui ra nữa.”

Thế là cả đám người cười ngửa tới ngửa lui, từ xa cùng con chim to chụp ảnh. Cậu bạn kia nhớ lại cảnh tượng lúc đó cũng nhịn không được mà cười.

Cậu ta cười xong liền xúi giục Lương Tấn: “Dân địa phương đều nói là do vợ tôi đẹp quá nên nó thích đó. Hay cậu rảnh cũng đi nhìn coi? Bộ dạng cậu cũng không kém vợ tôi lắm, đến lúc đó xem nó có bám cậu như vậy không. Còn nữa, không phải nói Maldives không bao lâu nữa sẽ biến mất sao? Đi ngắm cát trắng cùng thế giới đáy biển luôn...”

Lương Tấn nhịn không được mà ao ước không thôi, khi còn bé lão Lương có dẫn cậu đi nước ngoài chơi, nhưng do còn nhỏ quá nên chẳng còn chút ấn tượng nào. Về sau khi đến tuổi đi học, lão Lương công việc ngày càng bận rộn, cho đến bây giờ nhiều năm vậy rồi, cậu còn chưa từng được đi đâu xa. Cái đảo nhỏ trong miệng bạn cậu, cậu trong đầu lại tưởng tượng thành một nơi vô cùng thần kỳ và tuyệt vời, chưa kể lúc ấy Từ Thanh Phong vừa sống cùng cậu không bao lâu, Lương Tấn lập tức không nén được ý tưởng đi nước ngoài hưởng tuần trăng mật.

Chỉ tiếc Từ Thanh Phong lại không chút tư tưởng lãng mạn nào hết, hần nhìn lướt qua bức ảnh con chim bự xụ Lương Tấn lưu trong di động, hơi chút nhíu mày nói: “Đây không phải con chim diệc sao? Vốn cũng chẳng là động vật quý hiếm gì. Em muốn xem thì cứ ra sở thú mà nhìn.”

Lương Tấn gấp gấp nói: “Trong sở thú làm sao giống ngoài bờ biển được? Chim sở thú không có linh tính.”

“Nhưng là...” Từ Thanh Phong liếc nhìn tư liệu trong tay, có vẻ khó xử nhéo sống mũi nói: “Tôi lúc này bề bộn nhiều việc lắm, từ đây đến Ấn Độ Dương bay thẳng cũng phải ít nhất sáu bảy tiếng, đi đi về về lãng phí hai ngày liền. Nếu muốn tìm hãng bay nào tốt chút, cộng thêm thời gian trung chuyển, qua lại phải hơn ba ngày...”

Hắn kể tiếp chưa nói gì Lương Tấn cũng đã tự hiểu, thời gian di chuyển đã nhiều như vậy rồi, tới nơi còn chơi thêm hai ngày, Từ Thanh Phong có thể sẽ phải mất thời gian rất lâu làm việc tăng ca không ngơi nghỉ mới giải quyết hết đồng công việc dồn lại.

Từ Thanh Phong làm việc luôn liều lĩnh bạt mạng, không chỉ bạt mạng với bản thân, nếu ai dám chậm trễ hắn, hắn cũng sẽ bạt mạng với kẻ đó.

Lương Tấn khó nén được thất vọng nhưng vẫn gạt đầu từ bỏ ý định ra ngoài chơi.

Có lẽ là Từ Thanh Phong không đành lòng nhìn dáng vẻ mất mát của cậu, nhíu mày suy nghĩ một lúc hỏi: “Hay là tôi để thư ký Tiêu đi với em?”

Lương Tấn a một tiếng, liền vội vàng lắc đầu.

Từ Thanh Phong dừng một chút, lại hỏi: “Thấy cậu ta không đủ nhanh nhẹn sao? Không thì... Em hẹn với đám người Tề Diệp thử xem?”

Lương Tấn lắc đầu cười, đôi mắt cong cong nói: “Không nên, em chờ anh là được, dù sao về sau còn nhiều cơ hội, thời gian còn rất nhiều rất nhiều mà.”

Xế chiều hôm đó thời tiết rất tốt, Lương Tấn ở trong văn phòng Từ Thanh Phong, nằm sấp trên bàn hán đêm: “Có nhiều hải đảo lắm, Palau nè, Seychelles nè, Saipan nữa, không thì đi Boracay cũng tốt lắm, nếu về sau anh còn bận quá thì tụi mình đi cái nào gần gần chút... có loài chim to này là được...”

Lương Tấn thất thần nhìn yêu cầu kết bạn hình con chim một lát, cuối cùng lựa chọn bỏ qua.

Sau khi Từ Thanh Phong bỏ đi cậu đã có chút hối hận, lúc này nhìn thấy bức ảnh này lại nhớ tới những thứ rất nhiều lần hai người từng nói qua, như “Tương lai chúng ta” hay “Chúng ta về sau”. Từ lâu người xung quanh đều không hiểu Lương Tấn, dù cho cậu rất ít khi cùng người khác nói chuyện giữa cậu và Từ Thanh Phong, họ vẫn cảm thấy trong hai người thì Lương Tấn là người phải chịu thiệt nhiều hơn một chút.

Nhưng mà Lương Tấn lại rất khó chấp nhận quan điểm như vậy, cậu đúng là thật sự rất thích Từ Thanh Phong, thích đến vô cùng vô tận, nhưng nếu nói Từ Thanh Phong đối xử cậu không tốt, thì rõ ràng là trợn mắt nói dối.

Tỷ như Từ Thanh Phong tuy chưa từng nói những thứ như “Tôi sẽ đối xử thật tốt với em”, nhưng hẳn luôn chăm sóc cậu tỉ mỉ chu đáo. Không thuê người giúp việc mà tự mình làm cơm là ý muốn của Lương Tấn, nhưng chân chính tính ra, số lần Từ Thanh Phong vào bếp mới là chủ yếu, nhất là buổi sáng Lương Tấn luôn thích ngủ nướng, tỉnh lại rồi lại càng thích bọc chăn lăn qua lăn lại trên giường. Vào những thế lúc này Từ Thanh Phong đều sẽ làm tốt bữa sáng, chờ Lương Tấn nằm đủ chịu rời giường rửa mặt rồi, lại ngồi một bên chậm rãi giúp cậu thổi nguội món cháo trong chén.

Lại tỷ như Từ Thanh Phong thỉnh thoảng đi công tác thời gian tương đối lâu, Lương Tấn ở nhà một mình lại không muốn ăn cơm. Mấy lần sau đó Từ Thanh Phong đều sẽ mua đồ ăn chất đầy tủ lạnh, tầng thứ nhất để hôm nay ăn, tầng thứ hai là ngày mai ăn, tầng thứ ba là ngày mốt ăn... Thực phẩm chín, bánh mì, sữa bò,.. không thiếu thứ gì, thậm chí có lúc còn đặt hoa quả tươi để người ta mang đến nhà cho cậu.

Từ Thanh Phong chưa từng thổ lộ qua với cậu, cũng chưa từng nói mấy lời như “thích em” hay “yêu em”, nhưng từ sau ngày đó hai người lên giường xong lại đeo một chiếc nhẫn trên ngón áp út bên tay trái, còn vì thế mà bị rất nhiều người hỏi qua. Có lần gặp phải một vị hợp tác làm ăn tương đối khó chơi lại không dễ gạt gẫm, đối phương trên bàn rượu không hề cố kỵ kéo lấy cà-vạt Từ Thanh Phong, mỉm cười ép hỏi về kiểu thê của hắn. Khi ấy Lương Tấn cũng ở đó, cậu không nén được mà theo tầm mắt của mọi người nhìn về phía Từ Thanh Phong, lại thấy người nọ khó được lộ ra nụ cười đầy vẻ cứng chiều, ánh mắt liếc nhìn chén rượu trong tay, cười nói: “Lưu Tổng nói đúng, tôi đúng là không nỡ để người khác nhìn thấy em ấy, biết đến là đủ rồi.”

Giọng điệu hẳn lúc đó cực kỳ tự nhiên, thế nên cả bàn người đều cùng nhau im lặng, mà vị hợp tác kia cũng sờ hai giây xong, buông cà-vạt hắn ra, chân thành nói: “Tôi thật ghen tỵ với cô ấy. Cô ấy nhất định là người vợ vô cùng xuất sắc.”

Lương Tấn mỗi lần nhớ đến ngày đó đều nhin không được mà mặt mũi đỏ bừng, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại, lại rất khó liên hệ mình với “người vợ xuất sắc” kia. Có thể đó chẳng qua là một chiêu Từ Thanh Phong dùng để chế địch mà thôi, cứ thể thoải mái để cho vị nữ đại gia kia tin là thật mà không phải lời nói thật lòng gì, đó gọi là kỹ năng diễn xuất thần sầu.

Lương Tấn cảm thấy khả năng thứ hai càng cao, thế nhưng nếu hắn có năng lực đó thì vì sao lúc này lại nhiều lần để cậu biết được hắn và Tư Thần ở bên nhau? Chẳng phải càng hắn là nên ngồi hưởng thê thiếp đây đàn sao?

Hay muốn chia tay chính là vì Tư Thần? Muốn cho đối phương một danh phận? Nhưng nhìn bộ dạng hai người họ, trừ lần thứ nhất ra thì họ không hề có bất kỳ đụng chạm thân thể nào, dù là ngồi thì cũng cách nhau khá xa, chẳng lẽ Tư Thần vẫn thà chết không theo? Hình như cũng không đúng lắm?

Hay là, Từ Thanh Phong chỉ đơn giản là muốn chia tay?

Lương Tấn không nghĩ ra, cũng tạm thời không dám hỏi.

Cậu có cảm giác, nếu Từ Thanh Phong thật sự đề nghị chia tay, chỉ sợ cậu ngoài việc đáp ứng ra thì không còn cách nào khác, mà Từ Thanh Phong cũng chưa chắc sẽ cho cậu biết nguyên nhân thật sự. Nhưng là cứ dây dưa như bây giờ, cậu lại không nên nổi mà ghen tuông khổ sở, thậm chí nản lòng thoái chí, đến cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết cục chia tay.

Mấy ngày tiếp theo Tần Thời bởi vì vết thương trên mặt mà không muốn ra ngoài, Lương Tấn muốn đi công ty cũng bị gã cản lại.

Tần Thời không hề khách khí cau mày kêu la: “Cậu nói xem cậu đến công ty làm được cái gì, chức vụ của cậu nói thẳng ra là đặc trợ của Từ Thanh Phong mà thôi, còn là cái loại không cần phải chỉnh lý văn bản tài liệu hay sắp xếp lịch trình nữa chứ... Haiz, đừng nói với tôi nhanh như vậy cậu đã không tìm nổi muốn đi tìm Từ Thanh Phong rồi nhé?”

Lương Tấn dở khóc dở cười, cậu thật không phải vì muốn gặp Từ Thanh Phong, công việc của cậu dù có đơn giản thì vẫn là công việc, có đi làm mới an tâm mà cầm tiền chứ, mấy bữa rày cứ theo Tần Thời chạy đông chạy tây, cậu luôn có chút cảm giác hết ăn lại nằm xấu hổ chết.

Tần Thời lại không để ý chuyện này, ngồi trên ghế sa lon điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái xong mới lên tiếng: “Cậu không phải muốn diễn xuất sao? Về sau còn gia nhập giới giải trí thì phải làm thế nào đây?”

Lương Tấn lại càng hoảng sợ.

Cậu vội vàng bày tỏ thái độ với Tần Thời, gơ tay nói: “Tôi chỉ muốn thử xem mà thôi, làm sao có thể tiến giới giải trí được? Tôi lại không biết gì hết, hơn nữa ngành giải trí quá phức tạp rồi, tôi chắc chắn chơi không nổi đâu.”

Tần Thời chặc một tiếng, kinh ngạc nói: “Có tôi bảo kê cậu còn sợ cái gì, hơn nữa đóng phim không phải ước mơ của cậu sao?”

“Cũng không tính là mơ ước gì, chỉ là rất muốn thử mà thôi.” Lương Tấn nói: “Không phải cậu cũng nói đó ư, tôi trừ cái bề ngoài lớn lên nhìn cũng tạm được ra còn lại chẳng có ưu điểm gì, để ra ngoài xã hội cũng khó tự nuôi sống, chỉ có thể trông cậy vào giới giải trí bán mặt ăn cơm.”

Cậu nói tới đây tâm tình lại thoáng sa sút, lo lắng trước đây của cậu quả nhiên đã trở thành sự thật rồi, ở công ty chỗ nào cũng không cần đến cậu, tuy rằng mỗi lần công ty đưa ra quyết định gì cậu vẫn có tham dự, nhưng cũng chưa từng đề ra được ý kiến nào xác thực có tính xây dựng, không phải cậu không thể nói mà là cậu căn bản không nghĩ ra. Mỗi lần đều là Từ Thanh Phong vung tay lên, chúng ta năm nay cần như vậy như vậy, sang năm phải thế này thế kia, ý nghĩ duy nhất của Lương Tấn trên bàn hội nghị chính là “Chồng mình lợi hại quá đi”, sau đó kìm không được lại càng mê trai hơn.

Nếu như không phải nhờ có công ty lão Lương và Từ Thanh Phong chiếu cố mấy năm nay, cậu kỳ thật chỉ là kẻ phế vật tầm thường không chí tiến thủ ngay cả mình cũng không tự nuôi nổi.

Tần Thời quay sang nhìn cậu, cũng trầm mặc theo. Lương Tấn mỗi lần xoắn xuýt cái gì, người sáng mắt liếc cái liền nhìn ra. Lúc trước Từ Thanh Phong thật sự rất bảo vệ cậu, mọi người chỉ cho là Lương Tấn số mệnh tốt. Hiện tại Từ Thanh Phong quyết tâm cùng cậu phân rõ giới hạn, Lương Tấn thực sự như một đứa trẻ không ai thương.

Tần Thời ngồi thẳng người dậy, quay sang nghiêm túc hỏi Lương Tấn: “Lương Tấn, nếu Từ Thanh Phong quyết tâm chia tay cậu, cậu có thể tiếp nhận không?”

Lương Tấn liếc nhìn gã một cái, trầm mặc một hồi mới chậm rãi gật nhẹ: “Có thể.”

Tần Thời cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, gã cho rằng Lương Tấn sẽ nói không thể được, hoặc là phải bán khoản dữ lắm, ai ngờ lại là loại đáp án này. Gã nghĩ đến biểu hiện mấy hôm nay của cậu, có hơi kinh ngạc nói: “Vậy cậu có chút không cam lòng nào không?”

Lương Tấn lại trầm mặc một lúc mới lắc đầu: “Không phải là không cam lòng mà chỉ cảm thấy...” Cậu giật miệng, tựa hồ cảm thấy có chút khó diễn đạt.

Tần Thời yên tĩnh chờ cậu, qua lâu sau chợt nghe Lương Tấn nói: “Tôi chỉ cảm thấy, bọn tôi vẫn chưa đến tình trạng phải chia tay.”

Tần Thời: “...”

Lương Tấn nói: “Tôi kỳ thật cũng mâu thuẫn lắm, tôi trong lòng vẫn tự nhắc mình, anh ấy đã không còn thích tôi nữa, hoặc là nói anh ấy cho tới bây giờ đều chưa từng thích tôi, hiện tại anh còn muốn thoát khỏi tôi... Thế nhưng, mỗi lần tôi nghĩ đến đây, trong lòng lại sẽ xuất hiện một thanh âm khác nói cho tôi biết, cái tôi nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật, nhất định phải tuân theo trái tim mình lựa chọn.”

“Tôi cũng không biết rốt cuộc cái nào mới là đúng, thà rằng chờ thêm một thời gian, nếu như anh thật sự vì không thương tôi mà muốn tách ra, đến lúc đó hẵng buông tay cũng không muộn.”

Lương Tấn nói xong, những băn khoăn mấy hôm nay coi như tìm được lối ra, cậu quay đầu nhìn Tần Thời, thì thấy Tần Thời đang nghịch điện thoại. Lại nhìn qua, Tần Thời vậy mà đang cầm di động của cậu.

“Cậu lấy di động tôi làm gì?” Lương Tấn nói: “Tôi nói chuyện cậu cũng không nghe.”

“Đang vì nghe xong, thấy cậu trúng độc nặng quá rồi nên mới quyết định dẫn cậu đi nhìn chốn phồn hoa đây.” Tần Thời dụi dụi mắt, hừ một tiếng rồi trả di động cho cậu: “Tôi giúp cậu add thêm mấy người bạn, đều biết rõ gốc gác và đều come out với gia đình rồi. Cậu nhìn qua bọn họ đi, chứ có nói với tôi bao nhiêu lời buồn nôn sến rện cũng không hết.”

Lương Tấn: “...”

Cậu nhìn thoáng qua, nhin không được nói: “Con chim to này cậu có thêm lộn rồi không, người này tới hôm qua muốn thêm tôi nhưng tôi không đáp ứng.”

Tần Thời tiến lại gần, a một tiếng nói: “Không có, cậu nhớ lộn à? Tôi đây cũng có cậu ta mà.”

Gã cầm lấy di động của mình, mở ra friend's list trong wechat đưa Lương Tấn nhìn: “Coi nè, đây không phải một người à.”

Lương Tấn đến gần nhìn thoáng qua, trên điện thoại Tần Thời quả nhiên có chim to, chỉ có điều tên không phải là Memory, mà là Người chim.

Cậu Người chim này giữa đồng anh chàng đẹp trai Tần Thời lung tung add thêm cho cậu có chút đặc biệt, người này không kết bạn bè, mấy dòng tin cũng là tùy tiện ghi lên. Nhưng mà sau khi được thêm bạn vào tới hôm đó, hần lần lượt like hết tất cả các post của Lương Tấn.

Lương Tấn không lay chuyển được Tần Thời, muốn xóa người này lại sợ khiến Tần Thời khó xử với bạn bè, chỉ đành ẩn hết toàn bộ đám hình trai đẹp phơi nắng phòng tập thể thao, phơi nắng du lịch, phơi nắng cơ bắp, vàng và vàng vàng.

Mấy ngày này bộ phim truyền hình kia lại có tin tốt truyền đến, Lương Tấn cuối cùng được chọn làm nam nhị, Tư Thần lại diễn một nam thứ phản diện khác, phần diễn ít hơn so với nam nhị khá nhiều.

Lương Tấn trong lòng vui vẻ, cũng có chút khấn trương, mỗi ngày đều ôm kịch bản học lời thoại. Tần Thời cũng dứt khoát ở bên cạnh từng bước dạy cậu, có vài chỗ thậm chí tự mình biểu diễn cho cậu làm mẫu, sau đó để cậu về tự xem xét, xem xét xong rồi lại tiếp tục đứng bên cạnh. Bởi vậy nên Lương Tấn thật sự không còn tâm tư khắp nơi đuổi theo Từ Thanh Phong, cậu theo Tần Thời hết đi gặp đạo diễn rồi đến nhà sản xuất, lại bắt đầu khấn trương theo mọi người đi thử y phục hóa trang, mãi đến khi mở máy rồi mà cảm giác còn như lọt giữa sương mù, như đắm trên bông.

Chờ Lương Tấn phục hồi tinh thần, cậu đã rời khỏi B thị đến phim trường điện ảnh.

Trợ lý Tần Thời xách vali cho gã, cả đoàn người cũng ùn ùn theo sau. Phim trường điện ảnh vị trí khá xa xôi, tin tức Tần Thời xuất hành được giữ bí mật tuyệt đối, bởi vậy hơn nửa đêm ở sân bay không có nhiều người lắm.

Lương Tấn còn vuốt ngực chưa hoàn hồn, Tần Thời lại cười, kéo tay cậu đi thẳng ra ngoài sân bay, chỉ vào dải sao lấp lánh trên bầu trời đêm hỏi cậu: “Nhìn thấy không?”

Mùa đông nhiệt độ ban đêm thật lạnh, Lương Tấn hít sâu một hơi, cảm giác đầu óc thanh tỉnh rất nhiều. Cậu nhẹ gật đầu: “Đẹp lắm.”

Tần Thời nói: “Kỳ thật bầu trời ban đêm B thị nhìn cũng rất đẹp, có rất nhiều sao. Nhưng vì ô nhiễm che mắt, chúng ta không nhìn tới thôi.” Gã thoáng dừng, vẻ mặt nghiêm túc nói với Lương Tấn: “Cậu không cảm thấy, Từ Thanh Phong cũng giống như những ngọn đèn trong thành thị sao? Hắn rất gần cậu, ánh sáng chiếu ra chói lọi mạnh mẽ. Nhưng chỉ cần cậu rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của hắn, cậu sẽ phát hiện thế giới bên ngoài đặc sắc thế nào, mà không phải chỉ có hắn mới có thể soi sáng cậu, sưởi ấm cậu.”

Lương Tấn bây giờ cũng không muốn nói chuyện này, cậu thoáng cười, bất đắc dĩ nói: “Có lẽ tôi đã quen rồi, cảm thấy ánh sáng thành thị cũng rất tốt.”

“Đúng là rất tốt, ” Tần Thời nhéo mi tâm, thở dài: “Nhưng mà loại ánh sáng này, sẽ luôn có lúc phải dập tắt.”

Người đại diện của Tần Thời rất nhanh đi đến, thúc giục hai người lên xe. Lương Tấn mấy hôm nay vì Tần Thời hao tâm tổn trí cố gắng dạy cậu diễn xuất mà trong lòng có chút áy náy, nhưng lúc này lại khó được hiện ra vẻ mặt không vui.

Tần Thời ngồi bên cạnh cậu, quay đầu lại nhìn mới buồn cười nói: “Sao vậy, giận tôi rồi hả? Tôi còn không phải vì hy vọng cậu mạnh khỏe diễn tốt từ nay về sau leo lên đỉnh phong đời người sao?”

Lương Tấn phòng má im lặng không vui, cúi đầu không nói câu nào.

Tần Thời kinh ngạc, chỉ có thể cười chịu thua, thò tay ra bóp mặt cậu. Tay gã vừa sờ lên liền sưng sốt.

Lương Tấn đang khóc.

Cậu yên lặng ngồi trong xe, cúi đầu, không chút động tĩnh.

Tần Thời có hơi sợ, vội vàng dỗ dành cậu: “Đừng đừng đừng, đau má, đừng khóc mà, cậu khóc tôi chịu thua đấy, làm sao vậy hả...”

Gã lục lọi túi quần, moi móc cả buổi không thấy thứ gì, trợ lý ngồi phía trước đưa khăn tay qua bị gã cản lại.

Tần Thời nắm tay áo lau mặt cho Lương Tấn, nhỏ giọng nhận lỗi: “Tôi nói sai rồi còn không được ư, cậu đừng khóc mà... Ai đại gia của tôi ơi...”

“Cậu phải nói phi phi phi!” Lương Tấn hít mũi, bỗng nhiên nhỏ giọng nói.

Tần Thời vội vàng “phi phi phi” vài cái.

“Ừ, tôi... tôi tha thứ cho cậu đấy.” Lương Tấn bắt lấy tay áo Tần Thời, lại hít mũi mấy cái, giúp gã lau nước mắt dính bên trên: “Người chết đèn mới tắt, cậu không thể nói chuyện không may mắn vậy được, cậu muốn nói... muốn nói cũng chỉ có thể nói tôi. Tôi thà rằng, thà rằng anh ấy không quan tâm tôi nữa, cũng không muốn... không muốn anh ấy đi trước tôi.”

13. Chương 13

Biên tập: Soleil

Lương Tấn từ nhỏ đã vô cùng miễn cảm với đề tài sống chết, cái khác không sao nhưng nếu đề cập đến người bên cạnh thì tuyệt không cho phép có người nào dùng những câu như “Chăm sóc trước lúc lâm chung” hay “Đèn tắt” để hình dung.

Tần Thời biết mình chạm trúng chỗ đau của cậu, dỗ dành xong trong lòng vẫn có áy náy, ngày hôm sau lúc quay phim còn gọi một trợ lý đến chuyên môn chiếu cố cảm xúc của cậu.

Tiểu trợ lý vốn rất thích Lương Tấn, cậu thoát nhìn mềm mại như thỏ con, giúp cậu xách vali cậu còn sẽ ríu rít cảm ơn. Ngày đầu tiên không có cảnh diễn của Lương Tấn, tiểu trợ lý dẫn cậu đi dạo xung quanh nội thành phim trường, hai người đi theo một người toàn thân hóa trang thành quỷ đứng xem một đoàn phim tiên hiệp, lại nhìn chăm chú đạo cụ tạo khói trong chốc lát.

Lương Tấn nhìn chỗ nào cũng ngạc nhiên vô cùng, ánh mắt mở thật to. Tiểu trợ lý tuổi tác cũng không lớn, tò mò hỏi cậu: “Anh Lương à, nghe nói anh là ông chủ truyền thông Phong Á, có thật không?”

Lương Tấn vốn muốn phát tay nói đừng gọi tôi là anh, thế nhưng lại nghĩ tiểu trợ lý hình như nhỏ hơn cậu hai tuổi nên ngừng tay, ngượng ngùng gãi gãi tai nói: “À, kỳ thật tôi cũng không quản sự.”

Tiểu trợ lý càng hâm mộ, xoa xoa tay nói: “Không quản sự mới gọi là ông chủ chứ! Quản sự thì là thủ hạ rồi, gọi chủ quản nè giám đốc nè quản lý nè, nói trắng ra đều làm công thôi.”

Lương Tấn buồn cười lắc đầu nói: “Làm gì có.”

“Là thật mà, ” Tiểu trợ lý vô cùng kiên trì, nghiêm túc nói: “Ai cũng nói vậy hết.”

Lương Tấn trước kia cũng từng nghe cách nói như vậy, nhưng mà người nói lời này lại là lão Lương và Từ Thanh Phong. Cậu lúc vào đại học đã biết tương lai sớm hay muộn cũng phải tiếp nhận vị trí của lão Lương. Đối với chuyện này Lương Tấn cũng không có tâm lý phản nghịch gì mà còn cảm thấy Lương Kiến Quân mỗi ngày đều thực vất vả quá, hôm nào uống rượu cũng uống say khướt, mỗi lần tức giận huyết áp lại tăng cao, bản thân nếu có thể sớm thay ông cũng là chuyện phải làm thôi.

Cậu thời trung học tuy rằng không học giỏi nhưng may sao lúc thi đại học vận đỏ lại lên, điểm thấp nhưng lại vừa đủ chỉ tiêu nên cũng bước được chân vào cổng đại học. Cậu từng nói với lão Lương chính mình rất ngốc, vậy nên có cần người chậm phải bắt đầu sớm hay không, lúc đang nói đến chuyện học trước xem tương lai có thể giúp ông cái gì, lão Lương vừa cúp một cuộc điện thoại, rõ ràng giây trước còn bị đầu dây bên kia chọc giận đến mặt mũi đỏ tía, mà nghe Lương Tấn nói xong lại lập tức hết giận mỉm cười, có chút kiêu ngạo xoa tóc Lương Tấn nói: “Nếu làm ông chủ thật sự thì đều không cần bận tâm việc này. Con chỉ cần ngồi vào văn phòng, ngẩng đầu, cứ như vậy, cầm một tờ báo... À không, đám trẻ tui bây giờ còn không xem báo giấy, chơi cái thứ gọi là gì ấy nhỉ?”

Lão Lương dùng tay diễn tả một vật hình chữ nhật nhỏ.

Lương Tấn vội nói: “Ipad, máy tính bảng.”

“Đúng rồi, gọi ipad, cầm một cái ipad, ngồi dựa trên sofa, xem cái gì mà mình thích, cười một cái, vui vẻ là được, cứ thế một ngày liền qua thôi.”

Lương Kiến Quân mấy năm nay uống rượu càng nhiều, mép tóc đều nhanh dịch đến đỉnh đầu, ngồi đằng kia thoát nhìn như lão thọ tinh, bụng to trán lớn, cười tùm tùm hào quang đầy mặt.

Lương Tấn nhin không được ha ha cười. Cũng quên bém mắt chuyện này.

Lại sau đến năm lão Lương mất, tình thế nội bộ công ty đột biến, Từ Thanh Phong bản thân tư lịch còn thấp lại không có bao nhiêu tài chính để duy trì. Lương Tấn tìm không được nhắc nhở hần, bản thân cậu trong tay có thêm cổ phần của lão Lương có thể thay hần ra mặt làm việc, chỉ cần hần nói cậu phải làm gì.

Mấy hôm đó Từ Thanh Phong ngày nào cũng nhíu mi cảm thấy phiền phức khó chịu, nghe lời này xong, lúc đầu cũng sững sốt y hệt lão Lương, sau đó giật khóe miệng nói: “Không cần, cậu chỉ cần ngồi đó là được.”

Lương Tấn lúc ấy có hơi mất mát, cầm di động lặn qua lộn lại trong lòng bàn tay. Từ Thanh Phong khó được đi vòng trở lại, bổ sung mà nói: “Cậu về sau cứ làm ông chủ là được, không cần bận tâm mấy việc này.”

Trước kia Lương Tấn vẫn cảm thấy lão Lương và Từ Thanh Phong nói thế là vì nhìn thấu bản chất bần nhão không đỡ nổi tường của cậu. Hiện tại nghe tiểu trợ lý cũng nói như vậy, lại cần nhắc giọng điệu lẫn khung cảnh trước kia của hai người họ, bỗng nhiên thấy ra vài điểm không giống.

Nội thành phim trường rất lớn, hiện tại đã gần cuối năm, khách du lịch đến tham quan cũng không nhiều. Lương Tấn cùng trợ lý đi dạo hai ngày thì mất hết hứng thú, may mà rất nhanh đã đến phần diễn của nam thứ. Lương Tấn biết bản thân không nắm chắc, thế nhưng thật sự lên sân khấu rồi, cậu mới hiểu được cái gọi là chuyên nghiệp và nghiệp dư khác biệt lớn đến mức nào.

Một cảnh quay rất đơn giản quay đi quay lại nhiều lần, không phải do cậu quên lời thoại mà là cậu không biết diễn gì, thậm chí có đôi khi đạo diễn chỉ đưa mấy câu mà cậu nghe cũng không hiểu.

Lương Tấn mới đầu trong lòng áy náy cực kỳ, mỗi ngày đều phải không ngừng giải thích với nhân viên trong đoàn. May sao thái độ tất cả mọi người lại thần kỳ tốt đẹp, đến nữ chính cũng khoác áo lạnh lại đây an ủi cậu, “Người mới lần đầu tiên có thể diễn được vậy đã tốt lắm rồi, cậu xem mấy ngày nay không phải tiến bộ rất nhiều so với ban đầu sao?”

Lương Tấn vẫn thấy áy náy, nữ chính là nữ ngôi sao cậu rất thích, kết quả hôm nay chỉ vì một màn anh hùng cứu mỹ nhân đã phải nhảy vào trong nước đến bốn năm lần. Đến cuối cùng một lần đối phương cả người đều lạnh đến trắng bệch.

Cậu vội đưa chén canh gừng tiểu trợ lý mang đến cho nữ chính, liên tục nói: “Đều là em không tốt hại chị phải quay lại như vậy, chị uống ít canh gừng khu hàn nhé.”

Nữ chính cũng không khách sáo, chậm rãi uống non nửa chén, từ từ nhắm hai mắt chờ đổ mồ hôi mới quay đầu cười nói: “Cám ơn cậu, bây giờ có thể mang đến canh gừng thật đúng là...” Cô nàng dừng một lát, bỗng nhiên cười cười nói: “Cậu cần gì khách sáo vậy chứ, mọi người đều rất ngại đó. Đừng nói cậu vốn không kinh nghiệm, mấy ngày này tiến bộ cũng rõ rệt lắm, mà cho dù cậu không tiến bộ mọi người cũng sẽ không trách cậu đâu, cảm kích cậu còn không kịp ấy chứ.”

Lương Tấn nghe mà chẳng hiểu mô tê gì, vẻ mặt mờ mịt nhìn cô nàng.

Nữ chính giật mình, bỗng nhiên phụt cười ra tiếng nói: “Cậu đừng nói cậu không biết gì hết nha?”

Lương Tấn càng choáng váng, hỏi: “Biết cái gì?” Cậu diễn không tốt mọi người không trách còn cảm kích cậu?

“Thật hay giả vậy, vậy sao lại...” Nữ chính sững sốt, qua một hồi mới à một tiếng, khiếp sợ hỏi: “Cậu không biết bộ phim này vì cậu mà quay hử, đến toàn bộ lịch quay của đoàn phim đều là ấn theo cậu mà lên lịch đấy.”

Lương Tấn: “!!”

Nữ chính nói: “Bọn họ nói tôi có thể lấy vai chính là vì cậu thích tôi mà. Tôi vốn còn chuẩn bị mấy tấm ảnh kí tên cho cậu đây này, còn cố ý chọn mấy tấm đẹp đẹp nữa. Sau thấy cậu mà cậu không có ý lấy, tôi cũng ngượng ngùng tự đem ra.”

Lương Tấn: “...”

Cậu không phải hoàn toàn không biết chuyện gì trong đoàn, tự nhiên cũng biết điều kiện đoàn phim có vẻ hoàn hảo quá mức. Tỷ như mỗi ngày đều có đồ uống nóng cùng hoa quả đưa tới, từ đạo diễn đến nhân viên pha trà hay thậm chí diễn viên quần chúng vừa lúc ở chung quanh đều cũng có phần. Lại tỷ như thời gian bọn họ khởi quay so đoàn kịch khác còn trễ vài tiếng, buổi tối kết thúc công việc cũng sớm hơn, gặp phải ngày nào trời quá lạnh còn sẽ được thông báo đi ăn lẩu không cần làm việc.

Thế nhưng cậu là lần đầu tiên tiến tổ, dù cho điều kiện thư thái đến mức này cũng khó tránh khỏi cảm thấy vất vả. Người khác không nói cậu cũng sẽ không nghĩ đến chuyện này.

Nữ chính một bên nhìn cậu trong chốc lát, bỗng nhiên sáng tỏ cười nói: “Bọn tôi lúc đầu đều tưởng chính cậu tự bỏ tiền chơi đùa đây, đừng nhìn mấy lần NG cậu phải đi xin lỗi này nọ, chứ kỳ thật cậu khom lưng là mọi người trong lòng đều lo lắng lắm. Sao vậy nhỉ, thì ra là... có một người khác à!”

Cô nàng trong giới thấy qua mấy chuyện còn ngạc nhiên cổ quái hơn nhiều, rất nhanh đã hiểu rõ nguyên nhân. Tiêu tiền lãng xê là chuyện thường như huyện, chỉ là tiêu nhiều tiền như vậy đã hiếm thấy, tiêu nhiều tiền còn không để đối phương biết lại càng hiếm thấy hơn.

Nữ chính như có điều suy nghĩ mà gật đầu, suy đoán nói: “Cậu vốn là cổ đông của Phong Á, có thể còn vượt qua cậu, chắc chỉ có Từ Thanh Phong thôi ha?”

Lương Tấn lập tức ngẩng đầu lên khiếp sợ nhìn cô nàng.

Trong lòng cô nàng cũng khiếp sợ ghê lắm, thế nhưng mặt mũi như cũ thực chuyên nghiệp mà bát quái: “Thì ra hai người là một đôi à, tôi liền nói nha... Sao rồi, mấy người gần đây cãi nhau? À có phải anh ta không để ý cậu không? Cố ý chọc giận cậu hử?”

Lương Tấn: “...”

Nữ chính nhìn cậu, lắc đầu thở dài: “Bá đạo tổng tài đều như vậy đó, thật sự lạt mềm buộc chặt mà. Nhưng mà nếu cậu còn tức giận, vậy nghe bà chị này khuyên một câu, có chừng có mực thôi, tuy rằng nói vậy hơi khó nghe nhưng lời thật mất lòng. Từ Thanh Phong tính tình lẩn nặc lực của hắn đều rất nổi tiếng, nay hắn cam nguyện dùng cái này để dành cậu còn dễ nói. Lỡ đâu mai một lần giận thật, khẳng định vẫn là cậu chịu thiệt nhiều hơn thôi.”

Tâm tư Lương Tấn nhờ quay phim mà an tĩnh, nay vì một câu “Lạt mềm buộc chặt” lại bắt đầu lo lắng.

Cậu không có cách nào cảm thấy vui sướng, bởi vì cậu ý thức được một vấn đề khác, đó chính là nữ chính rất có khả năng đã làm người —— người được Từ Thanh Phong dùng cả tiền lẫn quyền để lăng xê, không phải cậu, mà là Tư Thần. Dù sao họ đều không biết, lúc trước Từ Thanh Phong vì để Tư Thần diễn vai nam thứ còn từng sinh tranh chấp với Tần Thời. Về phần vì sao lại chọn nữ ngôi sao cậu thích đến làm nữ chính, có thể là vì Tư Thần trùng hợp cũng thích chị ta mà thôi.

Lương Tấn chưa giải thích với người khác nhưng học tập lại ngày càng nghiêm túc. Cả ngày vội vàng quay phim, lúc không phải quay cũng vừa ngồi trong đoàn nhìn người khác diễn vừa âm thầm học tập. Buổi tối thì cùng Tần Thời xem vài thứ linh tinh, lâu lâu lại nghe tiểu trợ lý kể vài câu chuyện cười.

Lúc chân cậu sinh ra vết nứt da đầu tiên, cậu còn một mình chôn người trên giường lớn trong khách sạn, ngứa ngáy quá ngứa không được, lăn qua lộn lại véo đầu ngón chân chà xát cả nửa đêm, bỗng nhiên lại có chút nhớ nhà. Nhưng mà di động cầm lên lại buông xuống, buông xuống lại cầm lên, cứ thế giằng co nửa buổi cũng không thể đánh cú điện thoại nào.

Tư Thần vẫn chưa gia nhập đoàn làm phim, nghe nói là vì một chương trình khác làm chậm trễ thời gian, thái độ mọi người với Tư Thần cũng khoan dung đến đáng sợ. Thế nhưng Lương Tấn lại rõ rệt cảm giác được đạo diễn gần đây đang tập trung quay phần diễn của cậu, nếu hết thấy thuận lợi mà nói, cậu phát hiện cái ngày cậu chấm dứt quay phim vừa lúc là ngày Tư Thần đến gia nhập.

Cậu vốn tưởng rằng mình sẽ gặp đối phương trong đoàn, muốn nhìn xem Tư Thần có gì đặc biệt có thể khiến Từ Thanh Phong đối xử khác biệt với cậu ta như vậy. Thậm chí không phải chưa từng ác độc mà phỏng đoán, nếu mình trong đoàn làm gì khiến Tư Thần chịu ức, liệu Từ Thanh Phong có vì đối phương ra mặt hay không.

Nhưng cho dù cậu dự đoán rất nhiều lại không đoán được cậu căn bản không có cơ hội tiếp xúc đối phương.

Màn diễn cuối của Lương Tấn rất cuộc đến. Vai nam thứ cậu diễn tâm tư rất đơn thuần, từ đầu gốc đến đuôi, cuối cùng trong mưa bị nữ chính một tiễn xuyên tâm chết không nhắm mắt. Sau khi cậu quay xong, cầm bao lì xì nhân viên trong đoàn phát, cùng năm cái ngón chân bị đông lạnh đến sưng thành năm cái màn thầu, chụp một tấm ảnh update cho bạn bè trong giới.

Phía trên viết: chết đây.

Rất nhanh, điện thoại leng keng một tiếng vang lên nhắc nhở.

Chim to: phi phi phi!

Lúc Chim to gửi cậu ba chữ này, Lương Tấn bối rối nhưng trong lòng lại âm ập.

Cậu vốn định lập tức thu dọn trở về B thị, Tần Thời lại cần thêm một ít thời gian mới quay xong, dạo này gã bận rộn đến tối tăm mặt mũi, cậu có ở lại cũng không giúp được gì, huống chi chính chủ Tư Thần đã trở lại, giờ này cậu còn không đi tính chờ để người khác chê cười sao?

Tuy rằng nhìn qua mà nói, mọi người còn không có ý định chê cười cậu.

Chim to nói phi phi phi xong, lại hỏi một câu: “Cậu còn ở phim trường sao?”

Lương Tấn vốn không muốn nói chuyện với đám bạn của Tần Thời lúc này, nhưng giọng điệu Chim to nghe rất thân thiết khiến cậu cũng ngượng ngừng lạnh nhạt người ta.

Lương Tấn nói: “Đang định trở về.”

Chim to gần như lập tức trả lời: “Chờ thêm hai ngày nữa đi.”

Lương Tấn: “???”

Chim to: “Hôm nay B thị tuyết rơi nhiều lắm, sân bay cũng đóng cửa cả rồi, cậu trở về không an toàn.”

Lương Tấn giật mình hiểu rõ, vội gửi một emo mặt cười: “Cám ơn nhé.”

Chim to cũng hồi đáp một emo giống y vậy: “Không có chi.”

Bên chỗ phim trường không có tuyết nhưng độ ẩm lại cũng chẳng cao mấy, gió lớn thổi vù vù. Trước kia đến mùa đông Lương Tấn rất ít ra ngoài, dù phải đến trường cũng là đi cùng với Từ Thanh Phong, không vì cái gì khác, mà vì cậu sợ tuyết rơi dễ trượt chân. Lúc mấy cậu trai trẻ khác cùng nhau hà hơi kêu loạn trượt chân trên nền tuyết trơn, Lương Tấn mỗi lần đều thật cẩn thận chọn chỗ tuyết mới mà đi, còn thường thường hô to về phía Từ Thanh Phong đang đi phía trước: “Này Từ Thanh Phong, cậu đợi đã, chờ tôi với.”

Lương Tấn đi đến bên cửa sổ, nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài, lại nghe thấy di động leng keng vang một tiếng.

Chim to: “Mấy bữa nay quay phim có thuận lợi không?”

Lương Tấn thoáng mở cửa sổ ra một khe nhỏ, tiếng gió từ vù vù vù biến thành rào rào rào, cậu hít hai hơi thật sâu mới trả lời: “Cũng tạm được.”

Chim to: “Có chuyện gì không vui hay không?”

“Có, ” Lương Tấn nói: “Nhớ nhà.”

Tuyết rơi ở B thị thật không đúng lúc, Lương Tấn hành trình bị chậm trễ phải ở lại phim trường, Tư Thần lại đúng giờ có mặt ở trường quay.

Đi theo Tư Thần cùng đến là hai trợ lý và một vệ sĩ, lúc ấy Lương Tấn đang nằm trong phòng chơi game thì nghe thấy bên ngoài rì rào tiếng người la ầm ĩ. Khách sạn này là khách sạn năm sao duy nhất vùng này, mặc dù có lúc gặp phải đoàn phim giàu có như bọn họ đây, tập thể mà cùng vào ở, thế nhưng mọi người dù là cấp bậc cao thấp đều sẽ chú ý đến riêng tư cá nhân, gây động tĩnh lớn như vậy thường là không phải tai to mặt lớn thì cũng là đám fan của tai to mặt lớn.

Lương Tấn có hơi tò mò, mở cửa phòng ra nhìn ngóng mới phát hiện là đoàn người của Tư Thần. Tư Thần đi ở trước nhất, mặc quần bó, thân trên là áo thun có mũ, lộ cẳng cổ trắng nõn.

Lương Tấn nhìn không được thay cậu ta run rẩy.

Tư Thần quay đầu thấy Lương Tấn lại lập tức cười đến cong mắt, cậu ta chạy chậm lại đây, sau đó từ trong túi lấy ra một thứ đưa cho Lương Tấn.

Lương Tấn cúi đầu nhìn kinh ngạc: “Kem trị nứt da?”

Tư Thần gật đầu như gà mổ thóc, còn đẩy đẩy cậu vào trong phòng nói: “Hành lang gió lớn, anh mặc ít quá.”

Lương Tấn: “...”

Cậu còn chưa kịp phản ứng đây là tình huống nào, Tư thần đã chạy ra, vừa chạy về hướng trợ lý bên kia vừa vui vẻ phát tay với cậu: “Anh Tấn, em ở phòng 8611, có gì tìm em chơi nhé.”

Lương Tấn cầm tuýp kem nứt da còn nguyên tem mà tâm tình phức tạp, nghĩ đến bộ dáng Tư Thần lại càng không biết phải làm sao.

Cậu mấy hôm nay vẫn xem đối phương thành tình địch, trong lòng không khỏi có rất nhiều mặt trái cảm xúc, đương nhiên ấn tượng về đối phương lại càng không tốt được chỗ nào. Chỉ là cậu cũng không hiểu rõ lắm tình địch là cái dạng gì, cậu sống cùng Từ Thanh Phong mấy năm nay, hẳn thật không cho cậu nhiều

cơ hội để ghen tuông lắm. Ngay cả wechat của Lương Tấn cũng là nhờ cô cháu gái vị lãnh đạo kia làm giúp Từ Thanh Phong mà có. Từ Thanh Phong lúc ấy không nói gì, về nhà lăn giường với Lương Tấn, ngày hôm sau lại đổi điện thoại di động với cậu để dùng.

Cái app wechat kia tự nhiên được Lương Tấn dùng tới, cậu lấy được Từ Thanh Phong đồng ý liền block luôn tin cập nhật từ tiểu mỹ nữ sau đó add thêm đám Tàn Thời với Tề Diệp vàng vàng, Lương Tấn update không nhiều, mỗi lần lại đều liên quan đến cuộc sống hằng ngày của hai người. Cậu đôi khi sẽ nói chút lời sến súa buồn nôn hay một ít nguyện vọng nho nhỏ, dù sao Từ Thanh Phong lại không có wechat nên cậu không sợ hẳn nhìn thấy. Ai biết không qua bao lâu, tiểu mỹ nữ vậy mà gửi message riêng cho cậu.

Lương Tấn chỉ block tin tức của đối phương chứ không ẩn tin mình không cho đối phương thấy. Tiểu mỹ nữ mỗi ngày nhìn “Từ Thanh Phong” trên này toàn nói lời ngon tiếng ngọt, giọng điệu chua chua lại lẫn một ít hờn dỗi, thì lập tức thất vọng, mess riêng cho cậu nói hai câu, lật tay liền xóa nick cậu.

Đó là cơ hội duy nhất Lương Tấn được trực tiếp tiếp xúc “tình địch”, nhưng mà đến cuối cùng, cậu không thể không thừa nhận mình vậy mà rất thích tính cách cô tiểu mỹ nữ kia.

Hiện tại rốt cuộc lại lần nữa đụng độ phải “tình địch”, cậu cũng dựa theo trò cũ mấy phim truyền hình vẫn hay làm mà định vị cho mình cùng Tư Thần, ai ngờ đâu Tư Thần lần đầu tiên tiếp xúc với cậu lại là đưa kem nứt da.

“Là tiên lễ hậu binh* hả?” Lương Tấn thấp thỏm mà nghĩ: “Hay là cậu ta chỉ có ý tốt mà thôi.”

*ngoại giao trước, quân sự sau

Cậu suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được, đến buổi tối quả nhiên Tư Thần lại đến thăm nhưng cậu vẫn chưa lấy được đáp án vừa lòng. Hai người bọn họ vốn không quen, quan hệ lại xấu hổ như vậy, để ở trong công ty thì là thủ trưởng cùng cấp dưới, nay trong đoàn phim lại là nam phụ trọng yếu cùng nam phụ thứ yếu, nhưng mà nói sâu hơn, lại đều cùng liên quan đến Từ Thanh Phong.

Tư Thần miễn cưỡng mở đầu vài câu chuyện, Lương Tấn cũng cố gắng phát triển không khí, thế nhưng bất đắc dĩ công lực lại không tới, nửa đường liền song song tắt lửa.

Tư Thần ngồi không bao lâu chỉ có thể phui mông rời đi. Lương Tấn trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đứng dậy tiễn cậu ta, kết quả đưa người tới cửa lại thấy Tư Thần quay đầu lại, có vẻ chờ mong hỏi: “Ngày mai em lần đầu quay phim, anh Tấn có thể đến cổ vũ em không?”

Lương Tấn rối rắm cả một đêm, lén lút nào bỏ thật nhiều loại kết quả không tốt, vậy mà ngày hôm sau cậu vẫn đi. Kem nứt da Tư Thần đưa cậu xài được lắm, vừa bôi một đêm đã chữa được cơn ngứa, Lương Tấn có loại cảm giác xấu hổ như mình đang bắt chẹt người ta, thậm chí muốn đợi đến trường quay sẽ chỉ điểm Tư Thần một ít, dù sao cậu diễn qua nhiều màn còn bị đạo diễn cho NG nhiều lần như vậy, so với cậu ta coi như có kinh nghiệm thực chiến.

Thế nhưng rất nhanh, cậu phát hiện bản thân quả thực lo lắng quá nhiều rồi.

Tư Thần diễn xuất tốt hơn cậu rất nhiều.

Cảnh diễn đầu tiên của Tư Thần là diễn nạn dân đến xin cơm trước cửa nhà huyện nha. Vị trí cậu ta bị sửa lại hai lần, nhưng rất nhanh, Tư Thần đã nhập diễn. Lương Tấn nhìn cậu ta như tên ăn mày ăn mặc lam lũ, rầm một phát quỳ trên mặt đất, nhìn không được mở to hai mắt nhìn.

Trên đài Tư Thần không buộc bao đầu gối, cứ thế mặc mỗi cái quần rách nát te tua. Lương Tấn mấy bữa nay diễn nam thứ tốt xấu gì cũng là hoàng tử Tuyết quốc, mỗi ngày được bọc toàn áo lông thú. Tư Thần lại chỉ để chân đất, giữa mùa đông xương cốt đặc biệt giòn, cậu ta thể mà không thêm quan tâm quỳ bùm một phát, không riêng Lương Tấn mà đến đạo diễn cũng hơi bất ngờ.

Nhưng thế vẫn chưa xong, Tư Thần nói lời thoại xong, phút cuối còn bị người quyền đám cước đá một trận rồi bị ném bánh bao vào mặt. Cái bánh bao kia trước đó đã bị nhào nặn thành đen đúa, đập vào mặt Tư Thần rớt xuống đất lăn hai vòng. Thế mà tên ăn xin lại hai mắt tỏa sáng giựt lấy bánh bao rồi ngấu nga ngấu nghiến ăn vào.

Lương Tấn cho rằng cái bánh bao chỉ là đạo cụ, bởi vậy khi cậu nhìn thấy Tư Thần không chút do dự thò tay cầm lấy cái bánh trên đất, hung tợn nhét vào miệng nhai hai cái rồi nuốt xuống thì kinh ngạc không thôi.

Kỳ thật không riêng gì Lương Tấn, ai cũng đều không nghĩ đến.

Trên bánh dính đầy rơm rạ bụi đất, cho dù là diễn viên quần chúng cũng đều sẽ chỉ vờ làm vài động tác nhai nuốt mà không phải thật sự ăn vào. Tư Thần lại không chút chần chừ, từ đầu tới cuối y như thật sự quá đói phải giành ăn.

Cậu ta diễn một lần rồi qua, thật sự làm cho mọi người có cái nhìn khác xưa.

Cậu Tư Thần này, thật đủ liều mạng.

Nhưng là, một ngôi sao nổi từ show thực tế với tương lai sáng lạn, sau lưng còn có ông chủ lớn tận lực duy trì, có cần liều mạng như vậy sao?

14. Chương 14

Biên tập: Soleil

Tuyết ở B thị vẫn chưa có chiều hướng ngừng rơi, nhiệt độ không khí ở phim trường cũng đột nhiên hạ xuống âm mười độ, nghe dự báo thời tiết nói là do không khí lạnh đột ngột tràn về gần đây, đợt hạ nhiệt độ phạm vi lớn toàn quốc này nhanh nhất cũng phải một tuần sau mới có chuyển biến.

Lương Tấn còn nghĩ, qua hết tuần này nếu trời vẫn còn lạnh như vậy phải kết thúc công việc sớm, thì mỗi ngày phải tốn thêm bao nhiêu tiền chứ. Ai biết sau khi Tư Thần đến đây, đoàn làm phim một ngày cũng chưa từng nghỉ, không chỉ như thế, đến thời gian đi làm cũng sớm hơn hai tiếng.

Tư Thần mỗi ngày quay xong đều đầy về mệt mỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt muốn nhăn thành bánh bao. Thế nhưng Lương Tấn rất ít nghe thấy cậu ta oán giận. Có lần Lương Tấn nhin không được hỏi: “Cậu mệt như vậy có muốn nghỉ ngơi chút không?”

Tư Thần lúc ấy đang nâng một chân nhìn trợ lý bôi thuốc cho cậu ta, nghe lời này thì hơi sững sốt rồi mới cười cười, xoắn ống quần lên tới tận đùi.

Chân cậu ta rất đẹp, thon dài trắng nõn, dù cho mấy bữa nay có bị đập đến nơi nơi sưng đỏ cũng làm người khác nhin không được nhìn nhiều hai mắt. Lương Tấn thấy cậu đột nhiên như vậy thì có hơi bối rối. Tư Thần lại không để ý chỉ tay vào hai vết sẹo mờ chỗ bắp đùi cười nói: “Đây là lúc em tham gia show lưu lại, khi đó em đến bước đường cùng, buổi tối chịu tội, ban ngày lại xuống tầng ngầm cắn màn thầu ăn dưa muối. Trước trận chung kết em có buổi phỏng vấn, anh Tấn anh có xem chưa?”

Lương Tấn theo bản năng lắc đầu, sau lại cảm thấy vậy không tốt lắm, mới bổ sung nói: “Lúc ấy tôi ở trong bệnh viện chăm nom một người bạn nên chắc bỏ lỡ.”

Tư Thần hiểu rõ, trên mặt cười nhạt nói: “Tổ sản xuất trước trận chung kết có thu vài cái vcr để fan xem sinh hoạt hằng ngày của bọn em. Em lúc ấy khẩn trương lắm, đi quét tước nơi ở hết lại một lần, rồi dùng giấy báo dán lại mấy bức tường bị tróc, còn đi mượn ông chủ hai bồn hoa nhỏ nữa đấy. Ngờ đâu bên tổ quay phim nghe thấy chỗ ở của em lại không muốn đến. Em bình thường không có tiền đứt lót, có thể bám trụ đến chung kết cũng toàn nhờ hầu hạ phó đạo diễn vui lòng, cho nên cứ thế bị đá ra...Em cố gắng mấy lần nhưng không có hi vọng gì, chỉ có thể mang hoa đi trả ông chủ.”

Cậu ta dừng một chút, bỗng cong cong khóe miệng nói: “May mà ông trời có mắt, trên đường em đi đưa hoa lại bị một chiếc xe đụng phải.”

Lương Tấn hoảng sợ, nâng mắt nhìn cậu.

Tư Thần lại vẫn cười: “Vị kia lúc lái xe lại thất thần mà vượt đèn đỏ. Em lúc ấy nhanh tránh kịp nên chỉ bị ngã chút thôi. Sau này đối phương muốn bồi thường cho em, em liền nhanh trí cầu anh ấy giúp em tìm một chỗ để em quay xong cái vcr kia.”

Sự tình phát triển quanh co khúc khuỷu, chủ xe chính là Từ Thanh Phong, hẳn giúp cậu ta tìm chung cư quay xong liền bảo người trong công ty cùng cậu ta ký hợp đồng, còn thiết kế hình tượng cho cậu ta bắt đầu từng bước mà phát triển.

Tư Thần buông xuống ống quần, cẩn thận tránh đi chỗ trợ lý mới bôi thuốc nói: “Em bây giờ chỉ ước một ngày biến thành ba ngày để dùng thôi. Mấy ngày yên bình như vậy có thể duy trì bao lâu em cũng không biết, có thể có được cơ hội quay phim em đã tạ ơn trời đất lắm rồi, chịu chút thương làm nhiều chút việc thì có sao đâu, ít nhất có cơm ăn, có chỗ ngủ, còn có thể kiếm tiền. Vẫn tốt hơn bị người đập dưới lòng bàn chân không ngóc đầu lên được.”

Lương Tấn thỉnh thoảng nghe cậu ta kể lại chuyện cũ đau buồn, thậm chí còn có Từ Thanh Phong bên trong. Quá khứ như vậy cậu chưa từng trải qua, chỉ nghe Tư Thần băng quơ kể lại mà cũng khó tránh khỏi cảm thấy xót xa thổn thức. Con người cả đời là một vận mệnh, mệnh là trời định, vận là người tranh. Từ Thanh Phong coi như là ân nhân của Tư Thần, cứu giúp cậu ta từ trong hổ lửa, cũng biến cậu ta thành tiểu phượng hoàng. Nếu bản thân Lương Tấn cũng gặp mệnh khổ như vậy lại không muốn thua kém người, tám chín phần mười cũng sẽ lựa chọn tương tự.

Cậu đứng trước Tư Thần vẫn cảm thấy không tự nhiên, thế nhưng đề tài giữa hai người từ đây về sau lại bất giác mà nhiều lên, Lương Tấn có đôi khi một bên tự nói chính mình phải giữ khoảng cách, một bên vừa rảnh lại như trước hứng thú tràn trề đi ra trường quay nhìn người ta quay phim.

Đáng tiếc là trời quá lạnh, mặc kệ cậu có mặc quần áo dày cỡ nào, vừa ra khách sạn lập tức lạnh cóng đến hốc mắt đều đau.

Hai ngày sau cậu không cẩn thận bị cảm mạo, Tần Thời đến đưa thuốc cho cậu, nhìn cậu khóa người trong chăn hai mắt hồng hồng, nhin không được cười cợt: “Người ta quay phim cậu đi theo chơi đùa cái gì hử, còn giày vò đến chính mình bị bệnh thế này.”

Lương Tấn dùng mu bàn tay thử trán, hơi chút thất lạc thở dài.

Tần Thời cười hỏi: “Cậu thở dài cái gì?”

“Tôi cảm thấy, Tư Thần rất tốt.” Lương Tấn ngẫm nghĩ, nghiêng đầu nói: “Tôi ngay lúc đầu rất ghét cậu ấy, nhưng tiếp xúc rồi mới thấy cậu ấy chỉ là một cậu nhóc thôi, còn cực kỳ liều mạng cực kỳ cố gắng, không thể chán ghét nổi.”

Tần Thời giạt đuôi mắt, lại đột nhiên hỏi: “Vậy Từ Thanh Phong thì sao? Hay là hẳn cũng không đáng ghét?”

Lương Tấn do dự một chút.

Tần Thời kiên nhẫn chờ. Lương Tấn hơi buông xuống ánh mắt, ngón tay nhẹ nhàng mà nắm mép chăn nói: “Chúng ta có thể không nhắc chuyện này được không?”

“Vì sao không thể nhắc đến hẳn? Là vì cậu phát hiện thật ra cậu không nhớ hẳn đến vậy đúng không?” Tần Thời nhắc tay sờ cằm, nghiêng mắt nhìn cậu nói: “Tôi nói trùng rồi phải không? Dù có nhắc đến Từ Thanh Phong cậu cũng không thấy ghét Tư Thần, thậm chí còn vì cậu ta cố gắng làm việc mà cảm thấy thương thức nữa.”

Lương Tấn siết chặt chăn, không phản bác.

Tần Thời thả chậm lời nói, có lẽ do phải diễn xuất quanh năm, gã lúc này lại dùng một loại giọng điệu trí giả để nói chuyện, thế nhưng thật sự có chút hương vị triết lý.

Tần Thời nói: “Tấn Tấn à, cậu có nghĩ tới hay không, kỳ thật cảm tình của cậu với Từ Thanh Phong không có sâu nặng như cậu tưởng. Hoặc là nói, cái cậu cho là tình yêu thế nhưng chỉ là một loại thói quen mà thôi? Cậu từ nhỏ sống dưới cái bóng của hẳn, đến tuổi yêu đương liền đương nhiên mà ăn cỏ gần hang. Nhưng trên thực tế cậu không phải không hẳn không được. Cậu nhìn bây giờ coi, tôi đưa cậu đi quay phim, trước sau cũng chỉ hơn một tháng cậu đã phát hiện cậu không nhớ hẳn đến vậy, thậm chí đối với Tư Thần cậu còn cảm thấy phần nhiều là thương thức nữa, này rõ ràng là trái ngược với lẽ thường.”

Mấy lời này Tần Thời từng nói không chỉ một lần, mà thực ra không chỉ là lúc này mà trong quá khứ suốt hơn hai mươi năm, gã vẫn giữ thái độ như vậy. Lương Tấn trước kia nghe cũng không muốn nghe, thậm chí còn cảm thấy buồn cười, đáng tiếc cậu vốn không giỏi tranh luận nên chỉ có thể nghe xong cười trừ.

Nhưng đến hôm nay cậu lại cười không nổi. Không biết là do tác dụng thôi miên của thuốc cảm hay vì cậu mấy ngày nay ở cái loại địa phương hoang vắng lại mới mẻ này mà thật sự có chuyển biến. Lương Tấn lặng im trong chốc lát, rốt cuộc bắt đầu giả thiết, nếu cậu thật sự không yêu Từ Thanh Phong như cậu vẫn nghĩ, thì chuyện sẽ như thế nào.

Tính toán thời gian, cậu với Từ Thanh Phong tách ra ước chừng đã hơn hai tháng. Đây là lần hai người từ nhỏ đến lớn tách ra lâu nhất. Lương Tấn nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến, sẽ có ngày cậu với Từ Thanh Phong ngăn cách hai nơi mà không có chút liên lạc nào. Chuyện đó đích xác đã xảy ra, mà chính cậu tuy rằng khổ sở lại không có thống khổ đến vậy.

Nếu tình thâm của cậu thật sự chỉ là xuất phát từ thói quen lâu năm, vậy nếu cậu chia tay Từ Thanh Phong, có lẽ cũng không phải quá khó chấp nhận. Còn nữa, nếu Từ Thanh Phong quả thật xuất phát từ tình thân mà cùng cậu sống chung mấy năm nay, cậu cứ khẳng định giữ lấy lại thương tổn đối phương, có vẻ có chút quá mức ích kỷ rồi.

Lương Tấn đầu óc dần nặng trĩu, mơ màng buồn ngủ, cậu nghe được chính mình nhẹ giọng nói với Tần Thời: “Có lẽ là vậy.”

Không khí lạnh rồi cuộc đi qua, Lương Tấn dần cũng khỏi bệnh, phim trường có được một ngày nắng. Mấy bữa nay cậu sợ truyền bệnh cho người khác liền chỉ ở trong khách sạn không ra cửa.

Trên mạng Chim to cùng cậu tán gẫu mấy lần, nói không nhiều lắm, đề tài giữa hai người cũng chỉ là đơn giản ân cần hỏi thăm. Duy nhất một lần nói nhiều hơn chút, là do Chim to tò mò hỏi cậu: Cậu bây giờ đang đọc thân, hay là...

Lúc ấy đang giữa đêm khuya, Lương Tấn mơ thấy một ít ký ức xưa. Lúc tỉnh lại cậu có hơi khó chịu, trong đầu nhin không được lại nghĩ tới lời nói của Tần Thời. Chung quanh không người có thể nói chuyện, mình cậu lẻ loi nằm trên giường lớn, trong nhất thời cảm thấy ỏn ẻn có ấm áp cũng không che lấp được cô đơn lạnh lẽo.

Lương Tấn khoác quần áo ngồi dậy, lại chỉnh điều hòa đến nhiệt độ ấm nhất, sau đó ngồi trên giường ngáy người. Nửa giờ sau cậu như cũ không thấy mệt mỏi, trong mộng cậu với Từ Thanh Phong vô cùng ân ái, so sánh với tình huống bây giờ thì quả thực là châm chọc, thế nên cậu lại muốn lôi ra cái từ “thói quen” đến an ủi bản thân.

Cho dù là thói quen đi nữa, hơn hai mươi năm cũng đủ để xâm nhập vào cốt tủy. Như bây giờ cậu nửa đêm ngủ không được, theo bản năng lấy ra di động, dãy số gọi đi vẫn như cũ là Từ Thanh Phong.

Lương Tấn trước khi điện thoại thông nhanh chóng cắt đứt, nhìn di động chốc lát lại xuất thần, bấm mở ra wechat.

Chim to lúc chiều gửi cậu một truyện cười, nhưng mà cái truyện cười này đã được lưu truyền trên mạng từ lâu lắm rồi, xưa như quả đất. Lương Tấn cười không nổi, nhưng vẫn là nhấn hấn một emo mặt cười.

Ai ngờ Chim to cũng không ngủ. Lương Tấn vừa nhấn tin qua, đối phương rất nhanh trả lời một emo tương tự, hỏi: Sao còn chưa ngủ?

Lương Tấn cười cười: Ngủ rồi, gặp ác mộng lại tỉnh.

Chim to bên kia trầm mặc trong chốc lát, trạng thái tin nhắn biểu hiện “Đang soạn thảo”.

Lương Tấn mở to mắt đợi nửa buổi, lại chờ đến một câu: “Cậu bây giờ đang đọc thân hay là...”

Lương Tấn: ... Làm sao?

Chim to: Nếu bên cạnh cậu có người, gọi hấn dậy cùng cậu.

Lương Tấn: Không có ai.

Cậu ngừng lại, bỗng nhiên nhớ tới mục đích Tần Thời add friend những người này cho cậu, sợ đối phương hiểu lầm bèn vội vàng bổ sung nói: Tôi không tính là độc thân, chỉ là anh ấy không ở cạnh tôi thôi.

Chim to bên kia có vẻ đánh chữ thật lâu, cuối cùng lại hỏi: Cậu còn thương hần ta sao?

Lương Tấn nghĩ nghĩ, nói: Thương.

Chim to rất nhanh đáp trả: Dù cho hần ta muốn chia tay với cậu, thậm chí hần có mới nói cũ, cậu vẫn thương hần sao?

Lương Tấn: Ừ.

Chim to: Vì sao?

Lương Tấn: Nói ra thì giống như nói láo để giữ mặt mũi, nhưng mà mấy cậu không biết anh ấy tốt thế nào đâu. Tôi thường xuyên cảm thấy, mấy năm nay có thể ở bên anh cùng nhau vượt qua hết thảy đã là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Cậu dừng một chút, có rất nhiều lời muốn nói lại không biết bắt đầu từ đâu. Rất nhiều cảm xúc rõ ràng là chân thật, thế nhưng nói ra lại có vẻ sĩ diện lại đáng thương. Mà cái cậu gọi là hạnh phúc, cũng chỉ là chút đời sống thường nhật mà không phải mấy thứ lãng mạn trữ tình hay có trong phim ảnh.

Chim to bên kia cũng lâm vào trầm mặc.

Lương Tấn thấy mình nói chuyện với người xa lạ có hơi phiền tình, đang muốn nói tạm biệt tắt di động, Chim to đột nhiên gửi đến một tin.

Chim to nói: Lương Tấn, trở về đi.

Lương Tấn: ...

Chim to: Tôi cũng rất nhớ em.

15. Chương 15

Biên tập: Soleil

Lương Tấn gần như lập tức gửi yêu cầu trò chuyện qua.

Cậu gắt gao nhìn chăm chăm màn hình, một tay lại không tự giác bịt chặt miệng, hơi run rẩy.

Yêu cầu trên màn hình di động không có đợi quá lâu, hiển nhiên Chim to có chút do dự nhưng vẫn rất nhanh mà chấp nhận. Thanh âm Chim to khá trầm thấp, Lương Tấn đặt điện thoại lên tai, vừa lúc nghe được đối phương dùng ngữ khí mềm nhẹ hỏi: “Lương Tấn?”

Lương Tấn “Ừ” một tiếng. Cậu ngừng lại, muốn tiếp tục nói chuyện nhưng mũi lại đột nhiên chua xót, theo sau là nước mắt tí tách rơi xuống chần.

Cái đêm cô đơn bất lực bảy năm trước kia gần như tái hiện ra.

Lương Tấn mấy hôm nay đã vô số lần tự thôi miên bản thân, mặc niệm dù không có Từ Thanh Phong tự mình vẫn có thể sống tốt như thường, người đó có khi ly khai cậu rồi lại càng vui vẻ ấy chứ. Những lời Tần Thời nói cậu đều cố gắng nghe, tự mình cũng thường xuyên tìm ra những chỗ không hợp giữa cậu và Từ Thanh Phong, tỷ như Từ Thanh Phong thích ăn thịt, cậu càng thích ăn chay; Từ Thanh Phong quần áo đa số là tông trầm, cậu lại càng thích tông màu sáng nhẹ nhàng thoải mái; Từ Thanh Phong chán ghét động vật nhỏ, chính cậu lại yêu thích chó mèo, thậm chí Hamster thả con hay chim sáo đều được.

Nhưng mà cậu càng tìm ra nhiều điểm khác biệt lại càng cảm thấy khổ sở — trong nhà trên bàn cơm quanh năm đều là rau xanh chiếm đa số, trong tủ quần áo chiếm cứ giang sơn hơn phân nửa cũng là áo quần sáng màu, thậm chí Từ Thanh Phong còn mua quần áo thể thao hay áo sơ mi màu vàng hay xám nhạt các kiểu để phù hợp với màu sắc Lương Tấn ưa thích, hai người đã từng nuôi qua động vật nhỏ, từ cá vàng đến

Hamster, cuối cùng nguyên nhân từ bỏ là do Lương Tấn miễn cảm với Hamster, vì thế cậu nhỏ kia không thể không cùng với tất cả dụng cụ xa hoa bị trả về cửa hàng vật cứng.

Từ Thanh Phong chưa từng nói lời ngon tiếng ngọt, đây cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến Lương Tấn không tự tin với tình cảm giữa họ. Nhưng là để cậu cảm thấy kinh hãi lại không chỉ là chuyện này, càng trọng yếu hơn, là câu nói kia cậu nói đêm nay —— Từ Thanh Phong rất tốt.

Hắn cho dù xuất phát bất cứ tình huống nào đều chăm sóc Lương Tấn đầy đủ thỏa đáng. Lương Tấn ăn, mặc, ở, đi lại đều được hắn an bài hợp tâm hợp ý, đến cảm xúc cũng được chiều cố vô cùng. Có một thời gian khá dài sau khi lão Lương gặp chuyện không may, Từ Thanh Phong cho dù ở bên ngoài làm bao nhiêu chuyện, gặp bao nhiêu phiền toái, về đến nhà rồi đều là bộ dáng nhẹ nhàng thoải mái, lúc ăn cơm còn có thể xen vào một hai câu bông đùa.

Sau này Lương Tấn dần dần từ thống khổ mất cha phục hồi lại tinh thần, trong lúc vô tình trong đồng sách tài chính kinh tế dày cộp của Từ Thanh Phong tìm thấy được một quyển rất không hợp rơ “Tuyển tập chuyện cười”.

Lương Tấn vì những chi tiết nhỏ này mà cảm thấy hạnh phúc, đồng thời lại kinh hãi, cậu không biết mình phải làm sao để càng tốt hơn nữa, tốt đủ để xứng đôi với Từ Thanh Phong. Đương nhiên hắn cũng có lúc làm không tốt, khi đó hai người khó tránh khỏi sẽ có tranh chấp, mấy lần dữ dội quá Từ Thanh Phong còn bị tức đến nửa đêm rời nhà, thế nhưng qua không lâu lắm hắn lại sẽ trở về, mang theo một thân sương lạnh hay mồ hôi nóng bức.

Lương Tấn chưa từng mất đi hắn, cũng luôn chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có ngày đó, thẳng đến lần này Từ Thanh Phong muốn chia tay. Lương Tấn lặp lại nhiều lần nhắc nhở bản thân, cậu không muốn chia tay, nhưng càng không muốn cột lấy Từ Thanh Phong khiến hắn đau khổ. Lập trường của cậu trái phải dao động, mấy hôm nay vừa mới kiên cường được tạo, lại chung quy không thể chống đỡ một tiếng gọi nhẹ của Từ Thanh Phong.

Lương Tấn nháy mắt tan vỡ, cắn chặt mu bàn tay, trước mắt từng mảnh mơ hồ.

Từ Thanh Phong thanh âm vẫn dễ nghe như thế, từ đầu dây bên kia chậm rãi hỏi: “Hết cảm rồi à?”

“...” Lương Tấn cố gắng nặn ra một chữ: “Rồi.”

“Vậy còn vết thương do giá lạnh ở chân thì sao?” Từ Thanh Phong hỏi: “Đã đỡ hơn chưa?”

“Rồi.”

“Vậy...” Bên kia trầm mặc hai giây, bỗng nhiên ôn thanh nói: “Ngày mai em trở về được không? Tôi làm món ăn Bắp Nhân cho em nhé.”

Món ăn Bắp Nhân chính là “món ăn Đàm gia”* nổi danh lâu đời, Lương Tấn lúc còn mười mấy tuổi từng cùng Lương Kiến Quân đi một chuyến đến Bắc Kinh, sau khi trở về nhớ mãi không quên, mỗi ngày tra tìm đường đi Bắc Kinh.

(*) Món ăn quan phủ nổi tiếng và đắt đỏ nhất, thường dành cho các quan chức bày trong tiệc rượu.

Từ Thanh Phong sau này hỏi mới biết được cậu là thèm ăn cái “món Bắp Nhân” gì đó. Lương Tấn ngày nhớ đêm mong, miêu tả cho Từ Thanh Phong món ăn kia mùi vị độc đáo thế nào, nước canh mê người làm sao. Từ Thanh Phong lúc ấy câu được câu không qua loa có lệ, lại sau đó không lâu vào ngày sinh nhật của Lương Tấn, mò mẫm làm ra một bàn súp hầm ngân nhĩ.

Cả nhà đều phải sợ hãi thán phục, đến cả bác gái giúp việc trong nhà cũng chặc chặc lên tiếng tán thưởng Từ Thanh Phong cẩn thận khéo tay. Chỉ tiếc đầu bếp Từ cẩn thận khéo tay nhưng tính nhẫn nại lại không được bao nhiêu, mấy năm nay tổng cộng ra tay không được mấy lần. Lương Tấn gần nhất được ăn đã là một năm trước, ngày đó cậu khoa tay múa chân vào phòng bếp muốn làm trợ thủ giúp Từ Thanh Phong, rốt cuộc biết được cái món ăn chạy nho nhỏ thôi mà quá trình chế biến có thể phức tạp đến mức nào.

Lương Tấn nước mắt dần ngừng, rõ ràng lúc này không thèm ăn, bụng lại kêu rồn rột.

Từ Thanh Phong thấy cậu không lên tiếng, rất bình tĩnh mà hỏi: “Chúng ta đi Thiên Nhất Đường ăn lẩu thì sao? Em thích nhất ăn lẩu ở đó mà, nếu được tôi sáng ngày mai đặt bàn nhé, như vậy em về nhà rồi chúng ta có thể trực tiếp đi luôn.”

Lương Tấn rút hai tờ khăn giấy xoa nước mũi, nhin không được nhỏ giọng nói: “Nhưng mà... nhà họ ngừng kinh doanh để trang hoàng lại rồi mà?”

“Em không biết rồi, ” Từ Thanh Phong hơi cười nói: “Bọn họ vừa sửa xong, em còn nhớ rõ đôi chim vệt trước quầy không? Hai cái tên vô lại lần trước còn trộm ngậm đi cái kính mát của em ấy, ông chủ nói bọn nó dễ trộm rồi.”

“... A?” Lương Tấn hơi sững sốt: “Muốn có vệt con à?”

“Nếu thuận lợi hẳn hai ngày nữa sẽ nở ra đấy, ” Từ Thanh Phong ngừng một lát, thương lượng hỏi: “Vậy em ngày mai trở về được không? Tôi dẫn em đi xem nhé?”

Hắn ngữ khí bình tĩnh lại đầy kiên nhẫn, như là đang chậm rãi kể một câu chuyện đồng thoại. Trong đầu Lương Tấn thoáng hiện vô số lý do cự tuyệt, cuối cùng lại đều lặng yên không một tiếng động mà chìm ngấm.

Cậu gần như lập tức nhỏ giọng đáp: “Được.”

Từ Thanh Phong nhẹ nhàng cười: “Tôi đi đón em.”

“Ừ.” Lương Tấn ngừng một chút, nói: “Anh lái xe chậm thôi nhé.”

Ngày hôm sau Lương Tấn nói tạm biệt Tần Thời, cậu lâm thời quyết định có hơi đột ngột, Tần Thời dõi mắt nhìn cậu một hồi lâu, cuối cùng cười lạnh hỏi: “Từ Thanh Phong tìm cậu?”

Lương Tấn , muốn lắc đầu tính phủ nhận.

Tần Thời lại ha ha hai tiếng, lấy tay chọt mặt cậu nói: “Miệng đều không kịp khép còn lắc đầu.”

Lương Tấn cũng không muốn gạt gãi, thấy thế sờ sờ mũi, giải thích: “Cái cậu Chim to, à không, cái cậu Memory kia.”

Tần Thời nhướn mày vẽ mặt không hiểu.

“...” Lương Tấn ngừng một lát, một lần nữa giải thích: “Cái người chim kia... Chính là người trên wechat của cậu, là Từ Thanh Phong đó.” Cậu nói xong ánh mắt cong cong, mang theo ít ngọt ngào mà bản thân cậu cũng không phát hiện nói: “Anh ấy tối qua nói với tôi, muốn tôi hôm nay trở về.”

“Muốn cậu đi cậu liền đi, muốn cậu về cậu liền về?” Tần Thời ha hả nhìn cậu: “Cốt khí đâu rồi hả?! Cậu làm ơn ít nhất cũng giữ chút giá đi chứ, bắt hắn đến mời a có hiểu hay không?”

“Không tốt lắm đi?” Lương Tấn do dự một tí nói: “Dạ dày anh ấy có hơi yếu, lại đây khí hậu lại không hợp.”

Tần Thời: “...”

Lương Tấn mở to mắt nhìn, trên mặt mang theo tươi cười nịnh nọt. Chỉ là khóe mắt hơi nhếch lên, cái mũi nhỏ cười hì hì hơi nhăn nhăn, đóng đầy hương vị hạnh phúc.

Tần Thời nhìn cậu hai mắt, cuối cùng thở dài hung dữ nói: “Tôi biết rồi! Tôi có ngậm miếng xương chó, cũng không cần đến trước mặt hai vị tìm ngược đâu!”

Tần Thời mồm miệng chua ngoa nhưng tâm đầu hủ, một bên hung tợn quở trách tội ác của Từ Thanh Phong, một bên đưa Lương Tấn đi sân bay. Gã suốt dọc đường lại nghiêm chỉnh mở một hồi đại hội long trọng thảo phạt hành vi phạm tội của Từ Thanh Phong mà Lương Tấn là bằng thánh giả duy nhất, chờ mãi đến khi phi cơ đáp xuống, trong tai cậu vẫn còn vang vọng hồi âm “Từ Thanh Phong cái tên khốn kia!”

May mà rất nhanh, những lời này liền bị ấn nút dừng lại.

Lương Tấn kéo vali hành lý, xa xa liền thấy được Từ Thanh Phong chờ ở bên ngoài.

Trạng thái của Từ Thanh Phong còn kém hơn là Lương Tấn tưởng, trong ấn tượng của Lương Tấn, Từ Thanh Phong cực kỳ chú ý hình tượng cá nhân, hẳn gây cho người khác ấn tượng không ngoài thâm trầm nội liễm, nếu thêm một từ nữa, thì phải là anh tuấn. Tóc hấn trước giờ đều chải sạch sẽ gọn gàng, râu cũng được cạo sạch boong, trên người dính nhân là điển hình tinh anh.

Nhưng mà hôm nay...

Lương Tấn nhìn một Từ Thanh Phong râu ria xồm xoàm, quần áo nhăn nhúm, ngẩn cả người, mới đi về phía hấn.

Từ Thanh Phong mỉm cười nhìn cậu, chờ cậu đến gần mới lắc lắc chìa khóa trong tay nói: “Lát nữa em lái xe nhé.”

Lương Tấn gật đầu.

Từ Thanh Phong tiếp nhận hành lý trong tay cậu, lại nói: “Tôi tối qua đi ra hơi sớm, cần về đổi bộ quần áo đã, sau đó hằng đi ăn lẩu, được không?”

Lương Tấn vẫn là gật đầu.

Từ Thanh Phong còn nói: “Tôi hỏi qua chủ quán rồi, vệt con mấy hôm trước đã nở, hai bữa nay vừa bắt đầu mọc lông, chắc còn xấu lắm. Em nếu không chê nó khó coi, ăn cơm xong có thể đến nhà ông chủ chơi một lát. Nhưng mà nhà ông chủ có lẽ sẽ nóng tí, em về cũng thay quần áo đi...”

Hắn lúc nói lời này quay đầu lại liếc mắt nhìn Lương Tấn. Lương Tấn vội vàng nghiêm túc mà gật đầu, chỉ là lần này không thành công, cậu vừa muốn động, đã bị Từ Thanh Phong bóp chặt cằm.

Bọn họ vừa hay đến một góc ngoặt chỗ sân bay, động tác của Từ Thanh Phong rất đột ngột, Lương Tấn trừng lớn mắt, trơ mắt nhìn Từ Thanh Phong buông vali, sau đó xoay người, nhanh chóng mà mạnh mẽ đè cậu lên cột.

Cằm bị khê nâng lên, phía sau lưng bị đập sinh đau. Lương Tấn kìm không được hừ một tiếng, còn chưa kịp nói đã cảm thấy môi đau xót, Từ Thanh Phong đã cắn lên.

Cách đó không xa có hành khách đi tới, vui cười đùa giỡn. Lại gần một tí, phía trên đỉnh đầu hai người chính là máy ghi hình. Lương Tấn không biết Từ Thanh Phong vì sao đột nhiên như vậy, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại cậu không có bất cứ tâm tình hưởng thụ nào, máu toàn thân Lương Tấn thoáng một phát vọt lên đỉnh đầu, cậu trợn mắt vội vàng lấy tay đẩy ngực Từ Thanh Phong, nhưng mà Từ Thanh Phong khí lực quá lớn, lúc này ngậm lấy môi lưỡi cậu càng là thú tính đại phát, không có chút nào ý định buông tha.

Lương Tấn gần như gấp muốn khóc, cậu liều mạng nghiêng đầu sang một bên, mơ hồ vội vàng kêu: “Đừng! Bị người nhìn thấy... Ừm...”

“... Vậy...” Từ Thanh Phong lại hung hăng cắn một cái, mới thoáng buông cậu ra, thấp giọng hỏi: “Có phải không bị người nhìn thấy là được rồi không?”

16. Chương 16

Biên tập: Soleil

Trên đường trở về mặt Lương Tấn vẫn đỏ bừng, cậu với Từ Thanh Phong tách biệt lâu như vậy, một ngày trước còn giả làm anh em, làm sao ngờ được vừa xuống phi cơ đã có chuyển biến thần kỳ như vậy chứ? Lúc ở sân bay Lương Tấn cũng không phải không muốn nói gì, mà là nhất thời khản trương quá chưa biết phải mở mồm ra làm sao.

Cậu có thể nhìn ra Từ Thanh Phong cũng hơi khản trương. Bỏ qua không nói đến bộ quần áo đầy nếp nhăn hay râu ria này nọ, Từ Thanh Phong bình thường cũng không phải người nói nhiều, trừ phi thỉnh thoảng tâm tình quá tốt chứ hẳn thà là đeo bộ mặt giả thâm trầm. Lương Tấn ả ả có tí ngọt ngào, nhưng lại

cũng hơi bất an, loại tâm tình phức tạp này vẫn đợi đến cậu một đường chạy tới nhà, đỗ xe, mới chậm rãi phai nhạt.

Từ Thanh Phong đang ngủ.

Ánh mặt trời ban trưa vào mùa đông rất thoải mái, gió lạnh bị chắn ngoài cửa, trong xe chỉ còn có ấm áp. Từ Thanh Phong dựa vào lưng ghế, nửa bên khuôn mặt ẩn trong bóng râm, hô hấp đều đều lại trầm lắng. Chiếc CD cũ đang phát một bản dân ca nước Anh, làn điệu đơn giản, tiếng ca cũng rất trong trẻo.

Lương Tấn nhẹ nhàng vặn nhỏ âm lượng, xoay mặt nhìn hắt, bỗng cảm thấy đau lòng. Mấy năm nay cậu xem như cơm áo vô lo, trên thực tế trừ ăn mặc ngủ nghỉ, cậu ở phương diện khác cũng rất ít có chuyện cần bận tâm.

Từ Thanh Phong an bài cho cậu một chức vị tổng giám, nội dung công tác lại càng như là trợ lý riêng cho Từ Thanh Phong. Nhưng hắt vốn có thư ký riêng, từ sắp xếp hành trình đến phân tích hạng mục đều có nhân viên chuyên môn quản lý.

Lương Tấn thường xuyên không chuyện để làm, cậu thường chạy tới nói chuyện phiếm cùng đoàn thư ký hoặc là xem bể cá phong thủy trong công ty, càng nhiều thời gian là sẽ khoan chân ngồi trong văn phòng của mình, cách một lớp vách ngăn trong suốt đến gần như có thể xem nhẹ, không kiêng nể gì mà nhìn Từ Thanh Phong đến gần gũi người.

Từ Thanh Phong mỗi ngày đều bận bịu rất nhiều chuyện cậu nghe đều nghe không hiểu, văn kiện bên tay một phần lại một phần chồng chất xếp cao. Email trong máy tính cũng dày đặc chẳng chịt, hai mươi mấy loại dấu hiệu xem hoa cả mắt. Trừ mấy thứ này hắt còn có các loại xã giao, tiếp đãi khách hàng, tổ chức hội nghị các kiểu.

Lương Tấn nhìn thôi cũng thay hắt mệt.

Tề Diệp lúc ban đầu còn sùng bái Từ Thanh Phong một hồi, cậu chàng lúc ấy đang mê điệu đố bộ phim truyền hình “Bá đạo tổng tài yêu phải ta”, mỗi ngày gọi điện cho Lương Tấn ném đá bộ phim cỡ nào không hợp lý, nam chính quá xạo nữ chính quá ngu, lúc sau ném đá đến một nửa thì ngữ khí đã biến thành chua lết.

Lương Tấn lúc ấy đang muốn ăn cơm, Tề Diệp điện thoại vừa gọi qua đã bị Từ Thanh Phong tiếp được sau đó cúp máy. Lương Tấn cho rằng Tề Diệp sẽ tức giận, ăn cơm xong vội vàng gọi lại cho hắt. Ai biết Tề Diệp phản ứng hoàn toàn ngoài dự đoán.

Hắt ở bên kia xa xăm nói: “Bồ có biết anh ta vừa rồi cúp máy nói với tôi cái gì không?”

Lương Tấn a một tiếng, nói không biết a.

Tề Diệp thở dài: “Anh ta nói cậu sắp ăn cơm, xét thấy lần trước hai ta gọi điện không đến nửa giờ không xong, anh ta phải chặn trước.”

Lương Tấn: “... À.”

Tề Diệp bỗng nhiên thở dài một hơi, tang thương nói: “Lương Tấn à, mệnh cậu sao lại tốt vậy chứ? Đến trong phim nam chính cũng chưa được tô bóng đến như vậy đâu, nữ chính cũng cần phải sinh sống, đi làm cũng phải chịu uất ức, tình cảm còn gặp phải nữ phụ, cậu nhìn cậu xem, nhiều năm vậy rồi cũng chưa thấy ai đến cướp chồng với cậu, công việc cậu cũng có anh ta bảo kê, hiện tại ăn một bữa cơm anh ta cũng muốn canh chừng.”

Lương Tấn ngây ngô cười, Tề Diệp bỗng nhiên dùng nghiêm túc khẩu khí nói: “Tôi nghĩ thế nào cũng cảm thấy không ổn nha, haiz cậu nói, anh ta có phải có ý đồ khác không hả? Tỷ như muốn nuôi cậu thành lại tham lại lười lại ngốc, như vậy về sau trừ anh ta ra ai cũng sẽ không thêm cậu nữa.”

Lương Tấn a một tiếng, nói này còn không quá tốt sao, tôi trừ anh ấy ra sẽ không theo người khác đâu.

“Tốt cái đếch, ” Tề Diệp nói: “Cậu cho rằng thật đến lúc đó cậu liền hạnh phúc 1v1 sao? Cậu thật là thiên chân boy, cậu mà vừa tham vừa lười vừa ngốc, anh ta liền ăn định cậu rồi, biết không? Sau đó anh ta lại

bắt đầu hạ tuyến, hoa nở khắp nơi tiến hành cùng lúc, dụng tâm hiểm ác như vậy cậu còn nhìn không ra hả?”

Tề Diệp tin tưởng vững chắc chuyện đồng thoại tồn tại là vì để mọi người nhận rõ người bên cạnh đều là nhân vật phản diện mà thôi, Từ Thanh Phong ít sơ hở cùng lắm thuyết minh hẩn thủ đoạn cao. Sau này quan hệ giữa hẩn và Lương Tấn càng tiến thêm một tầng, phát hiện Lương Tấn quả thực là bằng chứng sống ngốc bạch ngọt, càng cảm giác loại người như Từ Thanh Phong cũng không phải thứ gì xứng đáng kết duyên.

Lương Tấn nhớ tới bộ dạng trước kia chính mình với Tề Diệp tranh chấp đến mặt đỏ tai hồng, kìm không được cong cong khoe miệng.

Khi Từ Thanh Phong biểu hiện ra bất hòa, cậu đích xác hoảng hốt sợ hãi. Nhưng bây giờ người này vừa thoảng quay đầu lại, tâm cậu liền nhanh chóng ngồi lại chỗ cũ. Cậu nhìn sóng mũi thẳng tắp của Từ Thanh Phong, tâm nhin không được hơi ngửa ngửa. Mỗi lần hai người hôn môi, mũi Từ Thanh Phong đều sẽ chọt lên mặt cậu, Lương Tấn ở mặt này luôn quá mức e dè, nhưng thực tế trong lòng lại rất thích hết thấy hành động có vẻ thô lỗ của Từ Thanh Phong.

Cậu liếm liếm môi trên, thấy Từ Thanh Phong không có dấu hiệu tỉnh lại, thật cẩn thận mà đến gần, muốn sờ sờ mũi Từ Thanh Phong.

Lúc tay cách cánh mũi đối phương không đến một centimet thì bị người đột nhiên bắt được, Lương Tấn hét hồn, thiếu chút nữa từ ghế ngồi giật bắn lên, giây tiếp theo liền nghe được tiếng Từ Thanh Phong cười khê.

Từ Thanh Phong tư thế không đổi, hiện ra nửa khuôn mặt ẩn dưới quang ảnh, chỉ là ánh mắt đã mở, khoe miệng cũng kéo lên một độ cong rất đẹp. Hẩn có chút vui vẻ hỏi: “Hử? Đang muốn thừa dịp tôi ngủ đánh tôi sao?”

Lương Tấn bị bắt gặp tại chỗ, cười ha hả nói: “... Làm gì có, em đẹp sao lại đánh anh.”

“À...” Từ Thanh Phong ý vị hàm súc kéo dài khẩu âm nói: “Không phải muốn đánh tôi, vậy là muốn làm gì tôi đây?” Trong khi đang nói chuyện, hẩn đã ngồi ngay ngắn, còn dùng tay trái sửa sang cổ áo.

Lương Tấn trừng mắt nhìn, còn chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào, chỉ thấy Từ Thanh Phong kéo tay cậu đến bên miệng, chụt một tiếng hôn lòng bàn tay cậu.

Từ Thanh Phong buông cậu ra, trên mặt tươi cười nở rộng, néo néo mặt cậu nói: “Tôi có ngủ lâu quá không? Xuống xe đi, về tắm một lát đi ăn lẩu.”

Lương Tấn mặt nóng hổi hỏi xuống xe, lúc cùng Từ Thanh Phong đi về nhà, do dự một chút nói: “Hay là hôm sau hẩn đi nhé?”

Từ Thanh Phong nhìn cậu một cái, có hơi kinh ngạc: “Hôm sau?”

“Ừ, nhìn anh mệt lắm, hay là giữa trưa anh ở nhà nghỉ ngơi chút đi.” Lương Tấn ngẫm nghĩ nói: “Em tí nữa nấu ít cháo, anh muốn cháo gà xé hay cháo thịt nạc? Ai đúng rồi, trong nhà có đồ ăn không?”

Cậu đột nhiên đứng lại, lục lọi túi, lấy ra hai tờ tiền hỏi: “Làm thêm hai món nữa nhé? Nhanh lắm chừng mười phút là xong thôi. Anh đợi em xú, em đi cửa hàng chỗ giao lộ mua ít thứ, lập tức trở lại liền.”

“...” Từ Thanh Phong nói: “Không cần phiền toái vậy đâu.”

Lương Tấn mở to mắt: “Không phiền toái mà, em làm nhanh lắm, anh hay là đi tắm rửa một lát, đi ra là có thể ăn mà.” Đau lòng trong mắt cậu đều sắp tràn ra, ý đồ thuyết phục mà nói: “Anh nhìn anh xem trong mắt đầy tơ máu kia, râu đều đâm người, trưa ngủ một giấc bổ sung được không? Kỳ thật buổi chiều anh cũng có thể ngủ nhiều một lát, công ty có chuyện gì phiền toái hả? Dù có cũng không gấp gáp trong chốc lát đâu...”

“...” Từ Thanh Phong sắc mặt có hơi phức tạp, cách hai bước xa nhìn cậu.

Lương Tấn thấy hẩn không gật đầu, cũng không xác định đến cùng có muốn đi hay không, may mà Từ Thanh Phong trầm mặc một lát, liền thở dài.

Hắn nhéo nhéo mi tâm nói: “Tôi không phải mệt.”

Lương Tấn không tin.

Từ Thanh Phong: “Không phải mệt vì công việc.” Hắn ngừng một chút, nói: “Tôi hôm nay ra sân bay có hơi sớm mà thôi.”

Lương Tấn a một tiếng: “Anh mấy giờ đi?”

“Bốn giờ mười phút, ” Từ Thanh Phong nói: “Gọi điện cho em xong tôi đi liền.”

Hắn dạo này ngủ không tốt, buổi tối sau khi nói chuyện với Lương Tấn xong tinh thần lại hưng phấn lạ kỳ. Hắn trong nhà đi qua đi lại, trong một lát cảm giác muốn dọn dẹp lại tí, ít nhất phải thu dọn quần áo bẩn tất thối, nhưng mới dọn được vài thứ, rốt cuộc vẫn không chờ đợi nổi, cầm chìa khóa xe liền một đường lái xe đến sân bay.

Đến nơi đại sảnh sân bay đã mở, hắn đêm trước còn dặn dò Lương Tấn nghỉ ngơi cho đủ, chậm tí hẵng bay trở về. Thật đến khu sảnh chờ hắn mới hơi có chút hối hận.

May là cảm giác chờ đợi cũng không tính quá tệ, hắn trong lòng có chuyện, cứ như vậy mặt choáng mây hoa chờ đến bảy giờ. Nghe được phát thanh viên thông báo chuyến bay Lương Tấn hạ cánh, hắn mới nghĩ đến bản thân còn chưa rửa ráy sửa soạn, quần áo cũng nhăn nhúm, phẳng phất cổ mùi thiêu thiêu chua chua qua một đêm.

Từ Thanh Phong khó được mà hơi ảo não, đã vậy Lương Tấn trông còn đặc biệt vui vẻ hăng hái, ánh mắt trong trẻo, làn da non mịn, trên đường không biết chọc bao nhiêu ánh mắt dò xét đánh giá.

Từ Thanh Phong tìm đề tài, lôi kéo người đi ra ngoài, tuy rõ ràng nhìn ra được Lương Tấn im lặng là vì thẹn thùng khấn trương, thế nhưng cuối cùng vẫn vì hình tượng bản thân mà thẹn quá thành giận, hôn đối phương một cái sau mới an tâm.

Lương Tấn tự nhiên không mua được thức ăn, Từ Thanh Phong kéo cậu một đường về nhà, đồ đặc còn chưa cất đã ôm hôn một trận. Lương Tấn lúc trước từng nào bỏ rất nhiều cục diện xấu hổ, tỷ như cậu phải giải thích chuyện mình giả vờ mất trí nhớ thế nào, lại tỷ như nếu lỡ Từ Thanh Phong chờ cậu về nhà rồi trở mặt chán ghét cậu thì sao bây giờ, ai ngờ đến sự thật là cậu không cần động não, chỉ cần chịu khó động đậy cái miệng là đủ rồi.

Từ Thanh Phong nhéo nhéo mặt cậu, nhắc nhở: “Hít thở.”

Lương Tấn bị nghẹn đến ngực đều đau, vội vàng há miệng hít hai hơi. Cậu bị Từ Thanh Phong đè lên sofa, cảm giác cả người đều bị nhốt lại.

Từ Thanh Phong nhìn cậu đỏ cả mặt mà buồn cười, lại nhéo nhéo hỏi: “Sao rồi, bây giờ đến cả hôn cũng không biết sao? Đến thở cũng quên?”

“Không phải mà, em bị nghẹt mũi.” Lương Tấn cau mũi, kháng nghị: “Đừng cứ nhéo mặt a, nhéo hư luôn thì sao?”

Từ Thanh Phong cười dùng lòng bàn tay xoa cho cậu, bỗng nhiên ngừng một chút: “Cứ?”

Lương Tấn nói: “Đúng vậy, anh cũng nhéo, Tần Thời cũng nhéo, Tề Diệp cũng...”

“Tần Thời?” Từ Thanh Phong đột nhiên ngắt lời cậu, vẻ mặt kỳ lạ quan sát cậu hỏi: “Tần Thời có hôn em hay không?”

Lương Tấn ngẩn người: “Không có?”

“...” Từ Thanh Phong nhất thời không nói.

Lương Tấn vội nói: “Không có thật mà.” Cậu thấy sắc mặt Từ Thanh Phong dần không tốt, nhịn không được mà sốt ruột.

Nhưng mà sắc mặt Từ Thanh Phong vẫn không tốt lên, ngược lại cố gắng tự an ủi nói: “Không sao cả, quá khứ cứ để nó qua.”

Hắn nói thì nói vậy, môi vẫn mím chặt thành một đường thẳng tắp, có vẻ tức giận cực kỳ.

“...” Lương Tấn không lời gì để nói, lại có hơi oan uổng, nghĩ đến nguyên nhân mọi chuyện lại thật không biết giải thích làm sao.

Hai người im lặng nhìn nhau nửa buổi, Lương Tấn nghĩ ngợi, quyết định mở miệng trước. Cậu nhẹ nhàng cầm tay Từ Thanh Phong, nhỏ giọng nói: “Em kỳ thật vẫn không có mất trí nhớ, em sợ anh... không cần em, anh lúc ấy cứ mang theo người khác, em cảm giác... cảm giác... anh có phải là muốn chia tay hay không?”

Từ Thanh Phong không nói chuyện, chỉ dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve mặt Lương Tấn.

Lương Tấn nói: “Lúc sau gặp Tần Thời, em cũng đã thẳng thắn với cậu ấy. Cho nên mấy hôm nay bọn em tuy rằng ăn ở chung một chỗ, thế nhưng thật sự không phát sinh cái gì hết.”

Từ Thanh Phong ừ một tiếng.

Lương Tấn nâng mắt nhìn hắn, lại nghe thanh âm Từ Thanh Phong biến hơi thô ráp, thấp giọng hỏi: “Lương Tấn, em có nghĩ tới đối một người khác hay không?” Hắn ngừng lại, lại nói: “Tần Thời rất đẹp trai, đối xử với em cũng rất tốt, tôi trước kia không nói cho em biết, cậu ta từ năm nhất đã từng viết thư tình cho em, chỉ là người quá ngốc, còn viết thảo thư *, đưa em chắc em cũng xem không hiểu. Nhưng mà trừ bỏ chuyện này, về tổng thể cậu ta xem ra miễn cưỡng có thể xứng với em, em thật không suy xét đến sao?”

(*): Thảo thư hay chữ thảo là một kiểu viết chữ Hán của thư pháp Trung Hoa(wiki).

Lương Tấn chớp mắt, nghiêm túc lắc đầu: “Không có. Trước kia không có, về sau cũng không có.”

Từ Thanh Phong: “Vì sao?”

“Em có anh là đủ rồi.” Lương Tấn ngừng một chút, nói: “Em trước kia vẫn muốn hỏi anh, nhưng sợ anh phiền.”

“Hỏi cái gì?”

“Anh có thích em không?” Lương Tấn lấy hết dũng khí hỏi: “Là cái loại thật sự thích, không phải đồng tình cũng không phải đáng thương. Chính là cái loại này...” Cậu khép lại ngón cái với ngón trỏ, nhỏ giọng nói: “Chút xíu thôi cũng được.”

Từ Thanh Phong: “...”

Lương Tấn dùng sức mở to mắt, dần dần bắt đầu có chút khổ sở.

“Thích, ” Từ Thanh Phong bỗng nhiên quay đầu, giọng nói khàn khàn: “Từ trước kia, đến bây giờ, mãi cho đến khi tôi không còn ở đây nữa, tôi đều chỉ thích một mình em.”

17. Chương 17

Biên tập: Soleil

Giữa trưa hai người ở cùng nhau, gọi cơm bên ngoài. Từ Thanh Phong tắm rửa một cái, cạo sạch râu lại là một anh đẹp trai tinh thần sáng láng, Lương Tấn lại si mê thêm một hồi, cuối cùng cũng bị kéo vào phòng tắm.

Hai người ở trong phòng tắm giày vò xong, cuối cùng lại lăn lên giường lớn. Lương Tấn ôm eo Từ Thanh Phong hít mấy hơi, vui vẻ cười hehe.

Từ Thanh Phong kéo kéo chăn lên trên che lại bả vai đang lộ ra của cậu, cười quệt mũi cậu hỏi: “Sao vậy?”

Lương Tấn mắt sáng ngời trong suốt nhìn hắn: “Vui lắm, thì ra anh vẫn luôn thích em à?”

“...” Từ Thanh Phong nhéo cằm cậu, hôn một cái mới cười nói: “Không thì sao? Không thích em sao lại sống với em?”

Lương Tấn muốn nói lại thôi, trừng mắt nhìn, cuối cùng không nói chuyện.

Từ Thanh Phong lại nói: “Là sợ tôi vì cảm kích, nên mới lấy thân báo đáp phải không?”

Lương Tấn: “Ừ.”

“Lúc đầu thì là vậy, ” Từ Thanh Phong không tính giấu cậu, dùng chân kẹp chặt đùi cậu lại mới nói: “Ai bảo trước kia em còn là một tên mập chứ hả!”

Lương Tấn nhỏ giọng hừ hừ kháng nghị: “Mập mập không có nhân quyền sao?”

“... Có chứ” Từ Thanh Phong lại cười: “Mập không chỉ có nhân quyền, còn có tiềm lực nữa.”

Hắn vuốt tóc Lương Tấn, nghiêm túc nói: “Huống chi cậu nhóc mập này, lớn lên còn giống búp bê, tính cách lại siêu cấp mềm mại, không biết mắng người, không biết đánh nhau. Cậu ta mỗi ngày theo sau mình thôi, chưa bao giờ chọc tôi giận, bị tôi chọc giận cậu ta trái lại còn dễ dàng thôi, người như vậy sao tôi lại không thích được chứ?”

Lương Tấn biết hắn đang khen mình, có chút ngượng ngùng, lại nhịn không được muốn nghe tiếp.

Nghe tới nghe lui sao không thấy giống mình gì hết.

Cậu không nén được vẽ vẽ vòng tròn trên ngực Từ Thanh Phong, tò mò hỏi: “Vậy anh, lúc nào thích em thế?”

Từ Thanh Phong nghĩ nghĩ: “Sau khi đi làm? Vào đại học? Trung học?” Hắn cười cười: “Kỳ thật tôi cũng không biết, không nghĩ tới vấn đề này, thế nhưng lúc nghĩ đến thì đã thích rồi, có lẽ từ thật lâu trước kia.”

Hắn vuốt tóc Lương Tấn, cuối cùng dịu dàng hôn lên trán cậu, nói: “Ngủ đi, tỉnh lại chậm rãi kể cho em.”

Lương Tấn rất nhanh ngoan ngoãn ngủ, cánh mũi nhẹ nhàng động, miệng cũng cùng hơi mở ra. Từ Thanh Phong nhìn cậu ngủ say mới buông cậu ra, đắp kín chăn cho cậu mới rón rén ngồi cuối giường, cẩn thận xốc lên một góc chăn.

Lương Tấn chân trái lạnh lặn, chân phải lại đều lạnh cóng cả. Lúc ngủ ngón chân còn vô thức nhẹ nhàng cọ drap giường, hiển nhiên còn có chút ngứa.

Từ Thanh Phong mí mắt nhảy một cái, chỉ chốc lát sau từ bên ngoài cầm vào thuốc mỡ, nắm chân cậu nhẹ nhàng bôi lên.

Lương Tấn trước đây bị lạnh chân, có lẽ chính cậu còn không nhớ rõ, thế nhưng Từ Thanh Phong lại ấn tượng khắc sâu.

Ông Từ bị bắt vào mùa đông, Từ Thanh Phong lúc ấy dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, trong nhà không có người lớn chăm sóc sinh hoạt lập tức xáo trộn. Lúc trước hai cha con họ sống nương tựa lẫn nhau, ông Từ tuy rằng con người thô ráp, tính cách cũng ương ngạnh, thế nhưng chăm sóc con trai rất tốt. Từ Thanh Phong trộm đạo làm không ít, kỹ năng sinh hoạt lại không nắm giữ bao nhiêu.

Hắn lúc ấy bàng hoàng khổ sở, lại muốn nhanh chóng học xử lý các loại chuyện phức tạp khác. Sau này không khí lạnh tràn về, hắn mới nhớ được mình còn chưa có giày mùa đông. Giày năm trước đã nhỏ, mang vào đầu ngón chân đều phải co rụt lại. Mang giày đơn lại rất lạnh, ngồi trong lớp học gió lạnh thổi cóng cả bàn chân.

Khi đó Lương Tấn vẫn còn là cậu nhóc béo chẳng ma nào thích, thấy Từ Thanh Phong như vậy sống chết đòi đổi giày. Lúc ban đầu Từ Thanh Phong đặc biệt bài xích thương hại kiểu này, thẳng đến sau khi cùng Lương Tấn đổi giày qua một lần, cảm nhận được giày lông cừu mềm mại thoải mái ấm áp cỡ nào, hắn liền không bao giờ muốn cởi ra nữa.

Cuối cùng hai người đạt thành nhất trí, ban ngày thì đổi giày, buổi tối thì giày người nào người nấy mang. Từ Thanh Phong da dày thịt béo lạnh một chút cũng không sao, Lương Tấn mấy đầu ngón chân trắng nõn non nớt lại sưng thành bánh bao.

Mùa đông năm thứ hai Từ Thanh Phong đã ăn ở nhà Lương Tấn, tự nhiên cũng có giày lông cừu riêng. Thế nhưng chân Lương Tấn lại từ một năm đông lạnh thành hàng năm đông lạnh, chỉ hơi bị lạnh chút liền lập tức sưng đỏ. Cậu ngứa quá sẽ muốn cào, cào đến phát đau mới cảm giác thoải mái được chút. Lương Kiến

Quân cùng bảo mẫu tuy rằng sốt ruột lại không có cách nào. Sau này vẫn là Từ Thanh Phong từ người già trong thôn lấy được thuốc cao bí phương, mỗi ngày lúc không bôi thuốc sẽ ôm chân Lương Tấn trong lòng, dựa theo cách thầy trung y dạy xoa bóp cho cậu.

Lương Kiến Quân cho rằng hần là tri ân báo đáp, vì thể thái độ với hần càng thêm ôn hòa.

Từ Thanh Phong trong lòng lại rõ ràng, nứt da là vì mình mà lên. Mà nguyên nhân hần làm như vậy, trừ một phần là báo ân, phần nhiều là muốn biểu hiện cho Lương Kiến Quân xem mà thôi —— hần nếu đã lựa chọn con đường làm con nuôi người khác thì sẽ không định giữ lại chút mặt mũi hay chí khí đã vỡ vụn kia, chỉ tranh thủ cho mình điều kiện càng tốt mới là mục tiêu duy nhất của hần.

Cũng không phải tất cả tình yêu đều bắt đầu là người tình ta nguyện, cuối cùng có thể lấy được thiện quả.

Ba tháng trước, Từ Thanh Phong còn cảm thấy đây là một câu vô nghĩa, thẳng đến buổi sáng cũng không coi là tươi đẹp kia, khi hần không chút để ý lấy được báo cáo kiểm tra sức khỏe, rốt cuộc thấy ra chút bị thương.

Từ Thanh Phong cực có kiên nhẫn nhẹ nhàng xoa bóp, chờ đến chân Lương Tấn rốt cuộc ấm lên, mới giúp cậu đắp lại chăn rồi đi ra ngoài.

Trên di động có hai cuộc gọi nhờ, hần lướt xem một chút, gọi trước cho Tần Thời.

Tần Thời vừa chuyển máy đã thở dài, hỏi: “Lương Tấn đã ngủ chưa?”

Từ Thanh Phong ừ một tiếng: “Ngủ rồi.”

“À, ” Tần Thời trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Vậy cậu có định nói cho cậu ấy biết không?”

Từ Thanh Phong chợt thấy đau đầu, nhéo mi tâm nói: “... Còn chưa biết.”

Hần với Tần Thời luôn không hợp, lúc này bởi vì Lương Tấn mà liên hệ, rất nhiều chỗ vẫn không quen.

Tần Thời cũng không nhẫn nại, khẩu khí không kìm được hơi châm chọc nói: “Cậu không biết? Người đầu trở về cậu còn nói không biết? Hay là cậu lại tính trình diễn một lần thay lòng đổi dạ khiến Lương Tấn hết hy vọng?”

Gã thấy Từ Thanh Phong không phản bác, nhịn không được mà tức giận: “Cậu làm ơn có diễn cũng diễn cho thật một tí, lúc đầu là ai nói đau dài không bằng đau ngắn hả?? Tôi dời nửa năm công tác chỉ vì cái trò vớ vẩn này của cậu, cậu thì làm gì nào? Người khác đau ngắn là một đao giải quyết, cậu thì sao, cậu đến thay lòng cũng diễn không nổi, cậu đây là từng đao lăng trì có biết không! Mấy ngày nay cậu ấy gắng lắm mới có chút buồn lòng, cậu hơn nửa đêm phát điên cái gì!?”

Từ Thanh Phong sắc mặt rốt cuộc trầm xuống, hần im lặng một lát, bỗng nhiên nói: “Tôi làm không được.”

Tần Thời: “...”

“Tôi làm không được trở mặt nhìn cậu ấy thân thiết với người khác, cũng làm không được nhìn cậu ấy khổ sở thương tâm, chỉ cần tôi còn có thể sống một ngày, tôi một chút cũng không muốn để cậu ấy đến gần người khác.”

Tần Thời ghen hờn cả buổi mới bỗng nhiên ngữ khí tối tăm nói: “Từ Thanh Phong, cậu vẫn luôn ích kỷ như vậy.”

Gã rõ rệt trong lời nói có thâm ý, Từ Thanh Phong ánh mắt chợt lóe, lại gật đầu nói: “... Đúng.”

Tần Thời: “...”

“Tôi thừa nhận tôi ích kỷ, đồng thời cũng muốn giải thích chuyện ở hoa viên khách sạn với cậu.” Từ Thanh Phong trầm mặc, chớp mắt nói: “Tôi vốn nghĩ rất đơn giản, cho rằng chỉ cần cùng Lương Tấn tách ra, cậu ấy chung quy sẽ gặp được người càng thích hợp, sẽ sống càng hạnh phúc hơn bây giờ. Như vậy dù cho ngày sau tôi có buông tay mà đi, cũng coi như không lo không tiếc. Nhưng là tôi không làm được, hơn nữa tôi cũng rất khó tin tưởng, sẽ có người còn thương cậu ấy hơn tôi.”

Hắn thanh âm trở nên trầm thấp, “Cậu đối xử với cậu ấy đã xem như rất tốt, thế nhưng cậu ấy gần đây bị lạnh chân, mười mấy năm qua chưa từng tái phát, vậy mà mấy ngày nay lại muốn còng đến hỏng. Điều kiện ở phim trường kém là một chuyện, thế nhưng cậu không thể không thừa nhận cậu vẫn không chú ý chăm sóc cậu ấy.”

Tần Thời nghe có hơi chán nản, ngạc nhiên hỏi: “Lạnh chân rất lạ sao? Lương Tấn là người trưởng thành rồi, có phải búp bê sứ đâu, làm cái nghề diễn viên này cái gì khổ không phải ăn? Nửa đêm quay phim, mùa đông nhảy cầu mùa hè mặc áo đã coi như cơ bản biết không, cậu xem ai trên người không thương không đau, dùng cáp treo gặp chuyện không may còn cả đồng ấy.”

“Cho nên tôi từ đầu mới không đồng ý cậu ấy làm diễn viên, ” Từ Thanh Phong nói: “Hiện tại cũng không đồng ý.”

Tần Thời: “...”

“Vậy cậu lần này để cậu ta quay phim làm chi? Bộ phim này không phải do cậu đầu tư sao?” Tần Thời khó mà tin nói: “Hay cậu bảo để cậu ta chơi đùa là thật đấy?”

“Là thật. Muốn hoàn thành nguyện vọng làm diễn viên của cậu ấy.”

“...” Tần Thời hồi lâu mới nói: “... Cậu đúng là thần kinh mà.”

Bộ phim lần này Lương Tấn tham dự quay chụp kỳ thật cũng không được người coi trọng. Người khác không biết, nhưng Từ Thanh Phong lại rất rõ ràng phía người sản xuất trước đây dựng phải bao nhiêu cái đình. Người sản xuất này cũng coi như có khá nổi tiếng, không may kịch bản thật sự rất cũ rích khuôn sáo, đã sớm không phù hợp khẩu vị người xem. Đối phương nhờ người trung gian tìm đến hắn, thái độ gần như hèn mọn, Từ Thanh Phong mỉm cười đối phó, thật không định ném tiền qua cửa sổ.

Sau này khiến hắn thay đổi chủ ý chính là lời nói cuối trước khi đi của vị kia. Đối phương ngôn từ khắt thiết, bị thư ký Tiêu nửa tiến nửa lùi ra ngoài văn phòng, vẫn cố quay đầu thỉnh cầu Từ Thanh Phong. Từ Thanh Phong cuối cùng khó hiểu hỏi: “Nếu bản thân anh cũng không xem trọng kịch bản này, vì sao phải kiên trì muốn quay thế?”

Người sản xuất ngừng một chút, mới cúi đầu cười khổ nói: “Vì một người, tròn một giấc mộng.”

Từ Thanh Phong không hỏi sâu thêm, thế nhưng câu nói này lại khiến hắn sửa lại ý định. Kỳ thật tất cả mọi người không biết, hắn lúc trước thành lập truyền thông Phong Á, coi trọng ngành giải trí sản xuất là một chuyện, về phương diện khác là vì để làm tròn mộng tưởng làm diễn viên của Lương Tấn.

Lúc trước hắn cực lực phản đối Lương Tấn đi ứng tuyển, tuy rằng cậu cố gắng tỏ ra không sao cả, thế nhưng Từ Thanh Phong lại không chỉ một lần nhìn đến cậu yên lặng nhìn tài liệu thi khảo văn nghệ trước kia mà ngăn người. Lương Tấn là thật sự đam mê, cho dù cậu từng nói có cũng được mà không có cũng chẳng sao, thế nhưng loại ánh mắt trông mong dõi theo này không thể lừa được người khác. Từ Thanh Phong sau đó cũng có hối hận, bởi vậy dù thời cơ còn chưa chín mùi đã không thể chờ được mà đầu tư vào truyền thông Phong Á hiện tại, chẳng qua là toan tính muốn bảo hộ Lương Tấn an toàn vững vàng tiến vào giới điện ảnh.

Nhưng mà sau này khi công ty phát triển xuôi chèo mát mái, hắn lại đổi chủ ý.

Lương Tấn quá đơn thuần, hắn vừa không muốn cậu bị thương hay chịu uất ức chỗ người khác, cũng không muốn cậu nếm trải bất cứ cực khổ gì, nghĩ tới nghĩ lui bỗng nhiên lại cảm thấy giới giải trí chẳng có gì tốt, làm sao so được với ở bên cạnh hắn.

Tần Thời bên kia không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên dùng giọng điệu nói chuyện với bệnh thần kinh nói: “Tôi hiểu rồi, cậu không để ý bộ phim ratings, cũng không để ý Lương Tấn diễn tốt hay không, thậm chí cậu cũng không hi vọng cậu ta nổi tiếng phải không?”

Lúc trước Từ Thanh Phong vì nhân vật nam thứ cò kè mặc cả với gã, gã trong lòng kinh ngạc đồng thời cũng vô cùng khó hiểu. Bộ phim này quay chụp hoàn toàn là vì Lương Tấn, Từ Thanh Phong lại điên cuồng muốn để Lương Tấn diễn một vai phụ không quan trọng. Hiện tại xem ra lý do quả thực buồn cười lại đơn

giản, hấn sợ Lương Tấn chịu vất vả, cũng sợ cậu ta một phát nổi danh không thể vãn hồi, không thể không gia nhập giới giải trí.

Từ Thanh Phong không nói chuyện, căn bản là chấp nhận.

Tần Thời trong lúc nhất thời không biết nói gì, nói liên tục mấy cái nguyên nhân hậu quả xong, hít sâu một hơi nói: “Từ Thanh Phong, cậu không cảm thấy mình có hơi biến thái hả?”

Gã ngừng một lát, cảm thấy cái từ này cũng không đúng lắm, ngược lại giải thích: “Cậu không cảm thấy hành vi như vậy là đang giam cầm, hay là nói, nuôi nhốt cậu ta sao? Hơn nữa công việc nào mà không phải chịu khổ chịu tội? Lần này cứ cho là cậu theo cậu ta đi quay phim, cậu có thể cam đoan cậu ta không lạnh tay lạnh chân, mà vẫn vui vẻ sao?”

Từ Thanh Phong im lặng một lát, lại từng chữ một đáp: “Tôi có thể.”

Hấn khẩu khí vô cùng nghiêm túc khiến Tần Thời thoáng hoảng hốt. Gã bỗng nhiên nhớ tới thời gian thi đại học, gã xin phép đoàn phim đi gặp Lương Tấn, Từ Thanh Phong lại mỗi lần thế nào cũng phải sớm nộp bài, vật lộn với gã một hồi rồi đuổi gã đi.

Lúc ấy hai người đều minh bạch tâm tư lẫn nhau, đánh mấy trận cũng đặc biệt dữ dội. Tần Thời cũng không phải đánh không lại Từ Thanh Phong, gã khi đó chỉ là không muốn dùng toàn lực, nhịn không được còn kích thích hấn: “Dù sao Lương Tấn cũng thi không nổi trường mày học, tụi mày chỉ cần vừa tách ra, Lương Tấn một phút liền có thể quên mày.”

Từ Thanh Phong áo sơ mi lấn đầy bụi đất, nghe như thế lại nhe răng cười, phô trương nhướn lông mày.

Tần Thời lúc đầu không hiểu ý hấn, sau này mới biết được hấn với Lương Tấn ghi danh cùng một trường. Thành tích Từ Thanh Phong cao hơn Lương Tấn gấp trăm lần, lúc ấy khiến chủ nhiệm lớp liên tục đến thăm hai nhà.

Từ Thanh Phong nói rất ít, bị ép bức nóng nảy liền đơn giản một câu: “Tôi muốn ở cạnh Lương Tấn.”

Tần Thời là nghe Lương Kiến Quân nói, ông nói xong im lặng thật lâu. Tần Thời với chú Lương xem như bạn vong niên, cho rằng ông hiểu ra cái gì, nhịn không được thay hai người che giấu: “Nếu con thi đại học, con cũng muốn cùng Lương Tấn đến trường mà.”

Lương Kiến Quân lại nở nụ cười, lắc đầu nói: “Không giống. Thanh Phong có thể làm người nối nghiệp của ta.” Ông ngừng một chút, lại nhịn không được nói: “Lương Tấn thằng bé này, tuy rằng ta từ nhỏ nuôi dưỡng nó, nhưng mà tính cách vẫn là người khác nói gì, nó đều để trong lòng. Ta thật sự hi vọng, lúc ta già rồi vẫn có thể bảo hộ nó. Từ lúc nó sinh ra, chiều cổ đến ngày nó già đi. Thay nó an bài hết thảy mọi thứ, không để nó chịu khổ, không để nó chịu tội, không để nó đời này mảy may tiếp xúc đến bất cứ chua ngoa dơ bẩn nào, không để nó chịu bất luận kẻ nào bức bách, hay làm chuyện mình không muốn làm...”

Tần Thời sững sờ, nhịn không được kinh ngạc nói: “Làm sao có thể.”

Lão Lương lau mặt, kiên định gật đầu nói: “Có thể. Chỉ cần ta còn sống.”

18. Chương 18

Biên tập: Soleil

Có đôi khi sống và chết khác nhau chẳng qua là một nắm bụi đất. Nhưng nếu ngẫm kỹ hơn, lại có rất ít người có thể không hề vướng bận mà rời đi. Rất khó nói cách nhau một hòm quan tài, giữa họ ai càng thống khổ. Người đi phần nhiều không cam tâm, cõi lòng đầy vướng bận, trải qua các loại đau khổ cùng dày vò, mà người lưu lại phải đối mặt, lại là vô cùng vô tận, có khi chỉ một bài ca một món ăn hay thậm chí một thân ảnh thôi cũng có thể thống khổ như quất cốt liệu độc*.

(*): dùng dao cạo đi độc được đã thâm nhập vào xương tủy.

Lúc Từ Thanh Phong xử lý hậu sự cho Lương Kiến Quân từng ở công ty bảo hiểm hàng không gặp qua một người đàn ông thon gầy. Đối phương tự xưng là luật sư, cử chỉ ưu nhã, lời nói thoải mái. Từ Thanh Phong

khó được có ấn tượng tốt với người xa lạ như vậy, cũng được nghe chuyện tình giữa đôi phương cùng người yêu đồng tính của anh ta.

Câu chuyện bắt đầu không phải không lãng mạn, hai con người cô đơn tịch mịch gặp nhau trong quán bar, nhất kiến chung tình. Gần gũi yêu đương trong một tháng, kết giao, sống chung. Về sau vội vàng mua nhà, come out. Người nọ làm luật sư, người yêu làm thiết kế, hai bên đều có đời sống công tác riêng, lại khó được có thể xử trí thỏa đáng, một người nếu là ra ngoài, người kia cho dù bận rộn thế nào cũng sẽ thu xếp thời gian đưa đón, chưa từng ngoại lệ.

Chuyến bay lần này, vị luật sư kia cũng đã sớm ra sân bay. Anh ta còn từ dưới lầu nhà mình hái một bó hoa dại nhỏ, dùng bản thảo vị thiết kế sư kia thích nhất bao lên, muốn nói cho đối phương biết mình đồng ý phương án sửa chữa của cậu ấy.

Chỉ tiếc anh không dự đoán được, những lời này rốt cuộc đã chậm. Anh không thể đợi đến cái gì, hoa tươi rơi đầy đất, tình lại đã ở trong bệnh viện.

Từ Thanh Phong nghe anh ta nói đến một nửa thì phát hiện không đúng, đối phương tươi cười chân thành tha thiết, khuôn mặt đầy ngọt ngào nói về quá khứ. Hắn cuối cùng không đành lòng, ngắt lời nói: anh về sau tính làm sao?

“Tôi?” Luật sư cười cười, nhẹ nhàng néo chiếc khuy áo tinh xảo của mình, nói: “Tôi muốn dùng thời gian vài ngày, chuẩn bị hậu sự cho cậu ấy thỏa đáng, ít nhất không thể để cậu ấy ở bên kia chịu uất ức.”

Từ Thanh Phong gật đầu, tiếp theo hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Luật sư cười cười, “Đi theo cậu ấy. Dù sao không thể lại để cậu ấy đợi quá lâu.”

Ngày đó giữa ban trưa, dương quang thực ấm áp, Từ Thanh Phong sau lưng vẫn thấy lạnh lẽo.

Khi người phụ trách bên hãng bay đi đến, người thân các nạn nhân trong phòng hội nghị biểu tình phần nhiều là đăm đăm, hai bên nhận định mấy điều khoản bồi thường song phương, trên mặt hiện lên nhiều tính toán cùng đắn đo, nhưng đáy mắt lại là bi thương không thể xóa nhòa.

Sau đó không lâu Từ Thanh Phong biết được, vị luật sư rốt cuộc ra đi, nghe nói lúc mất xem như có thể diện. Chuyện này từng gây ra chấn động không nhỏ, không ít người dùng ngòi bút làm vũ khí, cho rằng cha mẹ anh ta nuôi đứa con bất hiếu, luật sư cũng quá thiếu trách nhiệm với xã hội. Từ Thanh Phong lúc ấy nặng nề thở một hơi, không thể nói nên lời.

Hắn lúc ấy cũng từng tưởng tượng qua, nếu người gặp chuyện không may là Lương Tấn, hắn sẽ giải quyết thế nào.

Hắn nghĩ, hắn cũng sẽ xử mọi chuyện giống như với Lương Kiến Quân, đem mọi thứ của Lương Tấn chiếu cố chu toàn, chẳng qua sẽ càng dụng tâm hơn một ít. Hắn sẽ sửa sang phân loại hết thấy đồ đạc từ nhỏ đến lớn của Lương Tấn, mỗi một cái sẽ ký lên tên chính mình. Hắn sẽ đích thân tham gia toàn bộ thủ tục trong ngoài của lễ tang, mỗi một dạng đều phải tự thân bài bố. Hắn sẽ tuyển chọn một khối mộ địa tốt, tốt nhất là lưng tựa núi mặt hướng sông, phong thủy cực tốt.

Sau đó thì sao?

Sau đó, có thể hàng năm lại sẽ đi qua nhìn một lần, mua cho cậu bó hoa, mang một ít đồ ngọt cậu thích.

Đương nhiên, cũng có thể là vài ngày.

Từ Thanh Phong lúc ấy đang xem một phần văn bản tài liệu, hắn suy nghĩ rất nhiều, ngòi bút lại vô thức chọt ra rất nhiều chấm nhỏ. Hắn bỗng nhiên nhớ tới thời gian trước đây hắn và Lương Tấn cùng nhau làm bài tập, hai người song song ngồi trên bàn, hắn luyện chữ, Lương Tấn ôm mặt ngồi ngẩn người, bút bị chấm chậm dừng trên sách bài tập, vì thế cũng chấm ra rất nhiều chấm nhỏ.

Hắn lúc ấy không kiên nhẫn, bảo Lương Tấn: “Cậu nếu không muốn viết thì ra phòng khách chơi đi!”

Lương Tấn chậm nửa nhịp quay đầu, sững sờ mới nói: “Nhưng tôi không nỡ bỏ cậu nha!”

...

Từ Thanh Phong cuối cùng thở dài, nghĩ thầm: Lương Tấn sợ tịch mịch, kỳ thật công việc của mình cũng không bận rộn lắm, mỗi ngày đều đến cũng có thể.

Tần Thời đánh giá như vậy cũng không oan uổng hẳn, hẳn vẫn luôn ích kỷ, cũng không cho rằng ích kỷ có gì là không đúng. Cho nên hẳn đương nhiên mà cho rằng tương lai hẳn nhất định là người đi sau, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện hoàn toàn ngược lại. Cho đến sau này mọi chuyện phát sinh, hẳn cũng đồng dạng đơn phương suy tính một phen, quyết định trước tiên chia tay với Lương Tấn.

Làm ra quyết định này là chuyện thực đơn giản, khi đó hẳn chủ động liên hệ Tần Thời, người này về mặt khiếp sợ, như thể nuốt phải UFO, hai mắt trợn lên, miệng cũng nửa buổi không khép lại được.

“Cậu cho rằng đang đóng phim trên TV hả?” Tần Thời lúc ấy nổi khùng, khó tin mà rít gào: “Không phải chỉ bị bệnh thôi sao! Ai mà không tai không bệnh? Cậu cũng không phải bệnh ung thư cũng không phải ngày mai là nghèo cậu khùng điên cái gì hả? Kết quả chẩn đoán đâu? An bài giải phẫu chưa? Hay là thực ra cậu đã thay lòng đổi dạ muốn đá Lương Tấn sợ tôi tới cửa nhà gây rối nên mới tìm cái cớ đấy?”

Từ Thanh Phong lúc ấy bình thản trấn định, thản nhiên nói: “Cậu không gây phiền toái tôi được.”

“...” Tần Thời bị chặn một chút, tức giận mắng: “Từ Thanh Phong cậu rảnh quá tìm việc đúng không, hay là cậu gần đây không quen nhìn tôi rảnh rồi tìm tới Lương Tấn nói chuyện hơi nhiều!”

“Có chút, ” Từ Thanh Phong nhìn gã một cái, đợi trước khi gã giơ chân đột nhiên nói: “Cậu có biết ba tôi qua đời thế nào không?”

Tần Thời không biết.

Trên thực tế không riêng Tần Thời, đến Lương Tấn cũng không biết.

Từ Thanh Phong ngồi trên sofa, vẻ mặt lạnh nhạt, tay phải cầm cái ly một chút cũng không lay động, hẳn thản nhiên nói: “Ông ấy là ở trong ngục giam, bệnh phát mà chết.”

“Bệnh này nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ, theo tôi thấy cũng là xem duyên phúc sâu cạn mỗi người. Chỉ là đại khái Từ gia chúng tôi đời trước làm chuyện gì thất đức, cho nên ông cố tôi, ông nội tôi, đến ba tôi, đều bởi vì nó mà đi. Tôi ước chừng vận khí của mình còn không bằng họ, trừ nguy cơ suy thận, hiện đã tra ra không dưới hai loại biến chứng. Dưới loại tình huống này, tôi rất khó cam đoan tuổi thọ của mình có thể kéo dài bao lâu. May mắn thì mười năm tám năm, thậm chí càng lâu. Xui xẻo thì...”

Tần Thời không nói gì đáp lại, qua một lát nói: “Vậy cậu cũng không thể nghĩ đến trường hợp xấu nhất chứ.”

“Không, tôi tắt yếu nghĩ đến chuyện xấu nhất.” Từ Thanh Phong nhìn chăm chú vào hẳn: “Tôi không có dũng khí để Lương Tấn sống mà xem mỗi ngày đều có thể là ngày cuối cùng của tôi. Tôi cũng không nỡ.”

Tần Thời: “...”

Từ Thanh Phong ngừng một lát, lại bình tĩnh phân tích: “Cậu cũng không cần vì tôi cảm thấy khổ sở. Thực tế lựa chọn như vậy coi như song thắng, Lương Tấn còn trẻ, nếu không phải tôi vẫn luôn buộc cậu ấy bên người, khả năng cậu ấy thích phải người khác cũng không phải không có. Chung quy cậu ấy đến cậu cũng từng thích qua.”

Tần Thời: “...”

Từ Thanh Phong: “Tôi duy nhất không yên lòng chính là cậu ấy, chỉ cần cậu ấy có thể tìm đến người thích hợp, tôi cũng có thể yên tâm trị liệu. Nói không chừng như vậy bệnh tình mới tốt lên. Tài sản tôi cũng đã ủy thác luật sư làm xong thủ tục chuyển nhượng, chỉ thiếu cổ phần công ty. Chỉ là tôi sắp tới có lẽ sẽ bề bộn nhiều việc, Lương Tấn cần cậu tới xem.”

Tần Thời nhìn hẳn sắc mặt lạnh nhạt như đang công đạo hậu sự, nhin không được mà mềm lòng: “Cậu không nghĩ tới, nếu cậu ta có thể ở bên cậu, có lẽ sẽ càng tốt sao? Nếu tâm tình cùng tâm trạng có thể ảnh hưởng bệnh tình, có Lương Tấn bên cạnh sẽ có vài chỗ tốt chứ.”

Gã cho rằng Từ Thanh Phong sẽ do dự, hay dù cự tuyệt cũng sẽ nói một hai câu phiến tình.

Ai biết Từ Thanh Phong lại chỉ là uống một ngụm nước, vô cùng bình thường mà lắc đầu: “Không thể.”

Tần Thời: “???”

“Tần Thời, cuộc sống không phải chuyện cổ tích, cũng không phải mấy bộ phim lãng mạn mấy người diễn.” Từ Thanh Phong trầm mặc một chút, bình tĩnh nói ra lời nói dài nhất từ trước tới nay. Hắn nói: “Miễn bàn cái khác, cậu chắc cũng biết câu “Bệnh lâu ngày trước giường không hiểu tử” chứ? Nếu tôi đây là bệnh cấp tính, có lẽ hết thấy còn nhanh gọn chút. Thế nhưng lại không phải, nó là một quả bom nổ chậm, Tây y không có liệu pháp chuyên môn hữu hiệu, chỉ có thể đợi phát bệnh mới tận lực khống chế, khống chế không được lại giải phẫu, giải phẫu không hiệu quả lại ném thử thay thận.”

“Cậu có hiểu ý nghĩa là gì không?” Từ Thanh Phong ngừng một lát, nói: “Đau bụng hay đau thận là tất yếu, tôi không thể ngồi lâu, nếu Lương Tấn biết, thói quen ẩm thực tất nhiên cũng phải thay đổi, chúng tôi một ngày ba bữa phải chú ý không thể có cái này không thể có cái kia. Lúc tôi thống khổ cậu ấy chỉ có thể nhìn, tôi tiểu ra máu cậu ấy chỉ có thể sốt ruột, tôi cao huyết áp cậu ấy phải đi tìm thuốc. Cậu ấy còn phải thời khắc chú ý cảm xúc của tôi. Tôi phải chú ý để phần eo ít vận động, sinh hoạt tình dục tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng. Đây mới chỉ là tiền kì.”

“Thống khổ, phiền toái, đều chỉ là một phần. Sinh hoạt dù sao cần tiếp tục, chỉ là chuyện tôi có thể làm càng ngày càng ít, thứ cậu ấy phải gánh vác lại sẽ càng ngày càng nhiều. Tôi nếu đau đớn khổ sở, cậu ấy tất nhiên không thể sống yên ổn. Cậu ấy ngày thường sẽ không còn là nơi nào hoa nở, cá phong thủy nào mới sinh bệnh, mà là “Ông xã hôm nay bớt thống khổ một chút, thật đáng giá chúc mừng”.”

“Nếu tôi vẫn không chết, bệnh lại không thể trị tận gốc, chúng tôi từ đây về sau trong suốt thời gian thật dài sẽ phải làm bạn với những thứ như vậy. Tôi rất khó giữ được vẻ mặt ôn hoà tâm tình khoái trá, chúng tôi sẽ rất khó tránh khỏi mà xung đột cãi vã, cảm tình cũng sẽ dần dần phai nhạt. Nếu đến khi ấy Lương Tấn mệt mỏi, cậu ấy đến rồi tôi mà đi cũng không thể.”

“Chúng tôi hiện tại tách ra, gọi chia tay. Mà đến lúc đó, chúng tôi tách ra, gọi vứt bỏ.”

...

Từ Thanh Phong ngày đó sau khi nói xong im lặng thật lâu. Tần Thời không nói gì, ngồi đối diện hắn, sắc mặt đồng dạng mà trầm trọng.

Lại cách thật lâu, Từ Thanh Phong mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Tôi hi vọng biết bao nhiêu, tôi chưa từng gặp cậu ấy.”

19. Chương 19

Biên tập: Soleil

B thị, tháng mười một, buổi tối mười giờ.

Tề Diệp mở wechat, lướt coi cập nhật mới, liền thấy một bức ảnh tự chụp cực kỳ tao bao —— Tần Thời mặc một bộ phi ngư phục, trong tay ôm một túi khoai lang nóng hổi vàng ươm, cười thành một đóa lão cúc hoa.

Đương nhiên lão cúc hoa là Tề Diệp tự tưởng tượng, trong thực tế Tần Thời trẻ tuổi đẹp trai phong lưu phóng khoáng, phía dưới viết kèm “Đói bụng”, liền có vô số người nhao nhao theo sau a dua tăng bốc.

Ảnh để anh nhớ chăm sóc chính mình nha!

Anh gầy huhu, tìm em đau!

Đau lòng ông xã quá →_→.

Khoai lang có ngon không?

Anh mặc bộ này thiệt đẹp trai quá đi à đang ở phim trường sao em đang định tuần sau đi qua nè có ai muốn cùng hông hẹn nha hẹn nha hẹn nha...

...

Tề Diệp: ...

Hắn trừng mắt nhìn, chờ thấy rõ bối cảnh thật là hồ nước chỗ phim trường, ngón tay gần như đều cứng ngắt.

Buổi chiều hai giờ, hắn vừa gặp Tần Thời, chuyện chia tay hai người ở “Quán bar Tác gia” đàm phán ổn thỏa.

Ngồi nể khiến hai người chia tay là do Tần Thời ngoại tình, nguyên nhân là tính cách không hợp, lại đào sâu thêm là do Tần ảnh đế đẹp trai lại nổi tiếng, Tề Diệp thấy chính mình thật hold không nổi. Đoạn quan hệ này thời gian quá ngắn, hai người đều chưa kịp bồi dưỡng cảm tình gì, bởi vậy khi Tần Thời đầy mặt hối hận giữ lại Tề Diệp, luôn miệng nói muốn hối cải, Tề Diệp vẫn rất thích.

Chỉ là, mới nháy mắt quay qua, Tần Thời đã chạy đến phim trường rồi? Còn mặc y phục hóa trang? Ăn khoai lang nóng?

Hơn nữa lúc chia tay gã không phải thống khổ nước mắt giàn giụa sao? Lúc này sao còn cười thành bộ dạng này thế?

Tề Diệp chậm rãi hít một hơi, run rẩy lùi về ngón tay, lại duỗi ra ngoài, lại lùi về, lại duỗi ra, như thế qua lại vài chục lần, cuối cùng vẫn là bấm gọi qua.

“Alo?” Tần Thời thanh âm thực nhẹ nhàng khoan khoái, nếu không cố ý đè thấp sẽ để người cảm giác như miệng ngậm kẹo bạc hà, cách điện thoại còn có thể tươi mát đầy mặt.

Tề Diệp cười cười, hỏi: “Tần ảnh đế à, nhanh vậy đã trở về phim trường rồi?”

Tần Thời bên kia ngừng một lát, như là đang cầm điện thoại từ bên tai lấy ra. Theo sau, Tề Diệp liền nghe đối phương giọng điệu biến thành không quá đúng: “À, là cậu hả...”

Tề Diệp: “...”

Tần Thời lau nước mũi, hỏi: “Chuyện gì? Cậu nói đi.”

“...” Tề Diệp: “Anh đang chờ điện thoại ai đấy?” Hắn hỏi xong cũng tự cảm thấy dư thừa, hai người đều chia tay còn gì, Tần Thời chờ điện thoại ai cũng không liên quan đến hắn. Tề Diệp ngừng chút, ngược lại đánh thẳng chủ đề nói: “Tôi cũng không có chuyện gì, chỉ là nhìn anh đăng bài mà tọa độ tại ở tỉnh C, còn cho rằng giữa trưa tôi thấy thứ kia là quỷ chứ.”

Tần Thời: ” ...”

“Không phải, tôi buổi chiều mới trở về mà?” Tần Thời có chút không hiểu: “Tôi bề bộn nhiều việc lắm, hôm nay thật ra gặp cậu ở quán bar cũng vì đến Z thị gặp một biên kịch, xem cái nhân vật kia. Bận xong đương nhiên phải trở về chứ, bằng không tôi ở Z thị làm chi?”

“...” Tề Diệp lông mày nhất thời nhíu chặt: “Anh lặp lại lần nữa xem?”

Tần Thời: “...”

“Anh nói hôm nay gặp mặt là vì có công chuyện cùng người khác?!” Tề Diệp thanh âm nhất thời cất cao, khúc cuối còn hơi phá âm, như vịt đực bị bóp chặt cổ. Chỉ là hắn cũng bất chấp, cả người như con tôm một phát bắn thẳng thân mình.

“Anh cmn hôm nay là từ trăm công nghìn việc rút ra thời gian thưởng cho tôi nhìn một mặt à! Ai nói muốn gặp nhau ở quán bar! Ai! Ai giữa trưa khổ sở kêu trời thần đất muốn chết muốn sống, nước mũi đều chờ tôi lau! Ai nói sẽ ở quảng trường Phượng Minh đợi đến khi tôi hồi tâm chuyển ý mới thôi hả!” Tề Diệp tức giận chửi ầm lên, “Tần Thời anh nói rõ ràng cho tôi!”

“Haiz, cậu sẽ không đến đó thật chứ?” Tần Thời không đáp hồi lại.

Tề Diệp đỏ mặt lên, liền nghe bên kia cười ha ha ha ha ha, “Ồi đệ cậu còn đi thật ha ha ha ha ha ha ha, chung quanh quảng trường Phượng Minh không phải đang sửa đường hả? Vụ án tháng trước bên kia còn chưa phá đâu, cậu nhất gan vậy mà còn dám qua, má ơi không được, để tôi cười cái đã...”

” Tút tut tut ——” Tề Diệp tức giận sắc mặt xanh mét, lập tức cúp điện thoại.

Hắn quen Tần Thời không đến nửa năm, đại phân tiểu phân mấy chục lần, hôm nay rốt cuộc nghiêm túc một phen, hẹn ở “Quán bar Tác gia” nổi danh nói chia tay. Ai ngờ người kia nói tới chỗ xúc động liền bị thương muốn chết, cuối cùng tuy rằng miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu hai người tách ra, nhưng đặc biệt cố chấp tỏ vẻ muốn đi quảng trường Phượng Minh chờ hắn, bày tỏ bản thân là thật tâm ăn năn.

Đương nhiên Tề Diệp cực kỳ kiên cường tỏ vẻ chính mình tuyệt đối sẽ không đi, ai đi thì là tôn tử * của người kia. Thái độ này của hắn hoàn toàn là hợp tình lý, một là Tần Thời ăn vụng bên ngoài trước, hai là xung quanh quảng trường Phượng Minh đều đang sửa đường, buổi tối còn đặc biệt âm trầm khủng bố, đối với Tề Diệp mà nói đi vào trong ấy so với đi vào nhà ma cũng không khác biệt cho lắm.

(*): Cháu trai

Nhưng là chờ đến chạng vạng hắn nửa tin nửa ngờ gọi cho Tần Thời nhưng không thấy ai tiếp, vẫn là đi đến.

Tề tôn tử trời sinh nhất gan sợ chết, lần này để thêm chút can đảm hắn hùng hùng hổ hổ ra về thanh thế, trong tay còn cầm một cây gậy, đi hai bước lui một bước, tìm tòi lòng sực trọn vẹn thời gian một buổi phim giờ vàng. Lúc trở về hai đùi run run, phỏng chừng bằng quang cũng muốn đông cứng, thoáng bóp liền muốn bể.

Hắn run cầm cập đi tiểu, phục hồi một tí lại vọt đi tắm nước ấm, nào nghĩ đến vừa chui lên giường đã thấy Tần Thời cập nhật wechat ăn khoai lang.

Tề Diệp cúp điện thoại xong vẫn tức giận, ném điện thoại một phát ra ngoài thật xa. Hắn trong bóng tối nghiêng răng nghiêng lợi cả buổi, lại trần truồng đi nhặt điện thoại trở về.

May mà đi động còn chưa nứt.

Hắn thở sâu một hơi, chờ tim đập ổn định lại xong, từ trong đám tin tức về đồ ăn tiệc tùng du lịch các kiểu, mò ra tấm ảnh kia của Tần Thời, ấn mở đăng bình luận.

Tề Diệp: xem tí hù chết, mới mở đi động đã thấy bay ra một cục phân! Ánh vàng rực rỡ! Nhìn kỹ mới phát hiện là... hồi chút, ăn ngon không? (doge mặt icon)

Trong cộng đồng bạn bè tốt, luôn trộn lẫn một hai thành phần bản tính kỳ lạ kiểu này.

Rất nhanh, liền có người bình luận ở dưới.

Hầu Hầu Hầu Hầu: Nghe xong tự nhiên thấy cũng giống ghê!

Giang Ảnh: ăn ngon không? (đồng phân icon)

Tề Diệp làm trong công ty vũ đạo, lúc trước biết Tần Thời chỉ do ngoài ý muốn. Công tác của hắn tuy rằng cũng tiếp xúc giới giải trí, thế nhưng đa số là giao tiếp với ca sĩ, nếu không phải Tần Thời vị ảnh đế này nhất thời nóng đầu muốn lưu diễn concert, chỉ sợ Tề Diệp cả đời cũng sẽ không biết gã.

Nhưng mà lúc ấy cũng chỉ là biết mà thôi, Tần Thời có phòng công tác riêng, đoàn đội quản lý tương đối bư hãn, trừ buổi diễn tập cuối Tần Thời sẽ lộ mặt ra, chuyện khác đều do người đại diện của gã cùng phía Tề Diệp liên hệ với nhau. Từ tuyển chọn ca khúc quan sát diễn tập ngọn đèn mấy chiếu thậm chí cụ thể đến sắp xếp chỗ ngồi không sót cái nào.

Gặp phải cộng sự như vậy Tề Diệp tự nhiên mở cờ trong bụng, Tần Thời tuy có hơi làm giá, thế nhưng ai bảo đoàn đội quản lý tổ chức đủ cứng rắn, hợp tác với đối phương quả thực toàn thân khoan khoái dễ chịu.

Tề Diệp khó được bớt lo một hồi, rảnh rỗi không khỏi có hơi tâm ngứa —— hắn cũng là fan điện ảnh của Tần Thời, nay cách thần tượng cự ly gần như vậy không khỏi có chút rục rịch.

Nghiêm túc mà nói, hần kỳ thật xem như fan mới. Ba năm trước đây Tần Thời đóng vai khách mời giáo chủ tà giáo trong một bộ cổ trang Mary Sue, đột nhiên diễn xuất bùng nổ thần sầu khắc họa nhân vật giáo hoạt tà mị. Trong đó có một màn ảnh giáo chủ nhảy cầu cứu người, khi Tần Thời một thân ướt đầm ôm nam chính phá nước mà lên, Tề Diệp thần kỳ cứng rắn.

Không biết là đoàn phim tiết kiệm hay là phúc lợi cho fan, quần áo Tần Thời gần như trong suốt, trừ quanh hông được che khá kín không để lộ ra ngoài, hình dáng ngực eo bụng nhìn một cái không sót thứ gì. Tề Diệp trừng to mắt, sau đó lúng clip highlight hậu trường suốt nửa tháng.

Sau này nam thần quốc dân Hà Phàm xuất hiện, hần mới rốt cuộc thay lòng đổi dạ, tạm thời cho ảnh để Tần ra rìa.

Lần này Tần Thời bắt đầu diễn nhạc hội đã đặt trước khách sạn. Tề Diệp làm bên chủ sự tự nhiên biết hành tung đối phương. Sau khi vây theo một đám người trong bữa tiệc, Tề Diệp rút cuộc từ trung gian lấy được số điện thoại Tần Thời.

Chỉ là lần đầu tiên hai người liên hệ cũng không tốt đẹp cho lắm.

Tề Diệp thật cẩn thận gọi điện qua, ôm di động ngồi xổm trên ban công khách sạn, sợ tín hiệu không tốt không nghe được ảnh để nói chuyện.

Tần Thời tiếp máy rất nhanh, nói chuyện cũng cực kỳ lưu loát, mở miệng liền kêu: “Đồ lẳng lơ cút tới chỗ nào rồi! Chim gia đều dạo nửa ngày còn không trở lại!”

Tề Diệp: “!!!!”

Tần Thời nghe bên kia không nói lời nào, cũng đã nhận ra bất thường. Bởi vì Tề Diệp nghe gã bên kia đột ngột im lặng vô cùng rõ rệt, theo sau là âm thanh cảnh cáo Tần Thời tận lực đè thấp truyền tới: “Ai đó?”

Tề Diệp: “Tôi là Tề Diệp, công ty vũ đạo.”

Tần Thời: “... A, khụ khụ, này...” Gã ngừng một chút, có hơi mất tự nhiên giải thích: “Tôi vừa dắt chim dạo xong, đang cho nó ăn nè.”

Tề Diệp: “...” Hần cảm giác quá không còn gì để nói lại cực kỳ khiếp sợ, cũng từng nghĩ tới ảnh để chắc phải có một mặt khác người, sao có thể nghĩ đến gã khác người ở chỗ này!

Tề Diệp chỉ đành giả vờ nghe không hiểu, tùy theo mà cười nói: “À à, nghe lời không??”

Tần Thời chi tiết trả lời: “Không nghe lời lắm, nó lớn quá mà!”

20. Chương 20

Biên tập: Soleil

Trước kia Từ Thanh Phong từng nghĩ qua, hần thà rằng không gặp được Lương Tấn.

Lương Tấn như cậu hoàng tử nhỏ sinh hoạt ở ngoại thành. Lương Kiến Quân dành hết tất cả đồ cậu vui vẻ, trong đó bao gồm cả Từ Thanh Phong —— ông để Từ Thanh Phong vào ở Lương gia, lại cho hần cảnh cáo nhất định, biết rõ mình vì cái gì có thể được sống ở đây.

Từ Thanh Phong lúc ấy đang trong giai đoạn phản nghịch, trong thời gian ngắn ngủi lại học được nguy trang với thỏa hiệp. Trong lòng hần có lo lắng và vướng bận với ông Từ, lẫn ghen tị và bài xích với Lương Tấn.

Lương Kiến Quân vẫn cho rằng Từ Thanh Phong sau đầu có phản cốt *, bởi vậy từ lúc ban đầu đối với hần chỉ là khách khí, trong mắt là phòng bị rõ rệt. Chủ nhân trong nhà có loại thái độ này trực tiếp ảnh hưởng đến thủ pháp làm việc của bảo mẫu, bà di bảo mẫu kia cỡ nào xem Lương Tấn là cậu chủ, thì cỡ này xem Từ Thanh Phong thành đứa ở.

(*): sau đầu có xương chằm: chỉ những người tính tình phản nghịch, bất trung bất nghĩa.

Từ Thanh Phong không được đụng đến bất cứ vật gì ở Lương trạch, sờ chỗ này một chút bảo mẫu sẽ nói dễ bẩn, quét dọn thật không dễ dàng, đụng chỗ kia một tí bảo mẫu sẽ nhắc nhở hấn thứ đó đáng giá bao nhiêu, một thăng nhóc ở đợ như hấn muốn đền cũng không nổi. Thỉnh thoảng hấn sẽ đói bụng, ngoài giờ cơm muốn ăn chút thứ gì, cho dù là bánh quy hay hoa quả, bảo mẫu cũng sẽ quát tháo ngăn cản, châm chọc khiêu khích nếu phát hiện.

Mấy chuyện này Lương Tấn đều không biết, Lương Kiến Quân có lẽ cũng không biết, thế nhưng Từ Thanh Phong lại không thể nói, bởi vì hấn rõ ràng ông ấy sẽ chẳng để ý. Hấn khi đó cũng thực mâu thuẫn, có đôi khi thấy mình có thể ăn no mặc ấm toàn nhờ Lương Tấn tương trợ, cho nên hấn phải cảm kích cậu mới đúng. Thế nhưng lại có khi cảm thấy, hấn thà ra ngoài làm đứa lang thang, chịu khổ chịu lạnh cũng tốt hơn ở trong này sống tạm bợ không tôn nghiêm.

Cuối cùng hấn nghĩ, trước cứ như vậy đi, ngày nào đó Lương Tấn phiền chán hấn rồi cũng liền được giải thoát. Cho nên hấn từng mắng Lương Tấn, tránh né Lương Tấn, cũng dả kích Lương Tấn.

Họ học cùng trường mười lăm năm, vội tốt nghiệp tiểu học thời gian đầu hệ giáo dục 5 – 4 *, lại thành đoàn tiên phong cho hệ 6 – 3 * thời cấp hai, lên cấp ba thì tuổi nhỏ hơn so với đa số bạn học. Hai người cổ vũ lẫn nhau, dù tranh chấp vẫn chưa bao giờ tách biệt, Lương Tấn từng ngày từng ngày mỗi lớp học buổi tối đưa cậu về ký túc xá, hấn cũng từng vì chờ cái tên gốc kia ôm đồm công việc lấy nước nóng cho bạn học. Cũng từng chiến tranh lạnh qua, giải thích qua, chịu thua qua, cưỡng từ đoạt lý qua, quá trình muôn màu muôn vẻ, kết cục lại chưa bao giờ khác biệt — hấn mỗi từ đơn mỗi ngữ pháp giúp Lương Tấn học bổ túc, Lương Tấn vô đầu bút tai mà học nằm lòng những tri thức căn bản nhớ không nổi kia. Cuối cùng hấn còn là bạn học, bạn hữu, bạn thơ ấu, người yêu của cậu.

(*): Hai kiểu hệ thống giáo dục ở Trung Quốc: cấu trúc 6-3 (6 năm tiểu học và 3 năm trung học), cấu trúc 5-4 (5 năm tiểu học và 4 năm trung học).

Ra quyết định thực dễ dàng, thật sự tách ra lại rất khó.

Chuyện mà Từ Thanh Phong năm đó lòng mang oán hận chưa thể làm thành, đến ngày hôm nay vẫn thể không thể thành công.

Vận mệnh là thứ gì?

Có lẽ là thứ thời xưa tôn thờ, hay cũng là, một hồi triết lý hướng tử mà sinh *.

(*): sinh ra để chết đi.

“Mày không thể buông tay, ” Từ Thanh Phong nhìn đến ảnh chụp vết thương do giá rét của Lương Tấn một đêm không ngủ, hấn nghĩ: “Từ Thanh Phong mày là đồ vô dụng, chính mày còn sống sờ sờ ở đây, cứ vậy nhìn cậu ấy chịu tội sao?”

Một thanh âm khác phản bác: “Đau dài không bằng đau ngắn.”

Từ Thanh Phong ngồi trên ban công từng từng ngậm từng ngậm hút thuốc: “Như vậy sẽ nhất định không có sơ hở sao? Nếu lỗ giấy không gói được lửa, cái tên Tần Thời không nên thân kia lỗ mồm thì sao? Nếu lỗ đi bệnh viện đụng phải cậu ấy? Nếu lỗ người khác đối xử cậu ấy không tốt, chơi đùa tình cảm cậu ấy thì sao? Nếu lỗ... mày lặn vào quan tài rồi, cậu ấy đột nhiên nghe tin dữ, không chịu nổi thì sao?”

“ ... ”

” Nếu lỗ mày mệnh tốt không phải chết sớm, ốm đau mấy năm không nặng thì sao? Từ Thanh Phong, mày thà chặt đứt tất cả cơ hội, đoạn tuyệt không chút hối hận, trở thành anh hùng bi kịch sao? Hay là có thể chống đỡ một phen, có thể chịu đựng liền chịu đựng, có thể kéo tới đâu thì kéo, làm một tên hèn nhát nực cười?”

Từ Thanh Phong lặp đi lặp lại, tùy ý để anh hùng với tên hèn ở trong lòng đánh long trời lở đất, cho đến tận tảng sáng, tên hèn đánh anh hùng nằm hấp hối. Từ Thanh Phong cắn tàn thuốc, nghĩ bụng: “Tao phải sống, sống cho tốt. Mệnh, tao muốn. Người, tao cũng muốn.”

Báo cáo bệnh viện bị Từ Thanh Phong lẩn qua lộn lại mà xem, nhưng vẫn không thấy ý gì mới.

Hắn mấy năm trước thỉnh thoảng bị đau lưng, lúc ấy là tưởng làm việc vất vả mà sinh bệnh, hiện tại xem ra là dấu hiệu bệnh phát. Bác sĩ khi đó nói vô cùng khách quan, biểu tình lại cực kỳ nghiêm túc. Sau này hắn từ chỗ một vị bác sĩ tư nhân hỏi được tin tức càng cụ thể.

Vị bác sĩ nọ trước kia từng là bác sĩ trưởng chăm sóc y tế chuyên môn, sau khi về hưu ở nhà tĩnh dưỡng. Từ Thanh Phong tới cửa thăm hỏi, người nọ đơn giản nhìn báo cáo kiểm tra sức khỏe của hắn, hơi chau mày.

Từ Thanh Phong hỏi: “Đây là bệnh nan y sao?”

Vị bác sĩ già không nói chuyện.

Từ Thanh Phong lại hỏi: “Vậy... Có thể trị khỏi không?” Cái gọi là khác nghề như cách núi, hắn trong ngành sản xuất khôn ngoan thông thấu, đừng chuyện này lại chẳng khác thất học, vừa mở miệng chính là lo lắng bản khoản rất tục nhân.

Vị bác sĩ từng nghe nhiều câu hỏi còn vô nghĩa hơn nhiều, cũng không nói gì, chỉ là lời ít ý nhiều mà giải thích: “Đây là bệnh di truyền, gia tộc tỷ lệ mắc bệnh càng cao, thời gian phát bệnh càng sớm, bệnh tình thông thường cũng càng nặng, tương lai tốc độ phát triển cũng càng nhanh một ít.”

Từ Thanh Phong phản ứng có chút chậm chạp, nhưng vẫn là nghe hiểu.

Đây là khó trị.

Bác sĩ lại chỉ vào phim bản với báo cáo, ngón tay như nhành cây khô chỉ vào một điểm trên đó, nói: “Nếu u nang khá lớn, có thể dùng liệu pháp xơ hóa. Thế nhưng của cậu nhỏ hơn 2cm, thuộc về u nang loại nhỏ. U nhỏ như vậy giải phẫu hiệu quả không cao.”

—— Đây là càng không lạc quan.

Từ Thanh Phong trước khi đến đã đầy đủ chuẩn bị tâm lý, tin tức so với hắn ban sơ dự đoán không khác biệt cho lắm. Thế nhưng nghe được, trong lòng vẫn nén không được lồng lộng vu vu từng đợt gió lạnh.

Hắn chậm rãi hít một hơi, lông mày nhú chặt rất nhanh giãn ra.

Hắn hỏi: “Tức là không có liệu pháp nào hữu hiệu sao?”

Vị bác sĩ lắc đầu: “Có thể thử dùng trung dược điều trị. Tổng thể mà nói, vẫn là bình thường cần chú ý nghỉ ngơi, ẩm thực cũng phải chú ý một chút.” Ông ta nói xong lại nghĩ đến đây dù sao cũng là người trẻ tuổi, vì thế nói vài lời an ủi hắn.

Đại ý chính là chỉ cần để thận công năng chậm tổn thương lại chút, vấn đề thọ mệnh không cần quá lo lắng. Chung quy đa số bệnh nhân phát triển đến giai đoạn nhiễm trùng ống tiểu thường là sau sáu mươi tuổi. Dù cho xuất hiện tình trạng thận suy kiệt, bệnh này vẫn xa không đáng sợ như ung thư, phương pháp chữa bệnh bằng thẩm tách máu hay thay thận đều khá phổ biến, dù thế nào, khả năng sống sót vẫn rất cao.

Từ Thanh Phong gật đầu. Im lặng thật lâu, hỏi tới vấn đề cuối cùng: “Hiện tại tôi phần nhiều là đau bụng, cảm giác đau đớn có thể chịu được. Không biết hậu kỳ phát bệnh đau đớn có kịch liệt không? Có thể chịu đựng không? Nếu áp dụng biện pháp nào đó có thể giấu được người sao?”

...

Từ Thanh Phong lễ phép cảm tạ vị bác sĩ, lúc trở về lẩn lộn suy nghĩ, có thể sống qua cùng lắm chịu chút tội là được rồi, gần như không cần giấy dựa, đón Lương Tấn trở về.

Theo Lương Tấn về nhà còn có mấy hộp thuốc giảm đau cùng với một ít hạt giống bán chi liên thầy bác sĩ đưa hắn.

Lương Tấn mơ hồ cảm giác được Từ Thanh Phong chỗ nào đó thay đổi.

Tuy rằng biến hóa cực kỳ nhỏ bé, thế nhưng chung quy cậu và Từ Thanh Phong chung sống cùng nhau hơn hai mươi năm, cảm giác tự nhiên đặc biệt mẫn cảm.

Tỷ như Từ Thanh Phong bình thường có chút hành vi khá kỳ cục, có lần Lương Tấn nhìn thấy hắn muốn vào toilet, kết quả năm sáu giây sau, tay Từ Thanh Phong vẫn dừng ở tay nắm cửa, cả người bất động như tượng đá. Lương Tấn kinh ngạc, đang muốn mở miệng hỏi, Từ Thanh Phong lại khôi phục tự nhiên.

Cậu tất nhiên không biết Từ Thanh Phong lúc ấy đột nhiên đau lưng, trong nháy mắt đó cánh tay gần như cứng ngắc.

Cửa toilet đóng lại, người bên ngoài nhẹ nhàng thở ra, kẻ bên trong lại mồ hôi đầy đầu.

Lại tỷ như Từ Thanh Phong sau bữa cơm thường xuyên một mình vào phòng bếp bận rộn trong chốc lát, có đôi khi là đi gọt hoa quả, có đôi khi là đi nấu tách cà phê. Hoặc là hắn thỉnh thoảng sẽ ra ban công tiếp điện thoại, ban công nhà họ không phong kín, mùa đông đặc biệt lạnh lẽo. Có lần Lương Tấn muốn kêu hắn đi vào, vừa đẩy cửa mới phát hiện cửa ban công khóa trái.

Việc này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, trừ chuyện đó ra, sinh hoạt của họ không có gì khác biệt với dĩ vãng. Hai người cùng nhau làm món súp ngân nhĩ quy trình phức tạp kia, Từ Thanh Phong phụ trách rửa sạch ngân nhĩ rồi xé nhỏ, Lương Tấn ở bên cạnh lăn tảo thành viên nhỏ.

Trong bát lớn ngâm củ cải, măng tây, nấm tươi, cách đó không xa nồi hấp sôi ừng ực, hơi hơi bốc khói.

Hai người chen đứng trong căn phòng bếp nhỏ, xoay người liền sẽ không cẩn thận đụng nhau, lúc này Từ Thanh Phong chơi xấu đẩy cậu vào góc bếp giả bộ bức cung.

“Nói, em là ai?”

Lương Tấn ha ha ha cười.

Từ Thanh Phong khoe miệng cũng cong lên, chỉ là ánh mắt cố ý mở to, thò tay muốn chọt lét cậu.

Lương Tấn vội vàng đầu hàng, vội hét xin khoan dung: “Em là Lương Tấn nè.”

Nồi hấp sôi sùng sục hơi nước tỏa càng nhiều. Dần dần làm mờ gương mặt hai người.

“Lương Tấn là ai?”

“Lương Tấn là của Từ Thanh Phong ...” Lương Tấn ngừng lại, nhỏ giọng mà nhanh chóng nói: “... Bà xã.”

“Từ Thanh Phong là ai?”

“Ai u anh phiền chết đi à, ha ha ha ha ha” Lương Tấn cười đến lá gan biến lớn, lớn tiếng kêu: “Từ Thanh Phong là ông xã của Lương Tấn!”

Mấy lời buồn nôn như vậy trước kia Lương Tấn chưa bao giờ nói qua, cậu không có cơ hội, cũng không có bầu không khí thích hợp. Lần này nói ra lại vô cùng tự nhiên, Từ Thanh Phong khẽ mỉm cười, tiến lại gần nhẹ nhàng hôn lên mặt cậu.

Hai người sau khi cơm nước xong lại chen đầu cùng nhau nhìn chậu hoa sứ trắng gieo mầm bán chi liên.

Lương Tấn nháy mắt hỏi: “Ồ, nó thật có thể nở hoa sao?”

Từ Thanh Phong nhìn cậu một cái, gật đầu. Gương mặt hắn dưới ánh đèn dịu dàng thâm thúy, môi mỏng khẽ mở nói: “Có thể.” Hắn quay đầu, nhìn đất dinh dưỡng trong chậu hoa, hỏi: “Em còn nhớ, con đường về nhà trước đây khi chúng ta còn bé không?”

Lương Tấn rất nhanh gật đầu, ánh mắt sáng ngời trong suốt nhìn hắn.

Từ Thanh Phong nói: “Có một quãng đường hoa nở rất đẹp, còn nhớ rõ không? Có hồng phấn, trắng tinh, từng mảng từng mảng.”

Khi đó hai cậu nhóc không tìm được bị đám hoa tươi mọc chòm chòm đốm đốm kia hấp dẫn, lá cây nhỏ như hạt đậu, từng đóa hoa hồng vàng trắng nở đầy mảnh đất. Hạt giống màu đen nhỏ như hạt gạo, vương vãi khắp nơi, sang năm lại là một mảnh.

Lương Tấn bừng tỉnh đại ngộ, hơi kích động kêu: “A, em biết, lùn lùn!”

“Đúng rồi, ” Từ Thanh Phong cười, chỉ vào chậu hoa trước mặt nói: “Mầm cây bên trong chính là nó. Sang năm đầu xuân là có thể nở hoa rồi.”

“A, gọi là gì thế!”

“Bán chi liên, ” Từ Thanh Phong ngừng một chút, lại nói: “Còn gọi là Tử bất liễu*.”

(*)Tử bất liễu: Không thể chết

*Bán chi liên: một loại cây thuốc trị u bướu, giải độc.

Hoa bán chi liên:

4

21. Chương 21

Biên tập: Soleil

“Tử bất liễu” mang theo một ít ngụ ý đặc thù, Từ Thanh Phong thường xuyên qua trông coi, Lương Tấn không rõ tình hình, cũng sẽ cùng xem đặc biệt ân cần.

Trong chớp mắt đến cuối năm, Từ Thanh Phong đau bụng vài lần, may mà cũng không thường xuyên. Mỗi lần cảm thấy không thoải mái, hắn sẽ thầm niệm tên Lương Tấn, hoặc khi hai người cách không xa, mượn vui đùa ôm lấy Lương Tấn, đặt cằm tựa lên hõm vai cậu.

Kỳ thật này đã tốt hơn nhiều so với hắn tưởng tượng. Không có ma ám tra tấn khó thừa nhận, hai người sinh hoạt cũng không bị ảnh hưởng gì.

Trong lúc này hắn bị bác sĩ chủ nhiệm yêu cầu làm một lần kiểm tra kỹ lưỡng hơn. Kết quả xét nghiệm thật lạ quan —— hắn vốn có dấu hiệu biến chứng thể nhưng có chiều hướng giảm bớt, u nang cũng không tiến thêm một bước đe ép thận. Duy nhất làm người lo lắng là sắc mặt hắn nhợt nhạt, tay chân thường lạnh lẽo trong thời gian dài.

Lương Tấn về đoàn phim thu lòng tiếng hậu kỳ, lúc này ngược lại là Tần Thời liên hệ hắn trước.

“Cậu có nhớ lần trước tôi nói ông thầy trung y kia không? Mẹ bạn tôi chữa khỏi bệnh thận, mấy năm trước bà lão về với ông bà rồi, tôi hỏi thăm một vòng mới biết được địa chỉ hiện tại của ông ta đấy.”

Từ Thanh Phong nghe được gã đang khoe khoang, nhin không được hơi buồn cười nói: “Vất vả cậu rồi.”

Hai người từ sau khi Từ Thanh Phong bị bệnh quan hệ vậy mà dịu đi không ít, Tần Thời vui sướng hài lòng tranh công, nghe Từ Thanh Phong cứ vậy thống khoái mà chân thành cảm tạ, ngược lại có chút ngại ngùng.

Từ Thanh Phong không biết gã vì sao mắc cỡ, đành phải chủ động nói: “Gần sắp qua năm rồi, tôi với Lương Tấn mấy hôm trước vừa quyết định ra ngoài nghỉ phép. Đợi trở về sẽ đi chỗ thầy trung y xem thử, đúng rồi, nhà ông ấy cách B thị có xa không?”

“Xa thì cũng không xa, hai cậu muốn ra ngoài à?” Tần Thời hơi kinh ngạc, ngừng một lát mới giải thích: “Tôi gọi cho cậu chính vì chuyện này nè, tôi nghe nói lão tiên sinh muốn đến ở cùng con trai, tính thời gian chính là sau tháng giêng...”

Con trai lão tiên sinh ở nước ngoài, đối phương nếu đi thì không biết lúc nào trở về. Từ Thanh Phong nguyên bản thấy căn bệnh này tựa hồ không đáng sợ như vậy, mà Lương Tấn hai ngày tới sắp trở lại, có hơi do dự.

Tần Thời nói: “Kỳ thật là, bác sĩ đều nói cậu bệnh này dùng ít thuốc thôi, phải giảm bớt gánh nặng cho thận nha, cho nên tôi cũng hiểu cậu không cần sốt ruột. Thế nhưng...”

Từ Thanh Phong tại chỗ đi lại thông thả hai bước, hỏi: “Nhưng là cái gì?”

“Thế nhưng... Cậu không phải nói ảnh hưởng sinh hoạt về đêm sao?” Tần Thời đơn giản nói thẳng, nhắc nhở: “Lão tiên sinh ở phương diện này nghe nói biện pháp rất nhiều đó.”

Từ Thanh Phong “...”

Hắn có hơi xấu hổ trầm mặc một lát, cuối cùng hỏi: “Địa chỉ ở đâu?”

Lương Tấn nhận được tin nhắn Từ Thanh Phong phải đi công tác là khi mới từ đoàn phim trở về.

Trước mắt sát gần cuối năm, Từ Thanh Phong mấy hôm trước khó được đề xuất muốn đi nghỉ đông, mà cậu quay hậu kỳ xong cũng không có chuyện khác để làm. Hai người cùng thương lượng, rốt cuộc xác nhận lịch trình đi đảo biển đã mơ ước từ lâu.

Lương Tấn đương nhiên cực kỳ hưng phấn, Từ Thanh Phong trừ phí du lịch, vung tay gửi một khoản lớn “Mua mua mua” cho cậu, vì thế Lương Tấn về nhà vui sướng hài lòng mà chuẩn bị đồ đạc xuất hành.

Mùa đông mà chuẩn bị vật dụng mùa hè thì có hơi phiền phức. Biển đảo Lương Tấn muốn đi ở gần xích đạo, ánh mặt trời rất dữ dội, cần phải mang kem chống nắng. Trên đảo muối đốt cũng nhiều, bởi vậy còn phải chuẩn bị kem chống côn trùng. Ổ cắm điện tốt nhất cũng mang theo. Hai người quần bơi không nhiều, cần tạm thời mua mấy cái. Nếu rời bến đi chơi, đồ lặn cũng phải chuẩn bị. Cậu lại tra xét tư liệu cùng chỉ dẫn, mọi thứ từ nhỏ đến lớn, chậm rãi liệt kê ra một tờ giấy.

Chỉ là nhìn đông nhìn tây, càng xem thiếu càng nhiều, rất nhiều thứ mua gấp lại không kịp, chỉ có thể xin giúp đỡ từ Tề Diệp.

Tề Diệp kích động đến tận nơi đưa kem chống nắng cho Lương Tấn, nhìn thấy Lương Tấn sắp xếp đồ đạc đầy giường vừa hâm mộ vừa ganh tỵ. Hắn nhìn thoáng qua Lương Tấn, hứ một tiếng nói: “Ai nha, dương quang, biển lớn, bờ cát, yêu đương, sướng quá ha!”

Lương Tấn: “...”

Cậu đương nhiên cũng biết là vui sướng rồi, thế nhưng trước mặt bạn tốt lại ít nhiều có hơi ngượng ngùng. Vì thế cười hỏi Tề Diệp: “Bọn cậu cũng không đi ra ngoài chơi à!”

Tề Diệp quay đầu nhìn cậu: “Bọn tôi? Tôi với ai?”

“Tần Thời đó.” Lương Tấn vẽ mặt tôi cũng không phải không biết đây bát quái nói: “Khỏi giả bộ, dù sao tôi cái gì cũng biết rồi.”

Cậu ôm ipad xem quần bơi cặp trên mạng, tìm vài cái, lại quay lại xem đồ lặn đôi.

Tề Diệp trừng mắt không nói chuyện. Lương Tấn nhìn màn hình không chú ý tới, còn một bên thành tâm đề nghị: “Tần Thời lần trước lúc ghi âm còn nói với tôi, cậu ta còn ở S thị đặt một bộ phòng trắng mặt màu lam kia, còn nói chí ít phải ở đây hai tuần nữa. Vừa lúc trước kia tôi nghe Thanh Phong nói, cách khách sạn hai người không xa có quán mỳ ăn rất ngon đó, đến lúc đó bỏ có thể đi ném thử nha.”

Tề Diệp: “A a a a...”

“...” Lương Tấn cảm giác hơi bất thường, hỏi: “Sao vậy?”

Tề Diệp: “... Tôi không thích màu lam.”

Lương Tấn: “...”

Tề Diệp: “... Tôi cũng không có dự định nghỉ phép.”

“A?” Lương Tấn sững sốt, há miệng thở dốc: “Thật không vậy?”

Tề Diệp sắc mặt không dễ nhìn cho lắm, Lương Tấn đặt ipad một bên, mơ hồ cảm thấy mình hình như nói sai cái gì rồi, còn chưa nghĩ ra phải an ủi hắn thế nào, liền nghe Tề Diệp a a a nói: “Bồ không biết đâu, họ Tần có bệnh đấy.”

Lương Tấn hoảng sợ, ánh mắt nhất thời trợn tròn.

“Hắn ta có chứng ngại công năng, cứng không nổi, mà lại sợ người khác phát hiện, cho nên yêu đương yêu một người chia tay một người, chia tay một người lại yêu một người. Đây chính là để che giấu tâm linh bé

nhỏ yếu ớt sắp bể của hần đấy. Hần liệt dương hần tiết sớm, đầu sắp hói, qua vài ngày sắp biến thành Địa Trung Hải luôn rồi. Haiz bỏ không biết đâu, mông hần một to một nhỏ, kê kê bị lệch bên phải...”

Lương Tấn: “!!!!” Cậu mới đầu còn bị hù giật mình, sau này càng nghe càng kỳ lạ, liên vội vàng kéo Tề Diệp: “Bỏ đừng lừa tôi nha! Bỏ biết tôi sẽ cho là thật mà...”

Tề Diệp hàm hừ nhìn cậu một cái.

Lương Tấn: “Là giả phải không?”

“Là thật.” Tề Diệp thần nhiên nói: “Không phải thật cũng sắp biến thành sự thật rồi.”

Lương Tấn vẻ mặt khiếp sợ, Tề Diệp thần sắc phức tạp rối rắm cả buổi, cuối cùng đến gần cậu, nặng nề mà thở dài.

“Bỏ biết quê tôi không phải có ông thầy trung y rất nổi danh sao? Hôm đó Tần Thời tìm tôi, nói muốn tìm vị trung y kia nhìn một cái...”

“Hả, nhìn cái gì?”

“Thầy trung y xem bệnh vô sinh, bỏ nói hần ta muốn xem cái gì nào?” Tề Diệp tức giận nói: “Tôi lúc đầu còn rất đồng tình hần, liền đưa địa chỉ cho hần, còn dặn người nhà chờ hần đến mang hần qua, không được để lộ ra. Chung quy ảnh đế nha, nếu lỡ truyền ra cái gì thì không tốt. Tuy rằng chỗ bọn tôi thâm sơn cùng cốc toàn là mấy ông bà già với đám con nít ranh thôi.”

Lương Tấn liên vội gật đầu.

Tề Diệp hừ một tiếng: “Nhưng là sau này tôi mới thấy kỳ lạ, người ta chữa vô sinh, Tần Thời đi nhìn cái gì? Hần là muốn sinh hay muốn đẻ chứ! Tôi phản ứng kịp đi vạch mặt hần, nói hần như vậy là không đúng, hần nếu muốn có con vậy nhà gái phải làm sao đây? Không nói chuyện đạo đức hay không đạo đức, hần nếu muốn thứ này thì đừng đi trêu chọc người khác chứ, làm sao còn muốn mở lục viện hả.”

“Hần liền nói với tôi không phải muốn sinh con. Tôi hỏi hần không muốn sinh con vậy đi nhìn cái gì? Hần cù nhây mãi, mất cả buổi mới nói hần khả năng không quá ổn, cần đi xem xét.”

Tề Diệp nghe nói qua Tần Thời đào hoa, hần trước kia còn cảm thấy Tần Thời nhân soái phổ đại, cho nên chợt vừa nghe đối phương nhìn được ăn không được, có loại nỗi niềm khó nói này còn rất đồng tình.

Ai biết thì ra Tần Thời tên lừa đảo này! Gì mà không được gì mà thầy trung y chứ, Lương Tấn không nói hần còn không biết người ta sau lưng đặt phòng trắng mặt cơ!

Lương Tấn cạnh bên cẩn thận nhìn sắc mặt hần an ủi: “Thật không nghĩ tới cậu ta là người như vậy, thế mà còn lừa bỏ. Về sau mặc kệ cậu ta ha.”

Tề Diệp: “Hừ!”

Lương Tấn thả lỏng, lại nghe Tề Diệp nói: “May mà tôi ngay từ đầu đã không hoàn toàn tin tưởng hần.”

Hần lấy di động Lương Tấn, cẩn rằng vừa giận lại đắc ý quét hai cái, tìm đến “Tra tìm di động của tôi” nói: “Bỏ dùng đến chức năng này chưa? Lần đó hần lấy ID của tôi mua vài thứ, vẫn còn chưa đổi lại đâu. Bây giờ tôi chỉ cần mở cái này sẽ biết vị trí hiện tại của hần đấy.”

Lương Tấn lại gần xem, Tề Diệp chỉ dẫn cho cậu nói: “Cái này nè, ừ, bấm vào. Ví dụ như nếu cậu với Từ Thanh Phong cũng có liên hệ, cậu dò tìm sẽ biết vị trí của anh ta... A, Tần Thời tên bại hoại này, không thích tôi cũng không thẳng thắn cắt đứt quan hệ, tôi tí phải lấy cái này đi vạch mặt hần!”

Hần một bên chỉ dẫn, một bên nhìn chấm nhỏ di động trên bản đồ càng co càng nhỏ, cuối cùng lắc lư, dừng ở một vị trí bất động.

Lương Tấn trước kia chưa từng thử qua, lúc này nhìn thực ngạc nhiên, vội hỏi: “Ai, đây là chỗ nào thế?”

Tề Diệp: “...”

Hần ngẩn người, lại nhìn thoáng qua, hoang mang nhìn Lương Tấn nói: “Nhà tôi, dưới quê.”

Tần Thời rất sớm trước kia từng nghe nói y thuật Diêm lão tiên sinh, chỉ là gã thấy bản thân không cần tới, bởi vậy bạn bè giới thiệu gã cũng không lưu tâm. Nay căn bệnh của Từ Thanh Phong tuy không giống với mẹ bạn gã, thế nhưng bệnh trạng đau bụng đau lưng lại là tương tự.

Gã từ trung gian hỏi thăm đã lâu, cuối cùng mới biết được Diêm lão trở về quê cũ, đó là chỗ nào? Không một ai biết. Nếu không phải Tề Diệp lần trước nhất thời hứng khởi chế giễu gã, gã làm sao ngờ được vị thần y này về quê chữa bệnh vô sinh chứ.

Nhưng là quê cũ Tề Diệp ở tận thâm sơn, gã không hỏi rõ ràng thì không biết đi đến như thế nào. Gã ba hoa chích chòe lừa Tề Diệp, Tề Diệp một mặt không tin gã, cuối cùng vẫn đưa gã địa chỉ, còn cho số liên hệ thân thích ở quê. Chỉ là cuộc sống không phải kịch bản viết sẵn, Tần Thời chân trước vừa nói cho Từ Thanh Phong, sau lưng đã bị Tề Diệp đâm thủng ở chỗ Lương Tấn.

Tuy rằng hai người đều không phải cố ý.

Lương Tấn mờ mịt, phản ứng một hồi mới hiểu được đây là ý gì.

Từ Thanh Phong đến quê cũ Tề Diệp? Ở quê Tề Diệp có thần y? Tần Thời nói cái kia không được, thế nhưng lại mở phòng trắng mật với người khác? Cho nên...

Tề Diệp phản ứng nhanh hơn Lương Tấn một tí, hắt a một tiếng, đầy mặt khiếp sợ hỏi: “Cho nên, Tần Thời là hỏi dùm Từ Thanh Phong?”

Lương Tấn còn hơi ngơ ngác.

Tề Diệp chớp chớp mắt, miệng há to đến có thể nuốt đầu đạn hạt nhân. Hắn nhìn biểu tình Lương Tấn là biết cậu cũng chẳng biết gì, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng Tề Diệp hỏi: “Bỏ không phải nói nhà cậu, cái đó, rất... lớn...hả?”

Lương Tấn đã không kịp ngượng ngùng, Từ Thanh Phong hành động dị thường mấy hôm nay hiện sơn lộ thủy mà lộ ra.

Cậu vốn tưởng rằng Từ Thanh Phong có thể có bí mật nhỏ gì, hai người bên nhau mấy năm nay, Từ Thanh Phong đích xác càng có ý thức riêng tư hơn một ít. Tỷ như thời học sinh sổ ghi chép, Lương Tấn thường đặt nó ở trên bàn, có khi còn ước gì Từ Thanh Phong sẽ “lơ đãng” mở ra xem. Người nọ lại có thói quen cất trong ngăn kéo khóa lại, hơn mười năm chưa quên lần nào, cũng chưa từng để mất chìa khóa.

Chuyện này khiến Lương Tấn có hơi buồn bực, thế nhưng quen rồi cũng mặc kệ.

Cậu biết Từ Thanh Phong thích cái gì, không thích cái gì. Từ Thanh Phong nếu khóa trái ban công gọi điện thoại, chứng minh hắn cũng không muốn để Lương Tấn biết nội dung cuộc nói chuyện, Lương Tấn hiểu rõ, tự nhiên sẽ không truy vấn hay suy đoán. Nhưng là... bất lực...?

Tề Diệp tự mình nghĩ thông suốt khác biệt giữa “lớn” với “có được hay không”, nhưng mà Lương Tấn không cần nghĩ, cậu thoáng hồi ức hoạt động về đêm kể từ sau khi cậu từ phim trường trở về cùng Từ Thanh Phong, nhất thời giật mình tỉnh ngộ.

Từ Thanh Phong một đường lòng như lửa đốt, đến nơi mới biết vị thầy thuốc này hai ngày đã lên trần trên, lộ trình từ thôn lên trấn rất xa, Diêm lão ngày về chưa định, Từ Thanh Phong chắc mẩm đi công dã tràng. Hắn vì thế dẹp đường hồi phủ, định bụng đi nghỉ tuần trắng mặt trước với Lương Tấn. Ai biết về đến nhà xong Lương Tấn lại không đi.

Lương Tấn ôm ipad liên lạc với người bán trả lại hàng. Từ Thanh Phong nhìn cậu khát, rót một ly nước mật ong cho cậu, khó hiểu hỏi: “Em không phải sớm muốn đi sao? Sao lại đột nhiên đổi ý thế?”

Lương Tấn đang nói chuyện phiếm với bên bán đồ bơi, gửi một chuỗi icon “chụt chụt chụt”, quay đầu cũng hôn Từ Thanh Phong một cái nói: “Rất phiền toái, không muốn đi.”

“Phiền toái chỗ nào? Khách sạn với vé máy bay có thể gọi đại lý đặt, nếu em không hài lòng cũng có thể giao cho tôi.”

“Không cần, đi máy bay rất lâu.” Lương Tấn nháy mắt, nghiêm túc nói: “Em xem rồi, còn phải chuyển tiếp ở sân bay Changi, thời gian phi hành hai chuyến quá lâu. Đi đảo em muốn lại xa, vào nội địa còn phải chuyển tiếp... Như vậy ngày nghỉ liền lãng phí hết mất ngày rồi. Anh cũng không phải thường xuyên có ngày nghỉ, đáng tiếc lắm.”

Từ Thanh Phong vẫn cảm thấy ngoài ý muốn.

Lương Tấn quyết định chủ ý không ra ngoài, ngược lại hỏi Từ Thanh Phong nói: “Anh còn nhớ lần ở nhà Tần Thời ăn tất niên không?”

Năm đó ở căn biệt thự kia, Lương Tấn và Lương Kiến Quân ở khu B-12, cô giáo Tần mang theo Tần Thời ở khu B-17, hai gia đình tuy xem như quen biết, lui tới lại cực kỳ chú ý đúng mực. Thẳng đến sau này cô giáo Tần muốn chuyển nhà, trước khi đi vỗ bàn, nói với Lương Kiến Quân: “Không được, năm nay hai nhà chúng ta cùng ăn Tết đi!”

Lương Kiến Quân đến cùng cũng là đàn ông con trai, mỗi cuối năm bảo mẫu đều sẽ về nhà, ông dù đau lòng cậu con trai cũng vô dụng, thức ăn trên bàn vĩnh viễn là mặn nhạt không đều, hai cha con đều là mặt ủ mày chau. Cô giáo Tần đề nghị quả thực không thể tốt đẹp hơn, hai bên thương lượng, vô cùng náo nhiệt cùng nhau chuẩn bị hàng tết, mua một đầu heo, làm đồ ăn đầy nửa phòng bếp, lễ pháo hoa quả nhan hương linh tinh đầy đủ mọi thứ, chất đầy cả đồng.

Cô Tần đếm đếm ba đứa oắt con tham ăn, cuối cùng hấp một vạc màn thầu, trong đó còn có mười mấy cái bánh táo cuộn hình dạng khác nhau.

Đó là trong ấn tượng của Từ Thanh Phong cùng Lương Tấn, một năm có hương vị nhất.

Từ Thanh Phong gật đầu, nói: “Đương nhiên nhớ rõ, năm đó đèn lồng còn chuẩn bị hơn mười ngày nữa.”

“Đúng vậy, tội mình không đi du lịch, ở nhà qua năm mới được không?” Lương Tấn nói: “Em mới ở trên mạng tìm cách dạy hấp màn thầu, em tự mình có thể làm được, làm thịt đông lạnh, kho thịt rồi làm thịt viên... Đợi đến tối ba mươi, em ở nhà làm sủi cảo, chuẩn bị rượu với đồ nhắm, anh ở dưới lầu đốt pháo... Chúng ta cùng đón năm mới, được không?”

Từ Thanh Phong nhìn cậu cười nói: “Được.”

Hắn thấy Lương Tấn nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên hỏi: “Vậy hiện tại, em có thể nói tôi biết nguyên nhân thật không?”

Lương Tấn lưng cứng đờ. Cậu theo bản năng bay nhanh liếc mắt nhìn Từ Thanh Phong, đã thấy người nọ ánh mắt tối đen chăm chú nhìn mình, biểu tình nghiêm túc, lại nhìn kỹ hơn, còn có chút mơ hồ sợ hãi cùng bất an.

Nhưng là Lương Tấn lại không biết làm sao nói dối Từ Thanh Phong, hai người họ người sớm chiều bên nhau, dù cho trốn được hôm nay, cũng không giấu qua ngày mai.

Lương Tấn hít sâu một hơi, cẩn thận nhìn Từ Thanh Phong nói: “Anh có phải sinh bệnh rồi hay không?”

22. Chương 22

Biên tập: Soleil

Từ Thanh Phong gần như nháy mắt minh bạch, Lương Tấn đã biết.

Có lẽ biết cũng không toàn diện, thế nhưng với hắn mà nói đã không quan trọng. Hắn ngày đêm phòng bị, giấy chẩn đoán hay thuốc men đều đặt ở ngăn kéo khóa trong văn phòng, tất cả số điện thoại bác sĩ đều đổi thành tên ông A bà B, tiếp điện thoại đi ra ban công, hơi có chút không thoải mái cũng liền trốn đi.

Mấy ngày nay bệnh trạng giảm bớt, hần vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn cho rằng ngày lành còn có thể cứ vậy vô lo vô nghĩ mà qua. Ai ngờ, Lương Tấn vào lúc này lại biết được.

Từ Thanh Phong cổ họng kéo căng, hần chậm rãi, nghẹn họng hỏi: “Vậy thì sao?”

Lương Tấn sững sốt, cậu không nghĩ tới Từ Thanh Phong không đáp mà hỏi lại, trong lúc nhất thời không hiểu là ý gì.

Từ Thanh Phong có vẻ cũng không cần cậu minh bạch, Lương Tấn còn chưa chuẩn bị tốt lời nào an ủi khuyên giải, Từ Thanh Phong đã đứng lên, đi vào thư phòng.

Mãi cho đến giờ cơm tối, Lương Tấn cũng không thấy cửa thư phòng động một cái.

Trong phòng im ắng, Lương Tấn ngồi một mình trên sofa sững sờ, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vắng vẻ.

Đúng vậy, cậu đã biết. Khi biết được Từ Thanh Phong đến quê Tề Diệp, cậu với Tề Diệp làm một chuyện cũng không quá đáng —— Tề Diệp giả bộ mình đang ở nhà, gọi cho Tần Thời, quanh co khúc khuỷu, rồi cuộc chuyển hướng đề tài về Từ Thanh Phong. Tần Thời lúc ấy còn cố kỵ nguyên tắc bảo mật, đến chỗ máu chốt còn cố ý nói qua loa. Thế nhưng khổ nỗi Tề Diệp đạo hạnh cao thâm, Tần Thời bản thân khổ thủ bí mật này mà thấy khó yên, rồi cuộc sau khi “chuyện này nhất định không được nói cho Lương Tấn nhé” tiến vào đề tài chính thức.

Lương Tấn lúc ấy coi như trấn định, cậu nghĩ thầm, thật may quá, không phải bệnh ung thư, nhất định có thể chữa khỏi.

Sau đó cậu lại chạy tới thư phòng, dùng máy tính tra tìm tư liệu chứng bệnh. Gửi mail cho một trang web học thuật có chuyên môn nghiên cứu, dùng sổ nhỏ ghi nhớ rất nhiều chỉ tiêu kiểm tra sức khỏe linh tinh.

Nói không kinh hoàng, là giả.

Chuyện sinh bệnh này, ảnh hưởng đến một gia đình cũng không phải chỉ đơn giản “cố gắng cố gắng” là có thể thoải mái bỏ qua.

Người ngoài đứng xem nói rất thoải mái, mà thực tế trừ cố gắng bọn họ cũng không thể nói gì khác. Nhưng chỉ có người trong gia đình mới biết được “gắng” chẳng qua là một mảnh tâm huyết, mà họ vì để gắng sức có hiệu quả, không thể không làm những việc nhỏ kiểm chế sợ hãi và nôn nóng.

Mà lúc này với Lương Tấn mà nói, biết được chuyện này trước sau khác biệt cực lớn, cậu phút trước còn đang ngọt ngào rồi rầm chọn lựa quần bơi màu sắc cùng kiểu dáng rồi đặt khách sạn thực đơn là đặt chung hay riêng, chỉ trong nháy mắt, hòn đảo lãng mạn với bờ cát dài tít tắp kia đã thành một chỗ xa không thể tới.

Thư của cậu rất nhiều cái ngay chiều hôm đó đã có trả lời, mấy báo cáo nghiên cứu này chi tiết tỉ mỉ hơn so với vài ngôn luận trên mạng nhiều. Lương Tấn lúc đó đại não gần như toàn bộ trống rỗng, cậu không biết mình làm sao tiễn Tề Diệp về, khắp nơi tra tư liệu, lại làm sao ngồi bất động trên ghế hết bốn năm giờ, thẳng đến khi nghe tiếng âm báo hòm thư vang lên.

Xem xong các loại báo cáo, sắc trời đã rất muộn. Lương Tấn cực kỳ bình tĩnh đứng lên, còn nhớ rõ hăm nóng cơm thừa buổi sáng. Buổi tối Từ Thanh Phong gọi điện về, cậu biểu hiện cũng vô cùng bình thường.

Từ Thanh Phong hỏi cậu: “Hôm nay ở nhà thế nào? Tôi ở trung tâm mua sắm nhìn thấy cái quần bơi màu lam có hình con cừu em thích năm ngoái ấy. Em còn thích không? Nếu còn tôi mua về cho em nhé?”

Lương Tấn cầm chặt lấy di động, khó khăn hít sâu một hơi, rất bình tĩnh nói: “Không cần.”

Từ Thanh Phong nhẹ nhàng cười một tiếng, “Sao rồi, không thích sao? Vậy em muốn cái gì, tôi mua về cho em.”

Lương Tấn ừ một tiếng, đột nhiên nói: “Em chỉ muốn anh.”

“Nhớ tôi?” Từ Thanh Phong ở bên kia hơi kinh ngạc, theo sau thanh âm dịu dàng vang lên, hần gọi cậu: “Đứa ngốc.”

Gió đêm lạnh lẽo, đũa ngọc vờ trần định cúp điện thoại, cuối cùng kìm nén không nổi, ngồi xồm trên đất khóc lên.

Lương Tấn chưa bao giờ thống hận bản thân vô năng đến mức này.

Sợ hãi cùng bất an với tương lai, lần đầu tiên rõ ràng mà thối quết cậu.

Tần Thời nói với Tề Diệp, có hai câu Lương Tấn ấn tượng khắc sâu nhất, gã nói lúc Từ Thanh Phong phát hiện bệnh tình đã chậm rồi, không nghĩ tới một người tranh cường háo thắng như hấn lại mắc thứ bệnh tra tấn người này. Gã còn nói Từ Thanh Phong không muốn để Lương Tấn biết cũng có thể hiểu được, chung quy Lương Tấn biết cũng không giúp được gì, huống chi với Từ Thanh Phong mà nói, nếu Lương Tấn xem hấn là bệnh nhân, chăm sóc hấn đồng tình hấn thậm chí thương hại hấn, sẽ chỉ làm hấn càng thống khổ thôi.

Bệnh nhân khi cảm thấy nôn nóng sợ mình liên lụy người thân, trong tiềm thức thường sẽ bài xích thân cận cùng họ để giảm bớt cảm giác bức rứt của bản thân. Từ Thanh Phong nay đã tiến đến giai đoạn này, Lương Tấn hiểu rõ, lại không có cách nào.

Lương Tấn ngồi ở phòng khách thật lâu, đêm nay như thường lệ là hai món một canh, chỉ là đồ ăn nguội, canh cũng lạnh, Từ Thanh Phong lại vẫn chưa đi ra.

Đồng hồ tích tắc tích tắc chạy, cậu lại đợi trong chốc lát, đang chuẩn bị vào tìm Từ Thanh Phong, cửa thư phòng từ trong mở ra. Từ Thanh Phong chậm rãi đi ra hai bước, sau đó đứng cách đó không xa. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lương Tấn chuẩn bị một bụng lời nói, kéo khóe miệng nửa buổi, lại đột nhiên không động.

Từ Thanh Phong sơ mi có hơi nhăn, trên người còn nhàn nhạt mùi thuốc lá.

Lương Tấn nhớ tới ngày cậu từ phim trường trở về, Từ Thanh Phong phong trần mệt mỏi đi đón cậu, sơ mi nhăn nhàu, râu ria xồm xàm, sắc mặt tái nhợt.

Lương Tấn đau lòng hỏi hấn, anh công tác quá mệt sao. Từ Thanh Phong sau một lúc lâu không nói gì, cuối cùng nhẹ nhàng bằng giọng nói: “Tôi chỉ là ra sân bay hơi sớm mà thôi.”

Cậu lại nghĩ tới, lúc ở phim trường, nửa đêm ba giờ cậu ngủ không được, avatar Chim to thể nhưng vẫn sáng.

Nói vậy khi đó Từ Thanh Phong vì giấu diếm bệnh tình mới cố ý xa lánh cậu. Nhưng là dù cho trước đó phải chịu đựng qua nhiều ngày ngày đêm đêm như vậy, cuối cùng hấn vẫn phải cởi giáp đầu hàng, nói với Lương Tấn: “Trở về đi, Lương Tấn, tôi cũng nhớ em.”

Từ Thanh Phong tuổi thơ nhấp nhô, vận khí lại không xấu. Hấn luôn là một vẻ tính trước kỹ càng, cho dù học tập hay là công tác đều rất nổi bật. Hấn không phải thần linh, lại có thể chăm sóc Lương Tấn thoải mái khắp nơi. Hấn biết loại rau Lương Tấn thích ăn nhất là rau cải non, hấn biết rõ Lương Tấn đam mê nuôi dưỡng hoa cỏ, lại không thể nuôi sống.

Hấn mua cho Lương Tấn kem ly vị dâu tây cậu thích, mỗi lần đều nhớ rõ mua hai cái. Hấn bởi vì Lương Tấn nói có cuộc khảo sát nói chủ xe Audi BMW hay các loại xe sang khả năng ngoại tình càng cao, nên vẫn dùng chiếc Golf mà chính hấn còn chường mắt để đến công ty.

Hấn có khi sẽ khi dễ Lương Tấn, trước giờ không nói tình thoại, thích thấy bộ dáng Lương Tấn đỏ mặt vì ghen. Mà ở trước mặt người ngoài lại đặc biệt giữ mình trong sạch, người quen đều biết hấn có kim ốc tàng kiều, yêu thương đến mức không muốn để cho bất luận kẻ nào thấy được.

Hấn phong nhã hào hoa, sự nghiệp vừa khởi bước.

...

Lương Tấn yên lặng nhìn Từ Thanh Phong, bỗng nhiên liền minh bạch hấn mơ hồ bài xích cùng kinh hoàng.

Hết thấy an ủi hay hỏi thăm, đều như bị người ẩn lệnh xóa sạch. Lương Tấn hốc mắt đau xót, cúi thấp đầu. Lúc ngẩng đầu lên, lại chỉ hơi chút tủi thân nhỏ giọng oán giận: “Anh sao giờ mới đi ra chứ.”

Từ Thanh Phong sững sốt.

Lương Tấn xẹp miệng nói: “Em đói bụng rồi.”

Từ Thanh Phong không dự đoán được Lương Tấn lại phản ứng như vậy.

Trước kia hắn thỉnh thoảng cảm mạo, Lương Tấn ân cần chăm chỉ không khác gì bảo mẫu, mỗi ngày đuổi theo sau hắn gọi hắn uống thuốc, hễ một chút lại nhét cho hắn hoa quả hoặc salad hắn vốn không thích, “Anh đang bệnh mà” mấy lời này mỗi ngày treo trên miệng.

Nhưng mà hiện tại, chuyện hắn bệnh hai người trong lòng biết rõ ràng, lại khó được bảo trì ăn ý không hề cập tới.

Nhưng Từ Thanh Phong rất nhanh phát hiện, Lương Tấn cũng chỉ là giả vờ không để ý mà thôi.

Cậu lôi kéo Từ Thanh Phong đi mua hàng Tết, đồ đặc gì hơi nặng chút đều giành trước lấy đi, sau này bị Từ Thanh Phong phát hiện, cậu liền chỉ chọn mấy thứ gọn nhẹ mà mua. Trên bàn cơm ớt hay gừng dần dần tuyệt tích, theo sau là cá tôm cua hay thịt bò thịt dê. Lại sau này, có lần Từ Thanh Phong dùng máy tính, lơ đãng nhìn đến lịch sử có một chuỗi tên thức ăn, sau đó phát hiện mấy món này gồm rau chân vịt hay nấm đều bị ném vào thùng rác phòng bếp.

Lương Tấn giả như vô sự tự thông, khó được mỗi ngày đều cười hì hì cho Từ Thanh Phong hôn sớm an hôn ngủ ngon. Tất cả mọi thứ đều mượn danh nghĩa ăn chay tiến hành. Từ Thanh Phong rất ít cự tuyệt cậu chuyện gì, chỉ có thể theo ý cậu.

Hai người một lần nói chuyện duy nhất, là sau đó không lâu, Từ Thanh Phong nói với Lương Tấn: “Em không cần như vậy, đặc biệt tra xem tôi phải chú ý cái gì. Trước kia thế nào thì vẫn thế ấy đi.”

Lương Tấn lúc ấy sững sốt, lập tức gật đầu.

Sau đó hai ngày, Từ Thanh Phong phát hiện lịch sử máy tính lúc nào cũng đều được xóa sạch.

—— chuyện hắn không muốn nhìn đến, rốt cuộc vẫn phát sinh.

Nhưng mà lại không thể làm gì.

Lương Tấn đã miễn cảm nhận ra tự tôn yếu ớt của hắn, cho nên tận lực ung dung thản nhiên chiếu cố âm thực của hắn. Hắn không quen, nhưng Lương Tấn có thể làm gì? Hắn còn có thể làm cái gì?

Hắn khi ốm đau phát tác cảm giác thống khổ, Lương Tấn cũng không khá hơn chỗ nào —— Lương Tấn như con thỏ trang bị máy nghe lén lên cả tóc gáy, vừa nghe thấy hắn kêu một tiếng, gần như nháy mắt có thể tìm ra vị trí của hắn.

Có lần hắn đi toilet, đột nhiên lại tiểu ra máu. Từ Thanh Phong theo bản năng nhanh đội bồn cầu, vừa quay đầu, Lương Tấn ở phòng khách lo lắng mà nhìn hướng bên này.

Từ Thanh Phong đã nghĩ thông, nhưng nghĩ đến nếu mấy chục năm sau này vẫn cứ như thế, hắn lại nhịn không được mà tuyệt vọng. Hắn lúc trước còn ăn nói hùng hồn, chợt gặp phải nguy nan thì khăng khải đảm đương gì đều không sót lại chút nào, Từ Thanh Phong gần như nghĩ rằng, may đến cùng vẫn triệt để là một tên hèn, người, may muốn không nổi, mệnh, may lại càng không.

Còn không bằng một hơi chấm dứt đi.

Nhưng là rất nhanh, hắn liền thu hồi cái ý tưởng ngu xuẩn này.

Đó là vào buổi tối một ngày, bụng hắn đã thật lâu không phát tác lại đột nhiên kịch liệt đau đớn. Từ Thanh Phong giây trước còn trong mộng đẹp, chớp mắt cảm giác đau đớn ập tới, hắn lập tức bình tĩnh, chịu không nổi cuộn tròn người.

Trước mắt một mảng tối đen, không phân biệt được do đêm tối hay cảm giác đau đớn quá dữ dội làm nhòe cả mắt. Từ Thanh Phong cắn chặt răng, nhin không được quay đầu nhìn Lương Tấn. Hắn quay đầu quá trình quá mức gian nan, như một con rùa bị cái mai dày cứng cáp cản trở, chỉ là chậm rãi quay đầu nhìn thoáng qua thôi mà gần như dùng hết thủy khí lực của hắn, quay đầu xong, dưới thân hắn đều là mồ hôi.

Lúc ấy Từ Thanh Phong gian khổ nhìn Lương Tấn, nghĩ rằng, nếu lỡ mình đêm nay đi rồi, đây chính là cái nhìn cuối cùng.

Hắn đột nhiên thực không nỡ, có hơi đột ngột mà cảm thấy, ngày thường dây dưa thống khổ lại đều là hạnh phúc xa xỉ.

Cơn đau qua đi, Từ Thanh Phong rốt cuộc không ngủ được. Hắn khoác áo ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường ngẩn người. Trên người đầm mồ hôi, qua một lát lại lạnh lẽo. Hắn bỗng nhiên nảy sinh chút cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn, cúi đầu tham lam liếc mắt nhìn Lương Tấn.

Lương Tấn trên giường đang ngủ say, Từ Thanh Phong nhẹ nâng tay lên, cuối cùng dừng ở bên tai Lương Tấn. Hắn chậm chậm vuốt tóc Lương Tấn, động tác nhẹ nhàng chậm chạp. Hắn nhớ tới ngày đầu tiên đón Lương Tấn từ bệnh viện về, Lương Tấn thật cẩn thận hôn lên vai hắn.

Nửa giờ sau hắn lại nằm xuống, từ sau lưng ôm lấy Lương Tấn.

Lúc này Lương Tấn đã tỉnh.

Ban đêm tối như mực, Lương Tấn thanh âm có chút run rẩy, cậu nói: “Thanh Phong, chúng ta vẫn mãi bên nhau nhé, được không?”

Từ Thanh Phong hốc mắt nóng lên, đáp: “Được.”

“Em chỗ nào làm không tốt, khiến anh không thoải mái, anh cứ nói cho em biết, chúng ta không cần xa lạ không cần xích mích nhé, được không?”

“Được.”

Lương Tấn rốt cuộc an tĩnh lại, qua thật lâu, Từ Thanh Phong nghe cậu nhẹ giọng nói: “Anh biết rõ, em sẽ không rời bỏ anh mà.”

Từ Thanh Phong lúc này mơ màng muốn ngủ, theo bản năng muốn nói được. Nhưng sau lại giật mình, tâm thần chấn động.

Hắn dùng sức xoay Lương Tấn lại.

Quả nhiên, Lương Tấn trên mặt nhạt nhòa nước mắt. Cậu từ sau khi hỏi qua bệnh tình Từ Thanh Phong xong khắc chế rất nhiều mà mỉm cười. Đêm nay lại là nước mắt trào dâng, cuối cùng ôm Từ Thanh Phong không buông tay.

Có một từ, gọi là kiếp số.

Nó nguyên bản chỉ là một dòng thời gian, sau này dùng để chỉ vận rủi tai nạn. Từ Thanh Phong bất đắc dĩ nghĩ, tổ tiên dùng như vậy cũng là có đạo lý, chung quy đã là vận rủi, đa số thời gian đều dài hơn vận may.

Khi hắn có thể tâm bình khí hòa mà nói đùa như vậy, cuối năm đã đến.

Sau khi trải qua một loạt tâm lý kinh hãi khẩn trương khiếp sợ, hắn rốt cuộc triệt để tiếp nhận sự thật bị bệnh này.

Trong đó không thể bỏ qua công lao của Lương Tấn.

Lương Tấn ôm hắn khóc lóc một đêm, ngày hôm sau ánh mắt sưng húp không mở ra được. Từ Thanh Phong thấy cậu giãy giụa ngồi dậy muốn làm điểm tâm thì nhét cậu lại ổ chăn, tự mình đi nấu một nồi cháo.

Lúc trước hắn hết sức kháng cự món cháo, trước kia điểm tâm tuy rằng thỉnh thoảng cũng dùng món này, thế nhưng lại không có hàm nghĩa đặc thù. Sau này Lương Tấn biết hắn sinh bệnh, mỗi ngày thay đổi các kiểu hầm cháo, Từ Thanh Phong trong lòng mới bắt đầu có một loại thù hận khó hiểu.

Hắn nấu xong cháo đã là nửa giờ sau, hắn đi gọi Lương Tấn rồi giường, đẩy cửa vào mới phát hiện Lương Tấn đang ngủ. Từ Thanh Phong hôm nay tâm tình tốt kỳ lạ, thất khiếu như được người mở thông, hắn lại gần muốn trêu đùa Lương Tấn, nhắc tay, thế nhưng lại từ mép tóc Lương Tấn thấy được một sợi tóc bạc.

Động tác của hắn bỗng nhiên dừng lại, hầu như không thể tin được vào mắt mình. Nhưng sợi tóc trắng kia nổi bật như thế, muốn bỏ qua cũng khó. Từ Thanh Phong nhin không được nghĩ, sao lại như vậy? Làm sao có thể có tóc bạc chứ?

Lương Tấn mới bao nhiêu đâu! Cậu tươi trẻ như một cậu học sinh, vác balo nói là sinh viên năm nhất cũng có người tin.

Nhưng là hắn rất nhanh tìm cho mình đáp án.

Làm sao sẽ không có chứ?

Lương Tấn thích nhất ngủ nướng, nhưng mấy hôm nay món cháo hắn cảm ghét đều là do sáng sớm Lương Tấn dậy nấu. Lương Tấn trước kia vô tâm vô phế, làm việc nói chuyện đều theo tâm ý, hiện tại lại phải ấn nhắc nhắc chế, mỗi ngày đều đeo khuôn mặt tươi cười với hắn. Cậu cũng không phải thật sự trang bị radar theo dõi trên người, sợ dĩ phản ứng miễn cảm với thanh âm của hắn, còn không phải bởi vì toàn bộ tâm tư đều đặt trên người hắn sao?

Từ Thanh Phong nhìn sợi tóc bạc chói mắt dưới ánh mặt trời kia, bỗng nhiên nghĩ —— Từ Thanh Phong, mày đến cùng đang làm khổ ai đây?

Hiện tại để mày thống khổ, đến cùng là bệnh tật trên người, hay là tâm bệnh chính mày?

Mày sợ hãi tương lai đến vậy, sợ hãi chút thói quen thay đổi nhỏ này, đến cùng là vì chuyện này đáng sợ, hay là vì nó đánh nát tự tôn của mày, hình tượng cao lớn uy vũ của mày trước mặt Lương Tấn, sự hoàn hảo không chút chỗ hở của mày? Mày sợ Lương Tấn sẽ vì chuyện này mệt nhọc, hay là kinh hoảng cậu ấy sẽ bởi vậy đánh mất hứng thú với mày, đáng thương mày bỏ thí mày rồi lại mất kiên nhẫn với mày?

Từ Thanh Phong, mày sợ sao?

Bốn phía yên tĩnh, Từ Thanh Phong ánh mắt hơi đau xót, hắn hít sâu một hơi, hô một tiếng xoay người ngã lên giường, nệm vang ầm một tiếng.

Lương Tấn mơ mơ màng màng mở mắt, mí mắt sưng húp che khuất nửa tầm mắt cậu.

Nhưng mà cậu vẫn nhìn thấy được, trên mặt Từ Thanh Phong lộ ra một nụ cười nhạt. Ánh mặt trời sáng sớm từ cửa sổ chiếu vào, hơn một nửa ánh vào má lúm đồng tiền của Từ Thanh Phong.

Lương Tấn lập tức thấy ấm áp, cậu vươn tay đè lên má lúm đồng tiền của hắn, cười nói: “Buổi sáng tốt lành.”

Tay lập tức bị bắt được, Từ Thanh Phong cầm lấy, đến gần bên miệng cậu nhẹ nhàng hôn một cái, trả lời: “Buổi sáng tốt lành.”

Lương Tấn kinh ngạc cố gắng mở mắt, nghe thấy Từ Thanh Phong còn nói thêm: “Tôi yêu em.”

23. Chương 23

Biên tập: Soleil

Một con quái vật gọi là niên thú lạng lẽ đi tới lại bị tiếng pháo dọa chạy đi.

Cây bạch quả ven đường bắt đầu nảy mầm, vài loài hoa dại không tên trong bồn hoa tiểu khu cũng thay nhau đâm chồi nảy lộc. Màu xanh lá với nhiều sắc độ không đều kéo dài trên đường từ tiểu khu này đến tiểu khu khác.

Lương Tấn ngồi xổm trước một bồn hoa vòm cung, giơ tay kêu người phía sau: “Haiz anh nhanh lên nào, em có rồi nè có rồi nè.”

Từ Thanh Phong mặc chiếc sơ mi màu xám, chân dài eo thon, tư thái đi tới đúng chất bá đạo tổng tài. Đáng tiếc tư thế này duy trì không quá năm giây, hắn đi đến phía sau Lương Tấn, theo ngón tay cậu khom lưng vĩnh viễn nhìn hướng bên trong.

Giữa đồng rậm rạp cỏ ba lá, có một đóa cỏ bốn lá.

Lương Tấn tay mát lạnh lẹ hái lên, thấy Từ Thanh Phong giả vờ giả vịt mà lật tìm trong bụi cỏ, cười hi hi áp chiếc cỏ bốn lá lên má lúm đồng tiền của hắn.

“Đừng tìm nữa, cho anh này.”

Từ Thanh Phong quả nhiên rút tay khỏi đồng lá. Hắn tiếp nhận cỏ may mắn từ trong tay Lương Tấn, quét mắt bốn phía không thấy ai, giơ lên miếng lá còn to không bằng ngón tay út như muốn che chắn rồi nhanh chóng chọt một cái vừa vặn hôn lên má trái của cậu.

Lương Tấn bị hành động của hắn hù giật mình, xém chút nữa từ bồn hoa té xuống.

Cuộc sống hai người khôi phục như cũ, nói là khôi phục cũng không chính xác lắm. So với năm trước trạng thái của họ tốt hơn khá nhiều, mang theo một cỗ sức sống mạnh mẽ tinh thần phấn chấn. Lại so với trước kia, Từ Thanh Phong quan tâm cưng chiều lại càng thêm tự nhiên thẳng thắn. Nếu lại càng so với sớm hơn nữa, biến hóa chủ yếu đều là ở trên người Lương Tấn.

Cậu trước kia luôn có chút tự ti nhất gan, nay hai người tình cảm thông suốt, cuộc sống hằng ngày của Từ Thanh Phong hầu như do cậu toàn bộ trông nom, trái lại bộc lộ ra được chút phong thái đàn ông, lột đi một tầng tính trẻ con, giơ tay nhắc chân nhiều ra vài thần thái khác biệt lúc trước.

Lương Tấn trở về, đi hai bước lại nhịn không được nở nụ cười.

Từ Thanh Phong ngạc nhiên nói: “Em cười gì thế?”

“Em vừa nhớ ra, ngày mai lễ Long Đài Đầu ròi, anh có thể suy xét đi gặp thầy Ivan đấy.” Lương Tấn ngừng lại chờ Từ Thanh Phong đi đến bên cạnh, lại vươn tay vuốt mái tóc hơi dài của hắn, nói: “Kỳ thật anh để tóc mái đẹp trai lắm, không biết Ivan có để anh giữ lại không.”

Ivan là bạn của Tư Thần, làm việc trong salon làm tóc cách nhà Lương Tấn không xa. Lương Tấn có lần muốn cắt tóc được Tư Thần đề cử đến đó, Lương Tấn hoàn toàn là mang ý định ủng hộ mà tới, không ngờ đối phương tay nghề thật không tồi.

Từ Thanh Phong đối với loại xưng hô thầy đến thầy đi này cực kỳ không thích, thấy Lương Tấn mỉm cười ranh mãnh mới bất đắc dĩ nói: “Làm sao vậy, em hẹn cậu ta rồi à?”

Lương Tấn nhất thời cười cong mắt, “Hẹn rồi, em còn nói anh ta phải cắt cho anh một kiểu thật thời thượng nữa đấy.”

Kiểu tóc và quần áo Từ Thanh Phong rất bình thường, quanh năm đều là một dạng, đến nước hoa với kem cạo râu đều là một nhãn hiệu dùng thật nhiều năm.

Lương Tấn ngẫm nghĩ lại nói: “Chờ anh cắt tóc xong, chúng ta lại đi trung tâm mua sắm một chuyến nhé. Em muốn đi dạo phố.”

Lương Tấn đi dạo phố khá là giầy vò người, cậu rất ít vào bên trong trung tâm xem mà sẽ đi loanh quanh bên ngoài khu buôn bán. Ngoài tiệm cà phê hay tiệm kem, hề có thứ gì đặc sắc cậu đều thích đi vào ngắm nhìn, xem xét cả buổi lại không mua. Từ Thanh Phong trước kia đã biết tật xấu này của cậu, trừ lúc đi học không kiên nhẫn theo cậu đi dạo vài lần ra, đến lúc đi làm rồi lại chưa từng đi qua.

Ai biết bị bệnh rồi, hắn vậy mà từ bỏ được thói tự phụ ban đầu, bắt đầu cùng Lương Tấn nhặt lại những hạnh phúc nho nhỏ trước kia.

Từ Thanh Phong sáng khoái gật đầu: “Được.”

Hai người an bài lịch trình cả ngày đầy đủ — Lương Tấn buổi sáng ở nhà làm bánh ngọt, Từ Thanh Phong đi cắt tóc.

Giữa trưa Từ Thanh Phong trở về nấu ăn, hai người cùng dùng cơm trưa xong lại lái xe đi dạo phố. Buổi tối không có an bài, nếu không có gì ngoài ý muốn, thì là ra ngoài ăn no rồi trở về.

Bọn họ lên lịch rất tốt, nhưng vào sáng sớm hôm sau kế hoạch lại bị quấy rầy — bác sĩ chủ nhiệm của Từ Thanh Phong gọi điện đến, hôm nay hẳn cần đi làm xét nghiệm lần hai.

Tình trạng của Từ Thanh Phong vẫn luôn lặp lại, huyết áp thường xuyên tăng cao, tần suất đau bụng cũng không ổn định. Vốn là lúc này kiểm tra cũng sẽ không có liệu pháp nào tích cực, thế nhưng Lương Tấn vẫn không yên lòng, cảm thấy thường xuyên đi khám trong lòng mới an tâm.

Từ Thanh Phong tiếp điện thoại, Lương Tấn vừa lúc đang đánh lòng trắng trứng, trên ipad mở cách dạy làm bánh. Cậu nghe được điện thoại thì rửa tay đi lấy áo khoác cho Từ Thanh Phong. Vừa nhắc chân lại vướng phải dây nạp điện ipad.

Lương Tấn thoáng lảo đảo, vội vàng đứng vững, quay đầu hỏi Từ Thanh Phong: “Em đưa anh đi nhé.”

Từ Thanh Phong lắc đầu, cầm sổ khám bệnh trên tay nói: “Tôi đi sớm về sớm, trở về tiện đường đi cắt tóc luôn. Em ở nhà nướng bánh đi, chờ tôi trở lại có thể ăn rồi.”

Hai người hôn tạm biệt.

Lương Tấn trong lòng bỗng nhiên không thoải mái, không nhận được kéo tay Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong buồn cười nhìn cậu, nói: “Yên tâm đi, bác sĩ Trần đã dành chỗ cho tôi rồi, vài phút là xong mà.”

Lương Tấn chỉ có thể buông tay.

Mười phút sau, cậu từ trên ban công nhìn theo Từ Thanh Phong lái xe ra tiểu khu, xoay người đi lấy bột mì. Tầm mắt quét xuống đất, trong lòng bỗng giật thót.

— Màn hình ipad rơi bể.

Câu “Vỡ vỡ bình an”* như cuộn băng lâm thời, chờ chút mới được Lương Tấn từng chữ từng chữ nói ra.

(*): Những ngày Tết tránh đánh rơi đồ, nếu chẳng may đánh vỡ thì sẽ đọc câu này.

Tuy rằng đã qua tháng giêng, thế nhưng trong lòng Lương Tấn vẫn nhịn không được mà thấp thỏm. Cậu trực giác muốn đuổi theo, nhưng Từ Thanh Phong đã đi xa. Cậu muốn gọi điện cho Từ Thanh Phong lại lo lắng hẳn đang lái xe, nếu phân thần dễ gặp sự cố.

Lương Tấn lấy di động đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng tính tính thời gian Từ Thanh Phong đến bệnh viện rồi vội vàng gọi qua.

Ông nghe truyền đến âm nhắc nhở điện thoại tắt máy lặng băng.

Chờ trong chốc lát lại gọi, vẫn là như thế.

Từ Thanh Phong lúc đi không mang theo chìa khóa nhà, Lương Tấn cầm áo khoác đi tới cửa lại quay về, quay về nhịn không được lại ra cửa.

Trên bàn la liệt vỏ trứng, màn hình ipad nứt bể, tê tê chiếu một nửa nội dung.

Lương Tấn không phải chịu dày vò lâu lắm.

Bệnh viện gọi tới, Từ Thanh Phong ở trên đường cứu người, gặp phải sự cố, đang được cấp cứu.

Lương Tấn trong rất nhiều năm về sau, gặp qua rất nhiều chuyện, cũng quên rất nhiều thứ. Nhưng mà dù khi đại não cậu trống rỗng, cậu vẫn nhớ rõ cái buổi sáng hôm đó, rõ ràng giữa nắng xuân ấm áp, cậu đứng trong phòng khách, không lý do mà rung mình một cái.

Cậu nhớ kỹ lúc đó mỗi một chi tiết, cậu lấy bộ tây trang lông cừu màu đen, chìa khóa nhà màu nâu, bao cùng ví tiền, đi đến cách cửa hai bước lại quay lại — Từ Thanh Phong mấy hôm trước vừa mua một cái bình giữ ấm, màu vàng nhạt in hình con cừu, còn gọi là tiểu tiểu Lương (Dương).

Lương Tấn nghĩ, mình phải mang nó theo.

Sau đó cậu ra ngoài, lúc đến dưới lầu còn thoáng quay đầu nhìn cửa sổ nhà.

Chỉ tiếc cái gì đều nhìn không thấy.

Lương Tấn trong lòng biết rõ mình hiện giờ không thể lái xe, vì thế xoay người bước nhanh ra cổng lớn gọi xe.

Trong tiểu khu màu xanh lục trải đầy, bám lên tường cùng cửa sổ mang hương vị của mùa xuân.

Bán chỉ liên trên ban công vừa nhú ra ngọn chồi nho nhỏ.

Không biết dưới lầu ai mở kính Cửa Ước, nền trắng chữ đen, rõ ràng thấu triệt — “Anh sẽ vững tâm và chẳng sợ hãi chi.”

Xe taxi dừng lại, Lương Tấn bước vào, cửa xe chậm rãi khép lại.

— “Anh sẽ quên đi khổ đau anh đã gặp”

Lăn bánh.

— “Đời anh sẽ sáng sủa hơn mặt trời khi chính ngọ. Cảnh tối tăm của anh rồi sẽ rực sáng tựa bình minh..”

24. Chương 24

Biên tập: Soleil

Lúc thư ký Tiêu nhận được điện thoại Lương Tấn, anh còn đang chơi vẽ cùng cậu con trai. Qua năm Từ Thanh Phong lượng công việc chợt giảm cũng khiến anh thoải mái không ít, chỉ là nhẹ nhàng như vậy còn lâu mới được vui vẻ như trong tưởng tượng — Từ Thanh Phong sinh bệnh, trông tình hình còn có chút phiền phức.

Trong nhận tri của thư ký Tiêu, đã là ông chủ lớn, hay là nói kẻ có tiền giai cấp trung lưu như hắn, không người nào không mang chút tật xấu. Nặng thì là u bệnh ung thư, nhẹ thì cũng cao huyết áp tiểu đường, nếu may mắn chút thì là đau lưng hay phong thấp đau cổ, xoa xoa xoa bóp liền có thể chậm rãi khoẻ lại, vậy nhất định là đời trước tích đại đức — có câu châm ngôn là kiếm bao nhiêu tiền tốn bấy nhiêu tâm, trong đám người giàu có, đại đa số vẫn là lấy mệnh đổi tiền.

Nhưng mà chuyện này nghĩ thì nghĩ, thật sự xảy ra với người bên cạnh lại khó tránh khỏi buồn rầu. Tình trạng kiểm tra sức khoẻ của Từ Thanh Phong cùng với thư tín liên lạc với các vị bác sĩ sau này phần lớn đều qua tay anh chỉnh sửa lại, người khác có lẽ nhìn không ra, anh lại rất rõ ràng Từ Thanh Phong có bao nhiêu quyết tâm muốn khỏi bệnh. Bởi vậy khi Lương Tấn gọi điện nói Từ Thanh Phong đang cấp cứu, phản ứng đầu tiên của anh là, làm sao có thể?

Căn bệnh của Từ Thanh Phong là bệnh mãn tính, mặc dù bởi vì rất nhiều nhân tố mà nhanh phát bệnh nhưng phải rất nhiều năm mới có thể phát triển đến suy thận.

Nghi vấn này rất nhanh có đáp án.

Lúc anh đuổi tới bệnh viện, Lương Tấn chỉ vào một người đàn ông trung niên trên băng ghế, nói: “Anh qua kia xử lý đi.”

Thư ký Tiêu chẳng hiểu ra sao, quét mắt nhìn người đàn ông kia lại càng thêm hoang mang — người nọ vừa nhìn đã biết là một người làm công quanh năm, vóc dáng rất cao, bả vai co về phía trước, hai má lõm vào. Lúc này nhận thấy tầm mắt đánh giá của thư ký Tiêu, có chút cẩn thận lấy lòng giật khóe miệng, cố làm vẻ thân thiện.

Lương Tấn sắc mặt rõ rệt không tốt, cậu cả trái tim đều bay vào trong phòng cấp cứu, liên quan chức năng ngôn ngữ cũng khuyết thiếu theo, nói xong câu đó thì im lặng. May mà thư ký Tiêu bình thường giỏi nhất chuyện này, trong lòng hỗn loạn vẫn bình tĩnh thản nhiên nghe người đàn ông kia khóc lóc kể lể.

Vị này hiện tại tâm tình cũng không thoải mái, ông ta sống ở nông thôn, hôm nay cùng vợ vào nội thành bán rau, gặp hôm nay là lễ Long Đài Đầu còn tiện thể mang cậu con trai theo. Ông ta vốn là có ý tốt, từ quê họ đến B thị chỉ ít phải đi xe nửa giờ, con trai là ông ta hơn bốn mươi tuổi mới có được, đến giờ đã hơn năm tuổi nhưng lại chưa ra ngoài được vài lần.

Nhưng mà ai cũng không ngờ tới, một chuyện nguyên bản rất tốt mà đến nơi lại xảy ra sự cố —— hai vợ chồng bán đồ ăn xong mang con đi dạo, ở bãi đỗ xe dốc núi quên kéo phanh tay. Con nít nghịch ngợm vừa lúc đứng ở sườn núi dưới bánh xe.

Người trung niên nói đến đây gần như khóc không thành tiếng, liên tục gọi ân nhân cứu mạng, trong lòng thư ký Tiêu lại càng không biết nói gì.

Từ Thanh Phong cứu đứa trẻ. Nhưng vì trong nháy mắt dùng sức quá mạnh, hồng cầu trong máu tăng đột ngột dẫn đến suy thận. Loại tình huống đột phát này nếu đối là người khỏe mạnh thì dễ xử lý, nhưng mà Từ Thanh Phong bản thân chính là bệnh nhân, lần này qua được nhưng về sau tốt xấu rất khó nói.

Con trai người đàn ông này cũng đang trong phòng cấp cứu, ông ta để bà vợ bên kia trông con, một mình tới đây. Thư ký Tiêu sau khi nghe xong thì hiểu được đối phương là tới cảm tạ, nói liên miên cần nhẫn một đồng, cuối cùng lần qua lộn lại đều là bốn chữ ân nhân cứu mạng, ông ta nói cả nhà đều không quên được đại ân đại đức của Từ tiên sinh, về sau nhất định sẽ báo đáp vân vân.

Khách khí kiểu này thư ký Tiêu nghe được rất nhiều, nhưng mà lúc này Từ Thanh Phong trong phòng cấp cứu sinh tử chưa biết, Lương Tấn từ đầu đến giờ chưa từng nhúc nhích, người ở đây tâm đều treo cao ai có nhiều kiên nhẫn như vậy đi an ủi ông ta chứ, bộ phải nói không sao đâu anh ta là người nhiệt tình vậy đó sao?

Thư ký Tiêu khuyên người này vài câu, thấy đối phương còn không định đi, cũng nhịn không được mà mất kiên nhẫn.

Anh nhất thời xúc động, cũng không nghĩ mà chua ngoa nói: “Ông muốn báo đáp? Các người lấy gì báo đáp hả? Đưa tiền hay đưa mệnh? Làm không được thì đừng nói suông được không? Mở miệng nói dễ nghe ai không làm được, nhưng tình huống bây giờ ông cũng không phải không thấy, nói hoài mà còn không xong? ...”

Anh nói tới đây, ngừng lại một lát. Ngẩng đầu lên lại phát hiện mặt người đàn ông đã trở thành màu gan heo. Người này vốn gù lưng, lúc này mặt lộ vẻ xấu hổ co rúm lại, trông vừa đáng thương vừa khách khí.

Thư ký Tiêu lập tức hơi hối hận, phát tay đuổi người: “Ông đi mau... Ông...”

“Để ông ta chờ một chút đi...” Lương Tấn đột nhiên thở dài, xoay người lại, nói: “Triệu tiên sinh phải không?”

Người đàn ông vội vàng khom lưng gật đầu.

“Bạn tôi vừa nãy nói chuyện hơi nặng lời, hi vọng ngài bỏ qua cho.” Lương Tấn sắc mặt trắng bệch nhưng ngữ khí coi như ổn định, cậu hỏi người đàn ông: “Đứa trẻ không sao chứ?”

Thần sắc người trung niên nhất thời ảm đạm, tiếp theo lại lắc đầu, miễn cưỡng cười nói: “Không có việc gì, chỉ là...” Ông ta ngừng một lát, thở dài nói: “Chỉ là chân trái bị đè phải, tình huống còn không biết, có thể... có thể sẽ không tốt lắm...”

Họ lúc ra ngoài còn vui vẻ, không thể nghĩ tới sẽ gặp tai họa này. Nhưng mà đứa bé có thể nhặt về một mạng dĩ nhiên đã thực may mắn.

Người trung niên nói xong, từ trong túi quần lấy ra đến một ít tiền, sau đó dùng đôi tay thô ráp rạn nứt thật cẩn thận rút ra mấy tờ hồng sắc, xếp một chỗ vuốt phẳng lại, lại đem những tờ khác thả vào trong túi.

Lương Tấn và thư lý Tiêu đều sững sờ.

Người trung niên trịnh trọng mà đưa nó ra trước, nói với Lương Tấn: “Chỗ này tôi cũng không có bao nhiêu, chút này... tâm ý... xin ngài cảm trước.”

Mấy trăm đồng lúc này thoát nhìn có chút đáng cười, nhưng mà người đàn ông lại cảm rất cẩn thận. Thư ký Tiêu sắc mặt phức tạp nhìn ông ta, trái lại Lương Tấn ngăn người, khoát tay.

“Tâm ý của ông tôi biết, ” Lương Tấn nói: “Thế nhưng đứa nhỏ cũng cần tiền khám bệnh.”

Người đàn ông vẫn cố chấp không nhúc nhích.

“Đứa nhỏ là Thanh Phong cứu được, anh ấy khẳng định hi vọng nó có thể khỏe mạnh, tiền ông bán hàng cả buổi sáng giữ lại mua chút đồ ăn ngon cho nó tắm bổ đi. Phí nằm viện...”, Lương Tấn ngừng một chút, nhìn thư ký Tiêu, “Thư ký Tiêu, phí giải phẫu và nằm viện của đứa bé, tôi thay họ thanh toán, anh tí nữa đi xử lý nhé.”

Cậu chuyển đề tài quá nhanh, mọi người đều sửng sốt. Thư ký Tiêu kinh ngạc, thấy Lương Tấn khẽ nhủu mày, lúc này mới có phản ứng, vội nói: “Được, tôi sẽ đi.”

Người đàn ông hoảng sợ, há mồm cứng lưỡi đứng tại chỗ còn chưa kịp phản ứng.

Lương Tấn quay đầu nhìn phòng cấp cứu, nói với ông ta: “Ông nếu còn băn khoăn, coi như tôi cho các người mượn, viết giấy vay nợ, về sau có tiền lại từ từ trả.”

“Nhưng, nhưng... sao lại...”

“Ông có thể ghi lại số điện thoại của tôi, ” Lương Tấn thản nhiên nói: “Tôi chỉ là muốn cầu phúc cho anh ấy, ông không cần cảm kích tôi, tôi cũng không dùng đến.”

Thư ký Tiêu lôi kéo người đàn ông gần như muốn quỳ xuống dập đầu mà đi, bên trong hành lang bệnh viện tạm thời khôi phục im lặng, Lương Tấn trước cửa đi lại hai bước, cuối cùng ngồi trên băng ghế, sống lưng thẳng tắp.

Bệnh viện cậu cũng không xa lạ nhưng đương nhiên cũng không tính quen thuộc, khi còn bé cảm mạo phát sốt, lớn rồi thỉnh thoảng có ít sự cố nhỏ, thêm gần đây là vụ đâm xe kia của cậu, cậu đến bệnh viện tổng cộng cũng hơn mười lần.

Nhưng mà không lần nào xúc động như hiện tại.

Cậu biết phòng cấp cứu ở cuối hành lang, qua chỗ vòng xoay chính là khu phòng bệnh cách ly do bệnh viện thiết lập từ hồi bệnh SARS còn tàn sát bờ bãi, nơi này trước sau lần lượt nhốt qua hơn mười người. Sinh sinh tử tử, suốt chục năm qua vẫn như cũ là cấm khu. Cậu vừa đến bệnh viện cũng thấy được một cụ già nghiêng đầu ngồi trên xe lăn, trên người đeo ống thở, được con trai đẩy ra phơi nắng.

Cậu biết bên ngoài phòng giải phẫu bệnh viện này chưa bao giờ thiếu người nhà bệnh nhân sốt ruột qua lại, cãi nhau có, gào khóc có. Trong phòng bệnh còn lại vẫn luôn kín người hết chỗ, hành lang đầy rẫy người ngồi ghế dài chờ đi chích thuốc.

Ai cũng không muốn gặp chuyện, đồng thời cũng không muốn thân nhân bạn bè của mình gặp chuyện không may, bởi vậy hẳn còn một chút hi vọng đều sẽ không để người thân ra đi.

Trường mệnh trăm tuổi có lẽ là mong ước của tuyệt đại đa số mọi người, đương nhiên căn cứ vào nguyên nhân bất đồng, trăm tuổi còn phải kèm thêm một loạt điều kiện đi theo, tỷ như sắc đẹp, tỷ như thanh xuân, lại tỷ như tài phú. Phụ nữ hi vọng mình không già, đàn ông thì hi vọng mình không tận, tiền đề là phải thư thái vừa lòng, ai cũng muốn ở lại trên đời ăn vạ không đi.

Nhưng sinh lão bệnh tử, lại là một quy luật tất yếu.

Từ Thanh Phong sơ kì nhiễm bệnh là dạng gì Lương Tấn cũng không quá rõ ràng, nhưng mà từ hành vi muốn đẩy cậu ra xa của hắn, thời gian đó Từ Thanh Phong nhất định không có bình tĩnh như hiện tại. Trước khi Lương Tấn biết bệnh tình của hắn, bản thân hắn có lẽ cũng không chú ý tới, hắn sẽ theo bản năng giấu giếm rất nhiều chuyện mà tình cờ không phải do hắn khó chịu hay là không kiên nhẫn mới làm ra.

Sau này có chút chuyển biến đột ngột, Lương Tấn như thường ngày thật cẩn thận muốn chăm sóc hẳn, chút bài xích và khó chịu mơ hồ kia mới biến mất không sót lại chút gì.

Có một lần Lương Tấn không nén nổi nghi vấn trong lòng hỏi Từ Thanh Phong: “Anh bây giờ còn sợ hãi không?”

— Sợ hãi ốm đau, sợ hãi cái chết, sợ hai người trong quãng thời gian dài bị tra tấn mà sinh lòng chán ghét?

Từ Thanh Phong lắc đầu nói: “Không sợ.”

Lương Tấn kinh ngạc: “Vì sao bỗng nhiên không sợ rồi?”

“Bởi vì sợ cũng không có tác dụng, ” Từ Thanh Phong nhìn cậu cười, nói: “Em xem, sinh lão bệnh tử chúng ta đều không thể tránh được. Tương lai cho dù phát sinh cái gì chúng ta đều không thể đoán trước. Vậy thì trước đó tôi không thể tiêu tốn quá nhiều thời gian chỉ để sợ sệt. Tôi có rất nhiều chuyện phải làm.”

“Chuyện gì thế?”

“Tỷ như công tác, hay là ở bên em nè.” Từ Thanh Phong nói: “Tôi còn chưa nói cho em, tôi có chút muốn ăn gà xào dầu mè đó. Tôi cũng không biết sao nữa, tự nhiên muốn ăn món này quá.”

Từ Thanh Phong cười cười, vậy mà còn thật nuốt một ngụm nước miếng, Lương Tấn nhìn mà trợn mắt há mồm.

Từ Thanh Phong lại thật vui vẻ, giải thích: “Tôi trước kia mỗi ngày đều bận rộn quá, tinh lực có hạn nhưng lại trường kỳ tiếp xúc lượng tin tức quá lớn, xem qua cơ bản chẳng còn hứng thú gì nữa. Cẩn thận ngẫm lại, tôi kỳ thật rất nhiều năm rồi không có loại xúc động đặc biệt muốn ăn thứ gì như vậy. Trước kia ăn cơm chỉ để hoàn thành nhiệm vụ thôi, ăn chẳng thấy ngon gì cả, hiện tại lại khác, rảnh rồi đi nhìn tủ lạnh còn có nhiều thứ có thể ăn ngon là cảm thấy hạnh phúc rồi.”

Lương Tấn thật lâu không nói gì.

Từ Thanh Phong còn nói: “Mọi việc đều là phúc họa đan xen. Chúng ta bây giờ có phiền toái không được may mắn lắm, nhưng đừng quá nhụt chí. Hay đến ngày chúng ta vận khí như ý thỏa mãn, cũng không nên quá đắc ý. Bình bình thản thản như vậy mà qua là tốt rồi.”

“Anh đây là đang tự an ủi đấy, ” Lương Tấn kéo tay hắn qua, vẽ vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay hắn, cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói: “Nhưng mà, em còn sợ lắm. Em sợ... Đột nhiên tìm không thấy anh.”

“Đừng sợ, ” Từ Thanh Phong cười nói: “Nếu ngày nào đó tôi đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn, em hãy tự nói với chính mình “Mày xem, đến rồi”, sau đó hãy tự nói “Không có gì phải lo lắng. Nếu anh ấy có vướng bận, nhất định sẽ quay về”.”

25. Chương 25

Biên tập: Soleil

Từ Thanh Phong nằm trong phòng giám hộ khoảng bốn ngày, trong lúc đó được cấp cứu hai lần. Cấp cứu xong lại đẩy trở về, sau đó Lương Tấn sẽ ngóng trông mà chờ trong phòng kính video thăm hỏi.

Đây là thiết bị bệnh viện mới trang bị thêm. Bên bệnh nhân sẽ có y tá đẩy một xe đẩy video, điều chỉnh máy ghi hình cùng microphone, người nhà sẽ đứng trước máy tính thăm hỏi bệnh nhân.

Lương Tấn trong ba ngày đầu cũng chưa thể nói gì, Từ Thanh Phong gần như lâm vào trạng thái nửa hôn mê, cậu tích cả một bụng lời nói, mỗi lần đến đều mang những thứ khác nhau, có đôi khi là ấm nước, có đôi khi là vài món đồ nhỏ. Kích động chờ mong, cuối cùng lại chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ của Từ Thanh Phong, nói với y tá hai câu hỏi tình huống của hắn, lại nhờ cậu đối phương chăm sóc hắn thật tốt.

Đến ngày thứ ba cậu rốt cuộc sợ hãi, trợn to mắt, mặt đều muốn dán lên màn hình, một lần lại một lần kêu: “Từ Thanh Phong, anh phải giữ lời đó.” “Từ Thanh Phong, anh đừng làm quỷ nhát gan được không, anh nói chuyện với em đi.”

Cậu nói nói rồi ghen ngào, cuối cùng đến khi video tắt máy, cắn răng nói: “Anh ngày mai còn không nói chuyện, em sẽ giận đấy.”

Cậu nói cuối cùng của cậu là nghiêm túc, Từ Thanh Phong lại cảm giác được thân thể mình hoàn toàn không thể phản ứng.

Hắn không phải hoàn toàn hôn mê, ít nhất ý thức hắn vẫn thanh tỉnh.

Trong phòng bệnh có sáu chiếc giường, mỗi ngày lui tới, có người vội vàng tiến vào, không lâu sau lại vội vàng đi ra. Cũng có người giống hắn, giãy dụa trên đường ranh sinh tử, chích thuốc, cầm ống quần, khâu chỉ, giữa kiếp trước cùng kiếp này độc sinh độc tử, độc khứ độc lai *.

(*): Sống một mình, chết một mình, đi một mình, đến một mình.

Thành thật mà nói, vẫn quá thống khổ.

Trong một lần nguy hiểm nhất, bác sĩ cùng y tá bận rộn chiến đấu thể nào hắn không biết. Hắn vẫn lâm vào hôn mê, chẳng qua trong hoảng hốt gặp được rất nhiều người. Người ông cố hắn chưa bao giờ thấy mặt, ông nội hiền lành tốt bụng, người cha chết trong ngục tù của hắn.

Thời tiết quang đãng, ánh mặt trời chiếu trên người hắn ấm áp dễ chịu. Bên bàn ăn hình dáng ba hắn trông mới hơn ba mươi tuổi, cười to sang sảng, hiền lành lại yêu thương đưa chén cơm duy nhất trên bàn cho hắn.

Đó là một chén cơm thơm ngát ngào ngạt, Từ Thanh Phong không biết làm sao cảm giác được, thể nhưng chén cơm đêm đó rất thơm, từng hạt to tròn, hơi nóng lượn lờ. Phía trên còn xếp mấy khối thịt gà xào gừng cay nồng.

Người phương bắc chủ yếu ăn mì, mỳn thầu hay các loại bánh bột mỳ, nhưng Từ Thanh Phong từ nhỏ đã thích ăn cơm, trước đây trên đường tan học về, ngồi thấy nhà nào nấu cơm thơm lừng hắn đều phải đứng tại chỗ hít lấy vài hơi.

Hắn quay đầu lại nhìn, đây còn thật là nhà cũ của hắn. Trên tường góc Đông Nam là phòng bếp bằng đất, cửa ra vào còn bó rơm củi.

Ông Từ có lẽ nhìn thấy hắn không định ăn cơm, không kiên nhẫn thúc giục: “Con không ăn sao?”

Từ Thanh Phong cảm giác có gì đó không đúng.

Ông Từ lại hỏi: “Con còn chờ cái gì?”

Từ Thanh Phong lập tức hiểu ra, rốt cuộc buồng chiếc dĩa đang cầm, lớn tiếng trả lời: “Chờ Lương Tấn!”

Giấc mộng phần sau hắn không nhớ rõ, đã là mộng đa số đều hoang đường lại không đạo lý. Từ Thanh Phong dần dần lấy lại ý thức, nghe được bên cạnh có người nhẹ nhàng thở ra. Lại cách thật lâu sau, hắn mới hậu tri hậu giác hiểu được, nếu bên cạnh hắn chỉ có thầy thuốc và y tá thì cái thở dài kia là có ý nghĩa gì.

Thế hệ của họ đa số người đều nhận qua giáo dục lần tiếp xúc với các loại khoa học kỹ thuật tiên tiến tự nhiên sẽ không ấn tượng với các thuyết pháp phong kiến. Từ Thanh Phong trước kia cũng không thêm để ý những thứ này, nhưng lúc này lại đột nhiên nhớ tới một loại thuyết pháp ở B thị — nếu lúc bạn ngủ, trong nhà có người đã mất lại xuất hiện trong mộng cảnh, nếu họ kêu tên, bạn nhất định không được đáp lại. Họ cho thứ gì cũng nhất định không được ăn.

Từ Thanh Phong hơi sửng sốt, theo sau là ý lạnh một đường từ xương cột chạy dọc sống lưng thẳng đến tứ chi. Hắn thậm chí có chút mơ hồ, chính mình tuy không ăn cơm, thể nhưng có đáp lời lão Từ, vậy có bị tính hay không. Hắn nay xem như triệt để hoàn dương rồi? Hay là một chân bên này, một chân không cần thận mà đạp qua bên kia?

Hắn nửa đêm bừng tỉnh, giường mắt nhìn bốn phía, bỗng dưng sinh ra cảm giác thê lương. Mấy người chung quanh còn thắm hơn hắn nhiều, liếc mắt nhìn lại, họ giống như mấy con chuột bạch trong phòng thí nghiệm trên tivi, một đám tương lai mù mịt nằm đây tùy người di chuyển xê dịch. Trong phòng bệnh từng hàng thiết bị nghiêm mật phức tạp, không nhất định hữu dụng cho bệnh tình của họ lại thành chỗ dựa để họ sống sót.

Rất bất lực, thậm chí theo hần xem ra, không có tôn nghiêm.

Từ Thanh Phong lúc vừa biết mình bị bệnh, gần như rất nhanh mà biểu lộ thái độ —— hần muốn chia tay Lương Tấn, sau đó tìm chỗ nào một mình, có thể sống thì sống, ngày nào đó nếu bệnh tình nghiêm trọng thì dứt khoát mà ra đi.

Đây cũng không phải một loại ý tưởng hoàn toàn tiêu cực, thậm chí đổi góc độ mà nhìn, đây là hần đã trải qua suy xét nghĩ ra được kết cục tốt nhất. Dù sao đối với một người gặp phải chuyện ngoài ý muốn hoặc là đột phát bệnh cấp tính mà nói, đây căn bản không phải vấn đề. Tương lai họ như trước sáng sủa, chút bệnh vặt chẳng qua là một chút nhạc đệm.

Mà đối với loại người như Từ Thanh Phong sớm đoán được có ngày bệnh mãn tính sẽ càng ngày càng xấu đi, đây hết thấy sẽ trở thành viễn cảnh của nửa đời sau.

Quỹ tích cuộc đời của hần tuy rằng trùng khớp Lương Tấn, lại có rất nhiều chỗ không giống. Tỷ như đoạn thời gian Lương Tấn gặp sự cố không may đó cách thời gian hần biết được báo cáo chẩn đoán không bao lâu. Hần mỗi lần lên đi thăm Lương Tấn đều sẽ tiện đường đi lên tầng trên, lầu bảy là nội khoa thận, lầu mười là khoa u. Hần bình thường bắt đầu từ lầu bảy, thông thả đi qua các phòng bệnh. Có phòng trình diễn màn hài kịch tranh tài sản, hò hét tranh cãi cực kỳ náo nhiệt, có phòng vui vẻ ấm áp, bệnh nhân ba giường cạnh nhau thành bệnh hữu, trò chuyện mấy việc nhà không quan trọng. Còn có lạnh lẽo cô tịch, như cá mắc cạn, chỉ há to miệng để hô hấp.

Nhưng hần thật không ngờ, đoạn thời gian đó có một câu hần nghe được nhiều nhất là “... Tôi không trị. Khó chịu lắm, tôi chịu không nổi.”

Người nói cầu xin, người nghe bất đắc dĩ. Nhưng trừ phi trong nhà quá khó khăn thật sự không thanh toán nổi viện phí, đại đa số người vẫn muốn tiếp tục duy trì.

Người thở một hơi cả người đều phải run rẩy vẫn cần tiếp tục hít thở. Người trong toa lét rặn nửa giờ đều rặn không ra nước tiểu vẫn cần tiếp tục rặn cho ra. Người tay không thể xách vai không thể chống, cả người cầm đầy ống quần chờ vợ con tới thu dọn đại tiện tiểu tiện vẫn phải tiếp tục mà chịu đựng.

Cẩn thận suy ngẫm, khó tránh khiến lòng sinh tuyệt vọng.

Từ Thanh Phong mở to mắt, thuốc gây mê tác dụng không liên tục, dứt quãng, khiến mạch suy nghĩ của hần không thể nối tiếp. Vào ngày thường hần không khó thả nhiên đối mặt những chuyện này, nhưng khi một mình một người lại không khỏi nản lòng thoái chí.

Hần thật sự có lần đã muốn buông tha, nhưng mà hần lại càng vướng bận Lương Tấn.

Hần nhớ đến mình không yên lòng, đi đăng kí tài khoản kết bạn với Lương Tấn rồi nhìn thấy được mấy nội dung kia.

Từ cái đầu tiên, đến cái gần đây nhất, Lương Tấn mỗi một tấm ảnh chụp đều phải kèm theo “Vị kia nhà tôi” như thế này như thế kia, tuy không phải cố ý khoe khoang lại có thể cách một màn hình mà cảm giác được tình cảm ấm áp. Trong đó có ảnh chụp mấy món hai người ra ngoài ăn cơm, có cuống vé phim rạp hai người cùng nhau xem, có kem ly hần thỉnh thoảng mua cho Lương Tấn, đương nhiên cũng có hình ảnh nắng sớm vẩy vào phòng ngủ, mờ ảo mà tốt đẹp.

Chỉ là Lương Tấn dù là trên wechat riêng tư cũng chưa bao giờ đăng ảnh chụp Từ Thanh Phong. Từ Thanh Phong ban đầu còn ngạc nhiên, sau này lật đến một tấm chụp bóng dáng hai người, nhìn thấy đầu mình bị một cái icon đầu heo cực bự che khuất mới nhớ ra có lẽ Lương Tấn đại khái là vì rất sớm trước kia, chính hần từng bởi loại chuyện này mà nặng lời với cậu.

Chuyện kia tiền căn hậu quả cụ thể Từ Thanh Phong đã quên, hần chỉ nhớ rõ sau này hần từng hỏi hần muốn giải thích với Lương Tấn nhưng không lâu sau Lương Kiến Quân lại gặp chuyện không may... Hai người họ bận rộn sứt đầu mẻ trán, nếu không phải hần đột nhiên nhớ tới, hần đều quên mất mình còn thiếu Lương Tấn một lời giải thích.

Lại cẩn thận ngẫm lại, tựa hồ thiếu không chỉ một lần, hần có lẽ làm qua rất nhiều chuyện phải hối hận.

Hắn nhớ rõ lúc Lương Tấn tặng nước hoa cho hắn, hắn rất tức giận. Chẳng qua là vì hôm trước đó Tần Thời hả hê đắc ý mà phổ cập tri thức nước hoa cho hắn. Khi đó tình địch tranh đấu không chỉ là xích mích bất hòa mà còn phải thường thường lên mặt so cao thấp. Từ Thanh Phong không thể tránh khỏi cảm thấy uy hiếp.

Giờ nhớ đến Tần Thời chỉ là nhất thời nói khoác chứ không hẳn thật sự hiểu biết gì, mấy đoạn nghe vào tai mười phần cao thâm Trung Anh lẫn lộn kia tám phần là từ từ tạp chí nào đó đọc ra. Nhưng khi đó bọn họ đều là thiếu niên, Tần Thời vênh vác đắc ý thành công khiến Từ Thanh Phong thẹn quá thành giận. Thế nên khi hắn nhìn thấy Lương Tấn cầm chai nước hoa Tần Thời từng nhắc đến, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào vui vẻ, không cần suy nghĩ mà đập bể nó.

Nhưng mà trong nháy mắt xoay người, hắn lại vô cùng hối hận.

Hắn làm sao không biết người Lương Tấn thích là mình? Mà cậu tặng đồ cũng là vì dễ hắn vui vẻ?

Nhưng khi đó hắn ngốc nghếch lại cứng đầu, dù trong lòng cảm xúc lẫn lộn cũng chỉ có thể thẳng lưng sai bước bỏ đi. Từ Thanh Phong lúc đến góc xoay mới nhận không được dừng lại, vụng trộm quay đầu nhìn Lương Tấn ngồi ven đường, nho nhỏ một người, như cừu con đáng thương mới bị cạo lông.

Đợi Lương Tấn đi mất, hắn mới lén lút chạy về, dùng tờ báo cáo dừng lại mấy mảnh vỡ thủy tinh, về ký túc xá dán lại thành bộ dáng ban đầu, tỉ mỉ so lại với bức hình trên máy tính. Nhưng cho tới bây giờ, dù hắn dùng hiệu nước hoa kia rất nhiều năm, hắn vẫn không thể nói với Lương Tấn rõ ràng tâm lý của hắn lúc đó.

Từ Thanh Phong trong lòng vô cùng hối hận. Lập tức lại thấy đặc biệt may mắn.

Hắn may mắn suốt hai mươi năm gần gũi lại dài lâu này, họ từng có tranh chấp, lại chưa bao giờ tách xa.

Thời thanh xuân của họ tuy không có yêu đương cuồng nhiệt nhưng cũng chưa từng bởi vì các loại hiểu lầm hay xích mích mà cách biệt. Hắn may mắn mình năm đó là dù là tên đầu đất, sau đầu có phần cốt vẫn nhớ rõ phải bảo vệ Lương Tấn, không để yêu ma quỷ quái, ong bướm lượn lờ mảy may tới gần. Hắn may mắn bản thân ích kỷ, từ đầu tới đuôi chiếm lấy cậu nhóc ngốc nghếch kia, giúp cậu học bỏ tức lại tiện đà cùng cậu cùng học một trường.

Hắn càng may mắn, Lương Tấn khi hắn đùa giỡn, phát cáu hay giận dỗi, vẫn không khác một chú cừu con ngây thơ, đến tranh luận cũng không biết, chỉ biết nhiều lần chịu thua, bám lấy hắn chủ động làm hòa. Lương Tấn thu nhận hắn, theo đuổi hắn, nhường nhịn hắn...

Bây giờ, còn đang chờ hắn.

Từ Thanh Phong không biết hắn vô tri vô giác đã suy nghĩ lâu như vậy. Nhưng mà đến sau, trong đầu hắn đều tràn đầy rất nhiều rất nhiều những tâm nguyện chưa xong.

Đến ngày thứ tư hắn triệt để thanh tỉnh, Lương Tấn vừa mở video đã thấy một khuôn mặt tươi cười.

Từ Thanh Phong ngoài miệng còn đeo ống thở không thể nói chuyện. Nhưng đuôi mắt đã nhẹ nhàng cong lên, muốn cùng cậu chào hỏi.

Lương Tấn gần như lập tức nghẹn ngào, đầu óc lại trống rỗng không biết nói gì. Cậu có hơi bối rối nâng nhánh cây trong tay, hít hít mũi, tròng lớn mắt nói: “Anh xem, dưới lều hoa đào nở hết rồi, vàng vàng, nhìn đẹp lắm!”

Từ Thanh Phong sửng sốt, tiếp đó Lương Tấn liền nhìn thấy hắn gạt đầu với y tá, người nọ giúp hắn tháo xuống ống chụp ngoài miệng.

Từ Thanh Phong khí tức yếu ớt lại từng từ nói rất rõ ràng. Hắn nói: “Đứa ngốc, đó là hoa mai.”

Lương Tấn a một tiếng.

Từ Thanh Phong chậm rãi hít một hơi, lại chậm rãi nói: “Chờ nhé, tôi mang em, đi công viên ngắm hoa đào.”

26. Chương 26

Biên tập: Soleil

Công viên hoa đào ở B thị rất nổi tiếng nhưng mà Từ Thanh Phong đã không đi kịp rồi. Hắn hôm sau được y tá chuyển về phòng bệnh thông thường.

Chỉ là thư ký Tiêu lần này làm việc không tiêu chuẩn lắm, anh làm thủ tục cho đứa bé nhập viện xong thuận tiện thay Lương Tấn đảm nhiệm an bài thủ tục cho ông chủ Từ. Kết quả bỏ ra một đồng tiền lại không biết đưa ai, thế nên khi Từ Thanh Phong chuyển phòng bị xếp vào phòng ba người.

Lúc Lương Tấn đến thăm, Từ Thanh Phong đang bị giường cách vách gây rối mà dở khóc dở cười, thấy cậu một khắc kia như thấy được cứu tinh, mắt đều sáng rõ.

Thư ký Tiêu đứng một bên vẻ mặt áy náy, khoe miệng lại không kìm được liếc đến mang tai, bị Từ Thanh Phong nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt mới lập tức nghiêm mặt.

Lương Tấn: “...”

Cậu tối hôm qua còn mơ thấy ác mộng thế nên sáng dậy đôi mắt sưng vù, ngồi trong khách sạn đợi một lúc bớt sưng mới đi ra ngoài. Lúc này vội vã tới phòng bệnh, còn tưởng sẽ thấy Từ Thanh Phong thê thê thảm thảm nằm trên giường, ai ngờ lại là tình cảnh này chứ?

Lương Tấn khép cửa phòng bệnh, hỏi hắn: “Sao lại ngồi dậy rồi?”

Từ Thanh Phong vừa hắng giọng liền nghe giường bên cạnh có người vội vàng kêu: “Là tôi kêu cậu ta ngồi dậy đấy! Nằm lâu không tốt đâu!”

Từ Thanh Phong: “...”

Lương Tấn lúc này mới chú ý tới hai giường bên cạnh đều đã có người, bên phải là một bé gái nhút nhát, nhìn cậu một cái liền xoay lưng lại. Nói chuyện với cậu là bác gái giường bên trái, thân mình phốp pháp, lúc nói chuyện giường bệnh vang lên kéo kệt.

Bác gái hỏi: “Cậu đến thăm cậu ta à?”

Lương Tấn: “...” Cậu vội lễ phép gật đầu cười, chào hỏi bác gái nói: “Chào chị...”

Bác gái lập tức liền vui vẻ, chụp đùi vang bôm bốp, ha ha cười nói: “Tốt tốt tốt, chào cậu.” Bà ta lại nhìn Từ Thanh Phong, ánh mắt quét qua quét lại hỏi: “Đây là anh cậu hả? Hay là bạn cậu?”

Lương Tấn ngừng chút, cười nói: “Anh tôi.”

“Ai u, cậu lớn lên đẹp trai hơn anh cậu nhiều đó.” Bác gái rất nhiệt tình, ăn không nói có mà nói: “Anh cậu như vậy tôi gặp nhiều rồi, tuổi trẻ nha, không chú ý không phải dễ dàng mắc bệnh sao! Cậu nhìn tôi này? Cậu đoán xem, chị cậu năm nay bao nhiêu?”

“...” Lương Tấn không biết bà ta đến cùng muốn nói gì. Cậu tiến vào đã vài phút rồi, muốn trò chuyện với Từ Thanh Phong, kết quả hai người đau khổ cách không khí bùm bùm đối diện lại không thể chạm.

Từ Thanh Phong nháy mắt với cậu mấy cái.

Bác gái thúc giục nói: “Đừng thẹn thùng, cậu đoán coi nào?”

Lương Tấn yên lặng đếm đếm nếp nhăn trên mặt bà ta, bác gái khoe mắt hơi nhướn lộ ra nụ cười đắc ý, nếp nhăn nơi khoe mắt hăm sâu rất có nội hàm.

Lương Tấn nghiêm túc nói: “Phải ba mươi không?”

Từ Thanh Phong: “...”

Thư ký Tiêu: “...” Hai người họ rất có ăn ý lập tức quay đầu, quai hàm phồng lên.

“Ai nha, phải phải!” Bác gái lại vỗ đùi, cười thẳng rung rung, run rẩy đến một nửa mới phản ứng, nhát thời sắc mặt không tốt. Mặt bà ta đen xuống, nhìn Lương Tấn biểu tình đơn thuần ngây thơ giống như đang nói thật vậy, lại có hơi do dự, thử nói: “Cậu nói thật hả?”

“...” Lương Tấn nghiêm túc nói: “Thật mà.”

Mười lăm phút sau bác gái cảm thấy mỹ mãn hừ ca đi vào toilet, Lương Tấn đã đầy mặt sống không còn gì luyến tiếc. Cậu không phải lần đầu giao tiếp với mấy thím mấy dì thậm chí cỡ bà ngoại đều có, nhưng mà nhiệt tình đến mức độ này, hơn nữa chuyện trò trên trời dưới đất từ Chúc Nữ đến Ngưu Lang không chống đỡ lâu hơn hai mươi phút không được nghỉ xả hơi cậu thật đúng là lần đầu gặp được.

Bác gái lắc mông ra khỏi phòng, Lương Tấn đỏ khốc đỏ cười quay mặt nhìn Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong cười cười, vươn tay ôm cậu vào lòng.

Lương Tấn ngồi ở mép giường, lúc này chỉ có thể vắn eo, cỡ nào không được tự nhiên nhưng cậu vẫn lẳng lặng tựa vào trong ngực Từ Thanh Phong, có chút không nề động.

Từ Thanh Phong ôm đầu cậu, một bàn tay từ trán cậu chậm rãi sờ soạng, nhéo mũi cậu, xoa xoa mặt, lại vuốt ve cằm cậu. Cuối cùng tay dừng lại trên cổ.

Từ Thanh Phong hỏi cậu: “Sáng ăn sáng chưa?”

Lương Tấn muốn nói chuyện, lại cảm giác tư thế này nói chuyện sẽ không rõ ràng, vì thế lắc đầu.

Từ Thanh Phong vỗ gáy cậu một cái.

Lương Tấn: “...”

Từ Thanh Phong dùng lực rất nhẹ, vỗ xong còn xoa cho cậu. Lại hỏi: “Sao chỉ mặc sơ mi mà đến, bên ngoài có gió không?”

Lương Tấn im lặng một chút, khẽ gật đầu.

Từ Thanh Phong lại vỗ vào gáy cậu.

Lương Tấn: “...”

Từ Thanh Phong vỗ xong tiếp tục hỏi: “Mấy hôm nay có mất ngủ không?”

“...” Lương Tấn bất động.

Thư ký Tiêu lúc đầu cho rằng hai người này lại muốn trình diễn ân ái, chịu đựng nguy cơ bị chói mù mắt từ giường bên trái chậm rì xê dịch đến bên phải, che lại cô bé giường bên. Nhưng mà không ngờ Từ Thanh Phong dĩ nhiên là tư thế giáo huấn con nít.

Anh nghĩ nghĩ, lại xê dịch một tí, yên lòng cho phép cô bé nhìn lên.

Lương Tấn bị vỗ không đau nhưng mà mặt lại nóng hổi đỏ bừng. Cậu mấy hôm nay rõ ràng một mình làm rất nhiều chuyện, cũng miễn cưỡng coi như kiên cường độc lập cần cù dũng cảm, thế nào mà nghe Từ Thanh Phong nói lại thành tên oắt con để người bạn tâm chứ?

Từ Thanh Phong hỏi cậu bảy tám vấn đề, lúc sau cậu không trả lời cũng bị đánh, đều là nhẹ vỗ một chút. Bé gái giường bên phải rốt cuộc nhìn không được, bẹp miệng yếu ớt nói: “... Đùng đánh nữa mà...”

Từ Thanh Phong dịu dàng cười với cô bé, ngừng tay. Nhưng hấn vẫn ôm đầu Lương Tấn, để cậu tựa vào ngực mình.

Thanh âm tim đập bình bịch chậm rãi truyền vào tai Lương Tấn.

Từ Thanh Phong sờ tay lên mặt cậu, nhẹ nhàng vuốt hai cái, cúi đầu hỏi cậu: “Tôi đánh em mấy cái?”

Lương Tấn ngẫm nghĩ, nói: “Tám cái?” Cậu không có đếm, nói xong hơi chút chột dạ.

“Không, là chín cái.” Từ Thanh Phong dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt cậu: “Chín cái này tôi nợ em. Tôi giờ là bệnh nhân, trước nhớ kỹ món nợ này. Chờ tôi xuất viện, em cứ đánh thật mạnh trở lại.”

Thanh âm hần trầm thấp, nói ra lời nói lại rất nhẹ nhàng. Từ Thanh Phong nói: “Đều là tại tôi tự cho là đúng, suy xét không chu toàn, làm việc lại lỗ mãng... Tôi trước kia thật quá tự phụ mà, lòng dạ quanh co lòng vòng như nhang muỗi, nhưng là có ích lợi gì chứ? Ngay cả em đều chăm sóc không tốt, để em chịu nhiều khổ cực như vậy.”

Lương Tấn vội vàng lắc đầu, muốn đứng lên lại bị Từ Thanh Phong đè lại.

Từ Thanh Phong cúi đầu hôn lên tóc cậu, nói: “Thực xin lỗi.” Hần ngừng một lát, lại nhẹ giọng nói: “... Rất nhớ em.”

Hai người rốt cuộc đều không động dậy, Lương Tấn muốn dịch ra ôm lấy Từ Thanh Phong, nhưng mà nghĩ kỹ lại giường bên cạnh còn có bé gái đang nhìn liên ngượng ngùng. Cậu cọ cọ trong ngực Từ Thanh Phong, thẳng đến khi bác gái lại hấp tấp trở về.

Bác gái đẩy cửa liền kêu: “Cậu nhóc, tôi với cậu nói tiếp...”

...

Thư ký Tiêu dưới tầm mắt chăm chú của Lương Tấn cùng Từ Thanh Phong yên lặng lần đi hỏi chuyện phòng bệnh.

Mẹ cô bé giường phải giữa trưa lại đây một chuyến, dứt con ăn cơm xong lại vội vàng đi làm. Bác gái cũng từ bỏ công tác bình luận thời sự, cảm thấy mỹ mãn ăn cơm trưa bệnh viện.

Trong phòng bệnh ồn ào náo nhiệt nửa buổi, đợi đến buổi chiều mới chính thức an tĩnh lại.

Hai người giường khác đều đã ngủ, Từ Thanh Phong buổi sáng biểu hiện không giống bệnh nhân, lúc này lại cũng mơ hồ một mõi. Lương Tấn giúp hắn hạ thấp giường bệnh, ngồi ghế bên cạnh bóp tay cho hắn.

Từ Thanh Phong nghiêng đầu nhìn cậu, nhìn nhìn liền cười cười, hai má đồng tiền thoát ẩn thoát hiện, thật khiến người tâm ngứa.

Trước công chúng, bên cạnh một già một trẻ, Lương Tấn ngượng ngùng vô cùng, thò tay đẩy mặt Từ Thanh Phong sang một bên, nhỏ giọng tán gẫu.

“Vị kia...” Cậu chỉ chỉ bác gái giường trái, vẻ mặt đau khổ nói: “Thật thích nói ghê!”

Từ Thanh Phong lại quay đầu lại, cười cười, “Đúng vậy.”

“Bà ấy còn nói muốn giới thiệu đối tượng cho anh kìa, ” Lương Tấn ngạo kiêu nói: “Da trắng xinh đẹp chân dài, anh dám gặp không?”

Từ Thanh Phong thống khoái gật đầu: “Dám gặp...”

Lương Tấn nhất thời trừng mắt.

Từ Thanh Phong cười nói: “Dám gặp em gọt tôi liền!”

“Em mới không nỡ đâu.” Lương Tấn cũng cười, nhỏ giọng uy hiếp nói: “Thật như vậy em không thèm để ý anh, em đi tìm người khác.”

Từ Thanh Phong không tin: “Em tìm ai?”

“Em mới kiếm một cái dự phòng.” Lương Tấn nghiêm túc nói: “Cao hơn anh, da trắng hơn, lại còn trẻ hơn nữa.”

“...” Từ Thanh Phong mới không tin, nhưng nhìn bộ dáng Lương Tấn lại không giống đang nói dối. Hần nhìn kỹ Lương Tấn một hồi, dĩ vãng Lương Tấn chỉ cần nói xạo đều sẽ theo bản năng nhéo mũi.

Hần đợi trong chốc lát, Lương Tấn còn vẽ mặt nghiêm túc ngồi ở bên giường, chậm chậm giúp hắn xoa bóp cánh tay.

Từ Thanh Phong cảm thấy mình cười không nổi nữa. Hần khụ thanh, giả vờ không quan trọng hỏi: “Hứ, lừa tôi à.”

“Không có, thật đấy.” Lương Tấn ngừng một chút, dùng xoa bóp, cầm lấy di động nói, “Không tin em cho anh xem.”

Từ Thanh Phong nhìn cậu lướt di động, lập tức không mết, muốn ngẩng đầu lên xem lại không muốn biểu hiện quá rõ ràng. Nằm trên giường uốn éo một hồi cũng lấy di động ra giả vờ xem màn hình.

Lương Tấn nói: “Tìm được rồi.”

Từ Thanh Phong: “!!!”

Hắn còn chưa phản ứng, chỉ thấy màn hình di động trong tay nhảy ra một hàng tin nhắn: “Anh đẹp trai, hẹn hò không?”

Từ Thanh Phong: “...” Hắn kìm lại khoe miệng nhếch trả lời: “Hẹn hẹn hẹn.”

Hai người hành động như con nít, Từ Thanh Phong lại đặc biệt chờ mong, hắn cầm điện thoại vụng trộm dùng dư quang ngắm nhìn Lương Tấn, người nọ vẫn đang bấm chữ.

Rất nhanh, Lương Tấn hồi đáp lại.

“Cậu em đi!”

27. Chương 27

Biên tập: Soleil

Từ Thanh Phong thật đúng là chưa từng cầu qua Lương Tấn, đến theo đuổi cũng không có.

Hắn nhìn tin nhắn thoáng hoảng hốt, trong lòng mơ hồ có chút áy náy, Lương Tấn lại cho rằng hắn tức giận, lặng lẽ nhìn hắn một cái mới vội vàng bổ sung: “... Kỳ thật không cầu cũng được...”

Từ Thanh Phong: “...”

Hắn bị hành động nhỏ này của Lương Tấn làm đau lòng, vì thế để di động xuống, châm chọc hỏi: “Chúng ta tổ chức hôn lễ nhé?”

Lương Tấn sửng sốt, còn tưởng mình nghe lầm.

Từ Thanh Phong thông thả nói kế hoạch, hắn nghiêng mặt giữ chặt tay Lương Tấn nói: “Chúng ta có thể tổ chức trong một khách sạn ở B thị, cũng có thể ở chỗ khác, đại thành tiểu trấn, trong nước ngoài nước đều được. Hoặc là chúng ta có thể ngồi trên chiếc xe lửa màu xanh trước đây em đi, đi chỗ nào đến chỗ đó. Sau đó tổ chức nghỉ thức, thuê một chỗ, mời mấy người bạn thân thiết đến, chúng ta có thể liên hoan, ăn cơm Tây, tự mở champagne, cũng có thể cùng ăn đồ nướng, cùng nhau uống rượu.”

Lương Tấn nghe mà trợn mắt há mồm, nghe càng về sau lại không kìm được nghĩ đến cảnh tượng kia, càng nghĩ càng tốt đẹp. Cậu vui sướng muốn gật đầu, Từ Thanh Phong lại thò tay kéo cậu, nói: “Em khoan hãy đồng ý.”

“A?”

“Tôi còn chưa cầu hôn đâu.” Từ Thanh Phong khẽ cười, dựa vào gối đầu nhìn trần nhà ngẫm nghĩ, thấp giọng nói: “Tôi muốn sau khi xuất viện chính thức cầu hôn em, muốn nhắn đính hôn có khắc tên em và tôi. Về phần lời cầu hôn cũng phải nghĩ kỹ lại, ừm... Tỷ như, Lương Tấn tiên sinh thân yêu, em có nguyện ý gả cho anh già đẹp trai trước mắt này không?”

Lương Tấn nhất thời cười đến ánh mắt đều cong lên, nghiêng đầu nhìn hắn. Lời Từ Thanh Phong nói rõ ràng là lời của chủ trì hôn lễ nhưng mà cậu lại thấy rất hay.

Lương Tấn dùng khẩu hình vô thanh nói: “Em nguyện ý.”

Từ Thanh Phong và cậu cùng cười, hai người im lặng nhìn nhau, Từ Thanh Phong còn nói: “Lương tiên sinh thân yêu, em có nguyện ý cùng tên đàn ông có lẽ phải thảm tách cả đời qua nửa đời sau không?”

Lương Tấn gật đầu, nói “Em nguyện ý.”

“Em có nguyện ý cưng chiều hần, thương yêu hần, chăm sóc hần, cũng được hần cưng chiều, được hần yêu thương, hưởng thụ hần chăm sóc không?”

“Em nguyện ý.”

“... Tôi cũng nguyện ý.” Từ Thanh Phong há miệng thở dốc, lại nghĩ không ra lời thoại êm tai nào, chỉ có thể kéo tay Lương Tấn đến bên miệng hôn, nói: “Dù sao tôi đều nguyện ý, đến lúc đó em nếu cự tuyệt, tôi cũng muốn em.”

Lương Tấn ha ha cười, cười một tiếng vội vàng quay đầu xem bác gái mặt sau đang ngáy ngủ, thè lưỡi.

Hai người một đêm trước còn không thể ngủ yên, giữa trưa trong phòng bệnh lại đặc biệt ấm áp. Họ vui cười nhỏ giọng nói rất nhiều câu không dinh dưỡng, chẳng được bao lâu lại mệt rũ rời. Từ Thanh Phong do dự, lại chống mí mắt nói gì đều không ngủ, Lương Tấn không nói hần liền nhìn Lương Tấn, Lương Tấn ngẩng đầu nhìn hần, hần liền cười.

Thẳng đến khi y tá tới nhắc nhở thời gian thăm hỏi đã hết, hần mới cố gắng chớp chớp đôi mắt chưa xót.

Từ Thanh Phong hỏi: “Em phải về rồi?”

Lương Tấn đứng dậy, chỉnh lại chăn cho hần: “Ừ, em buổi chiều lại đến thăm anh.”

“Vậy em buổi chiều có thể hay không...” Từ Thanh Phong ôm lấy ngón út Lương Tấn, ngừng một lát, hần vốn muốn nói có thể sớm lại đây chút hay không, buổi sáng hần tỉnh thấy người đầu tiên là thư ký Tiêu xem chút muốn đuổi anh ta ra ngoài. Nhưng hần nhìn mắt Lương Tấn còn hơi sưng, lại trái tâm nói: “Có thể chờ tối hẵng đến không? Giữa trưa ngủ một giấc đi.”

Lương Tấn: “...”

“Được, em tỉnh ngủ lại đến.” Lương Tấn cười nói: “Anh mau nghỉ ngơi đi.”

Từ Thanh Phong vô cùng rối rắm nhìn Lương Tấn ra ngoài lễ phép chào hỏi y tá, không tình nguyện mà ngủ.

Buổi chiều hần tỉnh lại rất muộn, nhưng mà vừa ngẩng đầu, lại thấy thư ký Tiêu.

Thư ký Tiêu tương đối tự giác, chủ động nói: “Lương tổng đến văn phòng bác sĩ.”

Anh chạy một buổi sáng rốt cuộc hiểu rõ tại sao, trước sau chạy muốn gãy chân mới giải quyết xong chuyện phòng bệnh cho Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong buổi chiều có thể dời đến phòng VIP đơn, Lương Tấn tự nhiên còn mừng rỡ hơn thư ký Tiêu. Chỉ là công tác mấy ngày nay của Từ Thanh Phong đều bị chậm trễ, cậu hôm sau muốn thay Từ Thanh Phong đi công tác một chuyến nên thấy Từ Thanh Phong chưa tỉnh liền đi tìm bác sĩ hỏi tình hình.

—

Bác sĩ chính của Từ Thanh Phong là chủ nhiệm Trần không ở, Lương Tấn đi xung quanh tìm đến bác sĩ ca trực, họ Chu, trông rất trẻ tuổi, nhưng nhìn có chút quen mắt. Lương Tấn nhìn vài lần đều không nhớ từng gặp qua ở đâu, vì thế hỏi trước tình trạng của Từ Thanh Phong cùng những hạng mục cần chú ý.

Bệnh viện này rất có danh tiếng, bác sĩ lại không hề kiêu căng.

Bác sĩ Chu nói: “Đến hậu kỳ cần nằm viện quan sát vài ngày, nếu tình huống không có khá lên thì cần phải thẩm phân phúc mạc*.”

(*): dùng dung dịch đường glucose và muối bơm vào trong bụng để hút các chất độc từ cơ thể qua màng bụng, rồi rút ra ngoài.

Lương Tấn hít một hơi lạnh hỏi: “Sao lại nhanh như vậy phải... Tình huống không tốt lắm sao? Thẩm phân phúc mạc...” Lương Tấn ngừng một chút, hỏi: “Có đau lắm không?”

Cậu lúc trước có tra qua tư liệu nhưng thật không ngờ phải thẩm phân quá sớm.

“Đau đớn khẳng định là có, phẫu thuật phải gây tê tại chỗ.” Bác sĩ Chu nhìn cậu một cái, giải thích: “Nếu là tình trạng lúc trước của anh ta thì nhất định không nghiêm trọng như vậy, thế nhưng ngày đó anh ta cứu người, không chỉ tức thì dùng lực quá mạnh, phần bụng chịu phải va chạm...”

Bụng bị va chạm là tối kỵ với loại chứng bệnh này, nếu không phải hai chuyện đồng thời phát sinh, hẳn cũng không cần phải nằm phòng cấp cứu lâu như vậy.

Lương Tấn vốn tưởng thoát ly nguy hiểm là không sao rồi, hiện tại xem ra, tình hình lại không tốt được bao nhiêu.

Cậu cau mày, vui vẻ vì đổi được phòng bệnh cho Từ Thanh Phong cũng nhạt hơn phân nửa, thêm hôm sau cậu phải đi công tác thì càng không yên lòng.

Bác sĩ Chu nhìn cậu, ho nhẹ một tiếng an ủi: “Cậu cũng không cần quá lo lắng, bệnh này tuy phải chịu tội, thế nhưng nếu bệnh không biến chứng, sống chung với nó vẫn là thực dễ dàng. Về sau thẩm phân phúc mạc các người cũng có thể ở nhà làm, bình thường chỉ phải chú ý đừng quá để bệnh nhân mệt nhọc, đừng thức đêm, ẩm thực không chế lại, sinh hoạt cũng sẽ không nhận đến ảnh hưởng quá lớn.”

Lương Tấn gật gật đầu.

Bác sĩ Chu lại nói: “Huống chi thân thể vị kia nhà cậu khá tốt, cậu thường xuyên chiếu cố cảm xúc của anh ta, duy trì tâm tình lạc quan rất có ích cho bệnh tình.”

Lương Tấn theo bản năng gật đầu, gật đến một nửa mới có phản ứng, hoảng sợ hỏi: “Anh nói cái gì?”

“... Vị kia nhà cậu.” Bác sĩ Chu cười cười, “Đẹp trai, dáng người cao ráo, thể chất cũng không tồi.” Anh ta ngừng một chút, bình tĩnh đại ngộ nói: “A cậu có phải quên rồi hay không, hồi trước cậu còn kết bạn với tôi trên mạng.”

Lương Tấn là thật quên, thế nhưng cậu thêm bạn tốt chỉ có một lần duy nhất —— khi đó cậu còn chưa làm hòa với Từ Thanh Phong, Tần Thời dùng di động của cậu thêm vài cậu trai chất lượng tốt đã come out. Nhưng mà trừ Chim to ra, những người khác đều rất thích đăng mấy câu triết lý, đồ ăn ngon hoặc là ảnh tự chụp. Lương Tấn không đến hai ngày đã chặn hết những người đó.

Vị bác sĩ Chu này... Hình như chính là cái người thích đăng ảnh tự chụp kia. Nhưng kỳ lạ là mấy tấm ảnh đó đều là ảnh chụp cục bộ, có tấm chụp khuôn mặt, có tấm là cơ ngực... Lại coi tấm khác thì là ảnh cơ bắp...

Lương Tấn há to miệng, ở trong đầu yên lặng đem bộ xếp hình ghép lại thành một người mới hiểu được khi này vì sao thấy người này quen mắt.

Bác sĩ Chu mặc áo blouse trắng, một chút cũng nhìn không ra bộ dáng phong tao trên wechat, tiếp tục tận chức tận trách nhắc nhở Lương Tấn: “Ẩm thực phải chú ý bớt dầu bớt muối ít Kali ít lòng trắng trứng, tốt nhất không nên ăn hải sản cùng với chế phẩm từ đậu, hoa quả thì đủ rất tốt, có thể ăn nhiều...”

Lương Tấn: “...”

Bác sĩ Chu càng nói càng nhiệt tình: “Có muốn tôi định thực đơn cho mấy người luôn không?”

...

Lương Tấn tâm tình phức tạp cảm bệnh án về phòng bệnh mới. Thư ký Tiêu giải quyết xong đã rời đi, phòng bệnh mới là phòng đơn khá cao cấp rất rộng rãi sáng sủa, thiết bị cũng mới tinh, còn có xô pha với toilet, trông như phòng khách sạn.

Từ Thanh Phong nhìn chiều ngang giường bệnh, hươ tay múa chân phát hiện có thể gắng gượng cho hai người nằm, vì thế cảm thấy mỹ mãn ngồi chờ Lương Tấn.

Kết quả Lương Tấn trở về, sắc mặt lại không tốt lắm.

Từ Thanh Phong sững sốt, nhìn bệnh án trong tay Lương Tấn hỏi: “Tình huống không tốt lắm sao?”

Lương Tấn lắc đầu. Nghĩ đến bác sĩ nói tốt nhất phải chuẩn bị sẵn sàng, vì thế nói chuyện phải làm thẩm phân phúc mạc cho Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong nhẹ nhàng thở ra nói: “Tôi còn tưởng chuyện gì, cái này tôi biết mà. Thấm phân phức mạc nha, chứng minh thậm còn hoạt động được, nếu hoàn toàn không được thì phải thẩm tách máu rồi, không sao đâu.”

Lương Tấn đau lòng xoay người ôm lấy hắn, hai người ôm hôn một lát.

Từ Thanh Phong lại hỏi: “Còn có chuyện khác sao? Nhìn em lo lắng đều viết trên mặt kìa.”

“...” Lương Tấn do dự, thừa nhận: “Em không phải qua hai ngày nữa phải đi công tác rồi sao?”

Từ Thanh Phong gật đầu, vuốt vuốt cậu: “Biết rồi, đừng lo lắng. Chuyện bên kia có thư ký Tiêu với phó tổng đi cùng mà.”

Lương Tấn lắc đầu nói: “Em không lo lắng cái này, em là lo lắng anh cơ.”

Cậu ngừng một chút, cau mày nói: “Cái cậu bác sĩ Chu kia anh biết không?”

Từ Thanh Phong gật đầu.

Lương Tấn tức giận nói: “Em cảm giác cậu ta hình như muốn tán tỉnh anh đó.”

28. Chương 28

Biên tập: Soleil

Cậu bác sĩ Chu kia quá nhiệt tình, xả tới xả lui thế nhưng còn muốn xưng phong nhận lo cơm nước cho bệnh nhân. Lương Tấn bị cậu ta dọa hết hồn, lại sợ nói gì đắc tội cậu ta, bị hù khiếp sợ bỏ chạy.

Cậu nói xong ôm lấy mặt Từ Thanh Phong nhìn nhìn, lông mi dài mũi thẳng tắp, ánh mắt thâm thúy hữu thần, không cần nhìn kỹ đã thấy đẹp trai sáng láng.

Lương Tấn càng xem càng nổi giận, có chút không vui.

Cậu luôn luôn biết Từ Thanh Phong rất trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng là sao ngờ được còn trêu tới blouse trắng. Vị bác sĩ này lại không thể tùy tiện đắc tội, thật sự là càng nghĩ càng phiền lòng.

Từ Thanh Phong cũng buồn bực, hắn có biết bác sĩ Chu, lúc trước đến kiểm tra đã thấy qua, rất trẻ tuổi nhưng nghe nói y thuật cao minh lại hậu trường mạnh. Từ Thanh Phong từng gặp cậu ta hai lần, hai người khí tràng không hợp, đến nói cũng chưa nói một câu chỉ đứng xa xa tránh ra, làm sao có thể muốn tán tỉnh hắn?

Tên này không phải muốn dụ dỗ Lương Tấn đấy chứ?

Hắn nháy mắt sáng tỏ, trong lòng càng không thoải mái. Hắn còn chưa đến ba mươi tuổi, đang thời đỉnh cao tuổi thanh xuân đã phải mắc bệnh, tuy nói nếu không chế tốt cũng có thể mang bệnh sống sót nhưng mà đối với một người tuổi còn trẻ, bình tĩnh chấp nhận chuyện từ nay về sau phải mỗi ngày làm thẩm tách thật không dễ dàng. Từ Thanh Phong trước kia rối rắm lâu như vậy, giày vò tới lui đi một vòng quỹ môn quan về, lúc này mới mặt dày mày dạn tiếp nhận sự thực tàn khốc này.

Nhưng mà hiện thực có lẽ còn chưa đủ khủng bố, bỗng dưng chui đầu ra một tên bác sĩ mơ ước Lương Tấn chứ?

Hắn mơ hồ nhớ rõ tên kia mặt mũi tầm tầm. Ai thử nói xem về sau nếu đổi thuốc tra phòng, Lương Tấn ở một bên nhìn, hắn nằm, người ta đứng. Hắn chịu khổ, người ta cầm dao, hắn uể oải nhụt chí, người ta phần chần hăng hái? Ngẫm lại thôi cũng đủ rồi ha.

Từ Thanh Phong bình tĩnh vuốt đầu Lương Tấn nói: “Cậu ta nói như vậy sao?”

Lương Tấn nói: “Cậu ta chưa nói, nhưng biểu hiện quá rõ ràng ...” Lương Tấn kể ra bác sĩ Chu ân cần thế nào, sau đó vô cớ buồn bực nói: “Cậu ta sao có thể như vậy chứ?”

“Đúng! Cậu ta sao có thể như vậy chứ?!” Từ Thanh Phong tức giận phụ họa: “Kỳ cục không thể tưởng, mai mốt phải tránh xa cậu ta ra.”

Lương Tấn gật đầu.

Từ Thanh Phong tăng thêm khẩu khí: “Chúng ta đều phải cách xa cậu ta một chút, em cũng đừng để ý cậu ta đấy.”

“Ừ, em biết rồi.” Lương Tấn thông minh nói: “Để tránh cậu ta lấy em làm cửa đột phá!”

“...” Từ Thanh Phong, “Đúng.”

Hai người cho nhau uống thuốc an thần xong, Lương Tấn đã phải trở về. Cậu muốn về làm cơm dinh dưỡng cho Từ Thanh Phong. Người này bây giờ phải chú ý nhiều thứ lắm, đồ ăn bên ngoài khẳng định dầu muối vượt chỉ tiêu, cũng dùng quá nhiều gia vị. Chỗ khách sạn Lương Tấn đang ở cũng không xa hoa, mấy hôm trước chỉ là chọn cái nào gần bệnh viện nhất để ngủ một giấc mà thôi, hôm nay muốn nấu cơm nhất định phải về nhà.

Từ Thanh Phong đau lòng sợ cậu mệt không để cậu đi.

Họ bên nhau lâu như vậy, phần lớn thời gian đều là Từ Thanh Phong xuống bếp. Tuy rằng không biết thói quen này có từ lúc nào, thế nhưng hôm nay nhìn Lương Tấn chạy qua chạy lại còn phải trở về nấu cơm, Từ Thanh Phong ngẫm lại đã cảm thấy trong lòng khó an.

Lương Tấn an ủi hần nói: “Đâu có gì phiền toái đâu, em gọi xe trở về làm cơm thôi mà, dù sao cũng có nồi cơm điện, em làm nhiều chút, hai ta lát nữa cùng ăn chỗ này luôn.”

Từ Thanh Phong cầm tay cậu không nhúc nhích. Lương Tấn ngẫm nghĩ nói: “Em tiện thể lấy máy tính lại đây, chúng ta ở đây ăn xong rồi xem chút gì nhé?”

Từ Thanh Phong mắt sáng rõ, trong lòng nhất thời nhộn nhạo nhưng vẫn vẻ mặt đứng đắn hỏi: “A ~ xem chút gì à, xem cái gì đây?”

“Shaun the sheep nhé?” Lương Tấn chờ mong nói: “Tụi mình lâu không xem rồi. Em vẫn nhìn dữ lắm, bình thường không có cơ hội xem.”

Từ Thanh Phong: “...”

Lúc đại học năm tư hần được bạn bè giới thiệu bộ hoạt hình Shaun the sheep, cảm thấy Lương Tấn rất giống con cừu nhỏ ngộ nghĩnh kia, hơn nữa phong cách bộ phim rất đúng kiểu Lương Tấn thích, vì thế vui vẻ đề cử nó cho Lương Tấn.

Lương Tấn quả nhiên vừa thấy đã yêu. Khi đó hai người trở về nhà, vẫn là căn biệt thự Lương Trạch cũ. Lương Tấn ở thư phòng hay trong phòng ngủ mở máy tính xong, trước tiên đều sẽ chạy đi kêu Từ Thanh Phong lại đây cùng xem.

Từ Thanh Phong tuy rằng cũng biết là hay, thế nhưng còn chưa thích đến mức mỗi ngày đều xem, còn là một lượt coi hơn mười tập không dừng, vì thế có lẽ Lương Tấn được vài lần liền tỏ vẻ mình rất bận không rảnh mà xem.

Lương Tấn cũng không làm phiền hần, gọi vài lần thấy hần không rảnh liền coi một mình.

“Em còn chưa xem xong à?” Từ Thanh Phong kinh ngạc nói: “Tổng cộng có bao nhiêu tập đâu?”

“Chưa mà, em không phải mới nhìn đến tập năm mươi sao? Đến giờ đã ra nhiều mùa rồi.” Lương Tấn cười hì hì nói: “Anh bình thường rất bận mà, em vẫn luôn cảm thấy gọi anh cùng xem cái này thật ngại thối quá, nhưng mà một mình xem lại thấy rất phí nên vẫn luôn tích cóp nè. Đêm nay cùng xem nhé được không?”

Từ Thanh Phong: “...” Hần không nghĩ tới Lương Tấn đến bộ phim hoạt hình thích nhất đều không nỡ xem, còn tích lũy như mèo con để dành cả chờ bạn đời đến chia sẻ vậy, tích đến nhiều năm như vậy, cả đều muốn thiêu còn không nỡ ăn một miếng.

May mắn làm sao, Shaun the sheep sẽ không thiêu.

Từ Thanh Phong mũi chưa xót, vội vàng rút tay về làm bộ muốn néo mi tâm. Néo hai cái xong mới ngẩng đầu, cười nói: “Được được được, cùng xem Shaun the sheep.”

Hắn ngừng một chút lại không yên lòng mà dằn dò: “Em tí nữa nhất định phải gọi xe đẩy, lên xe rồi chụp biển số xe gửi cho tôi. Lúc qua đường cái không được nhìn di động, còn nữa cái dao phay kia không được bén, tôi còn chưa mài, nếu không được em dùng dao khác, nhưng cẩn thận tay...”

Hắn lè mề dằn dò một đồng thứ, gần như hận không thể tự mình xuống giường đi làm cơm để Lương Tấn ở chỗ đây chờ.

Lương Tấn lại không hề không kiên nhẫn, hắn nói cái gì Lương Tấn liền gật đầu cái đó, cuối cùng nghe xong Lương Tấn mới phát tay nói: “Em biết rồi, anh yên tâm đi!”

Lương Tấn là thật rất dễ hắn yên tâm, gọi taxi gửi ảnh biển số xe, về nhà xong cũng nhắn tin thông báo, rau xanh xắt xong còn chụp một tấm tỏ vẻ mình xắt rất cẩn thận, hoàn toàn không cắt vào tay. Làm cơm xong, lại chụp một tấm hình bình giữ ấm hình cừu con với bình nước cùng bộ tỏ vẻ mình sắp xuất phát đi bệnh viện.

Từ Thanh Phong chờ người tới mới nhẹ nhàng thở ra. Hai người cùng nhau vui vẻ ăn cơm, ăn hai miếng còn chực miệng một cái, quả thực không thể hạnh phúc hơn.

Mãi đến khi Lương Tấn đi công tác, buổi sáng kéo hành lý từ phòng bệnh đi ra sân bay, Từ Thanh Phong mới giật mình cảm thấy thời gian nằm viện này thật như là trời cao đặc biệt ban ân.

Hắn cầm tay Lương Tấn, hôn một cái nói: “Lên đường bình an nhé.”

“Ừ.” Lương Tấn đi tới cửa, lại quay về cầm lấy giấy bút, liệt kê nửa tờ giấy mấy việc phải chú ý cho hắn.

Từ Thanh Phong cầm tờ giấy chậm rãi nhìn, chờ đến bên kia Lương Tấn gửi tin báo lên máy bay mới hồi phục tinh thần.

Chữ viết trên giấy có hơi ẩu, nội dung cũng rất ngắn gọn, nhưng mà chẳng chịt cộng lại thế nhưng có hơn sáu mươi cái “note nhỏ”. Lương Tấn từ hắn buổi sáng tỉnh dậy phải nằm bao nhiêu giấy mới được rời giường, thẳng đến tối ngủ, cùng với tình hình các chức năng nội tạng khác. Cậu còn đặc biệt đánh dấu ra bộ phận thận, gạch dưới hai cái. Ngoài ra nhiều nhất chính là ăn uống kiêng nhem. Lương Tấn đi công tác lần này thời gian tổng cộng ba ngày, ở trên lại liệt ra hơn mười tên nhà hàng, điện thoại gọi cơm với những thức ăn thích hợp Từ Thanh Phong. Hoa quả viết phía dưới cùng, chỉ viết những món có thể ăn.

Từ Thanh Phong trong lòng cảm xúc lẫn lộn, tâm tình ngọt ngào cuộn cuộn không ngừng, lại có chút chua xót.

Hắn từ khi gặp chuyện không may đến giờ, vèn vèn sáu ngày thời gian.

Trong đó có bốn ngày hắn nằm trong phòng hồi sức sống chết không rõ. Lương Tấn từ lúc xác định bệnh trạng đến hiểu rõ phương án trị liệu kế tiếp chẳng qua chỉ trong hai ngày. Nhưng trong hai ngày này, cậu đã nhớ rõ nhiều thứ như vậy, thậm chí đến mức tùy thời có thể viết ra đầy một trang giấy.

Tuy rằng Lương Tấn như trước là một Lương Tấn ngốc nghếch lại thẳng thắn, vẫn như trước thích xem hoạt hình Shaun the sheep, thế nhưng cậu đã trong lúc vô tình mà thay đổi. Loại thay đổi này gọi thông tục chút thì là trưởng thành, nhưng Từ Thanh Phong lại thật không muốn nhìn đến.

Lương Tấn cuối cùng đã trưởng thành, nhưng trưởng thành, đều là phải trả giá lớn.

—

Lương Tấn cũng không cảm thấy vất vả, cậu hai ngày này khá là vui vẻ.

Con người gặp phải một chuyện xấu ban đầu rất dễ sợ hãi, trong đó sợ hãi có một nửa đến từ bản thân đối với tương lai. Sợ hãi cái gì? Tiền tài, tài phú, tình yêu, hữu nghị... Thất tình lục dục, luôn luôn có chỗ không thể trốn chạy không thể từ bỏ. Lương Tấn có thể đại khái hiểu rõ lúc đầu trong lòng Từ Thanh Phong sụp đổ đến mức nào, nhưng mà cậu lại không giống.

Cậu chỉ có một suy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần Từ Thanh Phong khỏe mạnh, cậu có thể làm mọi thứ. Cậu ban đầu đã suy xét qua chuyện ghép thận, còn tự mình lén lút đi xét nghiệm một lần nhưng chỉ tiếc là không phù hợp. Từ Thanh Phong cũng cố gắng ở phương diện này, nhưng mà nguồn thận quá ít, thận hiến

phù hợp lại càng hiếm hoi, cuối cùng chỉ có xem đó là hi vọng vô cùng xa vời. Như Tần Thời đã nói, chờ thật hiển từ cơ thể sống còn không bằng qua vài năm chờ thật nhân tạo.

Lương Tấn càng ký thác hi vọng ở thật nhân tạo, cậu nghĩ nếu thật sự có thể, vậy tương lai phí dụng yêu cầu tất nhiên không ít. Mà nếu thu nhập hai người bị ảnh hưởng, bản thân cậu dù không thể kiếm nhiều tiền, ít nhất ăn chút khổ cực là không thành vấn đề.

Cho nên khổ cực bao gồm cả không ở phòng sang, không ăn thứ tốt, xài tiền tiết kiệm, mỗi ngày dọn nhà làm nội trợ, thậm chí còn kiêm luôn kiếm tiền.

Cậu được nuông chiều từ bé đến lớn, chưa từng thiếu tiền trong tay, chuyện chân chính vất vả làm cũng không nhiều. Mấy ngày nay phải chăm sóc Từ Thanh Phong đích thực là mệt chết đi được, thân thể mệt mỏi tiêu hao biết bao tinh lực nhưng mà cậu lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Cậu đến khách sạn, nhấn tin báo bình an cho Từ Thanh Phong, sau đó đứng ở cửa sổ sát đất trong phòng, lấy vịnh phía sau làm bối cảnh, để thư ký Tiêu giúp cậu chụp một tấm ảnh quỳ gối cầu hôn.

Lương Tấn nửa quỳ, nhìn lên khoảng không phía trên, khoe miệng cong lên, sau đó giơ lên tay phải, lòng bàn tay hướng lên, giả vờ đối diện có người đang đưa tay ra.

Ánh mặt trời từ ngoài vịnh chiếu vào, yên tĩnh tốt đẹp. Ảnh chụp là ảnh cắt bóng. Tin nhắn đi kèm là: “Em đợi không kịp anh đến cầu hôn em, em ngỏ lời trước, bên em cả đời nhé, được không?”

29. Chương 29

Biên tập: Soleil

Lương Tấn đi công tác ba ngày, Từ Thanh Phong ngày nhớ đêm mong xem chút nữa biến thành bệnh tương tư.

Hắn vừa xuất viện hai ngày đã có người đến thăm, trong đó đa số là người trong công ty, thấy Lương Tấn cũng ở đây, chỉ đến lấy lòng một hai câu rồi giải tán. Sau đó vài ngày lại một vài đối tác làm ăn có chút quen biết, phần phật kéo nhau mà đến, rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn đồng loạt rời đi.

Từ Thanh Phong không có người thân anh em, bạn học cũng chỉ có Lương Tấn là quan hệ thân mật nhất, lúc này từng đợt nghênh khách đến rồi tiễn khách đi, vậy mà lúc trước hắn lại cảm giác mình là người cô đơn.

Hắn đem ra mấy món đồ đám người kia mang tặng, chọn ra vài thứ Lương Tấn có thể thích hoặc thật sự hữu ích giữ lại, còn lại đều đưa tặng cho hộ công thuê của bệnh viện.

Dì hộ công này phí trả không thấp, ngày thường phục vụ đương nhiên là mọi mặt chu toàn, từ nấu nước mua cơm quét dọn vệ sinh đến chạy chân lấy đơn thuốc một người toàn bộ ôm đồm. Nhưng mà có lẽ là bị mấy thứ quý trọng Từ Thanh Phong tặng cho hù sợ, bà dì mỗi ngày vội vội vàng vàng, ngồi trong phòng bệnh không quá năm phút lại sẽ tiếp tục bận bịu đủ thứ chuyện, đi tới đi lui chân không chạm đất, ra vẻ hoàn toàn xứng đáng được tặng đồ.

Từ Thanh Phong vốn cảm thấy rất tốt, ít nhất giảm bớt thời gian hai người nhìn nhau xấu hổ, nhưng mà rất nhanh hắn phát hiện thà có dì hộ công ở trong phòng còn hơn —— Bác sĩ Chu thích xem não nhiệt, không chỉ thích xem não nhiệt, còn ăn miếng trả miếng.

Cậu ta thường mượn danh nghĩa kiểm tra phòng xem tướng cho khách đến thăm, thượng tam nhãn hạ tam nhãn qua lại quét, xem đến người khác không chịu nổi phải tạm biệt ra về mới hứ một tiếng sung sướng hả hê nói: “Xem ra Từ tiên sinh bạn ghê ha!”

Từ Thanh Phong nhìn cậu ta thế nào cũng không vừa mắt, cụp mí mắt không nói chuyện.

Bác sĩ Chu làm như không thấy, còn ân cần nói: “Tôi xem Từ tiên sinh vàng trán đầy đặn, hạ đình quy chuẩn, thật đúng là tướng mạo tốt.”

Từ Thanh Phong nghe thấy bất thường, giương mắt nhìn cậu ta một cái thản nhiên nói: “Bác sĩ Chu cái gì cũng biết nhỉ.”

“Không không không, tôi không biết.” Bác sĩ Chu khiêm tốn cười cười, chỉ Từ Thanh Phong nói: “Tôi chỉ muốn nói anh mặt lớn mà thôi.”

Từ Thanh Phong: “...”

“Lương Tấn đều cầu hôn anh, mặt mũi anh còn không lớn sao.” Bác sĩ Chu hừ một tiếng, nửa chua nửa thối hỏi: “Anh đáp ứng chưa?”

Lương Tấn đăng tám ảnh kia lên xong đám bạn liền sôi trào, đầu tiên là bạn bè thân thiết như Tần Thời Tề Diệp nhao nhao gửi tin chúc mừng. Tiếp theo chính là kiểu như bác sĩ Chu, nội tâm tràn ngập bất quá chỉ hồn hừng hực thiêu đốt, hỏi cậu “Thế nào lại cầu hôn à nha?” “Đã đáp ứng chưa?” “Chừng nào đám cưới? Ở đâu thế? Đã chuẩn bị gì chưa?”

Mọi người đều biết Lương Tấn là người thẹn thùng nội hướng, bình thường lại rất im lặng kín đáo, hôm nay thế mà còn chủ động cầu hôn, mọi người nhất thời rất hâm mộ Từ Thanh Phong. Bác sĩ Chu là tiên phong trong hội bà tám, gần như lập tức bình luận tin của Lương Tấn, cậu ta còn hỏi han rất khác người, hỏi: “Tôi bây giờ nếu theo đuổi anh có phải hơi mất nét hông ta?”

Lương Tấn không thèm trả lời cậu ta mà chặn luôn, gằn nhằn: bụng dạ khó lường.

Tối hôm đó Từ Thanh Phong cùng Lương Tấn nấu cháo điện thoại mãi đến tận khuya, cậu bác sĩ Chu bụng dạ khó lường thì ôm di động đầy mặt trông mong chờ tin trả lời đáp ứng hay cự tuyệt, uống công cả một đêm. Lòng dạ cậu ta càng chẳng rộng lượng cho cam, ngay hôm sau liền đến trước mặt Từ Thanh Phong trả thù.

Từ Thanh Phong tiếp tục cụp mí mắt mặc kệ cậu ta.

Bác sĩ Chu có hơi khùng khùng, người nào càng không tranh không cãi với cậu ta, cậu ta càng hưng phấn càng thích nói nhiều, gặp phải loại cứng mềm không ăn như Từ Thanh Phong, trêu chọc mấy câu cảm thấy không thú vị đành chuyển sang chuyện chính.

Cậu ta cầm bệnh án chậm chậm gõ tay, thoải mái nhàn nhạ nói: “Nhìn anh như vậy đã thấy bức... Nói nè có người muốn bán thận, anh có mua không?”

Từ Thanh Phong mạnh mẽ mở mắt.

Bán thận?

Bác sĩ Chu tuy không đứng đắn nhưng cũng sẽ không lấy loại chuyện này ra đùa. Bán thận thì không quá giống, nhưng có thể là...

Từ Thanh Phong hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Bác sĩ Chu nhìn hẩn một cái, không khỏi đắc ý chớp mắt nói: “Có người phụ nữ muốn quyên thận, chỉ tên muốn quyên cho anh.”

Từ Thanh Phong: “???”

“Tôi chỉ lại đây nói với anh một tiếng, còn chưa xét nghiệm, anh đừng mừng quá sớm. Huống hồ thân thể mấy người có thể thích hợp hiến thận không còn chưa xác định. Nhưng mà ý của người phụ nữ kia là muốn gặp anh. Tôi nói thật nhé, bà ta nếu muốn gặp anh, khỏi nói cũng biết là muốn “phí điều dưỡng”.”

Bệnh viện chính quy không cho phép hành vi bán thận nhưng mà thận nguyên tồn kho thiếu nghiêm trọng, vì thế một vài bệnh viện sẽ có ý tá mượn công tác liên hệ chợ đen giúp người mua, ở giữa ăn hoa hồng. Chuyện này cũng không hợp pháp nhưng vì lợi nhuận rất lớn, dù là bệnh viện lớn cũng khó tránh khỏi sẽ có loại tình trạng này.

Chỉ là thoát nhìn bác sĩ Chu cũng không giống định mượn chiêu này phát tài, cậu ta không tất yếu phải làm vậy. Lúc này lại lên tiếng, vừa là báo “tin tốt” cho Từ Thanh Phong, đồng thời cũng để nhắc nhở hẳn một tiếng mục đích thật sự của đối phương, phải cẩn thận thương lượng.

Từ Thanh Phong sững sốt, cười nói: “Cám ơn cậu.”

Hắn ngừng một chút, dò hỏi “Không biết đối phương khi nào thì thuận tiện? Tôi lúc nào cũng có thể gặp mặt.”

Hắn đương nhiên không có ý kiến với chuyện bàn giá, hẳn có tiền, người khác cũng không duyên cớ phải moi một quả thận ra tặng hẳn, dù đối phương không yêu cầu, nếu đối phương không giấu diếm thân phận, Từ Thanh Phong cũng sẽ trả một số tiền lớn để tạ ơn.

Chỉ là bác sĩ Chu sắc mặt có hơi kỳ lạ.

Từ Thanh Phong: “... Làm sao vậy?”

“Không có gì, bà ta hai ngày nữa có thể gặp anh. Chỉ là...” Bác sĩ Chu im lặng một chút nói: “Anh không hỏi xem, bà ta là ai sao?”

Từ Thanh Phong cảm giác không quan trọng, nhưng vẫn hỏi: “Là ai?”

“Mẹ của đứa bé anh cứu.”

“...”

“Chân trái cậu bé bị gãy xương, tiền giải phẫu với viện phí vốn do Lương Tấn ứng ra. Chỉ là hôm trước họ đã dùng xong, người nhà không đào ra tiền, vì thế lại muốn tìm Lương Tấn... Người phụ nữ đó tìm đến khoa chúng tôi, theo đuôi y tá hai ngày khắp nơi hỏi thăm về Lương Tấn. Cũng may mắn Lương Tấn đã đi công tác, không thì đã bị bà ta quấy rầy rồi.”

Lương Tấn không nói cho Từ Thanh Phong cậu trả tiền thuốc men cho đứa trẻ, Từ Thanh Phong vô cùng kinh hãi, nhưng nghe đến đoạn sau cũng hiểu được tại sao bác sĩ Chu vẻ mặt cổ quái.

Bác sĩ Chu nói: “Mấy người đó nhìn cũng không giống muốn tri ân báo đáp. Hôm nay bà ta không biết làm sao lại đổi ý, còn nói muốn quyên thận, luôn mồm bảo nhất định thích hợp. Tôi thấy bà ta chắc chắn như vậy mới nhiều chuyện hỏi hai câu...” Kỳ thật hai người hoàn toàn không quen biết, xác suất thành công tương thích tất nhiên rất thấp, bác sĩ Chu cảm thấy người này muốn tiền đến mất trí rồi.

Tuy rằng người làm mẹ muốn kiếm tiền chữa bệnh cho con cậu ta có thể hiểu, nhưng mà Từ Thanh Phong là vì họ mới phát bệnh nhập viện, mà Lương Tấn là người thân của Từ Thanh Phong cũng đã tặng một phần viện trợ cho họ. Kết hợp hai chuyện này lại, bác sĩ Chu rất khó có thể đồng tình.

Cậu ta lúc trước quen biết Tần Thời, từ miệng gã không chỉ một lần nghe thấy đánh giá về Lương Tấn, trên thực tế cậu ta cũng từng gặp qua Lương Tấn vài lần, chỉ là đối phương không có ấn tượng gì với cậu ta mà thôi. Nhưng mà cho dù như vậy, cậu ta cũng không nghĩ tới ở loại tình huống này, Lương Tấn có thể thiện lương đến mức không chỉ không trách cứ đám người kia mà còn bỏ tiền viện trợ cho họ.

Nếu đổi thành bác sĩ Chu, cậu ta đã liều mạng với bọn họ rồi.

Ánh mắt bà ta lảo liên, nói hai ba câu thôi mà trước sau đều có mâu thuẫn. Cậu ta nói cho Từ Thanh Phong cũng chỉ là không muốn gạt bỏ chút xíu hi vọng kia thôi.

Nếu lỡ có thể thì sao? Vậy Lương Tấn và Từ Thanh Phong chẳng phải có thể thoát ly biển khổ sao?

Bác sĩ Chu biểu đạt rất rõ ràng, Từ Thanh Phong có thể vui mừng, nhưng đừng nên mừng quá sớm.

Nhưng Từ Thanh Phong vẫn nhin không được vui sướng phát điên. Hắn cảm tạ bác sĩ Chu vài lần, thoát nhìn coi như khá bình tĩnh, mà người kia chân trước vừa bước đi, hẳn liền vỗ giường ầm ầm gào rống xém nữa từ trên giường bay lên.

Tự mình ôm chầm ha ha ha ha cười như điên một trận xong liền khẩn cấp cầm di động gọi cho Lương Tấn.

Hắn không lo lắng chút nào nếu lỡ không phù hợp hai người lại thất vọng thì sao. Dù sao chút ấy hi vọng họ cũng chưa từng mơ tới.

Có người muốn hiến thận?

Hắn có thể thay thận?

Về sau không cần phải thẩm tách phiền toái, cũng không cần Lương Tấn mỗi ngày không được ăn cay ăn dầu ăn mặn?

Mới nghĩ thôi đã vui rồi!

Lương Tấn rất nhanh tiếp máy, bên kia có hơi ồn ào.

Từ Thanh Phong vui đến khoe miệng cũng không kéo xuống được, nằm trên giường giang tay giang chân thở mạnh mấy hơi mới lớn tiếng hỏi: “Em bên kia còn chưa hợp xong à?”

“Vẫn chưa, ” Lương Tấn cầm di động đi đến một góc yên tĩnh, nói: “Đang giờ nghỉ ngơi nè, Nghiêm tổng thiệt giỏi cần nhân, nói vụ lái xe hết nửa giờ...”

Từ Thanh Phong cười ha ha, hỏi cậu: “Lái xe gì cơ?”

“Giao thông ở A thị đó.” Lương Tấn nhỏ giọng cười nói: “Nghiêm tổng nói bên này quá thất đức, camera đều giấu sau đại thụ, ông ta hôm nay lái xe đến, vừa thoáng nhắc đầu, mắc cười lắm, trên một nhánh cây thôi mà rậm rạp giấu mười một cái máy quay, huh ông ta chết khiếp xem chút tông bậy...”

Hai người nói liên miên cả buổi. Từ Thanh Phong chuẩn bị, trong lòng liên tục sắp xếp câu vài lần, thẳng đến khi bên kia Lương Tấn nói phải vào hội trường mới ho nhẹ một tiếng nói: “Haiz, nói cho em cái này.”

Hắn khẩu khí rất tùy ý, Lương Tấn lại lập tức phanh kịp cước bộ.

“Chuyện gì?”

“Có người muốn hiến thận, cho tôi.” Từ Thanh Phong cố dẫn khoe miệng nhưng không được, hơi trẻ con mà cười rộ lên, ngây ngô nói: “Đương nhiên cũng có khả năng không thích hợp, nhưng mà bác sĩ Chu nói cuối tuần là có thể thử xem, nếu không thích hợp tại mình cũng đừng thất vọng nhé, ha ha ha ha ha, đương nhiên lỡ may... Lỡ may thích hợp...”

“Đừng lo lắng, ” Lương Tấn nghe Từ Thanh Phong nói năng lộn xộn miêu tả, khoe miệng cong cong, cười nói: “Yên tâm, nhất định sẽ thích hợp.”

30. Chương 30

Biên tập: Soleil

Đúng như bác sĩ Chu dự đoán, mặc kệ thận hiến có thích hợp hay không, Từ Thanh Phong đích xác nhờ chuyện này mà tràn ngập hi vọng.

Hắn lúc trước đã từng đi xét nghiệm máu thử qua nguồn thận trong kho, nhưng mà khổ sở đợi chờ thật lâu đều không tìm được cái nào thích hợp. Thay thận yêu cầu rất cao, ngoài phù hợp nhóm máu cùng mấy yêu cầu cơ bản khác còn có rất nhiều vấn đề phức tạp phải cẩn thận suy xét, trong đó đương nhiên bao gồm thể trạng của song phương.

Số người có thể thuận lợi tìm được thận lại phẫu thuật thành công tuy rằng nhiều, nhưng mà tính trên tổng số ca bệnh lại chiếm tỉ lệ rất nhỏ.

Từ Thanh Phong trong lòng rõ ràng lần này không nhất định phù hợp, có lẽ mẹ đứa bé vì xoay sở tiền bạc mới bắt đắ dĩ thử xem, có lẽ là vì chuyện khác, nhưng mà mặc kệ vì cái gì, chỉ cần có hi vọng hắn sẽ không từ bỏ.

Hai bên sắp xếp gặp mặt vào mười giờ sáng thứ bảy, ngày đó Lương Tấn vừa lúc đi công tác trở về, chuyến bay vào giữa trưa. Từ Thanh Phong trong lòng vừa chờ mong lại căng thẳng, hai hôm nay hắn với Lương Tấn nói chuyện cởi mở rất nhiều, thậm chí cụ thể đến thời gian đám cưới cùng trang phục của hai người.

Lương Tấn hỏi hần: “Hay là dời thời gian lại tí, chờ em về cùng nhau gặp thế nào?”

Từ Thanh Phong cười cười nói: “Bà ấy nói buổi chiều phải về nhà, Long Long nói muốn chặn bông hình con thỏ của mình nên phải về nhà lấy cho nó.” Long Long chính là tên đứa bé được Từ Thanh Phong cứu, bác sĩ Chu nói chuyện phiếm với mẹ cậu nhóc tình cờ biết được, thuận tiện cũng nói cho Từ Thanh Phong.

Lương Tấn gật đầu nói: “Ừ, vậy hai người cứ gặp trước đi.”

Từ Thanh Phong có hơi khấn trương.

Hần cũng không phải một người hay lo âu, dĩ vãng gặp phải chuyện gì nguy cấp hần dù khấn trương cũng sẽ làm bộ không thèm để ý, bắt buộc bản thân phải giữ bình tĩnh thoải mái đi đối mặt, sợ người khác nhìn ra chút sơ hở nào.

Lần này hần lại rất khó làm được.

Từ Thanh Phong cầm điện thoại, một bên chậm rãi đi dọc theo bên giường bệnh, một bên nhìn cây cỏ xa xa ngoài cửa sổ mà ngẫm nghĩ.

Hần nghĩ nghĩ, nói với Lương Tấn: “Tôi hơi khấn trương.”

Lương Tấn sững sốt, khuyên bảo: “Khấn trương cái gì?”. Cậu cười nói: “Hôm nay hai người lần đầu gặp mặt chỉ là tán gẫu mà thôi, không sao đâu. Lại nói không nhìn cái khác, chỉ mỗi việc dì ta có thể từ xa về nhà lấy đồ cho con trai, chắc chắn đó là một người mẹ hiền lành yêu thương con cái rồi...”

Nói tới đây hai người đều dừng lại, họ đều là những đứa trẻ từ nhỏ không mẹ, vốn vẫn không cảm thấy gì, hiện tại nhìn người phụ nữ này vì con mà không sợ mất mặt đến tìm Lương Tấn, cuối cùng không có cách nào bèn liều mạng dùng thân đối tiền, không đánh giá hành động này như thế nào, chỉ riêng phần máu mủ tình thâm thôi cũng đủ để họ hâm mộ rồi.

Lương Tấn trầm mặc trong chốc lát, mới cười nói: “Thật hâm mộ cậu nhóc kia quá.”

“Tôi cũng vậy, ” Từ Thanh Phong thấy Lương Tấn thành tình như thế trực tiếp nói ra, ngừng chút lại nói: “Kỳ thật lúc đầu nghe được nguyên nhân, tôi cũng do dự có nên nhận hay không, dù sao đối phương là vì tiền bán thận, thật dễ người không đành lòng.”

Từ Thanh Phong lúc ấy nghe nói có cơ hội vui mừng vô cùng, sau này tỉnh táo lại cũng từng do dự, nhưng mà hần dù sao không phải thánh mẫu, đối thân là yêu cầu đối phương chủ động đưa ra chứ không phải hần ép buộc. Cho nên dù không đành lòng hần vẫn rất khó kháng cự cảm dỗ này.

Nếu thật có thể, hần về sau lại là người khỏe mạnh.

Lương Tấn sẽ không phải lo lắng hần khi nào sẽ gặp biến chứng ngủ thẳng không dậy, cũng không cần mỗi ngày dẫn đo thịt cá tôm cua không thể ăn, lại càng không phải thức khuya dậy sớm, phải đi tham dự mấy thứ hội nghị hay xã giao cậu căn bản không am hiểu.

Còn Từ Thanh Phong thì sao, đau đớn tự nhiên sẽ dần biến mất, hần có thể ăn thứ mình muốn ăn, có thể cùng Lương Tấn đi chơi xa, leo núi, vai có thể xách nặng, cũng có thể lấy thân phận bạn đời khỏe mạnh mỗi ngày cùng Lương Tấn ôm ấp áp áp, lăn lộn trên giường.

Ngẫm lại đều quá tốt đẹp, thật sự quá khó chống cự mà.

Từ Thanh Phong ngừng một lát, nói với Lương Tấn: “... Nếu có thể, tôi sẽ đưa bà ấy thật nhiều tiền.” Người mẹ này nếu vì con trai đi được đến bước này, Từ Thanh Phong lúc này ích kỷ, nhưng về sau bỏ tiền ra lực, thậm chí vung tay trái đường cho đứa bé hần đều sẵn lòng.

Lương Tấn ừ một tiếng, lại trò chuyện với Từ Thanh Phong một hồi mới cúp điện thoại.

Từ Thanh Phong tâm tình cuối cùng bình phục lại chút, hôm nay hần cố ý dặn dò hộ công không cần nhiều lần ra vào, trên bàn trà phòng bệnh còn bày biện hoa quả đã rửa sạch, bốn năm loại xếp trên đĩa. Nhìn thời gian còn sớm, Từ Thanh Phong lại để hộ công đem lọ trà ngon mấy hôm trước người khác tặng ra, chuẩn bị lúc người đến lấy ra mời.

Trong phòng bệnh đã được quét tước sạch sẽ, tất cả giường cụ hay cả áo bệnh nhân của Từ Thanh Phong cũng thay mới, hộ công giặt xong còn dùng nước xả vải, mùi hương thanh đậm. Hộ công hôm nay còn chải tóc thật gọn gàng, nghiêm chỉnh ngồi chờ mẹ đưa bé đến.

Nhưng mà thời gian từng giờ trôi qua, cho đến tận mười giờ, ngoài cửa vẫn không chút động tĩnh nào.

Từ Thanh Phong lông mày hơi hơi nhăn lại, sau đó hít sâu một hơi chậm rãi thở ra, tiếp tục kiên nhẫn đợi.

Mười giờ hai mươi phút, hộ công rút cuộc không ngồi yên được, ra ngoài cửa phòng đi hai vòng, thang máy thang lầu trái phải đều nhìn nhìn.

Không có bất cứ ai.

Hộ công rút cuộc cảm thấy không tốt, bà ta quay đầu nhìn Từ Thanh Phong, muốn nói lại thôi, cuối cùng nhẹ giọng hỏi: “Từ tiên sinh, hay là, để tôi gọi cho bác sĩ Chu để cậu ấy hỏi thăm giúp nhé?”

Việc này nếu là bác sĩ Chu ở giữa giặt dây mà bác sĩ Chu lại quen biết Từ Thanh Phong, lúc này cũng chỉ có hỏi cậu ta mới thích hợp nhất.

Từ Thanh Phong chưa nói, hần trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt lẳng lẳng nhìn mặt đất, sau đó mới lắc đầu.

“Không cần, bà ta nếu đến thì đến, không đến thì thôi vậy.”

Buổi chiều lúc một giờ mười phút, Lương Tấn xuống máy bay đến thẳng bệnh viện, cậu đẩy cửa phòng bệnh, thấy hộ công im lặng bận rộn, Từ Thanh Phong ngồi trên giường bệnh mặt không chút thay đổi.

Lương Tấn dừng chân lại, liếc nhìn Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong khẽ cười.

“Thế nào rồi? Hôm nay buổi sáng có gặp được không?” Lương Tấn nhin không được hỏi.

Từ Thanh Phong lắc đầu.

Lương Tấn sững sốt.

Từ Thanh Phong ngừng lại mới nói: “Cuối tuần xét nghiệm, nếu thành công, một trăm vạn.”

Bà mẹ kia không đến, không nói chuyện, cũng không gặp mặt.

Những lời này bà ta trước tiên nói cho bác sĩ Chu, nhưng mà đến bước đề cập đến giao dịch tiền tài này, bác sĩ Chu nhất định phải kiêng dè, bởi vậy tỏ vẻ mình cũng không tiện. Cuối cùng bà ta lấy được điện thoại của hộ công, nói cho dì ta.

Từ Thanh Phong mơ hồ cảm giác có chỗ quái dị, chỉ có thể lặng im không nói. Cuối cùng bác sĩ Chu không yên lòng, gọi điện tới nhắc nhở hần.

“Người này anh phải đề phòng đấy, anh xem cắt cổ cỡ này, chợ đen cũng chưa có giá đó đâu.” Hiện tại thay thế nội tạng từ cơ thể sống vẫn chiếm đa số, trong đó khá lớn một phần đều không phải hiến tặng nhân đạo gì, cho dù là chợ đen hay là bệnh nhân lên tìm, thông thường giá cao cũng chỉ bốn năm chục vạn. Chuyện tới trước mắt đối phương lại sửa ý định mà mở miệng chào giá, đơn giản chỉ là thấy được Từ Thanh Phong và Lương Tấn có tiền.

Từ Thanh Phong cũng đã nhận ra việc này, một trăm vạn? Hần không phải không có, hơn nữa hần lúc đầu tính toán là cùng lắm về sau chăm sóc một nhà già trẻ này, mai sau đứa bé đến trường đi làm, chuyện nhiều năm như vậy nếu hần có thể hỗ trợ chắc chắn sẽ không keo kiệt.

Nhưng mà hành động của đối phương khiến người thật không thoải mái, không nói chuyện hần cứu đứa bé, riêng là sau này Lương Tấn còn giúp họ trả tiền viện phí, mấy người này nên là cảm kích chứ không phải tính kế.

“Vậy anh có đáp ứng không?” Lương Tấn cũng có chút không ngờ, ở ngoài cửa võ võ quần áo mới đi vào, sắc mặt Từ Thanh Phong giờ phút này hoàn toàn nhìn không ra hưng phấn cùng kích động mấy ngày nay.

Từ Thanh Phong nhìn hẩn lắc đầu: “Bác sĩ Chu nói đúng, chuyện này chúng ta vẫn là phải... cẩn thận. Thái độ của đối phương thật sự kỳ quái, hơn nữa... Tiền nằm viện của đứa trẻ không phải quá nhiều. Tiền giải phẫu em đã thay bọn họ trả rồi, tiền khám sau này cũng không tới một hai vạn.”

Hành vi của bà mẹ này, nói là vì đứa con còn không bằng nói là coi trọng họ da dày thịt béo muốn ra tay chặt chém. Mà nếu thật sự muốn giá cao mà thôi, hai bên có thể đối mặt trò chuyện, nếu thật sự không yên lòng, Từ Thanh Phong có thể đưa trước cho bà ta một phần đặt cọc.

Chỉ là thái độ của đối phương trái lại càng giống như muốn nhử họ, ý vào Từ Thanh Phong sót ruột mà có thể tiếp tục tăng giá.

Từ Thanh Phong ở trên thương trường mấy năm nay gặp nhiều kỳ xảo như vậy rồi, chính hẩn cũng không phải chưa từng dùng qua. Hiện tại ở đây đụng phải, thật là dở khóc dở cười.

Lương Tấn an ủi hẩn: “Bà ta tưởng muốn nhiều tiền cũng dễ hiểu, dù sao đây là khí quan, cực chẳng đã mới đi đến bước này. Nếu lỡ có thể thích hợp, đừng nói một trăm vạn, hai trăm vạn cũng đáng mà!”

Từ Thanh Phong kéo cậu ngồi xuống, cười cười.

Lương Tấn cũng cùng cười, từ trong túi lấy ra hợp đồng công ty, an ủi hẩn nói: “Anh cũng đừng gấp, chuyện tiền bạc không thành vấn đề, anh nhìn xem em bây giờ cũng có thể kiếm tiền nè.”

Cậu lần này đại biểu truyền thông Phong Á đi mua lại quyền phát hành bộ điện ảnh Gió lộng , mặc dù có những người khác trong công ty cùng đi, nhưng Lương Tấn đến cùng là đại cô nương lần đầu ngồi kiệu, không có Từ Thanh Phong tọa trấn, toàn bộ hành trình cậu vô cùng hồi hộp căng thẳng. May mà cuối cùng vẫn lấy được đầu tư lần này.

Kỳ thật hạng mục này Từ Thanh Phong trước kia vẫn đang tiến hành, Lương Tấn lần này đi cũng không quá nắm chắc, cuối cùng có thể vượt qua mấy công ty khác mà thành công hợp tác cũng may nhờ Tần Thời giúp đỡ.

Lương Tấn cười hì hì nói: “Lần này “Liệt hậu” là át chủ bài, doanh thu hồi vốn trong vòng một tỷ. Nếu phòng bán vé có thể hơn một tỷ, chúng ta tiền lời liền hơn một trăm triệu. Cho nên nhé, tiền anh cứ yên tâm thoải mái mà xài đi! Không phải là một trăm vạn thôi sao, nhanh bỏ ra! Một nghìn vạn em cũng có nữa là!”

Một nghìn vạn thì hơi khoa trương, thế nhưng Lương Tấn thật sự từ trong đáy lòng không tiếc dùng số tiền này.

Cậu buổi chiều đã để hộ công gọi điện cho bà mẹ kia, tỏ vẻ đồng ý điều kiện của đối phương. Bên kia nghe xong có vẻ rất vui mừng, liền thanh đáp ứng nhanh chóng đi xét nghiệm.

Từ Thanh Phong cảm thấy bất đắc dĩ, nhìn Lương Tấn đầy mặt vui vẻ, lại không đành lòng đả kích cậu.

Nhưng mà ai cũng không ngờ bà mẹ lần này nói làm liền làm, không đến hai ngày đã lặng lẽ làm xong.

Kết quả xét nghiệm rất nhanh có, lúc bác sĩ Chu đến nói cho họ, Lương Tấn đang tại kế cho Từ Thanh Phong chuyện của Tề Diệp và Tần Thời.

Bác sĩ Chu nói: “Xét nghiệm thành công.”

Lương Tấn chấn động, bị tin vui bất ngờ đập đến ngây ngẩn cả người.

Nhưng mà bác sĩ Chu thở dài, lại nói: “Đối phương hình như còn có điều kiện, các người... xem xem có thể chấp nhận không.”

31. Chương 31

Biên tập: Soleil

Đến lúc này đối phương lại tiếp tục lật lọng, Lương Tấn cũng không nén nổi mà chán nản, nhưng mà ai cũng biết, đến bước này rồi họ cơ bản không có gì không thể đáp ứng.

Lương Tấn nhìn Từ Thanh Phong, không ngờ người này vậy mà không hề tức giận hay phẫn nộ, trái lại vẻ mặt bình tĩnh gật đầu: “Có thể bàn bạc lại.” Hắn nhìn bác sĩ Chu lại nói: “Nhưng mà chỉ có thể gặp mặt thương lượng, thời gian là sáng mười giờ hôm sau, sau mười giờ tôi có việc.”

Bác sĩ Chu hơi chần chờ một chút, nhìn Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong khẽ cười, bổ sung nói: “Nếu bọn họ không có thời gian, về sau cũng không cần đến nữa.”

Hắn khẩu khí nghe vô cùng ôn hòa nhưng lại mang theo cường thế không thể thương lượng. Bác sĩ Chu lập tức liền hiểu rõ ý hắn, cười mà rời đi.

Lương Tấn còn hơi lo lắng, hỏi hắn: “Nếu lỡ họ tức giận không đến thì làm sao?”

“Không đến?” Từ Thanh Phong cười: “Không đến càng tốt.”

Lương Tấn không hiểu, lơ mơ nhìn hắn.

“Bọn họ ý đồ quá rõ rệt, chẳng qua là ỷ vào chúng ta sốt ruột cho nên không sợ còn cố ý tăng giá.” Từ Thanh Phong chậm rãi giải thích: “Thế nhưng, chúng ta sốt ruột dùng thận, bọn họ cũng sốt ruột dùng tiền.”

Từ Thanh Phong chung quy lẫn lộn trên thương trường mấy năm nay, loại kỹ xảo này quả thực chưa đủ nhìn. Đối phương cho đến bây giờ đều là được đằng chân lân đằng đầu, nhất là Từ Thanh Phong đích xác sốt ruột muốn chữa khỏi, hơn nữa loại hành vi này cũng không thể công khai, thậm chí còn là trái pháp luật. Hai người cân nhắc, tiêu tiền tiêu tai coi như là biện pháp xử lý đơn giản nhất.

Nhưng mà chủ động với bị động áp chế hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, Từ Thanh Phong không ngờ đối phương lại tham lam đến vậy, lấy xét nghiệm thành công làm lợi thế để chào giá. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có điều kiện đầu tiên sẽ có thể có cái thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Lòng tham con người là đáng sợ nhất, đặc biệt là khi lòng tham còn được thỏa mãn quá dễ dàng.

Lương Tấn hiểu ý Từ Thanh Phong, nói thật nếu là cậu, lúc này rất có khả năng bắt đắc dĩ đều theo ý đối phương.

Cậu nghĩ ngợi, vẫn không yên lòng, hỏi: “Vậy nếu... Bọn họ không quỳn nữa thì sao?”

Từ Thanh Phong lắc đầu, “Khả năng rất thấp.”

“Vì sao?”

“Đám người này không chỉ tham tiền. Họ nếu đã đi xét nghiệm vậy chứng tỏ là thật đã suy xét đến chuyện này. Huống hồ hiện tại một trăm vạn với họ mà nói đã dễ như trở bàn tay, đành lòng buông tay... cảm dỗ quá lớn.” Chuyện này đặt ở trên người người khác có lẽ còn khó nói, nhưng mà Lương Tấn lúc trước không nói hai lời đã thay bọn họ trả nhiều tiền thuốc men như vậy, hiển nhiên trong mắt họ đã thành đại biểu kẻ ngốc lảm tiền.

Từ Thanh Phong thấy Lương Tấn như có suy nghĩ, cười nói: “Họ bây giờ là đang tận dụng hết khả năng lấy tiền, bởi vì ngay từ đầu chúng ta đáp ứng quá nhanh cho nên đối phương cảm thấy không lấy nhiều chút thì thật thua thiệt. Những lúc như vậy chúng ta nhất định không thể sốt ruột.”

Lương Tấn gật đầu, nhưng mà vẫn nhịn không được nói: “Vậy phải kéo dài sao?”

“Sẽ không lâu lắm, ” Từ Thanh Phong thần nhiên nói: “Họ trong lòng cũng hiểu rõ thật thích hợp với tôi không nhất định chỉ họ có, càng lắm thì chúng ta đợi chút là được. Nhưng mà có thể sắm khoải trả cho họ nhiều tiền như vậy lại chỉ có mỗi chúng ta thôi.”

Từ Thanh Phong ngữ khí khẳng định, Lương Tấn bỗng nhiên lại yên tâm.

Mấy hôm nay bán chi liên đâm chồi càng nhiều, hiện tại mỗi ngày cậu bệnh viện trong nhà hai đầu mà chạy, về nhà chủ yếu là nấu cơm, cơm đang nấu cậu sẽ lấy di động chụp chỗ này chỗ kia, nhiều nhất vẫn là ảnh chụp bán chi liên.

Lương Tấn có ngày chụp đến thư phòng, bên trong bố trí vẫn là như trước, ánh mặt trời bị ngăn tử kê đầy một mặt tường chặn hơn phân nửa, trong không gian chật chội còn lại, thứ dễ khiến người khác chú ý nhất là ảnh chụp chung của cậu và Từ Thanh Phong.

Lương Tấn vuốt bức ảnh của họ, đặt ở vị trí hướng quang tanh tách chụp lại. Lúc mở cửa đi ra, cậu nhớ đến cái năm chụp tấm ảnh này là trước khi hai người chính thức yêu nhau.

Khi đó chuyện lão Lương vừa qua được nửa năm, thái độ Từ Thanh Phong với Lương Tấn cực kỳ dịu dàng yêu chiều. Lương Tấn bản thân tính cách thích đánh người, huống chi lại ái mộ Từ Thanh Phong đã nhiều năm tự nhiên khó có thể kháng cự. Nhưng mà lúc ấy dù sao lão Lương thì cốt còn chưa lạnh, Lương Tấn trong lòng khi thì ngọt ngào hạnh phúc, khi thì lại thấy mình hạnh phúc vậy thì quá bất hiểu, trong lúc rồi rầm trái lại xa lánh Từ Thanh Phong một đoạn thời gian.

Lúc Từ Thanh Phong đề nghị cùng đi leo núi Lương Tấn còn hơi giật mình. Hai người trước đây chỉ khi đi chơi xuân mới cùng nhau leo núi, nhưng mà Lương Tấn lúc ấy còn là tên nhóc mập, đi một bước thở ba hơi, liên tục vài năm đều kéo Từ Thanh Phong đến giữa sườn núi liền quay về, thế nên sau này khi thành niên rồi, Từ Thanh Phong vừa nghe đến cái loại hoạt động có thể biểu diễn sức mạnh bạn trai nhất này liền nhú mày.

Từ Thanh Phong đưa ra yêu cầu này Lương Tấn vô cùng kinh ngạc, lại theo thói quen mà đáp ứng. Cậu đương nhiên càng không thích leo núi, huống chi lúc ấy còn là mùa đông, tuần trước mới đổ tuyết, đường lên núi dù có người quét dọn vẫn rất nguy hiểm.

Nhưng mà cuối cùng vẫn đi.

Cậu không nỗ lực tuyệt.

Ngày hôm đó mặt trời rực rỡ, Từ Thanh Phong còn gọi bạn đại học Mã Minh của hắn cùng vài người khác, nam có nữ có. Lương Tấn như thường là tên kéo chân sau, khác biệt là Từ Thanh Phong lại rất có kiên nhẫn, đi vài bước liền dừng lại, không chút nào phiền chán.

Lúc ấy Lương Tấn may mắn đường núi đã được tu sửa, đỉnh núi mười mấy năm trước nay đã được xây công viên, công viên sửa lại đường, cứ đi một đoạn sẽ thấy một khối bia đá có khắc danh ngôn của danh nhân, cậu cho rằng Từ Thanh Phong là đang suy ngẫm danh ngôn trên mấy tấm bia, nay nghĩ lại, Từ Thanh Phong hẳn là muốn chờ cậu mà thôi.

Bọn họ lên tới đỉnh núi không trễ lắm so với những người khác, Lương Tấn phải bò một muống đứt hơi, lên đỉnh núi rồi lại khó tránh thích ý vui sướng, riu ra rít rít thấy cái gì cũng lôi kéo Từ Thanh Phong đi xem.

Sau đó liền có tấm ảnh này. Cậu cười phóng khoáng đến gần bên tai Từ Thanh Phong nhỏ giọng nói chuyện. Từ Thanh Phong mỉm cười lắng nghe, tay lại đặt lên eo cậu, sợ cậu không cẩn thận ngã xuống.

Lương Tấn lấy bức ảnh cho Từ Thanh Phong xem, hai người cười hì hì, trên bàn đặt một cái bình giữ ấm đang mở, cơm tỏa ra hơi nóng chờ nguội bớt.

Lương Tấn nghiêng đầu nếm một miếng thử độ ẩm, quay đầu hôn chụt lên mặt Từ Thanh Phong.

Cậu từ khi đi công tác về thường xuyên làm loại hành động này, luôn nhìn không được hôn Từ Thanh Phong một cái, hôn xong lại tự mình then thùng.

Từ Thanh Phong nhanh tay giữ chặt cậu, cười hỏi: “Chạy đâu đó?”

Lương Tấn nháy mắt mấy cái.

“Muốn không?” Từ Thanh Phong bốn cọt hỏi, thấy khuôn mặt Lương Tấn lập tức đỏ lên mới chậm rãi nói: “Đáng tiếc tôi bây giờ còn chưa được, vất vả em phải nhẫn nhịn tí, nhưng mà giải phẫu thành công xong em muốn thế nào cũng được hết. Lại leo lên đỉnh núi kia chơi một lần “Nấu cơm dã ngoại” cũng có thể, hay là

giống lần trước, đi đến khu rừng bạch quả gần thành phố nhé? Tôi nhớ em ở đây càng thích kêu to, là vì cảnh đẹp hay là trong xe càng có cảm giác hả...”

Lương Tấn: “...” Cậu bị nói ngược ngược không thôi, lại lén lút có chút chút chờ mong.

“Yên tâm đi, ” Từ Thanh Phong cười nói: “Vì tính phúc tôi sẽ mau chóng giải quyết. Nào, chúc hết thấy đều thuận lợi.”

Lương Tấn há miệng, tiếp theo cũng cùng cười rộ lên: “Chúc hết thấy đều thuận lợi”

—

Từ Thanh Phong là một người chính kiến rất mạnh mẽ, chuyện không nắm chắc sẽ không làm. Lúc trước hắn không tránh được hưng phấn kích động, cũng trải qua đa nghi giãy dụa mưu tính, nhưng mà hành động của bà mẹ đứa trẻ rất nhanh đã khiến hắn đánh mất mấy cảm xúc phức tạp rồi rầm kia, trái lại còn xem chuyện này trở thành một buổi sáng đàm phán đơn giản.

Sự thật chứng minh hắn quả nhiên tính không sai, bác sĩ Chu nhấn lại ý tứ của hắn, gia đình kia rốt cuộc bắt đầu thấp thỏm, cuối cùng đáp ứng trong thời gian đã định đến gặp mặt nói chuyện.

Buổi sáng ngày thứ ba, Từ Thanh Phong thay sơ mi cùng quần thường, mặt cũng cạo râu sạch sẽ, vừa đứng dậy đã hấp dẫn vài cô y tá đi ngang qua nhìn vào.

Hắn mấy hôm nay tâm trạng rất tốt, nếu không phải vì chờ đợi kết quả xét nghiệm đã hoàn toàn có thể xuất viện. Kỳ thật lần này gặp mặt này hắn vẫn cực kỳ nắm chắc, nay hắn yêu cầu ra mặt thật không phải để thương lượng chuyện tiền bạc gì, mà chỉ để gây chút áp lực cho đối phương, tránh cho họ quá mức được voi đòi tiên.

Lúc hộ công dẫn người vào cửa, Lương Tấn đang giúp hắn sửa sang lại cổ tay áo. Nghe được tiếng gõ cửa, hai người đều nhìn thoáng qua.

Phía sau hộ công đứng một người phụ nữ mặc một bộ vải bông màu đen rộng lớn, lông mày nhướng cao. Người này làn da rám nắng, tóc hơi lộn xộn cột sau đầu, thấy Lương Tấn và Từ Thanh Phong nhìn qua thì co quắp kéo khố miệng, mi mắt được kẻ đen xi lập tức giãn ra, lộ ra một nụ cười lấy lòng.

Lương Tấn sững sốt, cảm giác vị này hoàn toàn không giống với hình tượng người mẹ sạch sẽ giản dị mà cậu tưởng tượng. Cậu lúc ấy có thể chủ động cho người đàn ông kia vay tiền kỳ thật nguyên nhân rất lớn là thấy ông ta trung thực hiền lành, nói chuyện xử sự lộ vẻ chân thành. Bởi vậy khi cậu nghe được bác sĩ Chu nói gia đình họ như thế nào còn ít nhiều có chút kinh ngạc.

Nhưng mà người đàn bà này, lại thật lộ ra một vẻ mưu toan tính kế.

Đương nhiên nếu xem nhẹ mấy đường kẻ mắt tô lông mày của bà ta, người đàn bà hẳn là rất xinh đẹp, khuôn mặt tiêu chuẩn, ngũ quan tinh xảo.

Hộ công cười giới thiệu cho Từ Thanh Phong: “Từ tiên sinh, Lương tiên sinh, đây chính là mẹ Long Long...”

Dì ta chưa nói xong, bà mẹ đã vội ngắt lời nói: “Không, tôi họ Tùy, Tùy của triều Tùy.”

Từ Thanh Phong hơi nheo mắt, không nói chuyện.

Lương Tấn cười nói: “Dì Tùy, đi vào ngồi đi.”

“A, cảm ơn cậu cậu nhóc, ” bà mẹ vội vàng tiến vào, trái phải quét nhìn bốn phía, cuối cùng ngồi lên giường bệnh đối diện Từ Thanh Phong.

Lương Tấn hơi nhíu mày, Từ Thanh Phong ngồi một mình trên ghế lưng cao, góc độ này có thể nhìn đến giường bệnh cũng có thể nhìn đến sofa, lẽ ra khách nhân đi vào nên ngồi ở sofa, nhất là vì lễ phép, hơn nữa người không quen thuộc cũng không ai lại ngồi lên giường bệnh.

Nhưng mà Từ Thanh Phong lúc này mặt lại không chút thay đổi, Lương Tấn thấy còn chưa bàn chính sự, chỉ có thể nháy mắt cho hộ công để dì ta đi chuẩn bị bộ chăn đệm mới.

Bà mẹ ngồi trên giường dùng tay sờ soạng mấy cái, cuối cùng vuốt vuốt ga giường, cười nói với Lương Tấn: “Cậu chính là Lương Tấn à? Cảm ơn cậu nhé cậu nhóc, giúp chúng tôi chút tiền thuốc men.”

Bà ta nghiễm nhiên tự coi mình là trưởng bối mà gọi thẳng tính danh.

Lương Tấn cảm giác bất thường, ngừng một lát không nói gì, rồi sửa lời nói: “Tùy nữ sĩ hôm nay lại đây chắc có chuyện muốn nói, chúng tôi trong chốc lát còn có công chuyện khác, cho nên nói trước chính sự đi.”

“Được được được, nói chính sự.” Bà ta xoa tay, nhìn Từ Thanh Phong vài cái, lại nhìn Lương Tấn, nói: “Chân của Long Long hiện tại tuy đã phẫu thuật thể nhưng viện phí sau này còn phải tốn không ít tiền! Tình huống nhà chúng tôi thanh toán số tiền thuốc men này thật sự có hơi khó khăn, cho nên... Có thể lại mượn Lương tiên sinh một ít hay không... Xin cậu giúp đỡ một chút.”

“...” Lương Tấn ngạc nhiên nói: “Xin tôi?”

“Đúng vậy, cả nhà chúng tôi đều sẽ cảm...” Người đàn bà cau mày, vẻ mặt hèn mọn tiếp tục nói.

“Không phải, vì cái gì lại xin tôi?” Lương Tấn cuối cùng nghe ra ý tưởng của bà ta là muốn vay tiền.

Cậu quả thực tức giận đến không biết nói sao. Cậu lúc trước ứng tiền cho họ là một chuyện nhưng không có nghĩa cậu là Bồ Tát sống! Mà dù cho họ muốn vay tiền, vậy vì sao không nói sớm, còn diễn tiết mục gì mà quỵên thân gì mà ra điều kiện chứ!?

Lương Tấn tức giận muốn chết, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bà ta ngừng một chút muốn tiếp tục nói, không ngờ Từ Thanh Phong này giờ vẫn im lặng đột nhiên lạnh lùng giương mắt nhìn lại.

“Vay tiền không cần bàn nữa, ” Từ Thanh Phong sắc mặt trầm xuống, thể nhưng thoáng cười châm chọc.

Sắc mặt người đàn bà nhất thời cứng lại.

Từ Thanh Phong bỗng nhiên nói: “Tùy nữ sĩ, mời bà về cho.”

“...” Bà ta ngẩn người, vội vàng nói: “Không không không, tôi không chỉ muốn vay tiền.” Bà ta ngừng một chút, thấy Lương Tấn sắc mặt khó coi, hơi im lặng rồi giải thích: “Tôi còn chuyện khác muốn nói ... là... là... là chuyện đổi thân...”

Lương Tấn liếc nhìn Từ Thanh Phong, nhú mày.

“À? Đổi thân có chuyện gì?” Từ Thanh Phong thản nhiên nói: “Ngài nói, một giá thôi, bao nhiêu tiền?”

“Không phải tiền bạc, ” Bà ta xoắn tay, mạnh hít một hơi xong bỗng nhiên nhìn chằm chằm Từ Thanh Phong, hỏi: “Thanh Phong, con còn... còn nhớ mẹ không?”

32. Chương 32

Biên tập: Soleil

Từ Thanh Phong nay đã muốn ba mươi, làm sao cũng không ngờ sẽ nghe được đến câu “Con còn nhớ mẹ không?”

Tuy rằng trên thực tế, hắn còn nhớ rõ.

Lúc người đàn bà này đứng ở cửa hoảng hốt lúng túng nhấn mạnh mình họ Tùy, Từ Thanh Phong đã chú ý tới. Hắn khi đó bắt đầu đã có hoài nghi, lúc sau thấy những hành động khác thường của đối phương trong phòng bệnh gần như rất nhanh đã xác nhận thân phận của bà ta.

Bà Từ năm đó ly hôn, Từ Thanh Phong đã năm tuổi.

Lúc một nhà Lương Tấn chuyển đến, trận đại chiến ly hôn ồn ào huyên náo kia đã kết thúc hơn một năm. Từ Thanh Phong rất ít nói với người khác những chuyện trong quá khứ, thật cũng không có gì để nói, trước vụ ly hôn nhà bọn họ gà bay chó sủa, mỗi ngày đều là tiếng đàn bà tức giận mắng nhiếc với tiếng đàn ông

ồn ào quá tháo, ly hôn xong người đàn bà kia có thể giải thoát, nhà họ hiếm thấy mà an tĩnh lại, ra hình ra dáng một gia đình nhà bình thường.

Từ Thanh Phong nghe hàng xóm nói nhà họ ban đầu không phải như thế. Bà Từ lúc trẻ xinh đẹp như hoa có tiếng khắp mười dặm bát hương. Lúc ấy ông Từ cũng cao ráo đẹp trai, trong nhà còn có ông chú làm cán bộ ở tỉnh, hai người nhờ thân cận mà quen biết, ông Từ dùng mười hai bàn sính lễ lấy người đẹp về nhà, kết hôn rồi sinh con hết thấy đều trôi chảy, thẳng đến khi Từ Thanh Phong sinh ra.

Bà Từ lần đầu mang thai, lo lắng sợ hãi, vì thế muốn ông Từ nhờ vả ông chú cán bộ giúp khám ở bệnh viện tỉnh. Hai người cuối cùng làm xong thủ tục chạy vội tới bệnh viện, ai mà ngờ đứa trẻ sinh ra không đến hai ngày, ông Từ lại tra ra bị bệnh thận đa năng di truyền, còn có dấu hiệu xuất huyết não.

Nông dân dù tin tức hạn chế cũng hiểu rõ đạo lý đã không có tiền thì không thể có bệnh. Bà Từ rất thông minh, từ chỗ bác sĩ hỏi hai ba câu đã hiểu được căn bệnh này rất phiền toái.

Bà ta tỏ vẻ chịu không nổi. Muốn ly hôn.

Còn chưa bắt đầu hoạn nạn, đôi chim vợ chồng này đã muốn đường ai nấy bay.

Trận đại chiến ly hôn từ khi Từ Thanh Phong sinh ra duy trì liên tục đến khi hấn năm tuổi, trong nhà tranh cãi âm ỉ không ngớt, đánh đập không ngừng. Từ Thanh Phong cũng hề một chút là bị đánh đến mặt mũi bầm dập. Bà Từ còn không cho phép người khác gọi mình là “nhà lão Từ”, chỉ để người gọi tên riêng Tùy Ngọc Lan. Mà Từ Thanh Phong sau này lớn lên cũng học được cảnh giác, nếu bà ta cảm xúc không tốt thì phải trốn cho lẹ, thậm chí có lần bà ta vừa giơ cánh tay đã từ sau lưng sờ soạng muốn chop lấy cây gậy.

Lần đó bà ta không đánh, còn hiếm thấy mà dịu dàng vuốt đầu hấn.

Từ Thanh Phong lúc ấy ngây ngẩn cả người.

Hấn làm sao có thể không nhớ rõ?

Đứa trẻ còn để chỏm đã phòng mẹ như phòng lang, thế nên đối phương chỉ thoáng nhẹ nhàng một lần, nó đã mở miệng không biết mình làm sai gì.

Hấn không chỉ nhớ rõ bà ta, hấn còn hận bà ta.

Sau này khi hấn quen biết Lương Tấn, nghe được đối phương nói chỉ có ba ba, hấn lập tức không chút do dự cướp lời, nói tôi cũng vậy.

Một người phụ nữ như vậy, hơn hai mươi năm sau bỗng dưng xuất hiện, há miệng chính là con còn nhớ mẹ không?

Từ Thanh Phong chỉ cảm thấy buồn nôn.

Lương Tấn cũng bị lời này hù sợ như sấm giữa trời quang, ngây như phỗng tại chỗ. Cậu há to miệng, tầm mắt dừng lại ở bà ta một lát, rồi cuộc từ ngũ quan tìm ra những nét tương tự Từ Thanh Phong.

Như vậy mà xem, thật là càng nhìn càng giống.

Cậu lại nhìn Từ Thanh Phong, đã thấy người này sắc mặt trắng xanh, gắt gao nhìn chăm chăm bà ta trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười.

Tùy Ngọc Lan còn không biết rõ tình huống, kéo khóe miệng nói: “Phong Phong, còn nhớ ... còn nhớ rõ mẹ đúng không?”

Từ Thanh Phong không nói chuyện, mỉm cười dựa vào lưng ghế, chậm rãi nheo mắt chờ bà ta tiếp tục.

Tùy Ngọc Lan dứt tay vào túi áo, thẳng lưng chờ Từ Thanh Phong gọi bà ta hoặc là nói hai câu, đợi trong chốc lát thấy Từ Thanh Phong không định mở miệng, chỉ có thể lại xấu hổ xoa xoa hai tay định tìm từ nói chuyện.

Bà ta chậm rãi ngồi lại trên giường, ngẫm nghĩ mới thở dài nói: “Con không biết tấm lòng người mẹ này rồi! Mẹ mấy năm nay vừa nghĩ đến con đã khóc, năm đó lúc mẹ mới rời đi, cứ tối ngủ lại nằm mơ thấy con, mơ thấy con tìm mẹ... Nhưng mẹ có thể làm gì đây? ...”

Bà ta nói đến chỗ xúc động, tự mình nức nở hai cái.

Bà ta cảm thấy số mình thật thảm, gả vào Từ gia đụng phải tên ma ốm còn tiếp tục sinh một đứa nhỏ ma ốm. Ly hôn không thể dứt khoát mà ly, kéo dài năm năm bản thân đều sắp ba mươi, tìm được một người khác trong thành phố kết quả lại là tên lừa đảo, sống còn không bằng ở Từ gia. Bà ta sau đó lại ly hôn nhưng rồi không thể gả vào nhà nào khác vừa lòng. Hiện tại cha Long Long là người thành thật, nhưng mà tuy rằng đối xử với bà ta khá tốt lại cũng rất ít để bà ta làm việc, thế nhưng lại nghèo rớt mồng tơi.

Bà ta lần này đến không chỉ là vì tiền, bà ta còn muốn nhận thân. Lúc trước Từ Thanh Phong cứu Long Long, bà ta làm sao cũng không ngờ được hẳn chính là thằng nhóc ma ốm kia. Sau này lúc bà ta đi tìm Lương Tấn muốn nhờ người tốt này giúp đỡ, thấy được tên và chứng bệnh Từ Thanh Phong thì bừng tỉnh đại ngộ, sau này bà ta lại bốn phía hỏi thăm, rất nhanh đã xác nhận cậu trai trẻ tuổi đẹp trai đi xe xin kia là con trai của mình.

Nhưng mà Tùy Ngọc Lan trong lòng cũng rõ ràng, bà ta đi suốt hơn hai mươi năm, nay đột nhiên nhảy ra Từ Thanh Phong không nhất định đồng ý tiếp nhận bà ta. Cho nên sau này mới có chuyện quỳn thẹn, ý định ban đầu là nhận thân trước, Từ Thanh Phong chỉ cần tiếp nhận người mẹ này vậy bệnh của Long Long kể cả tháng ngày sau của bà ta đều xem như có nơi nương tựa. Đến lúc đó cho dù không quỳn thẹn, Từ Thanh Phong cũng không thể nhìn mẹ chịu khổ phải không?

Nhưng mà nếu lỡ Từ Thanh Phong vẫn không chịu nhận vậy thì cứ ra giá, bà ta phải bắt họ bỏ ra vốn lớn, một thẹn thì một thẹn, có nhiều tiền như vậy nửa đời sau cũng không phải sợ gì.

Bà ta tính toán kỹ càng, thấy Từ Thanh Phong thái độ khá là ôn hòa thì cảm thấy mình nhận thân có hi vọng, đơn giản ngồi trong phòng bệnh khóc lóc sụt sùi khổ khổ.

“... Lại sau này dưỡng con, chính là cha Long Long, nhất định nói người trong thành phố rất thích mấy thứ rau dại này, nếu không do tên cứng đầu như ông ta Long Long sao có thể gặp chuyện không may? Ngày đó mẹ cũng xem chút bị dè chân...”

“Hiện tại chúng ta còn thiếu bệnh viện rất nhiều tiền, mẹ và dưỡng con đã bốn năm ngày chưa ăn được bữa no nào...Cơm bệnh viện đắt lắm, ra quán bên ngoài cũng phải năm khối tiền, mẹ làm sao bỏ được...” Bà ta ngừng một lát, ánh mắt dò xét về mặt Từ Thanh Phong, thử nói: “Thanh Phong, con xem tiền của em trai con...”

“À, tiền, ” Từ Thanh Phong gật đầu, hỏi: “Tiền làm sao?”

“Đây không phải không có tiền không được sao?” Tùy Ngọc Lan vội hỏi: “Con nay cũng xem như có sự nghiệp đang hoàng, tính ra con cũng là anh trai Long Long mà, số tiền này tại con có thể trả trước không?”

Từ Thanh Phong: “...”

Lương Tấn lường trước rất nhiều loại tình huống nhưng mà thật không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng này. Cậu nhìn Từ Thanh Phong, Từ Thanh Phong lại sắc mặt bình tĩnh hỏi: “Nói xong chưa?”

Tùy Ngọc Lan do dự, gật đầu.

“Tốt.” Từ Thanh Phong ngừng một chút, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, cắn răng nói: “Cút!”

Tùy Ngọc Lan: “...”

Bà ta ngây ngẩn cả người, thế nên trong nhất thời không biết nên làm gì.

Hộ công cách đó không xa thấy thế thì vội vàng lại đây kéo bà ta, bà ta giãy dụa không muốn đi nhưng lúc quay đầu nhìn Từ Thanh Phong, một đĩa trái cây bị ném qua, sát qua tai bà ta âm một tiếng đập vào tường.

Từ Thanh Phong đột nhiên nổi khùng nhảy dựng lên, sắc mặt đỏ tía chỉ vào bà ta quát: “Cút! Cút!”

Tùy Ngọc Lan không lại dám đứng lại, bị hù cực kỳ hoảng sợ mà chạy xa. Hộ công ở cửa do dự nửa buổi cuối cùng nhặt đĩa trái cây lên, lặng lẽ đặt lại trên bàn rồi rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Từ Thanh Phong và Lương Tấn.

Từ Thanh Phong vẫn đứng ở phía cửa, hần nổi giận cổ đều nháy mắt mà đỏ lên, Lương Tấn ở phía sau nhìn thấy hần gân xanh nổi lên, trong lòng như bị từng căn thép đâm vào người.

Từ Thanh Phong lại qua thật lâu vẫn không xoay người lại. Phòng bệnh an tĩnh, Lương Tấn nhìn hần buổi sáng thay áo mới, nhin không được nghĩ: sao lúc sáng không thấy bộ quần áo này rộng như vậy chứ?

Chỗ nào là quần áo rộng, là Từ Thanh Phong bả vai khom lại.

Lương Tấn ở phía sau đứng trong chốc lát cuối cùng nhin không được từ sau ôm chặt lấy hần. Sau đó, cậu nghe được Từ Thanh Phong thở dài, thong thả gọi: “Lương Tấn...”

“Ừ?”

“Chúng ta không trị nữa... Có được không?”

Lương Tấn chưa bao giờ hận một người đến như thế, hận một người xa lạ chưa từng quen biết.

Lão Lương vẫn dạy dỗ cậu đây là một thế giới rất tốt đẹp, cậu cũng thật sự dùng ánh mắt màu hồng để nhìn người và mọi việc chung quanh. Lão Lương là người tốt, Từ Thanh Phong và Tần Thời đều là người tốt, cậu đến trường đa số bạn học cũng là người tốt, cho đến sau này cậu dù hiểu lắm Tư Thần là “kẻ thứ ba” cũng không chán ghét cậu ta.

Nhưng cái người là mẹ ruột Từ Thanh Phong Tùy Ngọc Lan này lại khơi dậy hận ý trong cậu.

Từ Thanh Phong triệt để buông tay.

Lương Tấn biết việc Tùy Ngọc Lan xuất hiện đã kích đến Từ Thanh Phong không chỉ ở chuyện đổi thân hay không.

Cậu không thể nào tưởng tượng được một tuổi thơ lớn lên trong gia đình suốt ngày gây gổ đánh nhau là trải nghiệm như thế nào, cũng không hiểu được người tự xưng là mẹ này đã để lại bóng ma gì cho Từ Thanh Phong, thế nhưng chỉ việc bà ta vì đứa con nhỏ mà mượn cớ tạo cho Từ Thanh Phong một hi vọng giả dối để đòi tiền, cuối cùng còn lòng tham không đáy mà mạnh mẽ đến nhận thân, Lương Tấn thật sự hận bà ta.

Bà ta không biết, bà ta đã hủy diệt cái gì.

Từ Thanh Phong có thể chấp nhận hiện thực mang bệnh không có nghĩa là hần không ngăn ngại, thậm chí Lương Tấn rõ ràng, Từ Thanh Phong so với cậu càng hy vọng sớm ngày chữa khỏi. Lương Tấn mỗi lần về nhà nấu cơm lại chạy đến bệnh viện, Từ Thanh Phong đều phải lo lắng đề phòng cả buổi. Mà Từ Thanh Phong mỗi khi chỗ này đau chỗ kia khó chịu cũng sẽ cố gắng tỏ ra không quá nghiêm trọng sợ Lương Tấn khổ sở.

Bởi vậy lần này xét nghiệm thành công, Từ Thanh Phong gần như nhận định mình sắp bình phục.

Hai người họ đã bàn xong sẽ đi nơi nào du lịch, cũng đã lên kế hoạch tổ chức họp mặt với mấy người bạn thân, thậm chí không hề tránh né nói đến rất nhiều thứ họ không thể ăn, nói đến thèm chấy nước miếng. Hai người nếm đến mùi vị hi vọng, mà hi vọng này đã cách bọn họ gần như vậy cơ hồ sắp biến thành sự thật.

Họ có thể đợi, họ biết đối phương được voi đòi tiên lòng tham không đáy cũng đã chuẩn bị “có thể nhẫn nhịn nhẫn”, thậm chí bên thư ký Tiêu đã lo xong đầy đủ tiền mặt, chỉ mong là hết thấy sớm thành công.

Ai biết kết quả lại là như thế này. Một người tự xưng mẹ ruột, đứng ở trước mặt hần nói, người cho cậu hi vọng là tôi, nhưng tôi chỉ muốn tiền.

Hồ dữ không ăn thịt con, người đàn bà này lại cầm dao đâm vào sau lưng Từ Thanh Phong, máu tươi đầm đìa.

Từ Thanh Phong đột nhiên chấm dứt ý niệm, hần không cần, hần thà chết cũng không cần.

Mà Lương Tấn chỉ có thể duy trì hần.

Tùy Ngọc Lan rất nhanh lại tìm đến họ, lần này họ công nghe lời Lương Tấn chuyển điện thoại cho cậu.

Lương Tấn tránh đi Từ Thanh Phong, đi đến hành lang nghe đối phương dong dài, cuối cùng Tùy Ngọc Lan nói: “Một trăm ba mươi vạn, các người đưa trước cho tôi, tôi liền làm. Lương tiên sinh, dù sao các người cũng không thiếu chút tiền này, mà tôi phải vì con tôi về sau tính toán nữa.”

Lương Tấn hỏi bà ta: “Cho nên đây chính là nguyên nhân bà nhiều lần uy hiếp ép giá? Tùy nữ sĩ, nếu ngay từ đầu tôi không cho các người mượn tiền, bà dám ra giá đến một trăm vạn sao? Nếu người cần đổi thận không phải Từ Thanh Phong mà là người khác, bà dám lật lọng năm lần bảy lượt ra điều kiện sao? Bà bây giờ cho rằng thận mình là cái gì? Hòm châu báu à? Hay cây phát tài?”

Tùy Ngọc Lan bị cậu trắng trợn nói ra, không nén được xấu hổ nói: “Đây không phải để cứu mạng nó sao?”

“...” Lương Tấn lần này không lên tiếng, chờ bên kia Tùy Ngọc Lan thúc giục hai ba lần cậu mới chậm rãi nói: “Chậm rồi.”

Bên kia điện thoại hơi ngưng trệ, hiển nhiên là không hiểu ý cậu.

Lương Tấn nhìn cửa sổ chiếu ra bóng dáng của mình, khuôn mặt người trên kính lạnh lùng, đến thanh âm nói chuyện cũng lộ ra buốt giá. Lương Tấn nói: “Các người trả tiền lại đây, tiền thuốc men viện phí của đứa con bảo bối các người, vốn gốc thêm tiền lời tổng cộng mười hai vạn, trong vòng ba ngày trả lại cho tôi.”

Tùy Ngọc Lan kêu lên: “Ba ngày?! Cậu giết tiền hả? Ba ngày làm sao trả?”

“...” Lương Tấn ồ một tiếng, ngạc nhiên nói: “Sao lại không trả được? Bà có thể đi bán thận mà! Chúng tôi không mua, bà có thể tìm người khác, muốn bán bao nhiêu thì bán.”

“...”

“Bà nói đúng, không chuyện gì tiền không xử lý được.” Lương Tấn hít một hơi, chậm rãi nói: “Chúng tôi có tiền, một trăm vạn có, một trăm ba mươi vạn có, mà ba trăm vạn cũng có. Thận nguyên cả nước không chỉ mình bà có, chúng tôi có thể khắp nơi đi tìm, chậm rãi xét nghiệm, dân số hơn một tỷ cuối cùng sẽ có một cái thích hợp. Chúng tôi chờ được.”

Cậu cười lên, lại nhắc nhở mà nói: “Nhưng mà thời gian các người không nhiều, ba ngày, tiền tôi cho các người mượn phải trả lại đây.”

Tùy Ngọc Lan nghe ra cậu đang uy hiếp, nhịn không được nói: “Nếu không trả thì sao?”

“Không trả được? Vậy khỏi trả.” Lương Tấn ngừng một lát, từng từ nói: “Tiền tôi có thể không cần, mệnh con trai bà, chân của bà... Các người thiếu Từ Thanh Phong, tôi sẽ thay anh ấy cảm về.”

33. Chương 33

Biên tập: Soleil

Tùy Ngọc Lan lúc này mới bắt đầu kinh hoàng.

Nhưng mà bà ta lại không có chỗ nào để lấy tiền vì thế trong lòng run sợ cả buổi chiều xong đã khôi phục như cũ, mỗi ngày đi ra ngoài mua đồ ăn cho con trai, lúc về lại nói chuyện phiếm với những người khác trong phòng bệnh, y tá đến hỏi trả tiền lại khóc khóc than than.

Người khác đều cảm thấy bà ta mỗi ngày cãi cọ chơi xấu với y tá rất mất mặt, trái lại chính bà ta lại thấy không sao cả, việc này bà ta đã làm nhiều riết hồi cũng quen. Cũng như số tiền mười hai vạn kia của Lương Tấn, kỳ thật hoàn toàn không cần dùng nhiều tiền như vậy nhưng bà ta vừa nghe chồng nói đây là tiền người khác cho đã lập tức muốn tẩm tếp tốt nhất, cái gì cũng phải đắt nhất, giải phẫu dùng gấp đôi giá so với những người khác.

Nay Lương Tấn đòi nợ, bà ta lo lắng một buổi chiều trái lại nghĩ thông suốt, Lương Tấn vừa nhìn đã thấy là một người sống an nhàn sung sướng, nếu trước kia có thể cho họ tiền thì chứng minh cậu không đem chút tiền ấy để vào mắt, hiện tại muốn đòi nợ có lẽ chỉ là nhất thời tức giận mà thôi, chờ hết giận rồi, việc này kéo dài liền cũng qua đi. Mà nếu thật sự không qua được, chỉ cần mình khóc lóc náo loạn một trận, Lương Tấn một tên đàn ông cũng không thể cãi lộn lại bà ta, việc này thế nào cũng có thể cho qua.

Dù sao mình không có tiền, cậu ta còn có thể làm gì mình chứ?

Lương Tấn thật đúng là có thể làm gì bà ta.

Tùy Ngọc Lan suy nghĩ thật ra đều có đạo lý, nhưng mà bà ta tính tới tính lui lại quên mất bà ta từng nói một câu —— không gì là tiền không giải quyết được.

Lương Tấn giao việc này cho công ty đòi nợ.

Ông chủ công ty đòi nợ là bạn của Tề Diệp nên xem như là một nửa người quen. Lúc Lương Tấn ngấm ngầm tìm Tề Diệp nói chuyện này, Tề Diệp rất là kinh hãi.

Hắn hỏi rõ ngọn nguồn cũng kìm không được tức giận nhưng mà đến cùng vẫn bình tĩnh hơn Lương Tấn một ít. Tề Diệp hỏi cậu: “Từ Thanh Phong có biết không?”

Lương Tấn lắc đầu.

Tề Diệp cau mày do dự, khuyên nhủ: “Tôi tuy rằng có chút quen biết đám anh Cường nhưng cũng không quen thuộc lắm. Lương Tấn, tôi và bọn họ đều không phải một dạng người, bỏ tính cách hiền lành lại dễ bị bắt nạt vậy, tôi sợ lỡ đụng đến bọn họ bỏ lại tự chọc phiền toái.”

Lương Tấn không nói chuyện.

Tề Diệp nhìn cậu chủ ý đã định, thở dài còn nói: “Huống hồ người này có thể nào cũng là mẹ ruột Từ Thanh Phong, bà ta có ti tiện thì quan hệ huyết thống vẫn còn đấy. Từ Thanh Phong hiện tại tức giận nhưng không có nghĩa hắn đồng ý để bỏ tìm người đi bức bà ta. Bỏ trong lòng cũng biết đúng không, bằng không bỏ sao không nói cho Từ Thanh Phong chứ? Bỏ bây giờ xả giận hả dạ rồi, về sau nếu lỡ ngày nào đó mẹ con họ nhận nhau, bỏ không sợ Từ Thanh Phong trách bỏ sao?”

Lương Tấn lắc đầu: “Con người bà ta như vậy... Loại người này Thanh Phong làm sao sẽ chấp nhận chứ?”

Tề Diệp cười nói: “Thật ra không nhất định vậy đâu, bà ta chỉ là tham tiền, Từ Thanh Phong có tiền, còn sợ bà ta tham sao? Hắn nếu không thêm để ý bà ta chút nào thì cũng sẽ không thương tâm như bây giờ mà sẽ coi đó như một người xa lạ, người ta ra thậm mấy cậu ra tiền, ở giữa bày vẽ chút tâm cơ thủ đoạn không phải bình thường sao? Cuối cùng giao dịch hoàn thành, lấy được thứ mình cần là được. Làm gì phải đánh chết cũng không muốn chứ?”

“Vậy không lẽ cái gì cũng không quản sao?”

“Không thì sao?” Tề Diệp hỏi: “Bỏ nếu còn làm mâu thuẫn giữa họ thêm kịch liệt, Từ Thanh Phong khẳng định là không đối được thậm. Bỏ nếu hóa giải được mâu thuẫn...”

“Vậy Từ Thanh Phong càng sẽ không tiếp nhận.” Lương Tấn bỗng nhiên cười khẽ một tiếng: “Dù sao cũng là mẹ anh ấy.”

Tề Diệp: “... Vậy cũng chưa chắc, bỏ nên hỏi ý định của Từ Thanh Phong đi.”

“Đây chính là ý định của anh ấy, ngày hôm qua anh nói.” Những lời này nhắc tới chỗ đau của Lương Tấn, cậu ngừng một lát, nói với Tề Diệp: “Thanh Phong nói, có tìm được thậm thích hợp hay không cứ dựa vào ý trời. Nhưng mà xét thấy mấy lần anh dựa vào ý trời đều không có kết quả tốt, cho nên anh muốn tính trước chuyện về sau.”

Từ Thanh Phong hiện đang ở giai đoạn hậu kì suy thậm rất nhanh phải sống nhờ thẩm tách máu, nhưng mà nguy hiểm hơn lại là bệnh biến chứng của hắn.

Mấy nan đề họ cảm thấy lập tức có thể giải quyết nay đang ngóc đầu trở lại, hai người lại không có tin tưởng hay sức mạnh như ban đầu. Từ Thanh Phong bắt đầu ra tay chuẩn bị sau khi hắn “lỡ may”, tất cả chuyện ăn, mặc, ở, đi lại của Lương Tấn.

Lương Tấn nhìn mà khổ sở, đôi mắt đỏ rồi thêm đỏ, nhưng mà nghĩ đến bệnh tình phát triển như bây giờ đều là hậu quả do cứu đứa trẻ kia dẫn đến, cậu không kìm được lòng sinh oán hận.

Tề Diệp thấy Lương Tấn tức giận đỏ cả mắt, không khỏi lo lắng hỏi: “Bỏ còn muốn tìm đám anh Cường sao?”

Lương Tấn nhìn ngoài cửa sổ tối như mực, không thể nhìn thấy cái gì. Từ Thanh Phong hôm nay xuất viện, cậu nói cho Từ Thanh Phong cậu đến chỗ Tề Diệp lấy chút đồ, Từ Thanh Phong cũng liền tin, bây giờ còn ở nhà chờ cậu về ăn cơm.

Lương Tấn ánh mắt âm trầm, bình tĩnh nói: “Tìm.”

Tề Diệp: “...”

Tề Diệp không hiểu Lương Tấn vì sao cố chấp muốn “trả thù” như vậy, nói là trả thù kỳ thật cũng không đủ, Lương Tấn không phải vì tiền mà là đơn giản không muốn để cả nhà Tùy Ngọc Lan sống dễ chịu. Cậu đem giấy vay nợ mười hai vạn sang tay cho công ty đòi nợ, cũng tỏ vẻ số tiền này mặc kệ đòi được bao nhiêu cậu cũng chỉ lấy hai vạn. Ngoài ra cậu còn dự chi thêm một khoản làm “Phí nhân công”.

Tùy Ngọc Lan một nhà nghèo tới đấy, mấy vạn đồng tiền cũng đủ lấy mạng bà ta huống chi là nhiều như vậy. Chuyện này chính là muốn cả gia đình họ gặp phải phiền toái mà thôi, Lương Tấn trả tiền quá nhiều, công ty đòi nợ tự nhiên vui như mở cờ. Vì vậy phí nhân công cũng làm đến xứng đáng —— Tùy Ngọc Lan thư thái được ba ngày, ngày thứ tư bắt đầu bị vây chặt.

Mấy trò cãi cọ chơi xấu khóc rống suốt mấy lúc trước của bà ta không có hiệu quả, qua lần đầu đã mặt mũi bầm dập chạy về phòng bệnh không dám đi ra. Bà ta hoảng sợ muốn gọi điện cho Lương Tấn cầu xin tha thứ, âm nhắc nhở lại vang lên: “Số điện thoại quý khách hiện không liên lạc được.”

Lương Tấn tắt máy, Từ Thanh Phong cũng tắt máy.

34. Chương 34

Biên tập: Soleil

Tề Diệp không hiểu Lương Tấn vì sao lại hận Tùy Ngọc Lan đến thù rằng tốn tiền cũng không muốn để bà ta sống yên.

Kỳ thật Lương Tấn cũng không nói nên lời.

Tùy Ngọc Lan phẩm hạnh tuy rằng hiếm thấy, nhưng còn xa không đến nỗi phải muốn người đi ép bức bà ta.

Bà ta không muốn cùng người chồng có bệnh chịu nạn chịu khổ mà lựa chọn ly hôn, chuyện này vốn là rất bình thường. Bà ta không thích đứa con trai này, bởi vì nó cản trở bà ta ly hôn. Bà ta tham tài, muốn sống hưởng thụ, bà ta biết con trai có tiền đồ thì cố ý nịnh bợ, bà ta thấy Lương Tấn có tiền, nghĩ muốn tham lam chiếm nhiều một chút.

Việc này từng cái tách ra mà xem thật sự rất thông thường, nhưng mà chỉ có người tự mình trải qua mới biết được những thứ ích kỷ này tích lũy lại sẽ khiến người khác đau khổ không kém bao nhiêu so với đốt giết hay đánh cướp.

Người chịu đau khổ chính là Từ Thanh Phong, Lương Tấn bên cạnh đồng cảm thụ, hận ý càng sâu đậm.

Nhưng Từ Thanh Phong lại hỏi cậu: “Tôi muốn từ bỏ, em chớ trách tôi, được không?”

Hai người đứng ở tòa nhà hoang tàn cũ nát cạnh gốc cây khô, trong sân nhà cứ cách vài bước là rác rưởi tích lũy theo năm tháng. Gió xuân ẩm áp từ đầu thôn thổi đến, cảnh xuân tươi đẹp dọc theo đường đi, vào đến trong sân lại bốc mùi chuột chết hôi thối.

Từ Thanh Phong tự nhiên rùng mình một cái.

Lương Tấn lại cười giương mắt nhìn hắn, đáp ứng: “Được.”

Từ Thanh Phong trong nháy mắt có chút sững sờ.

Lương Tấn rút về bàn tay đã ướt mồ hôi, dùng một tay khác nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay Từ Thanh Phong, sau đó từ túi áo khoác rút ra hai tờ khăn giấy, từng chút từng chút giúp hắn lau lòng bàn tay. Lúc cậu làm

như vậy về mặt vô cùng chuyên chú, Từ Thanh Phong muốn nói lại thôi, lại nghe cậu tiếp tục nói: “Anh còn nhớ không? Mới trước đây em cũng như vậy lau chân cho anh.”

Mùa đông năm ấy, Từ Thanh Phong chỉ có một đôi giày đơn găng gượng mang qua mùa đông, trời đổ tuyết, giày hai ba ngày đều không khô được, sau này Lương Tấn đổi giày với hắn, ở trên tảng đá bên ngoài trường học hung dữ bắt Từ Thanh Phong ngồi xuống, sau đó từ trong cặp lấy ra khăn giấy tỉ mỉ giúp hắn lau chân sạch sẽ lại để Từ Thanh Phong mang giày lông cừu của mình.

Từ Thanh Phong đương nhiên nhớ rõ. Tâm tư thiếu niên thường mãi cảm yếu ớt, lúc ấy hắn cho rằng Lương Tấn ghét bỏ hắn chân bẩn. Vì thế còn thực không được tự nhiên, về nhà còn tỉ mỉ rửa chân lại một lần, dùng cây kéo lớn cắt cả móng tay, lại dùng kéo gọt gót chân. Chỉ là hôm sau mang vào giày bẩn, chân đang sạch lại đen thui.

Lương Tấn cười nói: “Khi đó anh xấu hổ đúng không? Em kỳ thật cũng ngượng lắm. Khi đó sợ dơ giày, đi trong nhà lại nhìn ra. Em khi đó không giỏi biểu đạt, tự tay lau chân anh rồi mới thấy hơi ngượng. Nhưng sợ anh đổi ý đành kiên trì đến cùng.”

Từ Thanh Phong ánh mắt nhu hòa, môi giật giật.

Lương Tấn không chờ hắn trả lời, tiếp tục nói: “Kỳ thật người như em, lại ngốc lại lười, nhất gan sợ phiền phức, còn lòng dạ cao, da mặt mỏng. Chỉ cần là chuyện liên quan đến anh, những cái này đều có thể mặc kệ. Em có thể kiên trì lau chân cho anh, cũng có thể sáng sớm ngồi xe lửa đến một thành phố khác mua quà cho anh, một đường chạy gấp không nghỉ chỉ vì có thể trở về trong ngày không để anh phát hiện. Em còn có thể không để ý mấy người bạn của ba ngăn cản hay tức giận mà kiên trì chuyển cổ phần cho anh, có thể khi anh muốn chia tay giả ngây giả dại không đi...”

Lương Tấn thấp giọng hỏi: “Thanh Phong, anh nói xem, em còn cái gì không thể làm vì anh chứ... Đồ của bà ta anh không cần em cũng không cần, anh biết rõ, mặc kệ thế nào, em đều sẽ bên anh.”

Từ Thanh Phong trong lòng khó chịu, trong lúc nhất thời thể nhưng nói không nên lời.

Về mặt Lương Tấn lại vô cùng bình thản. Ánh mắt vậ trong veo, như là một trận mưa to sấm sét qua đi, bên dưới đọng lại là vũng nước trong.

Lương Tấn hỏi hắn: “Đã định hôm nay đi chơi, còn tiếp tục không?”

“...” Từ Thanh Phong nhìn cậu, nói: “Tiếp tục.”

Di động với ví tiền Từ Thanh Phong và Lương Tấn đều ném ở trong nhà, trên người hai người đều không có vật gì khác, nắm tay nhau bỏ xe đi bộ, từ đầu Từ gia thôn một đường dọc theo ngã tư đường, ngõ hẻm, dọc bờ ruộng, vừa đi vừa ngắm nhìn.

Vùng ngoại thành vào mùa xuân hiển nhiên tươi đẹp hơn so với thành thị nhiều, cỏ mọc lan tràn, trời xanh mây trắng. Họ đều là những đứa trẻ từ nhỏ lớn lên ở đây, Từ Thanh Phong là người bản địa, Lương Tấn tuy là ngoại lai nửa đường đến nhưng cũng không xa lạ gì với ruộng đồng ở đây.

Thửa ruộng cứ cách một khoảng sẽ có một tháp dây cao thế, thiết sắt tam giác nổi bật giữa ruộng, bên dưới là lúa non xanh rờn. Từ Thanh Phong chỉ vào cái tháp hỏi: “Em còn nhớ cái này không? Mới trước đây chúng ta còn thi đấu bò qua nó đấy.”

Lương Tấn hí mắt nhìn, cười nói: “Nhớ chứ. Em mỗi lần bò ba bốn tầng cũng không dám, cứ sợ rớt xuống. Anh vậy mà lần nào cũng bò cao quá trời.”

Từ Thanh Phong cười gật đầu: “Nhưng mà sau này lên cấp hai không lớn gan như vậy nữa, bò mấy tầng lại đi xuống liền, may mà thắng em vẫn không thành vấn đề.”

“Ừ, ” Lương Tấn nói: “Anh còn hôn em đấy.”

Từ Thanh Phong: “...”

Lương Tấn buồn cười nhìn hấn: “Biết anh sẽ quên mà, lần đó anh thắng, cảm thấy thắng hoài không phần thưởng không vui, còn ầm ĩ đòi phạt em.”

Từ Thanh Phong mơ hồ nhớ có chuyện như vậy, nhưng mà Lương Tấn không nói hấn thật đúng là không nhớ ra.

Mấy cậu trai mười mấy tuổi đúng là đang độ tuổi tràn đầy sinh lực, hấn cấp ba năm ấy trong đầu chứa đầy hooomon, thấy mấy tấm áp phích minh tinh nào gọi cảm là kích động. Huống chi Lương Tấn khi ấy chút mập mạp trẻ con đã lui dần, mắt to mày sáng đích thực đáng yêu vô cùng.

Không chỉ có hấn, mấy cậu nam sinh khác trong lớp cũng thích trêu đùa cậu, chỉ là người khác còn biết che chở cậu, nhiều lắm há miệng gọi tiếng “vợ ơi” cho vui, thật sự động tay động chân ...

Từ Thanh Phong hỏi: “Tôi hôn em?”

“Không thì sao?” Lương Tấn hỏi: “Còn có thể là ai chứ?”

Từ Thanh Phong khoe miệng cong lên, hỏi cậu: “Tôi hôn làm sao?”

Họ đi tới dưới tháp. Lương Tấn dừng chân, kéo áo Từ Thanh Phong để hấn hơi cúi đầu.

Hai người hôn nhau.

Lại tách ra rất nhanh, chỉ đôi tay vẫn nắm lấy nhau, ánh mắt đầy dứa một chỗ không mảy may dời đi.

Đồng ruộng ngô nhỏ mấy năm nay không thay đổi, ven đường hoa thơm cỏ dại mọc ra từ khe mương. Gió vẫn thấm đậm mùi bùn đất và lúa mạch non tươi mát.

Lương Tấn nhìn Từ Thanh Phong nói: “Em biết anh nghĩ gì, đang lo lắng cái gì.”

Từ Thanh Phong: “...”

Ý đồ hôm nay của hấn đích xác rõ rệt, hấn hiểu được mình rất ích kỷ, cũng biết tương lai Lương Tấn có lẽ sẽ vì quyết định của hấn mà thương tâm đau khổ, thậm chí hấn trước đó đã chuẩn bị đầy bụng lý do thoái thác.

Nhưng hiện tại bị Lương Tấn chọc thủng, Từ Thanh Phong một đồng lời muốn nói lại không biết làm sao mở miệng.

Gió lộng thổi qua, thanh âm Lương Tấn không lớn lại đặc biệt nghiêm túc. Cậu nâng tay lên vuốt phẳng áo Từ Thanh Phong, ngón tay ngừng ở góc áo nói: “Kỳ thật mấy năm nay chúng ta có thể ở bên nhau em đã rất thỏa mãn.”

“...” Từ Thanh Phong ngừng lại, nói: “Tôi cũng vậy.”

Lương Tấn: “Em rất sớm đã gặp được anh, cùng anh làm bạn học, sau đó sống bên nhau. Tội mình từ nhỏ đã chưa từng tách xa, học tập đều thực thuận lợi, bạn bè đều rất tốt, em thích anh anh cũng không chán ghét em, quan hệ thân mật của chúng ta lại có thể được người khác chúc phúc, không bị thầy cô răn đe, không bị phụ huynh chia rẽ, cũng không bị bạn bè chỉ trích. Cuộc sống của chúng ta êm ả bình đạm, lại rất ngọt ngào suông sẻ... Em thực thấy đủ.”

“...” Từ Thanh Phong tiếp tục nói: “... Tôi cũng vậy.”

“Nhưng mà...” Lương Tấn giương mắt nhìn hấn, lại qua thật lâu sau, mới nói: “Em vừa biết anh sinh bệnh đã đi cầu thần bái phật, sáng nào cũng thắp nến hương... Sau lần đó anh chuyển biến xấu, em lại ở nhà bày một bàn thờ Phật, chấp tay cầu nguyện. Lại sau này anh ở trong phòng hồi sức mãi không thể tỉnh lại, em ở trong nhà trọ ngày ngày hưởng tây quỳ lạy, cầu ông trời tha anh một mạng... Em lúc ấy rất sợ, sau này mới nghĩ đến, nếu lỡ ông trời đã cho chúng ta quá nhiều may mắn, dùng sắp hết rồi, mai này không qua được thì phải làm sao?”

Cậu yết hầu trượt lặn, lại trầm mặc một hồi, nói ra chuyện cậu cân nhắc thật lâu: “Em nghĩ, nếu thật sự đến ngày đó không qua được. Em nhất định sẽ không làm khó anh. Em không thể vì để mình “an tâm” mà khiến anh chịu tra tấn. Nếu đến lúc anh phải chọn đi tiếp hay là lui về phía sau, em đều nguyện ý... nguyện ý ủng hộ anh.”

Cậu nhìn Từ Thanh Phong, ánh mắt lưu luyến, ngữ khí trầm thấp: “Nếu anh sợ em thương nhớ quá sâu, em sẽ làm quen thêm nhiều bạn mới để anh yên tâm; nếu anh lo lắng em không thể tự chăm sóc mình, em sẽ thuê người giúp việc, sống thật nhàn nhã.”

“Em có nhiều hồi ức tốt đẹp như vậy, từng ly từng tí suốt hai mươi năm này, mỗi nụ hôn, mỗi ánh mắt, mỗi lần tranh chấp cãi nhau, em đều nhớ rõ, nếu quá nhớ anh, em sẽ lấy ra ngắm lại, cũng không xem như là hai bàn tay trắng...”

—

Ngày đó Từ Thanh Phong thật lâu không thể bình tĩnh lại.

Lời nói cuối cùng của Lương Tấn, đơn giản lại rõ ràng dứt khoát. Cậu nói: “Em chỉ hi vọng anh vui vẻ, cuộc đời về sau không chỉ quanh quẩn một chữ “chết”.”

Từ Thanh Phong tâm thần đại chấn, từ đầu đến cuối không biết nói gì.

Phải nói gì đây? Đây là một hồi bệnh, nó để hấn chịu đủ tra tấn, bệnh nặng không thể khống chế lại nguy hiểm trùng điệp. Hấn bệnh từ giai đoạn sơ kì đến bây giờ cảm xúc mấy lần lên lên xuống xuống. Hấn biết mình có quá nhiều thứ quá mức để ý, tỷ như mặt mũi, tỷ như khúc mắc với Tùy Ngọc Lan.

Người khác muốn sống, đều là có hi vọng. Có thân tình, hữu tình, tình yêu... Mà hấn một thân một mình, chỉ có một Lương Tấn.

Nhưng mà Lương Tấn cũng đã bị hấn liên lụy đến mức này.

Từ Thanh Phong dẫn theo Lương Tấn về Từ gia thôn nhìn ngôi trường tiểu học trước kia, đi lại con đường năm xưa, ngoài việc muốn giải thích với Lương Tấn quan hệ giữa hấn và Tùy Ngọc Lan, cũng thật muốn ôn lại những tháng ngày đã qua, cáo biệt cùng chính mình.

Nhưng hấn không ngờ, Lương Tấn đã nhìn ra.

Lương Tấn nhìn ra hấn ích kỷ, lại tha thứ hấn ích kỷ.

Từ Thanh Phong không tìm được mà hỏi: Lương Tấn có thể vì mảy thay đổi hết thấy điểm mấu chốt của cậu ấy. Mảy thì sao? Mảy có thể làm được không?

Nhưng mà hấn suy tư thật lâu, đáp án lại như trước là —— không thể.

Lương Tấn thay đổi và bao dung vô hạn độ, mà hấn, lại có quá nhiều điều kiện chế thúc.

35. Chương 35

Biên tập: Soleil

Như khách bộ hành ban đêm trong sa mạc.

Tình trạng của Từ Thanh Phong càng ngày càng nghiêm trọng, rốt cuộc bắt đầu thẩm phân phúc mạc, hấn một tuần phải đến bệnh viện hai ba lần, ban đầu phải nằm viện, nhưng mà nằm viện cũng không quá tiện, phòng bệnh đòi hỏi các loại yêu cầu, rất nhiều thứ không đủ, Lương Tấn phải ngày qua ngày bên cạnh chăm sóc.

Giường nệm thực cứng, giường lại nhỏ, Lương Tấn phải cuộn người mới ngủ được. Từ Thanh Phong nhìn Lương Tấn gầy đi từng ngày, đau lòng muốn để cậu về nhà nhưng là không đợi mở miệng, bản thân chỉ có thể ngậm miệng lại —— hấn chỉ có một người thân là Lương Tấn, mà Lương Tấn lại làm sao không phải vậy. Lúc này hấn nằm viện, Lương Tấn dù cho bị hấn bắt về nhà trong lòng cũng tất nhiên là không yên lòng.

Từ Thanh Phong khó mà tránh khỏi lần nữa rồi rầm.

Có ngày hấn soi gương, ngẩng đầu không chọn đúng góc độ, thế nhưng từ quai hàm lõm xuống của mình thấy được vẻ gầy gò tiêu tụy, hấn sững sờ, từ trong gương quan sát Lương Tấn.

Lương Tấn trong gương ngẩng đầu nhìn hần, làn da vẫn luôn non mịn thế nhưng hơi nhẵn lại, thậm chí có chút nếp nhăn.

Lương Tấn thoáng sững sốt, cười hỏi hần: “Sao vậy?”

Từ Thanh Phong nhìn cậu, lại nhin không được xoay người, kéo Lương Tấn đến trước mặt, nhẹ nhàng vuốt ve cậu rồi kiên định nói: “Không có gì, anh muốn về nhà. Chúng ta xuất viện đi.”

Lương Tấn mở to mắt nhìn, thuận theo nói được.

Họ cam đoan với bác sĩ, lại mua các loại thuốc, rốt cuộc trở về ngôi nhà đã tích bụi thật lâu.

Từ Thanh Phong ngồi trên sofa, nhìn Lương Tấn vén tay áo, trước tiên cẩn thận phân loại đóng gói các loại dung dịch thẩm phân và thuốc men rồi cất trong tủ lạnh. Lại trở về cầm khăn chà lau mọi góc trong nhà, cuối cùng cong lưng lau sàn nhà đến không còn chút bụi.

Chuyện thẩm phân cũng là Lương Tấn giúp hần, mỗi lần đổi thuốc xong Lương Tấn đều đầy người mồ hôi, Từ Thanh Phong biết, một nửa là mệt, một nửa là khẩn trương.

May mà thẩm phân đích xác có hiệu quả. Từ Thanh Phong có đoạn thời gian không muốn ăn, cái gọi là không muốn ăn cũng không phải vấn đề ăn hai hay ba chén cơm mà là hần thật sự ăn không vô. Sau này thẩm phân xong hần dần có thể nuốt xuống vài thứ, có hôm Lương Tấn cùng hần dùng cơm trưa, ăn xong Lương Tấn vừa rửa chén vừa ngâm ca, Từ Thanh Phong buồn cười đứng một bên giúp cậu, nên không được hỏi: “Sao vui thế?”

“Vui chứ!” Lương Tấn cười, khoe mắt có vài nếp nhăn: “Anh hôm nay ăn hai chén lận đó.”

Từ Thanh Phong: “...”

—

Lại có đôi khi, hai người đi ra ngoài mua thức ăn. Trên đường hần thả chậm bước chân, Lương Tấn đi bên cạnh nhẹ nhàng đụng lấy đầu ngón tay hần, chờ đến khi không có ai ngón tay hai người lại tự nhiên mà ăn ý móc lấy nhau, đợi đến chợ lại lặng lẽ buông ra.

Đây là thể nghiệm trước đây chưa từng có, lúc Lương Kiến Quân còn sống trong nhà vẫn có bảo mẫu. Sau này hai người sống chung rồi, bảo mẫu Từ đi làm về vẫn rất bận, đa số là mua một đồng tử siêu thị chất trong tủ lạnh.

Lương Tấn chỉ vào rổ cà chua nói: “Anh xem, cà chua phải chọn loại này, thoát nhìn hơi trắng, loại này có cát. Hơn nữa phía dưới không thể quá cứng, cứng đều là thức chín, ăn không ngon.”

Từ Thanh Phong gật đầu.

Lương Tấn còn nói: “Cà chua ở đây bán ngon, nhưng đồ ăn khác lại mắc hơn chỗ khác, em đi chỗ khác mua chút đậu nhé.”

Cậu trước kia đều ăn rau dưa hữu cơ trong siêu thị, cà chua đều là loại đóng gói bốn quả một hộp, giá hai mươi nguyên. Cậu khi nào phải xem dưa hấu ruột có xốp không, lại làm sao phải để ý từng đồng một.

Từ Thanh Phong cùng cậu đi đến phía trước đi mua ở mấy cửa hàng càng sâu bên trong, nhin không được nói: “Mắc cũng không sao, cần gì để ý chút tiền ấy?”

Lương Tấn lại luôn cười với hần, dưới tay vẫn chọn rau không ngừng, lời nói lại rất nhiều tính toán: “Tiền phải đặt trên lưỡi dao, ai lại ngại nhiều chứ. Đồ ăn giống nhau đương nhiên phải chọn thứ thực dụng nhất, phải chú ý so giá.”

Từ Thanh Phong bắt đắc dĩ, lại không đành lòng phản bác cậu.

Phản bác gì đây? Công ty tuy rằng vẫn hoạt động như thường lệ nhưng tình lực của hần đích xác không bằng trước kia. Huống chi hần đã phân chia quyền lợi ra nhiều nơi, hiện tại công ty nội bộ ổn định, hần bây giờ còn có thể cam đoan một câu “Không cần để ý chút tiền ấy”, nếu cứ thế mãi ai có thể cam đoan bên trong công ty không có người động tâm tư?

Bệnh một ngày, bệnh một tháng, bệnh một năm, thời gian ngắn, nếu bệnh chuyển biến tốt thì còn dễ nói. Nhưng là chỉ cần hơi chút có sai lầm, Từ Thanh Phong hẳn sớm muộn gì cũng sẽ biến thành lão tổng bị người đoạt hết quyền lực nằm trong phòng bệnh.

Đến lúc đó cuộc sống của Lương Tấn chỉ sợ càng khó khăn.

Lương Tấn hiểu rõ, cũng thực thản nhiên chấp nhận, hẳn hẳn nên vui mừng mới đúng.

Nhưng Từ Thanh Phong thật đúng là vui không nổi.

Hiện tại mỗi giờ mỗi khắc đều như trộm đến, lúc mới biết được bệnh tình hẳn cũng không tỏ ra lạc quan hơn người khác được bao nhiêu, thậm chí bởi vì hẳn vốn có dã tâm dục vọng, khiến hẳn lại càng sợ hãi sinh lão bệnh tử.

Khi đó thậm chí còn chưa đoán đến chuyện “thảm tách” mỗi ngày, hẳn chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng mình nằm trên giường bệnh cũng đã khó có thể chịu đựng.

Khi đó còn “bi quan” mà cho rằng về sau phải sống cùng bệnh tật ba bốn chục năm là cảnh tượng khổ sở đến mức nào.

Nhưng hết thấy lại phát sinh ngoài ý muốn mà nhanh chóng —— hẳn chỉ trong không quá nửa năm đã phải cầm ống quần đối thuốc hằng ngày.

Hắn bề ngoài thoát nhìn như là người bình thường, nhưng mà hẳn không có hết thấy người bình thường nên có. Hẳn không thể rời nhà quá xa sợ trẻ giờ thay thuốc. Hẳn cũng không thể ra ngoài bàn chuyện làm ăn, vừa uống rượu vừa nói chuyện. Hẳn không có thân thể khỏe mạnh mà cần Lương Tấn chăm sóc, cần cậu tính toán tiền sinh hoạt của hai người sớm vì tương lai tính toán, thậm chí muốn quan hệ với Lương Tấn đều phải nơm nớp lo sợ, toàn bộ quá trình cậu đều phải lo lắng đề phòng sợ hẳn gặp chuyện không may.

Sống không hẳn là một loại ban ân.

Quãng thời gian như vậy, mỗi một khắc đều được người yêu nâng niu trân trọng hẳn đều nên cảm thấy thỏa mãn hạnh phúc ngọt ngào. Nhưng loại ngọt ngào này thật khó mà chịu được, nghĩ xem, như một mảnh thủy tinh, một viên kẹo, một búng máu.

Từ Thanh Phong không chỉ một lần hoài nghi quyết định của mình có đáng giá không, từ bỏ cơ hội đổi thân lần này có đúng hay không, nhưng Tùy Ngọc Lan lại giống như một vết sẹo, không động không sao, một khi đưa tay chạm vào hẳn liền cảm thấy sống không bằng chết.

Sống không bằng chết không phải thứ thể nghiệm tốt đẹp gì, Từ Thanh Phong đương nhiên không thể ngờ được, Tùy Ngọc Lan cũng sẽ có cảm thụ đồng dạng.

Bà ta cùng công ty đòi nợ đầu qua mấy trận, chơi xấu, la to, ngồi dưới đất gào khóc, tất cả chỉ vì bà ta thật không có tiền. Công ty đòi nợ cũng là công ty, cũng phải kiếm tiền, nếu mình không có, bọn họ không kiếm được gì chậm rãi cũng liền lười, không tìm bà ta gây phiền toái nữa.

Nhưng mà bà ta sai lầm, công ty đòi nợ nào có hiền lành gì cho cam? Trước kia đối tượng bị bà ta ăn vạ đều là người thành thật, mọi người không có tinh lực cũng không tâm tư dây dưa vạch trần bà ta, ăn một cũng đành nhận. Mà công ty đòi nợ lại chuyên môn làm những việc này, làm sao không đầu lại bà ta?

Hai ngày đầu vẫn chỉ hù dọa chút để bà ta xoay sở tiền bạc, sau này Tùy Ngọc Lan cố ý làm lơ, mấy người đòi nợ tự nhiên cũng áp dụng phương cách khác. Tàn nhẫn nhất một lần là vào tiết thanh minh, bà ta vừa ra cửa ngay góc rẽ đã bị người kéo lấy. Đối phương bên công ty đòi nợ, chỉ là lần này đối phương không hù dọa cũng không nói chuyện mà là trực tiếp lôi bà ta lên xe, xe một đường xóc nảy, rồi ném bà ta vào một kho hàng cũ nát.

Kho hàng hoang phế ở ngoại ô, chung quanh là đồng nát sắt vụn, bãi rác hôi thối, gậy sắt giường thiết. Bà ta bị trói tay, chung quanh bốn năm tên đàn ông ác ý nhìn chằm chằm.

Tùy Ngọc Lan nhất thời kinh khiếp.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Tề Diệp không muốn để Lương Tấn tìm những người này, đã là đòi nợ thường đi đôi với bạo lực phi pháp. Nếu bọn họ lỡ tay quá mức để xảy ra chuyện, Lương Tấn sẽ khó tránh khỏi bị liên đới. Sau này Lương Tấn cũng suy xét đến chuyện này vì thế dùng càng nhiều tiền.

Bỏ nhiều tiền một là sợ họ không làm việc chu đáo, hai là sợ họ làm quá tay, thật sự để xảy ra chuyện.

Ngày đó Tùy Ngọc Lan như gà con bị người kéo lê vứt ném, quần áo mấy lần nhờ bà ta thê lương thét chói tai mà còn giữ được, đợi đến cuối cùng bị người tha lên xe, bà ta gần như sụp đổ.

Người đương nhiên là bị gì, đám người đó chỉ giả vờ giả vịt, nguyên dạng lôi đi lại nguyên dạng kéo bà ta về xe.

Nhưng bà ta lại thật sự sợ hãi. Bà ta bị người bỏ lại ở một giao lộ, cách đó không xa chính là cổng bệnh viện rộn ràng nhốn nháo, mấy hàng bán rong trứng luộc nước trà, thịt nướng, bánh rán, trái cây, hoa quả, xe cộ ra vào tấp nập.

Người rất nhiều.

Nhưng bà ta sợ đến chân rút đứng không nổi. Bà ta trong lòng cảm giác như vừa sống sót sau tai nạn, lại lo lắng mấy người đó tiếp tục trả thù. Lần này bà ta rút cuộc quăng mũ cưỡi giáp, run cầm cập lấy ra điện thoại gọi cho Lương Tấn.

Bà ta chỉ có số Lương Tấn, là lúc trước Lương Tấn cho họ mượn tiền đưa chồng bà ta.

Tùy Ngọc Lan cũng không thật sự triệt để hối hận, bởi vì bà ta lúc này suy nghĩ không phải “Tôi sai lầm, không nên lấy oán trả ơn” mà là “Thì ra tên này cũng không phải tốt lành gì.”

Lương Tấn “không phải tốt lành gì” lần này tiếp máy.

Tùy Ngọc Lan run rẩy nói: “Chào... chào cậu, Lương Lương... Lương tiên sinh...”

Bà ta muốn tiếp tục tự giới thiệu, bên kia đã hơi không kiên nhẫn ừ một tiếng, nói: “Chuyện gì?”

“...” Tùy Ngọc Lan nuốt một ngụm nước miếng, ngẩng đầu nhìn con đường bên kia, bỗng nhiên tay chân cứng ngắc — đây là chỗ lúc trước Từ Thanh Phong cứu con trai bà ta!

Bà ta sợ run rẩy, bỗng nhiên nhớ tới Lương Tấn lần trước âm thầm uy hiếp — mạng con bà ta, chân bà ta, cậu đều phải thay Từ Thanh Phong cầm lại!

Không còn bất cứ may mắn nào, Tùy Ngọc Lan mấy lần há miệng thở dốc, cuối cùng gào khóc nói: “Van cầu cậu — tôi xin cậu, xin cậu tha chúng tôi một mạng đi — ”

Bên kia không có âm thanh.

Tùy Ngọc Lan khóc ra xong ba hờn bầy vĩa mới chậm rãi về lại, bà ta quỳ rạp trên mặt đất, khăn khăn khóc ròng cầu xin nói: “Tiền tôi trả! Chúng tôi trả... Cậu tha tôi lần này được không... Tôi sợ chết, van cậu tha cho tôi được hay không, bọn họ hôm nay xem chút nữa đã... đã... đã đem tôi...” Bà ta ngừng một chút, rút cuộc khó mở miệng, gào khóc lên: “... Tôi làm sao sống nữa đây không bằng chết luôn cho rồi — ”

Bà ta khóc thổ hỉn hỉn, lăn qua lộn lại xin Lương Tấn tha bà ta một mạng.

“...” Điện thoại đầu kia một mảnh tĩnh lặng, đợi đến khi bà ta khóc xong, mới có thanh âm trầm thấp truyền đến.

Người bên kia hỏi: “Tùy Ngọc Lan, bà nói cái gì?”

36. Chương 36

Biên tập: Soleil

Tùy Ngọc Lan cũng không thể chuẩn xác phân biệt thanh âm của Từ Thanh Phong và Lương Tấn, sự thật là, cả hai người bà ta đều không quen thuộc. Nhưng mà người bên kia hỏi như vậy, bà ta nhất thời cảm thấy có một chút không giống.

Bà ta thăm dò hỏi: “Lương tiên sinh?”

Đối phương không đáp lại.

Bà ta lúc này cũng không nắm chắc, lại thấp giọng cầu xin hai câu, bên kia đơn giản cúp điện thoại.

Từ Thanh Phong ngồi một mình trên ghế trong phòng khách, cả buổi không động đậy. Bên tay phải hắn là nước ấm Lương Tấn cẩn thận lấy cho hắn, trên người đắp là chăn lông cừu Lương Tấn trước khi ra ngoài cố ý lấy ra. Thậm chí ngay cả di động cũng là Lương Tấn thấy điện thoại hắn hỏng, sợ hắn nhầm chán đưa cái của cậu để hắn chơi trò chơi.

Ai ngờ lại trùng hợp như vậy, Tùy Ngọc Lan lại gọi đến vào lúc này.

Từ Thanh Phong biết đây nhất định là sự thật. Thế nhưng đối mặt với mấy lời cầu xin của Tùy Ngọc Lan, hắn cầm di động ngập ngừng một lúc lâu cũng không biết nên trả lời thế nào.

—

Lúc Lương Tấn trở về đã là chín giờ tối. Hai bữa nay công ty tồn đọng khá nhiều công việc, mà cậu vốn cũng không am hiểu mấy chuyện này, chỉ có thể nhờ thư ký Tiêu cùng một vị phó tổng nỗ lực giúp đỡ. Hôm nay trong cuộc họp thường niên bị tổng giám đốc dày mặt châm chọc hỏi một vài vấn đề vô cùng xảo quyệt, Lương Tấn đương trường mặt đen, nhưng vì kiêng kỵ, cuối cùng chỉ có thể nén giận đến khi hội nghị chấm dứt.

Cậu thấy mình chắc phải là ông tổng uất ức nhất trong cái tập đoàn Phong Á này, lại còn không thể làm gì, chỉ có thể ghen suốt đường về buồn bực không vui. Thư ký Tiêu cũng nhìn không được, một bên lái xe một bên an ủi: “Lương tổng, cậu cũng đừng chấp nhặt Đỗ tổng giám làm chi, ông ta vốn là như vậy đấy, cho một cái đuôi chó đã muốn lên trời, mấy năm nay vẫn không biết sửa, cũng bởi vậy đặc tội không biết bao nhiêu người rồi.”

Thư ký Tiêu đã làm ở vị trí thư ký này từ thời Lương Kiến Quân, xem như nguyên lão tam triều, đến cả Từ Thanh Phong đều phải xếp sau. Lương Tấn nghe ra anh đang khuyên giải —— vị Đỗ An này trình độ chưa ngoa lại tỷ lệ thuận với trình độ làm việc của ông ta, huống chi Lương Tấn lại thật không am hiểu quản lý, giờ phút này thuộc hạ kiêu căng như vậy chỉ có thể trấn an không thể chống lại.

Lương Tấn ngồi ở ghế phó lái, nhéo mũi, rầu rĩ lên tiếng: “Em biết rồi.”

Thư ký Tiêu có chút không đành lòng, Lương Tấn ngày trước là thế nào, hiện tại ra làm sao, anh so ai đều rõ ràng. Lương Kiến Quân và Từ Thanh Phong đều cưng chiều tiểu Lương tổng như trứng mỏng, trước kia từng nói bị khinh bỉ, có người thăm trợn mắt thôi hai người kia đều hận không thể thanh lọc sạch sẽ hết. Lương Tấn vốn dĩ cũng không phải chưa từng sầu khổ phiền não, nhưng ở trong mắt thư ký Tiêu cùng lắm là chút “thiếu niên lo buồn vu vơ”.

Nhưng mà hiện tại, Lương Tấn thật là bị gác trên lửa nung.

Thư ký Tiêu thấy Lương Tấn từ từ nhắm hai mắt, ngừng một chút, yên lặng thở dài, nói: “Chồng Tùy Ngọc Lan lại liên hệ tôi. Ý của ông ta vẫn là thế, muốn gom được chút tiền sẽ trả chúng ta trước, ông ta nói sợ cất trong nhà bị Tùy Ngọc Lan giữ lại.”

Lương Tấn lúc trước không tính nhìn lầm, người đàn ông thật thà kia đích xác tâm tồn cảm kích, sau cũng từng liên hệ thư ký Tiêu. Nhưng quãng thời gian đó Lương Tấn lại bận bịu tâm trí lao lực quá độ nên thư ký Tiêu không nói cho cậu, sau này lúc nói ra mới biết được Lương Tấn đã tìm người đi đòi nợ Tùy Ngọc Lan.

Lương Tấn à một tiếng, thở dài hỏi anh: “Ông ta có nhắc đến chuyện Tùy Ngọc Lan hay không?”

Người đàn ông trung niên kia phần lớn thời gian đều ở nhà làm nông cùng với xoay sở tiền bạc khắp nơi, Tùy Ngọc Lan ở bệnh viện cùng cậu con trai. Thế nhưng hai người ít nhất một hai tuần phải gặp nhau một lần, Lương Tấn tìm người gây rối Tùy Ngọc Lan ông ta không thể không biết.

Trừ phi Tùy Ngọc Lan cắn chết không nói, chỉ là thực hiển nhiên bà ta lại không phải người như vậy.

Thư ký Tiêu lắc đầu: “Ông ta chưa nhắc, thế nhưng tôi có thử một chút, ông ta thoát nhìn như là có biết đến.” Anh ngừng một chút, lại nói: “Đại khái ông ta cũng hiểu vợ mình rất quá đáng, chuyện lấy oán trả ơn này dù là ai mà dễ dàng tha thứ chứ. Huống chi nghiêm túc mà nói, bọn họ còn thiếu Từ tổng một mạng.”

Lương Tấn mở to mắt, ngây ngốc nhìn ngoài cửa sổ. Xe chạy đến đường Hoài Nam, cậu đột nhiên nói: “Đợi đã, đến phía trước Vạn Tượng Thành dừng xe chờ tôi một chút nhé.”

“Được.”

“Tôi đi mua di động cho Thanh Phong.” Lương Tấn giải thích, chờ xe vững vàng dừng lại, ngừng một chút còn nói: “Tôi cho anh một dãy số, anh nói chuyện với họ, cứ nói...”

Thư ký Tiêu nghi hoặc nhìn cậu.

Lương Tấn ngừng một lát, nói: “Cứ nói, nói họ tạm thời đừng đụng vào Tùy Ngọc Lan.”

“Được.” Thư ký Tiêu hỏi: “... Vậy tiền thì sao?”

“Để nói sau.” Lương Tấn mệt mỏi nói: “Tôi cũng không biết nữa.”

Lương Tấn dùng sức chà xát mặt rồi lập tức đi vào cửa hàng. Thư ký Tiêu nhìn cậu đi xa, tâm tình phức tạp không biết nói gì cho phải.

Lương Tấn thật không thích hợp làm vị trí lãnh đạo.

Không lý do gì khác, cậu rất thiện lương.

Cậu là lâm thời bị bắt phải gánh vác gánh nặng, cậu cũng đang cố gắng cải tạo chính mình, không phải cậu không bức thiết học tập phải làm sao sấm rền gió cuốn tâm ngoan thủ lạt. Nhưng mà đến cùng lại vẫn không giống.

Tỷ như, Từ Thanh Phong sẽ không giống như cậu, ngồi trên ghế phó lái.

Lương Tấn vẫn còn suy xét quá mức đến cảm thụ của người khác, cậu suốt hai mươi năm nhận được giáo dục và quan niệm hoàn mỹ tươi đẹp như câu chuyện cổ tích, xã hội này với cậu quá phức tạp, không đụng phải đầu rơi máu chảy cậu căn bản không thể ra tay tàn nhẫn.

Việc Lương Tấn trả thù Tùy Ngọc Lan đã xem như vượt qua khả năng nhận tri và thừa nhận của cậu, thư ký Tiêu lúc đầu còn cảm thấy khó mà tin được, sau này có lần anh vì quên chìa khoá nhà phải quay lại văn phòng, đã nhìn thấy Lương Tấn trong phòng thư ký lật xem một cặp tài liệu màu xanh. Thư ký Tiêu lúc ấy rất ngạc nhiên, đang do dự có nên đẩy cửa vào không thì thấy Lương Tấn mạnh mẽ nện tay lên bàn công tác, sau đó gào khóc.

Công ty không còn một ai, khắp nơi một mảnh tối đen, chỉ có trong một góc văn phòng, một người đàn ông ba mươi tuổi hai tay cắm trong tóc, ngồi trên mặt đất khóc lớn như một đứa trẻ đáng thương tuyệt vọng. Thư ký Tiêu lập tức ngừng lại, liếc mắt nhìn cặp văn kiện kia, yên lặng bỏ đi.

Đó là cặp văn kiện của anh, anh tự nhiên biết nội dung bên trong là gì —— toàn bộ bệnh án của Từ Thanh Phong và những hạng mục chú ý khi đối thận.

Từ Thanh Phong lúc làm quyết định cũng khó xử, nhưng cũng như mấy thủ đoạn của hắn trên thương trường bấy năm trước kia, dù có không đành lòng đi nữa thì ai cũng không thay đổi được chủ ý của hắn.

Đây là cường thế của Từ Thanh Phong.

Mà Lương Tấn cũng biểu hiện như nhiều năm qua, vâng lời Từ Thanh Phong.

Đây là yếu đuối của Lương Tấn.

Ai càng thông khổ, chỉ nhìn là biết.

Lúc Lương Tấn cầm một cái túi nhỏ cùng một túi plastic bụi trở về, thư ký Tiêu đã phục hồi tinh thần, túi plastic bụi là mua trong siêu thị, bên trong có rất nhiều đồ dùng sinh hoạt, cái túi nhỏ là di động. Thư ký Tiêu giúp cậu cất đồ vào cốp xe, Lương Tấn đang xếp lại đồ thì bỗng nhiên ngừng một lát, xoay người hỏi thư ký Tiêu: “Hôm nay có phải tiết thanh minh không?”

Thư ký Tiêu gật đầu: “Đúng vậy.”

“Tôi quên đi thăm ba ba rồi.” Lương Tấn ngừng một chút, xin lỗi nói: “Ngày mai là thứ bảy đúng không, có lẽ anh phải vất vả một chuyến rồi, lại đây đón tôi ra nghĩa trang nhé. Tôi hai ngày này hay bị hoa mắt không dám lái xe.”

“Được.” Thư ký Tiêu vội vàng hỏi: “Tôi mấy giờ thì lại đây?”

“Chín giờ đi.” Lương Tấn nói: “Tôi đi sớm gặp ông ấy.”

Lương Tấn trong lòng có việc, chỉ cảm thấy ngày hôm nay chuyện gì cũng không thuận lợi. Đến cửa nhà cậu mới dừng lại cước bộ, hít sâu vài cái mới thuận thực mà nặn ra một nụ cười nhẹ nhàng thoải mái. Nhưng mà mở cửa, cậu lại phát hiện trong nhà tối om om.

Từ Thanh Phong nằm trên ghế nằm ở phòng khách như là đang ngủ. Bên ngoài cửa sổ thấp thoáng có ánh đèn chiếu vào khiến trong phòng chỉ mờ mờ chút bóng dáng. Lương Tấn trong lòng mềm mại, tay chân rón rén thay giày, thu lại cảm xúc nóng nảy ban ngày mới nhẹ nhàng đi vào.

Từ Thanh Phong như là đang ngủ, chỉ là tư thế hơi kỳ quái, cổ thủy tinh bên tay hần vẫn còn đầy nước, chân cũng rất gọn gàng, y như lúc Lương Tấn rời đi. Lương Tấn cảm di động mới mua, cúi lưng đang muốn gọi Từ Thanh Phong, ánh mắt bị thứ gì đó phát sáng thu hút.

Đó là di động hôm nay trước khi đi cậu đưa cho Từ Thanh Phong. Lúc này màn hình đang phát sáng, mặt trên hiện lên lịch sử cuộc gọi, mà cái tên đứng đầu là Tùy Ngọc Lan.

Lương Tấn hô hấp cứng lại, cả người bất động.

“Em về rồi.” Một thanh âm khàn khàn đột nhiên vang lên trong bóng đêm.

Lương Tấn bị thanh âm đột ngột này hù sợ, theo bản năng lui về sau một bước lại rất nhanh bị Từ Thanh Phong chộp lấy cổ tay. Từ Thanh Phong ngón tay lạnh lẽo, độ ẩm trong nhà cũng không thấp, huống chi hần mặc không ít, trên người còn đắp chăn. Lương Tấn trong lòng trầm xuống, lập tức như một con nai bị chần kinh, mạnh mẽ giựt lại tay lui ra sau hai bước.

Từ Thanh Phong không nói chuyện. Ánh sáng di động chiếu ra đáy mắt hần dần nén cảm xúc phần nộ lẫn thất vọng.

Lương Tấn luống cuống đứng tại chỗ, há to miệng, cuối cùng vẫn là im lặng. Trên người cậu thậm chí vẫn còn mang chút khí lạnh bên ngoài, mấy hôm nay thời tiết bỗng hạ nhiệt độ, cậu đi gấp áo khoác cũng không mặc. Từ Thanh Phong tầm mắt quét qua mặt cậu, cuối cùng nhìn đến bả vai cậu căng thẳng, ngừng một chút, một lúc lâu sau mới xoay đầu.

Tất cả lời nói hóa thành một tiếng thở dài nặng nề.

Hần bỗng nhiên không biết muốn nói gì.

Phần nộ sao? Phần nộ. Thất vọng sao? Đương nhiên cũng thất vọng.

Lương Tấn trước kia chưa từng giấu được hần cái gì, cũng chưa từng lừa gạt hần, Từ Thanh Phong nhìn thấy là một Lương Tấn ôn hòa vui vẻ không thay đổi nên cho rằng cậu vẫn như trước thiện lương vô hại, ngây thơ không biết.

Nhưng là làm sao có thể chứ?

Từ Thanh Phong hần đều đã không là một Từ Thanh Phong trước kia. Mà Lương Tấn cuối cùng gánh vác trách nhiệm trong nhà, bắt đầu phải tự tay xử lý những loại văn kiện trước kia cậu không hiểu, bắt đầu chịu đựng nóng nảy nhìn người sắc mặt.

Hần lấy tư cách gì yêu cầu Lương Tấn lòng không oán giận vô điều kiện mà tiếp nhận hiện thực chết tiệt này?

Hần không có, huống chi, lại nói sâu hơn, đây không phải do hần mà ra sao.

Từ Thanh Phong khí thế lập tức mềm nhũn

Hắn cả một buổi chiều đầu óc đều trống rỗng, thanh âm Tùy Ngọc Lan thê lương kêu khóc cùng hình ảnh Lương Tấn phớt lờ từng bước nói “Anh muốn thế nào đều được” thay nhau oanh tạc hắn. Cho đến lúc này rồi, hắn vẫn không biết phải nói gì cho phải.

“Lương Tấn, ” Từ Thanh Phong thở dài, đánh vỡ trầm mặc: “Về sau dù bà ta thế nào, đừng giao tiếp với đám người đó nữa, được chứ?”

Hắn trong lời nói không tự giác mà mang theo chút khẩn cầu, Lương Tấn có lẽ không ngờ được hắn tức giận đến thế mà cuối cùng lại nhượng bộ như vậy, mờ mịt giật mình sững sờ tại chỗ. Chờ đến khi cậu nhận ra thỏa hiệp trong giọng nói của Từ Thanh Phong, thân mình mới chậm rãi cứng đờ.

Từ Thanh Phong chưa phát hiện, nhìn cậu không nói lời nào, ngừng một lát, khẩu khí yếu ớt nói: “Coi như tôi xin em.”

Lương Tấn: “...”

“Không phải, anh vì cái gì... xin em?” Lương Tấn bất ngờ bình tĩnh trở lại, trấn tĩnh hỏi. Cậu vẫn luôn quen ngoan ngoãn mà nghe lời Từ Thanh Phong, hôm nay ở trong bóng tối không biết bị cái gì đâm phải, đột nhiên có chút cố chấp kỳ lạ.

Từ Thanh Phong không ngờ cậu lại hỏi vậy, ngừng một lát, không đáp lời.

“Chuyện này vốn không phải do em sai sao?” Lương Tấn ngừng lại, thay hắn nói: “Cho dù là người xa lạ, thủ đoạn của em như vậy cũng là không đúng. Huống chi Tùy Ngọc Lan rốt cuộc vẫn là người thân máu mủ của anh, có không tốt cũng nuôi anh vài năm, anh có khó chịu với bà ta cũng không tới phiên em xen vào. Huống chi còn là thứ thủ đoạn hạ lưu này.”

Cậu phân tích đạo lý rõ ràng, Từ Thanh Phong trực giác cảm thấy không tốt, cau mày ngắt lời cậu: “Ý tôi không phải vậy...”

“Vậy anh là có ý gì?”

Từ Thanh Phong nhíu mày, phát hiện mình bị hỏi khó.

Lương Tấn ngừng một chút, tựa hồ biết hắn không nói nên lời, cuối cùng mới nói: “Thực xin lỗi.”

Từ Thanh Phong: “...”

Hai người họ thân mật đến vậy, có lúc nào phải dùng đến kính ngữ hay lời lẽ khách sáo để nói qua, Từ Thanh Phong một bụng không nói ra được trái lại bị Lương Tấn trách móc một trận, cau mày không muốn nói nữa.

Lương Tấn cũng biết mình hơi quá đáng, ngón tay cậu giật giật, trong lòng muốn nắm chặt lấy tay Từ Thanh Phong, muốn nói cậu đã tử mị chọn đi động mới cho hắn, ngược lại đột nhiên như bị nghẹn lại chậm chạp không nói ra được.

Màn hình di động dần tối lại, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào ngày càng yếu ớt, từ một góc phòng khách từng tắc một tan mất, chờ đến khi chỉ còn có chút ánh sáng hắt vào ban công, Từ Thanh Phong nghe được Lương Tấn thở dài, nhẹ giọng hỏi hắn: “Em có thể đến nhà Tề Diệp ở một đêm không?”

“... Được.”

Lương Tấn im lặng một lúc lâu, thật sự rời đi. Cậu trước khi đi còn đặt giờ nổi cơm điện, cũng mang thuốc uống buổi tối của Từ Thanh Phong đặt trên bàn trà ở phòng khách.

Từ Thanh Phong vài lần há miệng muốn giữ cậu lại, thế nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống. Lương Tấn từ sau khi hắn xuất viện không ít lần cự tuyệt lời mời từ đám bạn, hôm nay hai người gây gỗ không vui, khó chịu như vậy chẳng bằng để cậu đi tìm Tề Diệp giải sầu.

Hắn nghĩ đến đây, mới chú ý tới Lương Tấn không cầm di động theo. Từ Thanh Phong sững sờ, theo bản năng muốn đưa qua cho cậu, nhưng mà hắn cả buổi chiều ngồi trên ghế quá lâu, trong nháy mắt đứng lên, một cơn đau nhức từ bụng ụp tới, như có một bàn tay khổng lồ đang quấy đảo ruột hắn, hắn lung lay, cả người té xuống.

37. Chương 37

Biên tập: Soleil

Đây không phải lần đầu tiên Từ Thanh Phong bị đau quận ruột, nhưng lần này lại đặc biệt kịch liệt đến nỗi hần không thể với tới thuốc giảm đau gần ngay bên cạnh, co quắp trên mặt đất, lập tức ngất đi.

Lúc tỉnh lại chung quanh đã tối đen, hần bị đau mà tỉnh, chỉ là cảm giác đau đớn đã đỡ hơn khá nhiều. Từ Thanh Phong giãy dụa lấy chai thuốc giảm đau, đổ vào trong lòng bàn tay, dùng tay phải sờ soạng, chỉ để lại vài viên, đổ phần còn lại vào chai.

Lúc uống xong thuốc hần đã đau đến mồ hôi đầy người, cả người lạnh lẽo phát run. Chờ cơn đau giảm bớt, Từ Thanh Phong mới chống bàn chậm rãi đứng lên.

Di động Lương Tấn còn trong túi hần, hần ấn sáng màn hình nhìn thời gian: 12:36 phút.

Hần loáng thoáng nhớ lúc Lương Tấn ra ngoài đã hơn mười giờ, lúc này muốn nói chuyện với Lương Tấn lại chỉ có thể gọi tới di động Tề Diệp. Hần tự giấu lắc đầu cười, không khỏi lại cảm thấy hối hận chuyện tối nay.

Lương Tấn gần đây áp lực khổng lồ, cậu vì không để Từ Thanh Phong bận tâm nên ít nhắc tới chuyện ở công ty. Từ Thanh Phong cũng định bồi dưỡng cậu một mình đảm đương công tác vì thế tùy ý mọi chuyện phát triển, cực chẳng đã sẽ không ngang ngược can thiệp. Làm sao có thể nói không đau lòng chứ, hôm nay Lương Tấn khác thường chỉ sợ phần nhiều là vì tức giận câu “Tôi xin em” của Từ Thanh Phong, còn lại là do áp lực gần đây quá nặng.

Từ Thanh Phong nghĩ thông, nhện không được càng hối hận hành động của mình. Lúc này cảm giác đau đớn đã vơi rất nhiều, đau lòng áy náy lập tức náo loạn cao trào trong ngực.

Hần cầm di động rồi cuộc không nhện được nữa, gửi tin nhắn cho Tề Diệp: “Lương Tấn đã ngủ chưa? Tôi là Từ Thanh Phong.”

Tin nhắn gửi xong hần chậm rãi chờ một chút, lại kìm không được dông dài một tràng: “Hôm nay tôi chọc giận cậu ấy, sáng ngày mai tôi sẽ qua đón, hai người sáng muốn ăn gì để tôi mang đến.”

Từ Thanh Phong nhắn xong liền mở di động báo thức, đặt lúc 05:30, do dự chút lại đi đổi sớm hơn nửa giờ. Đặt báo thức xong hần mới nghĩ thấy mùi mồ hôi chua chua trên người, nghĩ đến ngày mai đi đón Lương Tấn, Từ Thanh Phong đè bụng, vội vàng từ phòng ngủ cầm áo ngủ vào phòng tắm.

Di động chính là lúc hần đang tắm một nửa thì vang lên.

Từ Thanh Phong đang gội đầu, nghe được thanh âm thì kinh ngạc cầm khăn tắm đi ra tiếp điện thoại. Người gọi là Tề Diệp, Từ Thanh Phong trong lòng mừng thầm, nghĩ cũng biết là Lương Tấn, Lương Tấn chắc chắn cũng nhớ hần.

Hần bọc khăn tắm, chưa mở miệng đã cười nhẹ, thấp giọng hỏi: “Lương Tấn?”

Điện thoại đầu kia không có thanh âm.

Từ Thanh Phong sững sốt, nhìn trên di động rõ ràng là tên Tề Diệp, khụ một cái lại nói: “Xin chào, Tề Diệp à?”

“Là tôi, ” Tề Diệp chậm rãi hít một hơi khí lạnh, hỏi: “Từ Thanh Phong, tin nhắn của anh là sao? Lương Tấn cậu ấy không phải về rồi sao?”

—

Lương Tấn buổi tối vọt tới nhà Tề Diệp, rầu rĩ không vui không nói lời nào. Nhưng mà không qua bao lâu bắt đầu lo lắng cho Từ Thanh Phong, lại ồn ào đòi trở về. Lúc ấy Tề Diệp ngăn cậu không được, nhìn xe cậu ra khỏi tiểu khu mới quay về. Hai người họ đều không có thói quen hỏi đối phương có an toàn về nhà hay chưa, tin nhắn Từ Thanh Phong vừa gửi đến Tề Diệp nhất thời kinh ngạc.

Hắn vốn đang ngủ, mơ mơ màng màng nhìn di động một cái rồi định ngủ tiếp, nhưng ba giây sau đại não hắn giật nảy, Tề Diệp nháy mắt giật cả mình, cả người từ trên giường bắn lên.

Hắn vội vàng gọi cho Từ Thanh Phong để xác nhận, trong lòng âm thầm bất an lại cố gắng trấn định tự nhủ có lẽ Từ Thanh Phong gửi nhầm, có lẽ tin gửi chậm, có lẽ...

Điện thoại vừa chuyển được, Tề Diệp đã biết không có khả năng. Lương Tấn vẫn chưa về nhà.

Bên phía Từ Thanh Phong truyền đến một tiếng vang thật lớn, Tề Diệp không biết bị cái gì hù dọa, trái tim bang bang đập mạnh.

Theo sau run rẩy truyền đến một loạt câu hỏi không thở nổi, Từ Thanh Phong tận lực bình tĩnh phân phó: “Tề Diệp! Tôi bây giờ lái xe nhanh chóng chạy đến chỗ cậu ngay, cậu hỏi đám người Tần Thời, tôi hỏi bạn đại học với đồng nghiệp công ty xem Lương Tấn có đến chỗ họ không. Ai có tin tức trước nhất định phải thông tri đấy! ...”

Tề Diệp gần như không chút do dự nhảy từ trên giường xuống, bối rối mặc quần áo kêu: “Được!!! Anh bình tĩnh! Tôi đi con đường chỗ cầu vượt xem sao, duy trì liên hệ đấy! Lương Tấn có mang chìa khóa không? Có mang chìa khóa không hả? Nếu mang theo anh nhớ để tờ giấy nhắn hăng đi!! Nghe thấy hay không? Nếu không mang chìa khóa anh ở nhà chờ đi!!”

Hắn mặc quần áo, dùng lực quá mạnh quần xột một cái bị rách một đường. Một loại cảm giác chẳng lành thổi quét Tề Diệp, hắn ngừng một chút, nước mắt nhất thời tràn mi.

Tề Diệp khê cắn môi, không biết đang an ủi Từ Thanh Phong hay tự an ủi chính mình, chỉ không ngừng mà lặp lại: “Lương Tấn sẽ không sao! Nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Người có quen biết với Lương Tấn cơ hồ trong vòng mười phút đều nhận được điện thoại, nhưng đáp án lại không ngoại lệ đều là phủ định. Thư ký Tiêu là người sớm nhất nhận được điện thoại, anh không nói hai lời mặc quần áo xong vội vã chạy tới nhà Lương Tấn xem có thể giúp đỡ gì không. Nhưng chờ anh lái xe đến nửa đường liền nhận được cuộc gọi từ một người xa lạ.

“Tiêu tiên sinh phải không?”

Thư ký Tiêu sững sốt hỏi: “Là vị nào?”

“Tôi là Tề Diệp.” Tề Diệp ở đầu bên kia hít sâu một hơi, sau đó tận lực trấn tĩnh nói, “Lương Tấn tìm được rồi, anh... anh có thể tới bệnh viện không. Cậu ấy đang được cấp cứu...”

Lương Tấn một giờ trước bị đẩy vào phòng cấp cứu.

Mà lần này lại không giống như nửa năm trước cậu trong lúc nóng vội dục vào cột điện. Lần này là lúc cậu quẹo tay lái vì cự ly quá gần một chiếc xe vận tải mà bị tông ra lề đường, xe hủy người bay.

Lương Tấn không có mang bất cứ thứ gì trên người, không di động, không ví tiền. May mắn duy nhất là tài xế xe tải không trốn chạy, ông ta từ kính chiếu hậu nhìn thấy sự cố vội vàng dừng xe rồi đánh 120, để lại người nhìn xe, chờ cảnh sát giao thông đến tự mình cùng đến bệnh viện.

Thủ tục đều là do ông ta xử lý, ông ta cũng muốn thông tri người nhà Lương Tấn nhưng không tìm ra cách nào, Lương Tấn bị đưa vào phòng cấp cứu, ông ta chỉ có thể đứng ở bên ngoài chờ. Tề Diệp lái xe dọc đường đi tìm Lương Tấn, từ xa trông thấy chiếc Golf bị biến hình móp méo, chân lúc ấy đều mềm nhũn.

Lúc hắn rút cuộc tìm tới bệnh viện, Từ Thanh Phong nhận được thông tri cũng chạy đến. Nhưng mà Tề Diệp Nhất vừa thấy, nhất thời hối hận mình quá ngu xuẩn —— hắn đã thật lâu không đến nhà Lương Tấn nên đương nhiên không biết hình dạng bệnh tật gây yếu như que củi hiện giờ của Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong đứng thẳng tắp trước cửa phòng cấp cứu, có ý tá đi ngang thấy hắn vướng bận gọi hắn tránh ra, hắn thế nhưng không chút phản ứng, ánh mắt đăm đăm thoảng lảo đảo, tiếp tục chôn chặt tại chỗ.

Tề Diệp bỗng nhiên nhớ đến bộ dáng khổ sở của Lương Tấn đêm nay đến nhà hắn.

Lương Tấn nói: “Tôi không nên cố tình gây sự mà, anh ấy rõ ràng còn chưa nói gì đã bị tôi nói một tràng.”

Tề Diệp lúc ấy an ủi cậu hai câu, đơn giản nói lúc trước tôi chẳng phải nói bỏ rồi sao, Tùy Ngọc Lan với Từ Thanh Phong đánh gãy xương cốt còn dính gân đây bỏ lại không nghe, bây giờ con trai người ta muốn quản còn không phải bình thường sao.

Lương Tấn nghe cả buổi, cuối cùng lại lắc đầu, cậu nói: “Tôi không phải tức giận anh ấy quản chuyện này, tôi chỉ là...” Cậu ngừng một chút, như là đang nghĩ phải biểu đạt ý mình như thế nào.

Tề Diệp nghiêm túc lắng nghe, Lương Tấn nói: “Tôi chỉ là, chịu không nổi anh ấy nói xin tôi. Anh ấy thật đang cầu xin, tôi lúc ấy còn ngây ngốc, lúc sau lại... lại không tìm được đau lòng. Tề Diệp, bỏ không biết đâu, anh ấy là một người kiêu ngạo cỡ nào. Tôi thà là anh ấy mắng tôi cũng không muốn anh ấy cầu tôi.”

“Tôi rất sợ, tôi không biết làm thế nào mới đúng. Tôi muốn để anh ấy thoải mái một chút vui vẻ một chút, nhưng tôi thật ngốc quá, làm gì cũng không tốt. Tuy rằng tôi cố gắng học tập, chăm sóc anh ấy, nhưng có lẽ chính anh ấy cũng chưa cảm thấy được hai người chúng tôi đều đã thay đổi. Tôi cũng sẽ có lúc không kiên nhẫn, anh ấy cũng thường xuyên cẩn thận quan sát cảm xúc của tôi, đôi lúc ý kiến không hợp anh ấy cũng không dám lên tiếng... Anh ấy cảm giác đều do lỗi mình bị bệnh mà tự trách vì thể theo bản năng thật cẩn thận, sợ tôi rời bỏ anh ấy. Nhưng có đôi khi anh ấy lại ước gì tôi thật sự bỏ đi, anh ấy thấy mình là trời buột.”

Lương Tấn nói liên tục, cuối cùng vẫn là câu kia: “Bỏ không biết đâu, anh ấy vốn là một người kiêu ngạo cỡ nào.”

Tề Diệp lúc ấy nghĩ Lương Tấn tâm tư quá mẫn cảm vì thế không để ý an ủi hai câu.

Nhưng mà lúc này nhìn thấy Từ Thanh Phong đã gãy trơ cả xương, hai má lõm sâu, hẳn mới hiểu được câu lên án kia của Lương Tấn “Tôi không hiểu, chúng tôi đến cùng làm sai cái gì, ông trời vì sao lại muốn tra tấn anh ấy thành dạng này...”

Tề Diệp kéo Từ Thanh Phong đang không nhúc nhích đứng chặn cửa phòng cấp cứu, nhìn thấy hấn vẻ mặt không đúng chỉ có thể đứng canh chừng, sau đó gọi thư ký Tiêu lại đây giúp đỡ xử lý các loại thủ tục. Đây vốn không phải trong phạm vi chức trách của thư ký Tiêu, Tề Diệp chỉ có thể giờ khuôn mặt tươi cười liên thanh xin lỗi. May mà người này xử lý việc này coi như ngựa quen đường cũ.

Thư ký Tiêu đỡ Từ Thanh Phong, miệng không ngừng nói mấy câu may mắn, mắt Từ Thanh Phong rốt cuộc chậm rãi chuyển động. Thư ký Tiêu nhẹ nhàng thở ra, liền nghe hấn ngây ngốc nói: “Tiêu Vi.”

Tiêu Vi là tên đầy đủ của thư ký Tiêu, anh vội vàng lên tiếng đáp lời.

Từ Thanh Phong nói: “Cảm ơn anh.”

Thư ký Tiêu: “Từ tổng quá khách...”

Từ Thanh Phong lại hoàn toàn không nghe anh nói, lập tức phân phó: “Nếu kết quả không tốt, anh phải nhớ an táng hai chúng tôi cùng một chỗ.” Hấn ngừng một chút, hai má hõm xuống phồng lên, nghiêm túc nói: “Tro cốt để cùng nơi, chọn khối mộ địa tốt, hướng nam, có thể húng được thái dương.”

“Lương Tấn thích động vật nhỏ, chó con mèo con thỏ hai con ở cùng chúng tôi, hamster không cần, cậu ấy mẫn cảm với nó.”

“Di ảnh của chúng tôi... Đặt hay không đặt đều được, nếu đặt nhớ phải để hai chúng tôi đối mặt bốn mắt nhìn nhau, kiếp sau có thể vẫn nhớ rõ.”

“...” Thư ký Tiêu rùng mình một cái, không dám đáp lời.

Từ Thanh Phong không khóc không kêu, cũng không hỏi nhiều, im lặng không động. Tề Diệp sốt ruột đi qua đi lại trước cửa phòng cấp cứu, thường thường nhìn hấn một cái, chỉ cảm thấy quái dị nói không nên lời.

Từ Thanh Phong duy nhất động đậy là khi Lương Tấn bị đẩy ra từ phòng cấp cứu, một vòng y tá bác sĩ cùng đẩy xe, cầm thứ này lấy thứ kia. Hấn vội vã chen vào, mắt thấy được xe giải phẫu, đầu gối lại mềm nhũn, nhất thời mất đi tri giác quỳ thẳng xuống đất.

Bác sĩ y tá đều hoảng sợ, nhìn thấy vị này mặt không chút máu nằm trên mặt đất như là quỷ hồn chỉ còn một hơi, duy độc ánh mắt tối như mực sắc bén dị thường.

Từ Thanh Phong không biết bộ dạng của mình làm người khác sợ hãi, hần há miệng, muốn gọi Lương Tấn một tiếng. Nhưng miệng mở ra, trong ***g ngực cổ ba lần cũng không ra được, trong nháy mắt muốn hô lên tiếng, hần lại kinh hoàng phát hiện hần không nhớ rõ tên người nằm trên xe đẩy kia.

Cảnh tượng càng lúc càng hỗn loạn, Tề Diệp và thư ký Tiêu gần như là xông tới bám chặt lấy hần. Từ Thanh Phong hai tháng nay đã gầy gò trơ xương, khí lực lúc này lại lớn kinh người, bị người giữ chặt cổ ôm eo nhưng vẫn vươn cổ đuổi chân về phía xe đẩy đã đi xa. Tề Diệp thoáng buông lỏng, quay đầu còn chưa thở một hơi, sắc mặt đột biến kêu rách cổ: “Bác sĩ! Cứu người!”

38. Chương 38

Biên tập: Soleil

Lúc Tần Thời chạy tới đã là ba ngày sau, gã vốn đang ở Tây Bắc quay phim, nhận được tin tức gần như lập tức xin phép quay về, một đường ô tô máy bay xe lửa liên tục chạy, đến được bệnh viện cũng đã ba ngày sau.

Tề Diệp ở bệnh viện trông coi.

Lương Tấn đang trong ICU hôn mê bất tỉnh, Từ Thanh Phong cũng bị người cẩn thận trông coi trong phòng bệnh. Hai người họ từ nhỏ cùng ăn cùng ngủ, phỏng chừng không ngờ được, đương tuổi thanh xuân về vãng vô cùng sẽ cùng nhau —— trong bệnh viện tràn ngập mùi thuốc khử trùng, đồng sinh đồng tử.

Tề Diệp lẻ loi ngồi trên băng ghế, nhớ tới Lương Tấn từ rất lâu trước kia từng thảo luận với hần về chuyện này. Cậu nói, toán mệnh nói tôi số mệnh khắc bạc, bỏ xem tôi từ nhỏ đã không mẹ, hiện tại lại không cha... Tôi rất sợ, sợ sẽ ảnh hưởng đến Từ Thanh Phong.

Tề Diệp cho rằng cậu lại muốn diễn lại trò “Thương hần thì rời đi hần”, vì thế hỏi cậu, vậy bỏ nói xem phải làm sao bây giờ?

Lương Tấn lúc ấy mím môi, ngẫm nghĩ lại nói: “Tôi cũng không biết.”

Sau lại qua thật lâu, có lần Tề Diệp thấy được bộ truyện nổi tiếng một thời “Em muốn chết sau anh”, đưa cho Lương Tấn xem, vừa xem vừa cười ha hả ném đá đấm người thề non hẹn biển bên trong. Hần ném đá xong mới đột phát ý nghĩ hỏi Lương Tấn “Nếu bỏ với Từ Thanh Phong có một người đi sau, bỏ chọn ai?”

Lương Tấn nói: “Tôi.”

Tề Diệp phòng má đầy mặt biểu tình khó mà tin được.

Lương Tấn ngưỡng ngừng cười, lại nói: “Hai chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, dù cho anh ấy không yêu tôi nhiều như tôi yêu anh, nhưng cũng là có ít cảm tình. Mà hễ là có cảm tình, một người rời đi người khác nhất định sẽ thương tâm. Cho nên tôi hi vọng tôi sẽ đi sau anh ấy, tôi muốn chuẩn bị mọi chuyện cho anh ấy, anh ấy bình thường là một người kiêu ngạo như vậy, giây phút cuối cùng cũng phải kiêu ngạo mà đi. Anh ấy nếu còn gì luyến tiếc không từ bỏ được, anh ấy muốn cái gì tôi đáp ứng cái đó.”

Tề Diệp Vắn: “Sau đó thì sao?”

Lương Tấn nói: “Sau đó đợi khi mọi chuyện đều xong xuôi, tôi sẽ chọn ngày hoàng đạo, tắm rửa chay tịnh, vui vui về về đi tìm anh.”

Tề Diệp chỉ cho là hai người tán dóc, mắng cậu đứa ngốc, làm gì luẩn quẩn trong lòng.

Lương Tấn lắc đầu, nghiêm túc nói, không phải luẩn quẩn trong lòng, nhưng mà Tề Diệp, ngoài Từ Thanh Phong, tôi còn có ai nữa chứ? Huống chi tôi không thể rời bỏ anh ấy. Cho dù có bị trời phạt đều không thể khiến tôi rời xa anh.

Những lời Lương Tấn lúc ấy Tề Diệp chỉ cảm thấy cậu rất ngốc nghếch rất ngây thơ. Nhưng mà lúc này hần lẽ loi ngồi trên băng ghế bệnh viện, nhớ đến biểu hiện gần đây của Lương Tấn mới phát giác những lời kia thật sự tồn bầy phân chân tâm.

Tề Diệp nghĩ vẩn vơ, nghĩ tới nghĩ lui mấy lời của Lương Tấn, lúc Tần Thời vội vã chạy tới hần đang vẫn chìm trong thương cảm, nhìn thấy người đến bị phơi nắng đến cháy da, bỗng nhiên trong đầu đột nhiên chợt lóe, Tề Diệp trừng lớn mắt, vắt chân chạy đến phòng video theo dõi hồi sức.

Tần Thời thấy thế không hiểu ra sao cũng vắt chân cùng chạy theo. Thẳng đến khi y tá mở video cho họ, Tần Thời mới hiểu được Tề Diệp muốn lại đây gọi Lương Tấn.

Y tá bên trong đem giá đẩy đến trước mặt Lương Tấn, Tề Diệp nhìn người trên giường bệnh vẫn không nhúc nhích, lòng bàn tay chảy mồ hôi, cuối cùng hô: “Lương Tấn! Từ Thanh Phong còn chưa có chết đâu! Cậu làm sao có thể đi trước chứ?”

Hần kêu rất sốt ruột, cổ họng nháy mắt phá âm, may mà Tần Thời phản ứng cực nhanh, gần như không chút do dự tiếp lời: “Lương Tấn, Từ Thanh Phong hiện tại đang ở cách vách với cậu, hần ta bây giờ không có người chăm sóc! Hộ công căn bản mặc kệ hần ta! Hần tiêu tiểu đều là vấn đề! Chỉ có cơm nguội mà ăn! Lương Tấn cậu phải kiên cường lên, cậu còn phải chiếu cố Từ Thanh Phong nữa mà! Cậu còn không tỉnh dậy Từ Thanh Phong liền bị người ta ném trong phòng bệnh mặc kệ luôn đấy! Lương Tấn, Từ Thanh Phong chỉ còn một người thân là cậu, cậu phải cố chịu đựng!”

Tần Thời gì mà “tiêu tiểu” rồi “chỉ có cơm nguội” quỷ dị liên tục, Tề Diệp trừng lớn mắt nhìn gã, tâm tình vốn đang nóng nảy vậy mà bình tĩnh lại.

Tề Diệp không phải người hay ra vẻ, ba hôm nay đến thăm nhìn cái cậu “Lương Tấn” không ra nguyên dạng kia mà sàu đời, bây giờ chẳng khác gì được bắt trúng đài đem hơi sức còn lại mấy hôm nay ra xả một lần, la to cùng Tần Thời thay nhau ra trận.

Hai ngày sau, Lương Tấn vậy mà tỉnh lại thật.

Cậu được chuyển vào phòng bệnh phổ thông, ngoài miệng còn đeo ống thở oxy, khi thì hôn mê khi thì thanh tỉnh. Tề Diệp cùng Tần Thời ra ra vào vào nhưng một ngày cũng không thể nói rõ được hai câu, tin đáng mừng duy nhất là nghe được câu “Người bệnh đã thoát ly nguy hiểm”.

Từ Thanh Phong trong lúc này bệnh tình vẫn không ổn định, chút chức năng thận còn sót lại trong mấy hôm này đã suy yếu không còn một mống, hai quả thận của hần triệt để đình công chỉ có thể thẩm tách máu. Chưa kể hần còn bị biến chứng dị thường hung hiểm, mấy bác sĩ phải dùng đến thiết bị giám hộ, có đến năm lần đã phải nghe thấy âm cảnh báo tim đập chậm rồi.

Chuyện Lương Tấn tỉnh lại là do Tần Thời nói cho Từ Thanh Phong, Từ Thanh Phong lúc ấy vừa tiêm xong heparin trước khi lọc máu, vừa nghe tin này lập tức muốn đi qua nhưng bị y tá mắng về. Ai biết hần vừa nằm về lại là một lần phiền toái, thẩm tách máu lần này bị xuất huyết, y tá xử lý cho hần xong, mức độ phòng hộ cho hần lại tăng thêm một bậc.

Chờ đến khi hần có thể bình thường đi lại, tình huống bên kia Lương Tấn đã cải thiện tốt đẹp hơn. Tần Thời đi qua đón hần, Từ Thanh Phong đã sớm thay sơ mi, căng thẳng soi gương nhìn trái nhìn phải mà vẫn cảm thấy còn thiếu thứ gì.

Lương Tấn buổi sáng dậy muộn, mấy người họ đều chọn thời gian giữa trưa đến thăm cho nên Tần Thời cũng không vội vàng, im lặng không lên tiếng nhìn.

Từ Thanh Phong trong lòng lại vui vẻ lại kích động, cuối cùng thay cái áo lông vàng nhạt năm trước Lương Tấn mua cho hần, một bàn tay miết góc áo, kìm không được quay đầu hỏi Tần Thời: “Cậu cảm thấy bộ đồ này thế nào? Lương Tấn có thích không?”

Tần Thời yên lặng nhìn hần một cái, không đáp lại.

Từ Thanh Phong: “...”

Từ Thanh Phong thấy Tần Thời vẻ mặt quái dị chỉ cho là gã tâm tình không tốt, cười cười chỉnh lại cổ áo, lẩm bẩm: “Hắn là sẽ thích. Tôi còn tưởng tôi mua nên còn chưa mặc qua, hôm nay phải thử cậu ấy.”

Hai người nửa giờ sau rốt cuộc xuất phát, Tần Thời ở phía trước yên lặng đi thẳng, Từ Thanh Phong theo sát phía sau. Mắt thấy sắp tới phòng bệnh Lương Tấn, Tần Thời bỗng nhiên dừng bước.

Đế giày thể thao ma sát sàn gạch bệnh viện phát ra âm thanh chói tai.

Từ Thanh Phong kinh ngạc ngẩng đầu nhìn gã, muốn đưa tay đẩy cửa lại bị Tần Thời ngăn cản.

“Từ Thanh Phong, có chuyện tôi muốn nói cho cậu.” Tần Thời im lặng, bỗng nhiên nói: “Lương Tấn cậu ấy... mất trí nhớ.”

—

—

Lương Tấn lần này mất trí nhớ là vì não bộ bị ngoại lực tác động, bác sĩ nói trong đầu cậu có máu bầm ép lên dây thần kinh não. Tề Diệp và Tần Thời hôm đầu tiên không thể nói được mấy câu với Lương Tấn mà chỉ chào hỏi cậu, nhìn thấy Lương Tấn chỉ trừng mắt nhìn. Nhưng sau này rất nhanh đã phát hiện được bất thường, Lương Tấn chỉ nhớ rõ chuyện trước sáu tuổi, hơn nữa chỉ số thông minh cũng vón vện bằng trình độ đứa trẻ sáu bảy tuổi.

Mấy chuyện này trong bệnh viện cũng không phải hiếm thấy, đa số bệnh nhân chỉ cần người nhà kiên nhẫn cẩn thận giải thích, phần nhiều đều có thể chậm rãi nhớ lại. Nhưng mà trong trí nhớ Lương Tấn chỉ có một ba ba gọi Lương Kiến Quân, Tề Diệp với Tần Thời cũng không có cách nào sống lại lão Lương đã chết lại đây.

Cuối cùng Tần Thời thông minh, nói mình là anh hàng xóm trước kia của cậu, cũng kể ra mấy chuyện vụn vặt trước đây. May mà Lương Tấn trời sinh tính tình thiện lương, lại nhận thấy được Tề Diệp và Tần Thời có thiện ý với mình, buồn rầu được hai ngày lại như đứa con nít bắt đầu nghiêm túc nghe Tề Diệp và Tần Thời kể chuyện xưa.

Tề Diệp nói một hồi không đầu không đuôi, trái lại Tần Thời rất có trật tự, từ chuyện hồi bé của Lương Tấn cho tới gần đây, từng chút một dẫn đường cho cậu.

Khác thường duy nhất là Tần Thời hoàn toàn không nhắc đến tên Từ Thanh Phong.

Gã không đề cập mà cũng không để Tề Diệp nhắc tới. Lương Tấn thành ra thật sự không chút ấn tượng nào.

“Thân thể Lương Tấn không có gì phải lo ngại, nhiều là bị thương ngoài da thôi. Nhưng mà cậu ta hiện tại không có dấu hiệu khôi phục ký ức, ai cũng khó cam đoan cậu ta về sau có thể khôi phục hay không, hay có thể khôi phục tới mức độ nào.” Tần Thời ngăn trở trước mặt Từ Thanh Phong, ngừng một chút, nghiêng mắt nhìn hắn nói: “Từ Thanh Phong, tôi không có quyền yêu cầu hay ngăn cản cậu làm chuyện gì. Thế nhưng tôi và Tề Diệp đều cho rằng, cậu tốt nhất đừng nói ra thân phận của mình.”

Từ Thanh Phong đột nhiên chấn động, ngẩng đầu khó tin mà nhìn gã.

Tần Thời mặt mày không động, giọng điệu bình tĩnh đến gần như tàn khốc: “Kỳ thật theo ý của tôi, tôi cũng không hi vọng cậu đi gặp cậu ta. Nhưng như vậy hiển nhiên vô nhân đạo quá, hướng chỉ quan hệ giữa cậu ta với cậu hiển nhiên thân mật hơn tôi nhiều, nghiêm túc mà nói, tôi xem như một nửa người ngoài. Thế nhưng, tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu một câu, làm như thế nào, cậu tự quyết định, thế nhưng trước khi mở miệng, xin cậu hãy nghĩ cho kỹ.”

Gã nói xong, thản nhiên liếc mắt nhìn Từ Thanh Phong, cuối cùng nghiêng người sang một bên, tránh đường cho hắn.

Từ Thanh Phong lại ước chừng qua năm phút đồng hồ mới đẩy cánh cửa kia ra.

Ý của Tần Thời, hắn hiểu rõ.

Khi thân thể hắn còn khỏe mạnh đã từng có ý niệm này, lúc ấy Lương Tấn giả vờ mất trí nhớ, hắn lại có ý muốn chia tay nên biết thời biết thế diễn trò với cậu. Nhưng mà hắn vẫn quá đánh giá cao lý trí của bản thân, cũng xem nhẹ tình cảm của mình với Lương Tấn, vì rối rắm hai thứ này, màn chia tay lấy một kết cục hết sức khôi hài mà chấm dứt.

Sau này hắn không nỡ chia tay nên thể thốt muốn chăm sóc Lương Tấn cả đời, hắn thậm chí còn chỉ trích Tần Thời “Cậu không trông nom cậu ấy tốt”. Hắn ý chí chiến đấu sục sôi, muốn để Lương Tấn càng hạnh phúc vui vẻ hơn so với lúc trước. Nhưng lần này kết quả lại càng châm chọc, hắn bệnh nặng hắn thống khổ, chính Lương Tấn là người yên lặng kiên trì lấy tất cả gánh nặng, vẻ mặt tươi cười với hắn.

Từ Thanh Phong hiểu được, hắn không phải siêu nhân, cũng không thể trở thành anh hùng. Hiện thực vang dội tát hắn một bạt tai, hắn xoay mặt, mới nhìn đến bản thân yếu đuối, vô năng lẫn suy sút.

Từ Thanh Phong tay đặt lên cửa hơi run rẩy, hắn nhắm chặt mắt, bỗng nhiên nghĩ thầm: “Nếu... nếu Lương Tấn lần này khỏi hẳn, thật sự cứ vậy mà mất trí nhớ. Mà còn tất yếu tồn tại sao?”

Cửa rốt cuộc mở.

Từ Thanh Phong bị ánh mặt trời chói hơi nheo lại mắt, rốt cuộc thấy được con người vẫn luôn tươi cười chào đón hắn.

Lương Tấn đang ngồi ở trên giường bệnh, tủ nhỏ bên đầu giường cùng một bên góc tường đặt đầy từng bó hoa lay ơn và cẩm chướng, phòng bệnh bố trí vô cùng ấm áp, khắp nơi đều là đồ chơi cùng mấy món trang trí nhỏ hoàn toàn không hợp khung cảnh.

Lương Tấn như cậu hoàng tử nhỏ có được cả phòng bảo vật, hai tay ôm đầu gối nghiêm túc nghe Tề Diệp kể chuyện xưa. Ánh mắt cậu long lanh chuyên chú, miệng hơi mở ra, nghe được mấy chỗ cao trào không tự giác mà trừng to mắt, khóe mắt đuôi mày lại đều là vui vẻ sung sướng.

Từ Thanh Phong đã thật lâu không nhìn thấy nụ cười này của Lương Tấn, lâu đến hắn thậm chí đều nhớ không được. Hắn tim đập loạn nhịp đứng ở cửa, sau đó nhìn thấy Lương Tấn lơ đãng quay đầu lại đây, a một tiếng.

Lương Tấn mặt còn hơi sưng, dù cho như vậy, dưới ánh mặt trời ấm áp vẫn là một cậu trai thanh tú đáng yêu. Cậu ngơ ngác chột chột Tề Diệp, chờ Tề Diệp cũng nhìn qua mới mang theo xa lạ cùng nghi hoặc chào hỏi Từ Thanh Phong: “Chào anh.”

“...” Từ Thanh Phong xa xa nhìn cậu, trong chốc lát mới nói: “Chào em...”

“Anh là...” Lương Tấn tò mò lại ngượng ngùng nhìn hắn, quay đầu nhìn Tề Diệp. Hiển nhiên hi vọng Tề Diệp có thể giải vây cho mình.

Tề Diệp cũng không biết làm sao, chỉ có thể xoay mặt giả bộ không biết.

Từ Thanh Phong yết hầu trượt trượt, ánh mắt hắn ngược ánh sáng có hơi đau xót nhưng vẫn cố chấp không nhúc nhích nhìn chằm chằm Lương Tấn, nói: “Tôi là Từ Thanh Phong.”

Lương Tấn không hề phản ứng, trong ánh mắt tràn ngập mờ mịt hiểu kỳ.

Từ Thanh Phong thể nhưng đối diện với ánh mắt ấy lại cảm thấy bối rối. Hắn đưa tay nắm lấy góc áo lông cừu của mình, trong đầu đột ngột hiện ra hình ảnh Lương Tấn tươi cười chọn lựa áo lông cho hắn. Lúc ấy cũng là mùa xuân, hắn còn chưa bệnh, thấy Lương Tấn chọn đồ xong liền muốn đi quẹt thẻ lại bị người này ngăn lại.

Lương Tấn sốt ruột nói: “Anh phải để em quẹt thẻ chứ!” Từ Thanh Phong cười cậu: “Có gì không giống sao?”

“Đương nhiên không giống rồi, ” Lương Tấn nhỏ giọng lại đặc ý nói: “Anh là người của em nha, cho nên phải là em mua mới đúng!”

Nhưng là hiện tại... Lương Tấn không biết hắn.

Từ Thanh Phong im lặng khiến không khí phòng bệnh dần trở nên lúng túng, Tề Diệp thở dài, vừa nhẹ nhàng giật Lương Tấn một cái đã nghe có người ho nhẹ một tiếng.

“Anh ta là bạn bệnh phòng kế bên,” Tần Thời lướt qua Từ Thanh Phong đi đến, lên tiếng giải thích nói: “Tôi vừa ở hành lang gặp được anh ta, để anh ta lại đây chơi.”

Gã đi đến trước giường Lương Tấn, chặn tầm mắt Từ Thanh Phong.

Tầm mắt Lương Tấn cũng bị chặn, thế nhưng cậu lại không thấy có gì không ổn, thấy Tần Thời trở lại mới nhẹ nhàng thở ra nói: “Anh Tần anh rút cuộc về rồi! Tề Diệp đang kể chuyện cho em nè!”

Tần Thời cười gật đầu, gõ cằm Lương Tấn hỏi: “Là chuyện gì?”

Lương Tấn vui vẻ nghiêng đầu nhìn gã: “Chuyện nông phu với con rắn!” Cậu vui vẻ liền muốn khoa tay múa chân, bị Tần Thời bắt đắc dĩ ngăn lại, bắt cậu ngồi yên tĩnh.

Lương Tấn ánh mắt tỏa sáng tiếp tục kể cho gã: “Thì ra tên con rắn cũng hay ghê, gọi là Bạch Tổ Trinh đó! Nông phu còn có em trai, cũng cứu một con rắn, tên là Tiểu Thanh! Bạch Tổ Trinh là tốt Tiểu Thanh là xấu, Tiểu Thanh còn cắn chết em trai nông phu!”

Tần Thời: “...” Gã uống ngụm nước chưa kịp nuốt, xem chút nữa sặc chết.

Tề Diệp ở bên cạnh ngưỡng ngừng cười, Lương Tấn vui vẻ ánh mắt cong tí lại, Tần Thời chỉ có thể bắt đắc dĩ gõ từng người, sau đó hỏi hai người giữa trưa ăn món cháo bí chế nhất phẩm có ngon không.

Dương quang từ cửa sổ chiếu vào, ánh sáng chia phòng bệnh thành hai mảng sáng tối.

Lương Tấn cười xong mới nhớ tới “Bạn bệnh” ở cửa, cậu dời mắt khỏi Tần Thời, có vẻ ngưỡng ngừng hỏi Từ Thanh Phong: “Bạn Từ, chúng ta giữa trưa ăn ngon lắm, anh có muốn ăn cùng không?”

Tần Thời theo ánh mắt cậu cũng xoay người lại, liếc mắt nhìn Từ Thanh Phong: “Nhưng mà bác sĩ Chu chỉ chuẩn bị phần bốn người, thêm Từ tiên sinh sẽ thành năm người, chúng ta đều sẽ đói bụng đó!” Gã ngừng một chút, trái lại hỏi Từ Thanh Phong: “Huống chi Từ tiên sinh còn phải về phòng bệnh mà, phải không?”

“...” Từ Thanh Phong mím chặt môi nhìn Lương Tấn, giằng co tại chỗ.

Tần Thời cũng hiểu được cảnh tượng lúc này hơi tàn khốc, gã do dự một lát, vừa định tìm lý do uyển chuyển thoái thác đã nghe Từ Thanh Phong nhẹ giọng nói: “... Đúng vậy.”

Từ Thanh Phong thần sắc bình tĩnh, ánh mắt tối đen cũng dời khỏi Lương Tấn, dừng lại chỗ đường ranh sáng tối. Hắn một tay đút trong túi quần, tay còn lại buông lỏng nắm lấy góc áo.

Từ Thanh Phong há to miệng, một lúc lâu mới nói: “Cậu nói đúng.”

“Cậu nói đúng” của Từ Thanh Phong một câu hai nghĩa, Tần Thời biết hắn đã hiểu được ý mình, kinh ngạc hắn có thể nhanh như vậy làm ra quyết đoán, tâm tự lại khó tránh khỏi cảm thấy phức tạp. Chuyện này gã cũng hiểu được là mình quá khắc nghiệt, nhưng mà nếu đổi vị trí thành người yêu của gã mất trí nhớ, Tần Thời tự nhận dù thế nào cũng sẽ không giống Từ Thanh Phong quyết định nhanh chóng như vậy.

Gã cảm thấy may mắn lại có chút thất vọng. Cảm xúc rối rắm này thẳng đến khi gã với Tề Diệp đỡ Lương Tấn ăn cơm mới thoáng thoải mái — Từ Thanh Phong vẫn không đi, phỏng chừng là có chuyện muốn nói với gã.

Trong lúc này bác sĩ Chu có đến hai lần, một lần là mang theo cơm bệnh nhân bề ngoài nhìn không đẹp lại đặc biệt dinh dưỡng tiến vào, dùng bình giữ ấm số lượng có hạn năm trước của hãng M, phát hành toàn cầu không quá hai trăm cái, ở trên vẽ một cái đầu lâu chuyên dụng cho Lương Tấn. Lần thứ hai là cậu ta mang về cơm mua ngoài tiệm, sắc hương đầy đủ. Tần Thời thấy cậu ta đứng ngoài cửa ho nhẹ một tiếng rồi ngẩng đầu ưỡn ngực vênh đuôi tiến vào là biết Từ Thanh Phong nhất định còn chưa đi.

Ý đồ của bác sĩ Chu đối với Lương Tấn quá chi là rõ rệt, Tần Thời là bạn cậu ta, thấy cậu ta hứng thú với Lương Tấn không giảm gần như không hề do dự mà giới thiệu cậu ta đến cạnh Lương Tấn.

Tần Thời biết Từ Thanh Phong thấy được tất nhiên sẽ phần nộ, nhưng không ngờ rằng Từ Thanh Phong rốt cuộc không giống như lúc trước.

Gã ra khỏi phòng bệnh, ra hiệu Từ Thanh Phong đổi chỗ khác nói chuyện, Từ Thanh Phong thật sự im lặng mà xoay người đi lên lầu. Hai người cuối cùng đi vào phòng bệnh Từ Thanh Phong ngồi xuống, Tần Thời ngồi trên sofa tiếp khách, nâng mắt nhìn Từ Thanh Phong. Ngày trước hai người gặp cảnh tượng như này thường thường sẽ động tay động chân, sau này lớn tuổi, cảm giác ra tay rất mất mặt nên chỉ đầu võ mồm không khoan nhượng.

Tần Thời hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn sàng.

Ai ngờ Từ Thanh Phong lại chỉ cúi đầu, qua một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Tần Thời...Cậu không thể như vậy...”

Tần Thời: “...”

Tần Thời nghĩ đến rất nhiều hình ảnh hung hăng đánh bại Từ Thanh Phong, gã từ nhỏ dưới tay người này ăn quá nhiều thiệt thòi, võ mồm cũng không thắng được mấy lần vì thể oán hận chất chứa nhiều năm, mỗi lần ảo tưởng đều là Từ Thanh Phong khóc ròng nước mắt đầm đìa cầu gã hạ thủ lưu tình.

Nhưng mà, đột nhiên ngày đó đến, gã lại không mấy may hưng phấn.

Tần Thời một hơi không lên cũng không xuống được, cuối cùng chua chát cuộn cuộn trong ***g ngực, hỏi ngược lại: “Cậu nghĩ rằng tôi muốn như vậy sao?”

Gã ngừng một lát hỏi: “Từ Thanh Phong, cậu sinh bệnh, nhưng tôi muốn hỏi cậu, có ai nợ cậu cái gì không?”

Từ Thanh Phong nói: “Không có.”

“Đúng vậy, không có.” Tần Thời hít sâu một hơi, nói: “Nhưng cậu cũng không cảm giác như vậy.”

“Tôi từ mười bảy tuổi bắt đầu quay phim, chạy khắp trời nam biển bắc, từng gặp qua rất nhiều người, từng nghe rất nhiều chuyện. Chỗ xa không nói, chỉ nói người từng quen biết, cậu cũng không phải người duy nhất tôi thấy một thân bệnh nặng.” Tần Thời nhắm chặt mắt, chậm rãi nói: “Bộ phim tôi lấy được ảnh để quay cách đây năm năm trước, bên trong có một bé gái diễn con gái tôi, cậu có nhớ không?”

“...”

“Cô bé chết.” Tần Thời nói: “Chết vì bệnh bạch cầu. Một cô bé rất ngây thơ xinh đẹp, từ khi khám ra bệnh đến khi qua đời chỉ trong hai năm. Mấy tháng trước khi đi mẹ bé còn lén lút gạt lệ, bé trái lại còn khuyên mẹ mình, nói mình muốn trồng mấy loại rau, nếu mình không kịp ăn, ba mẹ có thể ăn, ông bà có thể ăn.”

“Năm đó tôi đi du lịch, bên ngoài quen được một nhiếp ảnh gia, cùng một căn bệnh, trị bệnh bằng hoá chất phải cạo sạch tóc liền nói mình là Cát Ưu*, nói đùa lúc mình bị điện giật, thân thể bắn lên như con tôm bóng loáng... Còn có người công nhân là fan của tôi, lúc tôi đi phim trường trên đường gặp phải, anh ta thực ngại ngùng muốn chữ kí của tôi, hai tháng sau quản lý đột nhiên nói cho tôi biết anh ta bệnh ho đi ứng qua đời. Nghe nói bệnh này rất đầy dọa người, lưng đeo bình dưỡng khí phải quỳ mới thoải mái chút...”

(*): diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc, đầu trọc.

“Những người này nam có nữ có, già có trẻ có, thể nhưng...” Tần Thời hít sâu một hơi, nói: “Họ đều rộng mở hơn cậu nhiều, Từ Thanh Phong. Cậu chịu khổ chưa hẳn nhiều hơn họ, cậu bị tra tấn họ cũng không kém chút nào, thậm chí cậu có tiền nằm phòng bệnh tốt nhất dùng thuốc tốt nhất, nhưng mà vậy thì sao? Cậu sĩ diện, lòng dạ hẹp hòi, tính tình hay trả thù, cho nên khi biết được người quyền thần là mẹ cậu thì cậu lập tức cự tuyệt. Nhưng mà cậu lại tham luyến đế quốc thương nghiệp của mình, lại không bỏ được Lương Tấn sẵn sốc ám áp, hai bên mâu thuẫn cậu liền chịu không nổi, cậu cam chịu, gần như lập tức đánh mất ý chí chiến đấu. Nhưng mà cậu có nghĩ tới không, suốt hai tháng này Lương Tấn phải trải qua những gì! Cậu tiếp tục như vậy cho đến ngày nào đó hai chân còn đứng không được, Lương Tấn nên làm sao bây giờ?!”

“...” Từ Thanh Phong từng rất hứng thú giằng co tranh luận tất cả đề tài có thể tranh luận với Tần Thời, duy chỉ có lần này, từng phút từng giây đều như bị giày vò. Cổ họng hần rất không thoải mái, không thể không hăng giọng vài lần mới mở miệng.

Từ Thanh Phong nói: “Tôi nếu thật không xong, Lương Tấn sẽ tự chăm sóc tốt chính mình, đây là ước định của chúng tôi.”

Tần Thời cười lạnh: “Ước định? Cậu tin hả?”

“...”

“Nếu Lương Tấn vì để cậu an tâm thì sao, cậu đến khi đó còn đội mồ sống dậy kháng nghị được sao?” Tần Thời châm chọc nói: “Không ngờ Từ Thanh Phong cậu cũng thích nghe chuyện cổ tích như vậy.”

“...” Từ Thanh Phong ngẩng đầu kinh hoàng quét mắt nhìn Tần Thời, sau đó như bị giội một chậu nước lạnh, rằng nanh kìm không được mà run lên. Hần im lặng trong chốc lát, vẫn nhin không được nói: “Là lỗi của tôi, tôi sửa. Nhưng mà Tần Thời, cậu không thể hoàn toàn xóa bỏ tôi khỏi Lương Tấn... Hai chúng tôi bên nhau đã nhiều năm như vậy...”

Hần nói chuyện vô cùng thông thả, tựa hồ mỗi một câu đều cực kỳ gian nan.

Tần Thời cũng không muốn nghe, nhưng lúc này lại không nhin được lắc đầu phản bác: “Đúng, đúng là các người nhiều năm như vậy. Trước kia Lương Tấn thích cậu trước, sau này cậu thuận theo chiều gió lại chưa bao giờ thổ lộ với cậu ta, vì thế cho nên cậu ta nhiều năm như vậy đều không xác định được cậu là cảm kích đồng tình hay thật sự thích cậu ta. Vì cái gì? Bởi vì các người nhiều năm như vậy, cậu ỷ vào tình cảm Lương Tấn, không phải lo sợ.

Sau này cậu khám ra bệnh, chia tay với Lương Tấn, toàn bộ quá trình không hề hỏi qua ý muốn hay ý nguyện của Lương Tấn mà cưỡng ép đẩy cậu ta đến chỗ tôi, vì cái gì chứ? Bởi vì các người đã bên nhau, nhiều năm như vậy. Mấy năm nay đều là do cậu làm chủ, cho nên cậu không cho rằng mình là một bên tình nguyện, cũng không cho rằng như vậy có gì là không công bằng.

Đến sau này cậu chịu không nổi, lại đến sau nữa, cậu càng gặp nhiều phiền toái. Lương Tấn cũng chính là vì các người nhiều năm như vậy, cho nên chịu khổ chịu nhục, lại chỉ biết treo khuôn mặt tươi cười với cậu. Nhưng mà Từ Thanh Phong, trước khi cậu dùng tình cảm mấy năm nay đến làm lợi thế đàm phán với tôi, làm ơn để tay lên ngực mà tự hỏi xem, Lương Tấn cậu ta thích cậu, cậu ta có sai sao?

Cậu ta nửa năm này đã lên khóc bao nhiêu lần, cậu phần hận giận dữ tận trời nói không muốn thay thân, cậu có biết cậu ta sụp đổ thế nào không? Cậu có yêu cầu với ranh giới của mình lại buộc cậu ta không ngừng thay đổi, những lúc như thế cậu có nghĩ tới “mấy năm nay” không? Cậu chỉ vốn vẹn biết Lương Tấn trả thù Tùy Ngọc Lan, thế cậu có biết cậu ta một thân một mình giữa ban giám đốc Phong Á bị chung quanh công kích không? Cậu biết nếu cậu chết, cậu ta cũng nhất định sẽ không sống một mình sao?”

Tần Thời một hơi nói xong, mỗi một nhấm mắt lại. Trong phòng lâm vào một hồi im lặng thật lâu.

Lúc Tề Diệp tới được, Tần Thời thở dài một hơi, ba người đều không nói gì. Cuối cùng khi Tần Thời rời đi cũng không liếc mắt nhìn Từ Thanh Phong cái nào, thẳng đến khi sắp ra cửa, gã mới thoảng dừng chân, quay lưng với Từ Thanh Phong chậm rãi nói: “Thanh phong, thực xin lỗi... Tôi rất cuộc phải vì người sống mà suy xét.”

Tần Thời mở cửa phòng bệnh, không quay đầu lập tức đi ra ngoài, mãi cho đến cuối hành lang mới đột nhiên ngừng lại.

Tề Diệp đi theo phía sau.

Thái dương đã chuyển về phía tây, chân trời là một đường cắt đậm, từng mảnh sáng vụn một đường trèo đèo lội suối, từ nơi xa xôi rải đến nhà cao tầng, chiếu qua ngã tư đường, rồi cuộc rơi xuống bên trong góc hành lang.

Tần Thời nhìn bên ngoài, nghe được người phía sau thấp giọng thở dài, nói: “Từ Thanh Phong anh ta... khóc.”

39. Chương 39

Biên tập: Soleil

Tần Thời thái độ kiên quyết vẻ mặt nguội lạnh, hoàn toàn là một bộ dạng người sống chớ gần. Nghiêm túc tính ra, quan hệ giữa gã và Lương Tấn cũng không tính xa, thậm chí họ còn là hàng xóm láng giềng, mấy năm cô giáo Tần nấu ăn cho Lương Tấn dạy cậu viết chữ vẽ tranh, gã và Lương Tấn thân thiết hơn Từ Thanh Phong không biết bao nhiêu lần.

Nhưng mà chênh lệch ở chỗ, Từ Thanh Phong là người yêu của Lương Tấn.

Hai người yêu nhau, quan hệ thân mật thậm chí có thể thắng được cha mẹ thân nhân, nhưng cũng chính vì quan hệ quá thân mật, giữa họ một khi xảy ra vấn đề tranh chấp, chỉ cần thoáng nhớ tới quá khứ tốt đẹp với đối phương liền có thể nhẹ nhàng cho qua.

Luôn có một bên cần phải thoái nhượng, ý trong lời của Tần Thời có lẽ đến bản thân Lương Tấn mà xem cậu không hẳn không thể tiếp nhận, mà Từ Thanh Phong cũng đã quen loại hình thức ở chung này của họ, hết thấy thoát nhìn thuận theo tự nhiên. Thế nhưng nay Lương Tấn đột nhiên gặp chuyện không may, Tần Thời không hề nề mặt nói ra, người thoái nhượng chỉ có thể là Từ Thanh Phong.

Hắn hoặc là buông tay rời khỏi Lương Tấn, hoặc là tự mình thay đổi buông tay những thứ khác, luôn phải có lấy hay bỏ.

Tề Diệp lúc đầu có chút không đành lòng, nói với Tần Thời: “Anh không cảm thấy làm như vậy tàn nhẫn lắm sao?”

Tần Thời lúc ấy đang cầm khăn mặt lau mồ hôi cho Lương Tấn, người này buổi tối luôn không thể ngủ yên, ngủ trưa lại liên tiếp ra mồ hôi trộm, Tần Thời vừa nhẹ nhàng ấn lên đám tóc bạc ở thái dương cho cậu, một bên hồ hững hỏi: “Có cảm thấy, nhưng mà vậy thì sao?”

Tề Diệp: “...”

“Từ Thanh Phong nếu có thể vì Lương Tấn mà thay thân, vậy hắn ta muốn đến thì đến muốn đi thì đi tôi tuyệt không can thiệp. Nhưng nếu hắn không muốn đổi vậy chứng tỏ tình cảm hắn với Lương Tấn xa không bằng với chính bản thân hắn, một khi đã vậy tôi vì cái gì còn muốn đẩy Lương Tấn vào hố lửa chứ?”

Tề Diệp trầm mặc một lát, thở dài nói: “Nhưng mà mẹ anh ta như vậy...”

“Mẹ hắn thì làm sao?” Tần Thời châm chọc nói: “Chỉ cần người sống sót, có vấn đề gì không thể giải quyết chứ? Mẹ hắn cũng chỉ là yêu hư vinh lại tham tài, loại người này bình thường cũng không hiếm thấy, trên thương trường còn cực kỳ nhiều, sao hả, Từ Thanh Phong mấy năm nay ở Phong Á đều là ngồi không chắc?”

Tề Diệp chịu không nổi gã cay nghiệt, lại không phải không thừa nhận Tần Thời nói hoàn toàn có lý. Hướng chi hắn vẫn luôn cho rằng hai mẹ con họ vẫn còn chút huyết thống thân tình. Nếu không hề để ý chút nào, thể loại đức hạnh bị Lương Tấn tìm người hù dọa đã muốn tề ra quần như Tùy Ngọc Lan có thể chủ động nói chuyện quyền thân là đã khác thường. Chỉ là có lẽ đối với người phụ nữ này, suốt nhiều năm dồn nén tham dục với tiền tài quá sâu, thế cho nên nhìn thấy hai cái núi vàng Từ Thanh Phong và Lương Tấn, tham niệm dễ dàng mà chôn vùi chút tình cảm ít ỏi vốn có của bà ta. Nếu Từ Thanh Phong thật sự bị buộc bắt đắc dĩ mà đi tìm bà ta, chuyện này thật đúng có khả năng sẽ thành công.

Vừa nghĩ như vậy, mọi chuyện tựa hồ lại tốt đẹp hơn nhiều.

Từ Thanh Phong không lại đến.

Lương Tấn nằm viện đã hơn một tháng, sau khi cậu chuyển tới phòng bệnh phổ thông mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ, nghỉ ngơi có người chơi cùng cậu, kể chuyện xưa hoặc là cùng chơi điều khiển ô tô, lúc sau lại thắng cấp thành đánh bài Poker. Sắc mặt cậu hồng hào lên không ít, chỉ là vẫn không hề ấn tượng với chuyện trước kia. Mấy hôm nay cậu chỉ từng một lần nhắc tới “bạn Từ”, câu hỏi chỉ đơn giản miêu tả: cái người cao cao gầy gầy kia sao không đến chơi nữa?

Tề Diệp một hồi lâu mới phản ứng hiểu được “cao cao gầy teo” là chỉ Từ Thanh Phong. Bộ dạng mặt xanh má lốm gầy trơ cả xương thật sự là không kiếm nổi từ hình dung tốt đẹp nào, “cao cao gầy teo” của Lương Tấn thật sự đã là vô cùng khách khí.

Tề Diệp trả lời: “Anh ta có lẽ có việc gì, cũng có thể đã... xuất viện chẳng?”

Xuất viện có nghĩa về sau sẽ không còn được gặp lại, hắn nói xong liền nín thở chờ Lương Tấn trả lời, muốn nhìn xem Lương Tấn có phải nay thân thể đã khang phục mà nhớ lại được chuyện gì hay không.

Lương Tấn lại không nói một lời. Tề Diệp đợi trong chốc lát lại nhìn qua, không thể nói gì mà nở nụ cười — Lương Tấn đang hết sức chuyên chú đùa nghịch mô hình Transformers trong tay cậu, Autobots đã biến hình được một nửa, Lương Tấn ánh mắt tỏa sáng đầy vui vẻ, rõ ràng không thêm để ý Tề Diệp trả lời.

Từ Thanh Phong thật sự đã thành một người bạn không quan trọng.

Chuyện này Tề Diệp khá là bất đắc dĩ, thế nhưng bình tĩnh mà xem xét, nếu so sánh hai người hắn nhất định là càng thiên vị Lương Tấn. Thậm chí khi cùng Lương Tấn chơi kể chuyện cười, nhìn đến người này như ngày xưa không có kị chút nào thoải mái cười to, tay đập giường bệnh vang ầm ầm, hắn không tìm được trông mong Từ Thanh Phong tốt nhất đừng xuất hiện.

Hắn trông mong như vậy, Từ Thanh Phong thật sự là không trở về. Trái lại trong lúc này có di hộ công đến đây nói là do Tần Thời Tần tiên sinh thuê đến. Tần Thời dù sao còn có công tác, sau này cứ mỗi tuần bay về hai ngày đi thăm Lương Tấn, nhân tiện thay ca cho Tề Diệp. Họ mới đầu nghĩ đến thuê hộ công nhưng nhìn thấy Lương Tấn mất trí nhớ lại không thể không đánh mất suy nghĩ này, sợ Lương Tấn bị người ngoài lừa gạt, vì thế mọi chuyện đều tự thân tự lực, kỳ thật cũng không có nhiều phiền toái.

Tề Diệp không biết Tần Thời lúc này lại thuê hộ công là có dụng ý gì, gọi điện hỏi một lần lại chỉ nhận được một đáp án vô cùng mơ hồ — Tần Thời chỉ nói vị hộ công này rất đáng tin cậy có thể yên tâm mà dùng, vấn đề khác lại hoàn toàn lấp liếm.

Tề Diệp chỉ có thể ở trong lòng mắng gã thần kinh, quay đầu lại khách khí dẫn hộ công đi qua.

Nhưng mà không thể không nói đối phương làm việc thật sự nhanh nhẹn, vào phòng được nửa giờ phích nước đã được đổ đầy nước ấm, hoa tươi đã héo được bỏ vào hộp giấy, sau đó trên tường dưới đất từ trên xuống dưới lau qua một lần, nền gạch sạch bong có thể chiếu thành gương. Tề Diệp còn thật sự cúi đầu soi hình chính mình trên gạch.

Lương Tấn cũng vươn người xem hình ảnh mình dưới đất, ngẩng đầu còn cùng Tề Diệp liếc nhau, nhất thời dùng một loại ánh mắt sùng bái nhìn theo bóng dáng hộ công, mấy lần muốn vỗ tay bị Tề Diệp ngăn lại.

Hộ công bận bịu xong xuôi, trong phòng bệnh đã biến hóa rất lớn.

Bọc sô pha cũ được thay mới, đổi thành bộ vải bông màu xanh in hoa nhỏ. Hơn mười bó hoa tươi bị sàng lọc, cuối cùng chỉ để lại ba bó. Trong đó hai bó được cắm vào hai cái bình hoa bụng bự, từng chùm cùng chen một chỗ hương sắc rực rỡ, cuối cùng một bó lại chỉ có mấy cành, bị đan xen cắm trong một cái bình dài cổ mảnh đặt ở trong góc, thế mà lại mang chút hương vị nhà thiền.

Lương Tấn luôn nhịn không được quay đầu nhìn cái bình kia, nhìn một chút liền nói một câu “Thật là đẹp quá”. Tề Diệp sâu sắc cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp, không kịp biểu hiện chút gì đã triệt để thua trước cơm trưa của di hộ công.

Cơm trưa được đặt trong hộp cơm thật to, Tề Diệp chỉ ở trên TV mới thấy kiểu hộp cơm xa xưa như vậy, bằng đồng hình trụ lớn, trên dưới ba tầng, mỗi tầng đều xếp vào không ít đồ ăn. Hộ công dùng là hai tầng, phía trên là đồ ăn, phía dưới là cơm. Đồ ăn bề ngoài không quá đẹp mắt, hương vị lại cực kỳ ngon miệng, Tề Diệp vô sỉ ăn ba chén cơm, cuối cùng còn không nhịn được ngó trông thăm dò chén cơm của Lương Tấn.

Lương Tấn vô cùng cảnh giác dùng tay ôm lấy chén cơm vào lòng, lúc sau thấy Tề Diệp tham đến hai mắt phóng lục quang mới cực kỳ không nỡ vét một muỗng nhỏ cho Tề Diệp. Cậu tuy rằng đã sớm hồi phục bình thường ẩm thực, nhưng mà bởi vì mỗi ngày hoạt động có hạn, lượng cơm ăn vẫn không lớn. Hôm nay khó được mà thêm ăn một hồi.

Tề Diệp vội vàng nuốt vào miệng thìa cơm ba ba Lương Tấn chia cho hắn, đang ăn thì nghe Lương Tấn nói: “Ăn ngon thật!”

Tề Diệp liên tục gật đầu nói hùa: “Đúng vậy đúng vậy!”

Lương Tấn nhét đến hai má phình lên, lại nói: “Còn ngon hơn bác sĩ Chu làm nhiều!”

“Ừ!”

“Vậy...” Lương Tấn bỗng nhiên ngừng đầu, chờ đợi hỏi hộ công: “Dì ơi, ngày mai tụi con còn được ăn cái này không?”

Hộ công tất nhiên nói có thể.

Bác sĩ Chu không ngoài ý muốn bị Lương Tấn cho “nghỉ việc”.

Tề Diệp không phúc hậu vì cậu ta nhỏ một giọt nước mắt đồng tình, sau đó lại yên tâm thoải mái bắt đầu ra sức ăn cơm bệnh nhân. Dì hộ công này thật sự biết rất nhiều, đồ ăn phong phú lại dựa theo tỉ lệ dinh dưỡng phối hợp thích đáng. Hơn nữa dù là chua mặn ngọt đắng cay, đều không ngoài lệ được Lương Tấn cực kỳ ưa thích.

Trong đó có một món nộm chua trộn khoai từ, Tề Diệp ăn một miếng bị chua đến nhăn tít mặt mày thẳng kêu dì à dì có phải muốn bán dấm chua hay không, Lương Tấn lại một miếng tiếp một miếng ăn không ngừng. Lúc này hai người đều rõ rệt bị nuôi mập, Tần Thời cuối tuần tới đây cả buổi cũng chưa khép được miệng, hai tên trước mặt đều mặc áo thun kẻ sọc với quần yếm, trắng treo mập mạp, hai má phình phình bóng loáng, rõ ràng là hai con chuột bạch song song đứng thẳng.

Gã nhìn đã muốn cười, lần này gã trở về là để giúp Lương Tấn xử lý thủ tục xuất viện nhưng vừa mới biết được bệnh viện hệ thống xảy ra vấn đề, chỉ có thể kéo dài thêm vài ngày.

“Hay là chúng ta ra ngoài cùng nhau đi dạo nhé?” Tần Thời nhìn hai người họ cười nói: “Dù sao vài ngày nữa xuất viện rồi, quảng trường trước bệnh viện có một vườn hoa đẹp lắm, dẫn mấy cậu đi xem.”

Tề Diệp và Lương Tấn cùng nhau gật đầu, Lương Tấn nháy mắt hỏi: “Xuất viện xong tôi phải đi chỗ nào đây? Tôi quên mình ở đâu rồi.”

Vấn đề này Tề Diệp từng lo lắng qua, hắn ngừng đầu liếc mắt nhìn Tần Thời.

Tần Thời lại xoa tóc Lương Tấn, cười trả lời: “Đương nhiên là về nhà rồi.”

“Nhà tôi ở đâu?” Lương Tấn hỏi: “Cậu dẫn tôi trở về sao? Trong nhà còn có ai không? Ba ba tôi đi công tác lúc nào trở về? Họ có thích tôi không? ...”

Vấn đề cậu hỏi càng nhiều, ban đầu Tần Thời còn kiên nhẫn hỏi một đáp một, sau này chỉ đơn giản để cậu tự cậu lảm bảm, chỉ thường thường mỉm cười nhìn cậu một cái.

Quảng trường bệnh viện rất nhanh liền đến, nơi này nằm giữa khu phòng bệnh và phòng khám, trung gian là một tòa suối phun rất to, suối phun dùng nước lưu động, nhẹ nhàng uốn lượn một vòng quanh quảng trường, có cầu nhỏ có thảm cỏ, hoa cỏ cá côn trùng đầy đủ mọi thứ. Từng có người chỉ trích quảng trường bệnh viện, nhất là diện tích nơi này quá lớn không hợp lý, từ phòng khám đến phòng bệnh qua lại một chuyến chẳng kém gì đi phòng tập thể dục, hai là quảng trường xây dựng quá mức xinh đẹp, cầu nhỏ thác nước đủ các loại cây cảnh quý hiếm hiển nhiên không phải thứ một bệnh viện nên có. Chuyện này gây ra ồn ào um sùm, sau này có người không biết dùng dụng cụ gì chụp một tấm ảnh kết cấu bệnh viện, dùng góc độ bất quáí phong thủy kỹ càng phân tích, vậy mà từng cọng cây ngọn cỏ đều mang theo huyền cơ.

Chuyện này cuối cùng trở thành một hồi tung bừng náo nhiệt “Tám một tám chuyện lạ phong thủy quanh ta”, mà bệnh viện chỗ trồng các loại hoa thụ cũng thành rừng hứa nguyện nổi danh của bệnh viện.

Tần Thời dẫn theo Lương Tấn và Tề Diệp Nhất đi đến rừng hứa nguyện, thời tiết lúc này đã đến cuối xuân, hạnh hoa đã nở, hoa đào cũng rụng chỉ còn vài lá chồi non, chút anh đào sót lại lại không chút sinh khí, như báo hiệu một vở thanh xuân sắp kết thúc.

Lương Tấn kích động muốn đi ngắm hoa, đi vài chục bước lại chỉ thấy toàn cây cỏ lá xanh, không khỏi có chút thất vọng.

Tần Thời nhìn cậu cười, lại im lặng không lên tiếng ra hiệu Tề Diệp dừng lại. Hai người họ cùng nhau đứng lại, Lương Tấn mở mắt nhìn gần một cái.

“Đi đến phía trước xem, ở đó có hoa hải đường còn đẹp hơn hoa đào đó.” Tần Thời tươi cười dịu dàng nói: “Tôi ở đây để Tề Diệp chụp giúp một tấm ảnh, cậu tiên phong đi trước dò đường nhé, hai tụi tôi bọc hậu theo sau.”

Lương Tấn mấy hôm nay mê mẩn nghe chuyện xưa, vừa nghe thấy mấy từ “tiên phong” “bọc hậu” “giết không tha” đã kích động. Cậu lập tức hai mắt tỏa sáng chấp tay, ra hình ra dáng nói: “Thuộc hạ đi trước sẽ trở lại!”

“Thuộc hạ” một đường chạy chậm liền mất tăm.

Tề Diệp Vấn: “Anh để cậu ta đi trước, yên tâm sao?”

Tần Thời nhìn thân ảnh Lương Tấn không lên tiếng.

Tề Diệp bỗng nhiên ngừng lại, ý thức được chuyện gì: “Bên kia có người?”

“Ừ.”

“...” Người nào? Hiển nhiên không phải bác sĩ Chu, cũng không phải dì hộ công, họ nếu muốn gặp có thể quang minh chính đại đến phòng bệnh cần gì phải chơi trò trốn tìm này. Tề Diệp trong lòng nháy mắt có đáp án lại không muốn tin.

Hắn trầm mặc một hồi, chưa từ bỏ ý định mà hỏi: “... Là ai?”

—

“... Anh là ai?” Lương Tấn dừng chân, chớp mắt nhìn người trước mặt.

Cậu phụng mệnh vào rừng hải đường dò đường, ai ngờ vừa nhìn thấy một góc sắc màu rực rỡ lại bị người chặn đường. Người đối diện thân hình thẳng tắp, cao hơn cậu đến nửa cái đầu. Trên người mặc sơ mi trắng, cổ áo rộng mở lộ ra xương quai xanh cùng với lúm đồng tiền trên mặt người nọ vô cùng đẹp mắt.

Lương Tấn không biết mình vì sao lại lướt qua chiếc mũi cao ngất với ánh mắt tuyệt đẹp của người nọ mà chú ý đến hai cái lúm đồng tiền kia. Trên thực tế cậu cũng sẽ không tự hỏi vấn đề cao thâm như vậy, cậu chỉ chú ý tới lúm đồng tiền của đối phương càng lúc càng sâu, cách chính mình càng lúc càng gần.

Trên đầu mềm nhũn, một thanh âm dễ nghe vang lên: “Tôi là Từ Thanh Phong, em thì sao?”

Lương Tấn cũng không thích bị người xoa đầu sờ mặt, bình thường xem như đặc biệt dễ dàng tha thứ Tề Diệp với Tần Thời, nhưng mà hôm nay lại cảm giác thật thoải mái. Cậu vô thức cọ cọ, rồi lại có chút ngượng ngùng, nâng mặt nói: “Em là Lương Tấn.”

“Ồ, em năm nay mấy tuổi?”

“Em sáu tuổi, còn anh?”

“Tôi lớn hơn em một tuổi.” Từ Thanh Phong hơi cúi người xuống, môi mỏng thoáng mím lại. Hắn mặt mày càng hiện ra rõ ràng, dương quang chiếu lên tóc hắn tạo thành một vầng ánh sáng êm dịu. Lương Tấn nghĩ bụng, “Anh ta thật đẹp, đẹp giống như Tần Thời vậy.” Lại nhìn thoáng qua hai cái lúm đồng tiền, nhận không được đối ý: “Hình như so với Tần Thời... còn đẹp trai hơn một chút.”

“Tôi có thể làm bạn em không?” Từ Thanh Phong đẹp trai cười hỏi: “Tôi có rất nhiều đồ ăn ngon, cũng có rất nhiều đồ chơi, nếu em thích tôi có thể chia sẻ với em!”

“...” Lương Tấn bỗng nhiên nhớ tới Tề Diệp dặn đi dặn lại “Mấy lý do để con nít khỏi bị dụ dỗ”, trong đầu lập tức nhảy ra bốn năm loại lý do cự tuyệt.

Cậu ngừng một chút, nhìn Từ Thanh Phong đang cười dịu dàng, do dự nói: “Vậy anh có thể chờ em một lát hay không, em đi hỏi anh trai em đã nhé?”

Cậu nói xong lập tức khẩn trương nhìn hấn.

Từ Thanh Phong cười gật đầu: “Có thể chứ, tôi ở chỗ này chờ em.”

Lương Tấn vội vàng xoay người, thậm chí không liếc mắt nhìn hoa hải đường nở rộ phía sau đã ba chân bốn cẳng chạy về.

Từ Thanh Phong nhìn bóng dáng cậu, ánh mắt chuyên chú lại tràn ngập ý cười dịu dàng.

Hấn sẽ không nói cho Lương Tấn, hai mươi năm trước có một cậu con trai chạy đến trước mặt hấn, rụt rè hỏi hấn: “Lớp trưởng chào cậu, tôi là Lương Tấn, cậu tên là gì?”

Thằng nhóc nước mũi lòng thông đầy mặt bùn đất khi ấy liếc cậu một cái, ngạo nghễ nói: “Từ Thanh Phong.”

“Cậu năm nay mấy tuổi?”

“Bảy tuổi.”

“Tôi sáu tuổi, nhỏ hơn cậu một tuổi!” Cậu trai căng thẳng nuốt nước miếng, nhìn mấy đứa con nít đeo khăn quàng đỏ xiêu vẹo cầu thả phía sau thằng nhóc, nói: “Tụi mình có thể làm bạn không?”

Hấn cũng sẽ không nói cho Lương Tấn, một tháng trước hấn tự nhốt mình trong nhà hai ngày hai đêm rồi đi tìm Tùy Ngọc Lan. Mọi chuyện sau đó cũng không phải đều trôi chảy, Tùy Ngọc Lan tính cách mẫn cảm hay thay đổi, còn vài lần cò kè mặc cả, bệnh viện điều tra tự nguyện suýt nữa không thể thông qua. Xử lý mấy chuyện này xong, lại bởi vì Từ Thanh Phong thân thể quá gầy yếu không thích hợp giải phẫu mà không thể không cố gắng bổ sung dinh dưỡng. Hấn ăn thứ gì đều muốn nôn ra, đến khi ăn không vô thậm chí còn tự coi mình là Lương Tấn, tự mình dỗ mình, đến độ khiến thư ký Tiêu còn tưởng hấn bị tâm thần phân liệt.

Cho đến sau này trước khi giải phẫu hấn bắt đầu kinh hoảng, sợ đến bắp chân run rẩy, những phút cuối cùng hấn còn nhảy khỏi xe giải phẫu chạy đến cửa phòng bệnh Lương Tấn nhìn thoáng qua —— mấy chuyện này Tần Thời đều biết, cũng may là có Tần Thời hỗ trợ lại giúp hấn khơi thông quan hệ khắp nơi, hết thầy mới có thể tiến hành thuận lợi.

Hấn lúc trong phòng mổ mới hiểu loại tâm tình sợ chết này, con người không đi đến một bước này thì bao nhiêu cảm ngộ hay lời nói hùng hồn đều chỉ là ba hoa khoác lác. Từ Thanh Phong tự nhận bản thân tâm lý tổ chất lợi hại, khi đó trong đầu lại lần qua lộn lại chỉ có bốn chữ “Tôi không muốn chết”. Cái gì mà thoảng qua như mây khói, con người đi trên cõi trọc thế mệnh mong này, cái gì mà tôn nghiêm máu chó, đều không thắng nổi một câu “Thà sống còn hơn chết”.

Hấn cuối cùng sống sót, thời khắc mở mắt ra bác sĩ vừa lúc quay đầu, cách khẩu trang cho hấn một nụ cười trấn an.

Giây phút đó hấn không nói nên lời, nhắm mắt lại, nước mắt ràn rụa.

Bảy ngày sau cắt chỉ, mười ngày sau hấn đã có thể hoạt động tự nhiên, vì thế khắp nơi tìm kiếm hộ công, nghìn chọn vạn tuyển ra một người, hấn từ đối phương học nấu ăn, khẩu vị chua ngọt cay mặn hoàn toàn dựa theo Lương Tấn, tay nghề thể mà ngày càng tiến bộ. Suốt một tuần hấn đều làm đồ ăn cho Lương Tấn.

Tần Thời từng hỏi hấn vì sao không nói ra, cũng thẳng thắn cho thấy nếu thân thể hấn không vấn đề gì, gã đương nhiên sẽ không ngăn cản hấn. Từ Thanh Phong chỉ lắc đầu cười.

Mười lăm ngày sau, cũng chính là hôm nay, hấn có thể xuất viện.

Từ Thanh Phong về nhà chọn một bộ đồ đơn giản nhất, cạo râu sạch sẽ, tóc tai cũng tìm thầy Ivan lúc trước Lương Tấn hẹn cho hấn chỉnh sửa gọn gàng.

Hấn muốn dùng trạng thái tốt nhất đến làm quen Lương Tấn thương yêu nhất của hấn.

Gió nhẹ thổi qua, bên kia chút hoa anh đào sót lại lả tả rơi xuống, bên này hoa hải đường lại bùng bùng sức sống từng đóa nở rộ.

Mùa xuân luôn một đi không trở lại, may mà tôi và em vẫn ở đây.

40. Chương 40

Biên tập: Soleil

Lương Tấn tạm thời không thể xử lý thủ tục xuất viện, Từ Thanh Phong mấy hôm nay thường thường tới đây chơi cùng cậu, ban đầu chỉ tới ngồi chút liền đi, sau này lại thành vài giờ.

Từ Thanh Phong tự cảm thấy tiến hành theo chất lượng như vậy không thể nào tốt hơn, lại luôn theo bản năng mà quên rằng Lương Tấn đã không nhớ rõ hẳn.

Lương Tấn không nhớ hẳn, tự nhiên cũng không có trụ cột tình cảm lúc trước. Nay hai người chỉ là bạn bè mới quen, Từ Thanh Phong tần suất đến thăm, thật là có chút... quá mức thường xuyên.

Lương Tấn có hôm lười kéo Tề Diệp hỏi: “Người kia, bạn Từ hôm nay lại đến nữa à?”

Tề Diệp không rõ ràng cho lắm, còn tưởng rằng cậu nhớ Từ Thanh Phong, nhất thời chưa lết nói: “Đến, đến chứ! Chờ xíu đi, năm phút nữa cửa mở liền hà.”

Lương Tấn lại vẻ hơi nản lòng, một chút cũng không giống như đang vui vẻ.

Tề Diệp nhìn cậu, chỉ thấy Lương Tấn muốn nói lại thôi, nhỏ giọng hỏi: “Anh ta sao mỗi ngày đều đến thế? Anh ta không có bạn khác sao? Anh ta khi nào xuất viện?”

Tề Diệp: “...” Ghét bỏ rõ rệt như vậy muốn nghe không hiểu cũng không được. Hắn giật mình há to miệng hỏi Lương Tấn: “Bồ không thích bạn Từ hả?”

“Thích thì có thích...” Lương Tấn quét miệng, buồn rầu nói: “Nhưng mà anh ta mỗi ngày trong này ngồi xuống lại bắt đầu nói chuyện, bồ không cảm thấy không thú vị gì hết sao? Hơn nữa bồ lại không thể kể chuyện cho tôi nghe, tui mình còn không thể chơi trò chơi...”

Mới chạy tới cửa nghe được toàn bộ đối thoại Từ Thanh Phong: “...”

Hắn trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn.

Tề Diệp là điển hình dạy hư học sinh, kể chuyện nông phu và rắn mà bên trong rắn là Bạch nương tử; mẹ ghê công chúa Bạch Tuyết bị gương thần ăn, gương thần biến thành kính chiếu yêu, rơi vào trong tay Tôn Ngộ Không; Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh biến thành thám tử lừng danh Tam Tạng, chín chín tám mươi một nạn là tám mươi một truyện kinh dị...

Đường Bá Hổ điểm Thu Hương, cuối cùng một lần điểm, Thu Hương toát ra khói xanh lượn lờ...

Hắn trí tưởng tượng phong phú, cổ kim nội ngoại ngụ ngôn cổ tích thất hợp bát thập cắt ghép lộn xộn, vậy mà Lương Tấn còn nghe cực kỳ mê mẩn, Từ Thanh Phong ngóng trông Lương Tấn sớm khôi phục ký ức, thấy hai người như vậy đương nhiên có chút nóng vội.

Mấy chuyện cổ tích càng kể càng lệch lạc của Tề Diệp bị vô tình ngăn cấm, Từ Thanh Phong lấy tư thái chủ nhân lên kế hoạch năm ngày. Ý tưởng tổng thể chính là cầm tay nhỏ bé của Lương Tấn cùng hắn “nhớ lại ngày xưa”.

Sự thật chứng minh dùng tán gẫu dẫn đường đích xác có hiệu quả, Lương Tấn mất trí nhớ là do máu bầm áp bách thần kinh não mà ra, tính chất chỉ là tạm thời, thời gian này sau khi khôi phục chính cậu không tự giác mà khá lên rất nhiều. Từ Thanh Phong thêm chút dẫn đường, rất nhanh Lương Tấn đã hiểu được mình là một người trưởng thành, không chỉ như thế, cậu còn biết mình đã quên đi rất nhiều chuyện quá khứ.

Thân thể động tác cùng năng lực biểu đạt rất nhanh mà khôi phục, nay khuyết thiếu chủ yếu là tình cảm trước đây. Từ Thanh Phong thật không rõ cậu đã khôi phục đến mức độ nào, lần đầu tiên nghe được Lương Tấn hoàn chỉnh mà tỏ vẻ “thì ra mình bị mất trí nhớ” thì vui sướng muốn chết, cho rằng hai người họ sẽ quay về như xưa, chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa, ký ức sẽ nhanh mà trở lại.

Chỉ là hắn không ngờ mình vui vẻ quá sớm, mọi chuyện xảy ra hoàn toàn không như hắn nghĩ —— Lương Tấn không hề muốn cố gắng nhớ lại chút nào, trong mắt cậu, nếu là chuyện đã quên vậy khẳng định cũng không quan trọng, ít nhất còn không quan trọng bằng mấy câu chuyện Tề Diệp kể.

...

Từ Thanh Phong đứng ngoài cửa yên lặng nuốt lại ngụm máu, đứng một mình tại chỗ bình phục cả buổi mới bình tĩnh gõ cửa đi vào.

Lương Tấn vừa nhìn thấy hấn lập tức bẹp miệng nhìn về phía Tề Diệp xin giúp đỡ, có vẻ vô cùng buồn rầu lại sợ Từ Thanh Phong nhìn ra.

Động tác nhỏ của cậu cũng không thể giấu diếm được ánh mắt Từ Thanh Phong. Từ Thanh Phong thế nào cũng không nghĩ tới mình sẽ có ngày bị ghét bỏ, mặt già đỏ lên, chỉ có thể giả vờ không hề phát hiện thân thiết chào hỏi hai người.

Hấn giả vờ giả vệt ngồi trên ghế hơn mười phút mới giả bộ vô tình nói: “Tôi hôm qua nghe đến một câu chuyện, Lương Tấn, em có muốn nghe hay không?”

Quả nhiên, Lương Tấn ánh mắt xoẹt tủa sáng, long lanh sáng ngời ngẩng đầu nhìn hấn.

Từ Thanh Phong moi ruột móc gan chuẩn bị nửa buổi mới bắt đầu kể: “Ngày xưa ngày xưa, có một vương tử ở một quốc gia nọ, thích phải công chúa của một vương quốc khác. Quốc gia của vương tử rất nhỏ rất nghèo, nhưng vương quốc công chúa lại rất lớn, rất giàu có...”

Lương Tấn đột nhiên hỏi: “Là chuyện về tiện nam và bạch phú mĩ sao?”

“...” Từ Thanh Phong sững sốt, thấy Lương Tấn đầy mặt nghiêm túc, vì thế nói: “Đúng vậy, chuyện tiện nam và bạch phú mĩ.”

Lương Tấn tròn to mắt, truy hỏi: “Vậy bọn họ có phải còn chưa từng gặp mặt không?”

Từ Thanh Phong lắc đầu: “Chưa từng.”

“Thiệt không biết xấu hổ!” Lương Tấn đập giường, tức giận nói: “Nhất định là coi trọng tiền của công chúa! Ngược hấn!”

Từ Thanh Phong: “...”

Tề Diệp bên cạnh cố nén cười, Từ Thanh Phong vẽ mặt ngơ ngác. Hấn không nghe qua nhiều câu chuyện cho lắm, hôm nay gắng gượng nhớ kỹ chuyện này còn là do Lương Tấn trước đây kể cho hấn nghe, nhưng hấn nhớ rõ ràng vương tử là nhân vật nam chính mà.

Hấn hơi do dự, Lương Tấn đã không nhịn được mà thúc giục: “Kể nhanh lên! Sau đó thì sao?”

“...” Từ Thanh Phong ho nhẹ một tiếng, kiên trì nói: “Vương tử tuy nghèo, thế nhưng có rất nhiều cô gái và công chúa thích anh ta, bởi vì quốc gia anh ta có một gốc cây hoa hồng rất đặc biệt, vô cùng xinh đẹp, còn có một chim sơn ca biết ca hát. Vương tử mang hai thứ này tặng cho công chúa. Công chúa và quốc vương đều xem thường anh ta, cũng xem thường hai loại lễ vật này, sai người tống cổ anh ta đi. Vương tử vô cùng tức giận, vì thế giả dạng thành một người chăn heo trong vương quốc.”

“A, biến thành người chăn heo để làm gì?” Lương Tấn không nhịn được hỏi: “Là muốn dựa vào nuôi heo làm giàu à?”

Từ Thanh Phong vốn cũng không nhớ rõ lắm, chỉ có thể hàm hồ nói: “Ừ, muốn nuôi heo...”

“...” Lương Tấn: “Ngốc ghê...”

Từ Thanh Phong: “...”

“Chăn heo là làm việc cho người khác, heo cũng không phải của anh ta ...” Lương Tấn bĩu môi nói: “Công chúa mới không thích anh ta đâu.”

Từ Thanh Phong: “...”

Lương Tấn nhịn không được ghét bỏ, vui vẻ chê bai xong mới chú ý tới sắc mặt Từ Thanh Phong, vội vàng bổ cứu nói: “Câu chuyện này mặc dù có hơi ngốc, thế nhưng anh kể cũng dễ nghe lắm.”

Cậu vì để mình nói nghe có thành ý còn cố ý mở to mắt.

Từ Thanh Phong: “...” Từ Thanh Phong nghe cậu nói xong mới nhớ đến nguyên ý của câu chuyện.

Lương Tấn kể cho hẳn chuyện này là sau khi hai người đã ở chung với nhau, có một ngày Từ Thanh Phong vì vấn đề công việc mà vô cùng khó chịu, khi đó Lương Tấn đã thành trợ lý của hẳn, ngồi trong văn phòng trơ mắt nhìn hẳn ném mạnh ly cà phê xuống đất mà hoảng sợ. Lúc ấy Lương Tấn nhảy dựng cả lên, rõ ràng chỗ ly cà phê rơi xuống cách cậu rất xa nhưng cậu lại nhảy vọt lên y như con thỏ vì sợ hãi mà né tránh.

Từ Thanh Phong bị cậu phản ứng hù sợ, lấy lại tinh thần xem chút nữa cười ra tiếng. Chỉ là lúc ấy đối diện còn có thư ký, hẳn lại vốn đang nổi nóng, chỉ có thể dùng sức banh khoe miệng, cố gắng nhảu tít lông mày.

Chờ thư ký mang theo văn kiện tè ra quần chạy ra khỏi văn phòng, sắc mặt hẳn đã khôi phục bình thường. Chỉ là Lương Tấn kịp thời tỉnh lại, lập tức đỏ bừng cả mặt. Cậu lén liếc mắt nhìn Từ Thanh Phong, vội vàng lấy chổi quét sạch sẽ mấy mảnh vỡ, sau đó không biết đầu óc nghĩ gì, lắp bắp xê dịch ngồi xuống đối diện Từ Thanh Phong, dõng dạc hẳn nói: “Em kể cho anh nghe chuyện xưa nhé?”

Từ Thanh Phong sớm đã hết giận chỉ là thoát nhìn tương đối trầm mặc mà thôi. Lương Tấn lại nhìn không ra, thấy Từ Thanh Phong cụp mắt không nói câu nào, ngừng một chút rồi lại xê dịch đến bên người Từ Thanh Phong.

Cuối cùng câu chuyện là ở trên đùi Từ Thanh Phong kể xong. Từ Thanh Phong dựa vào ghế dựa đằng sau khiến Lương Tấn giạng chân ra ngồi trên đùi mình, sau đó ôm chặt eo Lương Tấn chôn mặt vào ngực cậu. Lương Tấn mới thay sơ mi là do hẳn giặt, phía trên phảng phất hương nước xả vải bách hợp tươi mát mềm mại mới mua.

Từ Thanh Phong cảm thấy Lương Tấn cũng y như được nước xả mềm mại giặt qua, trắng trắng mềm mềm lại thơm lại nhuyển, thích không chịu được, khoe miệng cong đến bên tai. Lương Tấn lại không thấy vẻ mặt của hẳn, thân thể căng thẳng vừa vỗ nhẹ bả vai Từ Thanh Phong vừa nói: “Ngày xưa, có một vương tử quốc gia nọ, không muốn...”

... Vương tử cầu hôn không được, ngụy trang thành người chăn heo, biến ra thật nhiều món đồ chơi dụ dỗ công chúa. Công chúa muốn đồ chơi thì phải đáp ứng hôn người chăn heo. Anh ta yêu cầu một trăm cái hôn, kết quả hôn đến lần thứ tám mươi thì bị quốc vương phát hiện, sau đó quốc vương giận dữ, sai người đuổi cả công chúa và người chăn heo ra khỏi đất nước.

Lại sau này, công chúa trong một đêm mưa thê thảm hối hận mình vì sao không đáp ứng cầu hôn của vương tử, sau đó người chăn heo vô cùng hả hê, mặc lại quần áo vương tử nói với công chúa nàng rất ngu xuẩn nàng không thích vương tử, lại vì một món đồ chơi hôn một tên chăn heo, chàng chính là vương tử, chàng đến để báo thù nàng.

...

Từ Thanh Phong tâm tư hoàn toàn không để ý đến câu chuyện, hẳn chỉ hưởng thụ Lương Tấn thơm thơm mềm mềm, nhưng mà câu chuyện này thật sự khiến hẳn cảm giác kỳ quái, vì thế hẳn cuối cùng không kìm được hỏi Lương Tấn: “... Em kể cái này là muốn an ủi tôi cái gì...”

Lương Tấn đầy mặt mờ mịt, qua một lát mới phản ứng lại, mặt hơi đỏ nói: “...Em cũng không biết. Em chỉ nhớ mỗi cái này, cái khác không nhớ được.”

Từ Thanh Phong thật dài ồ một tiếng, sau đó hôn lên mặt Lương Tấn một cái nói: “Câu chuyện này mặc dù có hơi ngốc, nhưng mà em kể dễ nghe lắm.”

Lương Tấn hỏi: “Thật không?”

“Thật mà!” Từ Thanh Phong nghiêm túc nói: “Em kể hay lắm, về sau còn có chuyện nào nữa có thể tiếp tục kể cho tôi nghe.”

Từ Thanh Phong từ trong hồi ức rồi rầm tỉnh lại, nhìn Lương Tấn trước mặt cố gắng an ủi hẳn, lại vui mừng lại xót xa.

Xót xa tự nhiên là không thể ôm Lương Tấn thơm thơm mềm mềm, hơn nữa Lương Tấn tựa hồ không thích hân như hân nghĩ.

Vui mừng là vì Lương Tấn bây giờ còn biết an ủi hân, thậm chí lời nói cùng hân lúc trước giống y như đúc, chứng tỏ trong tiềm thức của Lương Tấn, ký ức đều còn ở đây chỉ là cậu không ý thức được mà thôi.

Hơn nữa... Lương Tấn tựa hồ sáng sủa hơn trước rất nhiều, còn đòi nghe kể chuyện nữa!

Từ Thanh Phong dùng một loại giọng điệu chờ mong hỏi: “Thật không? Tôi kể thật sự rất tốt?”

Lương Tấn khẳng định gật đầu: “Đúng vậy! Rất tốt!”

Từ Thanh Phong lúc này mới vui vẻ, nói: “Tôi chỉ nhớ mỗi cái này, về sau lại học cái khác cũng kể cho em nghe được?”

“... Không cần đâu” Lương Tấn ngượng ngừng nói.

Từ Thanh Phong lại càng hào hứng, liên tục nói: “Cần chứ cần chứ.”

“...” Lương Tấn đỏ mặt im lặng trong chốc lát, Từ Thanh Phong mỉm cười với cậu mê người vô cùng, Lương Tấn mặt càng đỏ hơn.

“Vẫn là thôi đi...” Lương Tấn chậm rãi nói: “Cũng không phải rất êm tai...Ồ không phải, cũng không đến mức quá khó nghe... Chỉ là, chỉ là so với Tề Diệp còn kém chút.”

Từ Thanh Phong: “...”

41. Chương 41

Biên tập: Soleil

Từ Thanh Phong bỗng nhiên cảm giác Lương Tấn sáng sủa thông minh hơn có lẽ cũng không phải chuyện tốt đẹp cho lắm.

Hân nhanh chóng hiểu được mình kém Tề Diệp không phải chỉ chút xíu. Lương Tấn vẫn luôn xem hân là bạn, hơn nữa vị trí còn xếp sau Tề Diệp. Tề Diệp biết kể chuyện xưa, Tề Diệp vui nhộn hài hước, Tề Diệp ăn snack khoai tây có thể phát ra ba loại âm thanh khác nhau...Lúc ba người ở cùng nhau, ánh mắt Lương Tấn cũng đa số là dõi theo Tề Diệp, Từ Thanh Phong ngồi một bên nhìn thật không biết nên làm sao, lại không có cách nào ghen với Tề Diệp.

Từ Thanh Phong trong lòng thở ngắn thở dài, đồng thời lại vì Lương Tấn tính cách thay đổi mà ưu sầu.

Lương Tấn là thật thay đổi.

Rất khó nói biến hóa này của cậu là tốt hay không tốt. Trước kia Lương Tấn từ nhỏ đến lớn đều rất nhu thuận hiểu chuyện lại thiện lương, cơ bản một đường an ổn làm cái đuôi nhỏ mà lớn lên, chưa từng trải qua giai đoạn phản nghịch nào. Nhưng mà lần này xảy ra chuyện, Từ Thanh Phong lại phát hiện Lương Tấn trở nên nghịch ngợm phá phách, thỉnh thoảng còn sẽ tùy hứng chơi xấu đùa giỡn. Thậm chí ngay cả phong cách nói chuyện đều khác với trước kia.

Cừu nhỏ thoáng cái biến thành mèo hoang, thật là có hơi khó quản chút.

Hân không biết đây là vì Lương Tấn vừa tỉnh đã được Tề Diệp chăm sóc cho nên cậu mới học theo bắt chước y đúc Tề Diệp, hay là thiên tính Lương Tấn áp lực nhiều năm nay được giải phóng nên nhất thời có chút không kiềm chế được, thời kỳ phản nghịch quay trở lại.

Chuyện này hân không biết, mà bác sĩ cũng chẳng thể cho ra đáp án giải thích nào, chỉ có thể an ủi hân về nhà nhiều tiếp xúc với bệnh nhân để bồi dưỡng cảm tình.

Nhưng mà nhà cũng không dễ về như vậy.

Đến gần ngày xuất viện, Từ Thanh Phong bắt đắc dĩ lặp lại giải thích với Lương Tấn rằng mình vốn ở cùng cậu, lần này là trở về ngôi nhà của hai người.

Lúc đầu Lương Tấn đầy mặt khó tin hỏi hần: “Không phải là bạn thôi sao?”

Từ Thanh Phong giải thích: “Đúng là bạn, hai ta nằm chung một khu. Lúc ấy không giải thích quá nhiều là sợ em không lý giải được.”

Lương Tấn càng ngạc nhiên hỏi hần: “Anh cho tôi là ngốc hả!”

Từ Thanh Phong: “...” Hần chỉ có thể cam chịu.

Qua một hồi Lương Tấn lại chủ động nhớ tới chuyện này, hỏi Từ Thanh Phong: “Chúng ta vì sao ở chung một nơi thế?”

“...” Từ Thanh Phong im lặng không nói, hần kỳ thật rất muốn nói hai chúng ta là người yêu, thế nhưng hần lại không xác định Lương Tấn có thể chấp nhận hay không. Kỳ thật càng chủ yếu là hần hi vọng Lương Tấn có thể tự mình nhớ lại đoạn tình cảm này, hoặc là một lần nữa thích hần cũng được, tóm lại không thể là mình áp đặt cho cậu.

Từ Thanh Phong trầm mặc một lúc lâu mới chậm chước giải thích: “Tôi trước đây là cô nhi được nhà em thu dưỡng. Cho nên chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau.” Hần không dám nhắc đến lão Lương, bởi vì không biết nói thế nào.

May mà Lương Tấn không nghĩ nhiều, gạt đầu hỏi hần: “Chúng ta đây xem như anh em hả?”

Từ Thanh Phong sắc mặt khê biến, gạt đầu cũng không phải lắc đầu cũng không xong.

Lương Tấn như có suy nghĩ nói: “Chúng ta đây hần nên ở riêng đi, bằng không anh dẫn bạn gái về lên giường bị tôi nghe được xấu hổ chết!”

“...” Từ Thanh Phong bất đắc dĩ bóp trán, căng mặt nói: “Tôi không có bạn gái.”

Lương Tấn há to miệng, bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ nói: “Hồng lẽ là bạn giường?”

“...” Từ Thanh Phong nói: “Bạn giường cũng không có.”

“Bạn trên mạng thì sao?”

“Càng không có.” Từ Thanh Phong giải thích: “Tôi đây trước giờ không kết giao bậy bạ, chỉ lên giường với “Người tôi thích” thôi.”

Hần ngừng một lát, chờ Lương Tấn hỏi hần “Người anh thích” là ai, hoặc là hỏi “Anh có người trong lòng à” cũng được. Tóm lại hần cảm giác chỉ cần Lương Tấn có chút hiểu kỳ tự nhiên sẽ chú ý nhiều tới mình, như vậy xác suất thích mình lần nữa có thể bảo đảm tí, dù sao trước kia chính là như vậy.

Nhưng mà Lương Tấn lại chỉ gạt đầu, sau đó gơ ngón tay cái lên với hần, “Không tồi ha! Đúng là thanh niên tốt.”

Từ Thanh Phong sửng sốt.

Lương Tấn nói: “Nhưng mà vẫn không được!”

Từ Thanh Phong: “??”

“Nếu lỡ tôi có thì sao? Đến lúc đó anh chẳng phải sẽ xấu hổ lắm sao, anh không ngược tôi cũng biết ngược.” Lương Tấn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Tóm lại vẫn không tiện lắm đâu!”

Từ Thanh Phong: “!!!”

Chuyện về nhà sau lại phải mời Tần Thời hỗ trợ mới thu phục xong xuôi. Từ Thanh Phong không biết Tần Thời đến cùng nói gì mà rốt cục hiệu quả, trong lòng vui sướng càng cảm kích đối phương.

Lúc Lương Tấn cần người chăm sóc chiếu cố nhất hần lại không thể làm được gì. Lúc Lương Tấn cấp cứu hần cũng đang nguy kịch, khi Lương Tấn sống chết không rõ hần cũng một chân bước vào quỷ môn quan, sau này Lương Tấn dần khang phục hần lại mới làm giải phẫu không thể động đậy. Tần Thời và Tề Diệp đều là người có công việc riêng, có thể tự thân tự lực trông nom giúp đỡ một tác không rời thật sự khó được.

Từ Thanh Phong trong lòng cảm kích. Hắn không phải người thích nói ngoài miệng, chỉ có thể tận khả năng dùng mọi điều kiện trong tay hồi báo hai người.

Tần Thời còn an ủi hắn: “Không phải nói muốn trói chặt tâm một người trước hết trói chặt dạ dày anh ta sao, tôi thấy cậu nấu ăn hợp khẩu vị Lương Tấn lắm đó, cậu ta thích đồ ăn cậu làm như vậy nhất định sẽ chậm rãi thích cậu thôi.”

Từ Thanh Phong khóc không ra nước mắt, hắn hoàn toàn chưa từng theo đuổi ai, trước kia bị Lương Tấn bám riết không tha suốt ngày theo đuôi thậm chí còn cảm giác phiền chết. Hiện tại đối ngược hắn lại không có kinh nghiệm gì, thế là phải bắt đầu từ làm đầu bếp.

Nhưng mà con đường đầu bếp này cũng không thuận lợi gì cho cam.

Lương Tấn khó khăn lắm mới bị thuyết phục chịu về nhà cùng hắn, trong lúc xử lý thủ tục xuất viện lại chết sống muốn dẫn đi hộ công theo.

“Di Trần nấu cơm ăn ngon lắm!” Lương Tấn kiên trì nói: “Tôi chỉ thích ăn cơm di ấy làm thôi!”

Từ Thanh Phong lúc trước nói quá nhiều chuyện trước sau mâu thuẫn lẫn nhau, tỷ như ngay từ đầu nói dối tự xưng là bạn nè, tỷ như hôm trước còn giải thích mình là ông chủ nè, lúc này nếu lại nói mấy món kia đều do mình làm chỉ sợ Lương Tấn cũng sẽ không tin. Hắn chỉ có thể từ từ khuyên nhủ: “Ngoan, tôi nấu cơm ăn cũng ngon lắm đó, không nhất định phải là di Trần nấu cơm em mới thích đâu, không tin em nếm thử xem.”

Lương Tấn kiên quyết lắc đầu: “Tôi không ăn đâu, anh không phải nói anh là ông chủ sao? Ông chủ nào lại đi nấu cơm?”

Từ Thanh Phong kiên nhẫn nói: “Tôi là ông chủ, tôi cũng biết làm cơm nữa.”

Lương Tấn hừ một tiếng, lại nói: “Là ông chủ còn keo kiệt như vậy! Đến đi giúp việc cũng không thuê được!”

“...” Từ Thanh Phong đau cả răng. Nơi ở của họ chỉ có hai phòng, phòng thứ hai còn đổi thành thư phòng, làm gì có chỗ cho đi giúp việc ở? Hắn rốt cuộc chỉ có thể nhượng bộ chút, đưa tiền cho di Trần chỉ cần đi ta giúp việc nhà, đúng giờ đến nấu cơm quét tước dọn dẹp giặt quần áo.

Lương Tấn ở trước mặt Tề Diệp với Tần Thời coi như nghe lời, trước mặt Từ Thanh Phong lại thường thường ngạo kiều lên.

Từ Thanh Phong xử lý chuyện di Trần xong, nghìn hồng vạn dụ ít nhiều cũng dỗ ngọt được cậu lên xe. Ngẫm hồi lại tự mình an ủi, nghĩ rằng đau đầu nhưng ngọt ngào.

Chiếc Golf của Lương Tấn đã đụng hỏng, Từ Thanh Phong đành dùng chiếc Pajero kia.

Trên xe đặt bình giữ ấm của Lương Tấn, bên trong có nước ấm. Lần trước khi Lương Tấn giả vờ mất trí nhớ Từ Thanh Phong cũng dùng chiếc xe này, kết quả khi ấy hắn đi quá vội vàng, Lương Tấn lên xe phát hiện cái quần lót hai người trước kia ra ngoài dã chiến. Cảnh tượng lúc đó xấu hổ cực kỳ, không khí lại mập mờ ái muội.

Từ Thanh Phong lần này lái xe đến còn có chút hoài niệm, thế nên giữa trưa mà xui quẻ khiến đi nửa đường còn lộn vòng trở lại, từ trong tủ quần áo của Lương Tấn lục lọi ra một cái quần lót tình thú màu đen để ở chỗ cũ.

Hắn chuẩn bị nhiều như vậy tự nhiên trong lòng muốn không ít, lên xe mà trong đầu lẫn qua lộn lại đều là các loại hình ảnh kiều diễm. Lương Tấn ngồi vào phó lái, Từ Thanh Phong kìm không được nhìn cậu một cái, lại ngó cái quần lót đen nhét dưới ghế.

Lương Tấn quả nhiên theo ánh mắt hắn xoay người thấy được một góc màu đen.

Từ Thanh Phong lập tức căng thẳng.

Lương Tấn trừng lớn mắt, tay nhanh mắt lẹ rút cái quần lót ra. Quần lót đã giặt qua đương nhiên là không có dấu vết gì, thế nhưng kiểu dáng lại khá gợi cảm, chỗ bọc JJ phía trước hình lưới, mặt sau chỉ có cái dây mảnh.

Từ Thanh Phong không được tự nhiên hắng giọng, trên mặt nóng hổi, lại cảm thấy lúc này hắng họng thì cũng lộ liễu quá, chỉ có thể cố căng mặt làm bộ như đang lơ đãng, nhưng mà khoe mắt dư quang lại nhìn chằm chằm vào động tác của Lương Tấn.

—— Lương Tấn giặt cái lưới quần lót, lại kéo ra hai bên, sau đó kinh ngạc.

Cậu nhìn về phía Từ Thanh Phong, trong mắt đầy khiếp sợ.

Từ Thanh Phong không rõ cậu đang nghĩ cái gì, muốn mở miệng mới phát hiện cổ họng khô ách vô cùng.

“Sao... Khụ khụ... Làm sao vậy?” Từ Thanh Phong nghẹn họng hỏi.

“Lợi hại ghê nha bạn Từ!” Lương Tấn nhéo cái quần lót, vẻ mặt khiếp sợ nhìn hấn nói: “Chơi xe chẵn với bạn gái hả, kích thích quá ha! Nhưng mà... anh...” Cậu nuốt nước miếng, uyển chuyển nói: “Khẩu vị nặng ghê...”

Lương Tấn nhìn thấy quần lót đen nháy mắt tưởng tượng ra một trận đại xe chẵn, tuy rằng cực kỳ tương xứng với sự thật, nhưng mà bởi vì trong tiềm thức cậu nhận định đối phương là nữ nên tự nhiên nhìn ngược mặt trước mặt sau của cái quần. Lương Tấn chỉ lo khiếp sợ với vòng eo cô “bạn gái” mà không nhìn kỹ chi tiết. Kỳ thật cậu có nhìn kỹ chỉ sợ là cũng nhìn không ra nổi, dù sao cậu lại chưa từng thấy qua quần nữ đến cùng là dạng gì.

Lương Tấn sợ hãi cảm thán xong không tìm được nghĩ tới tình tiết nam nữ đại chiến, trong đầu hình tượng vị nữ tử uy vũ hùng tráng kia khá mơ hồ, nhưng mà bộ dáng Từ Thanh Phong lại rõ ràng sinh động cực kỳ. Lương Tấn hồi thần vội vàng ném cái quần lót cho Từ Thanh Phong, ngồi thẳng không nói.

Cậu vừa phát hiện mình thế mà tự động nhập vai nhân vật nữ, quá khiếp sợ lại khó tìm được mà cảm thấy xấu hổ. Từ Thanh Phong nằm rạp trên người “nàng” vừa đẹp trai lại gợi cảm cực kỳ. Cơ bắp phần eo căng đầy, thậm chí đường cong bắp đùi đều hết sức kiện mỹ, trong đầu Lương Tấn một chốc là Từ Thanh Phong tóc ướt mồ hôi ánh mắt thâm thúy động tình, một chốc lại là con quái vật lớn ngủ đông trong khu rừng rậm đen tuyền, thành ra mặt đỏ tím đập không dám nhìn Từ Thanh Phong.

Từ Thanh Phong lại hoàn toàn ngược lại, hấn có thể nhìn ra Lương Tấn là thật cho rằng hấn chơi xe chẵn với bạn gái, hiểu lầm quá lớn rồi, Từ Thanh Phong lại hết đường chối cãi, buồn bực đến xe cũng không muốn lái.

Chỉ là lần buồn bực này hậu quả lại vô cùng tương tự với lần trước Lương Tấn giả vờ mất trí nhớ, Từ Thanh Phong buổi tối không ngủ trốn trong thư phòng đọc sách. Chỉ là lần trước xem là liên quan đến bệnh tình, lần này lại toàn là Giáo khoa về tình yêu Mẹo vặt yêu đương .

Lương Tấn về nhà ăn no xong liền chạy về phòng ngủ, Từ Thanh Phong đi ngang qua một lần nghe được cậu đang chat chit với Tề Diệp. Nhưng mà chờ hấn xem sách xong quay về Lương Tấn cũng đã ngủ, giang tay giang chân một mình chiếm một giường.

Từ Thanh Phong cẩn thận nằm xuống mép giường, nằm trong chốc lát lại không nhịn được chống tay lên, mượn ánh đèn cẩn thận ngắm nhìn khuôn mặt Lương Tấn. Người này từ sau khi mất trí nhớ liền chưa từng thân thiết với hấn, bình thường cho hấn cầm tay xoa mặt đã là xa xỉ, hơi có không vừa ý liền xù lông như mèo hoang.

Đêm nay là lần đầu tiên hai người cùng giường chung gối, Từ Thanh Phong không dám làm gì khác, chỉ có thể đợi Lương tiểu miêu ngủ say mới dám nhìn, sợ cậu không cẩn thận bị đánh thức cào hấn một vuốt chứ chẳng chơi.

Loại tâm tình phải cất giấu tâm tư này thật không quá tốt đẹp, ít nhất đối với Từ Thanh Phong mà nói, chưa chưa chất chất, vị chất càng nhiều.

Hấn theo ánh đèn nhìn Lương Tấn bóng loáng mềm mại, lại bởi vì sắc độ mà làn da có vẻ màu đồng cổ, nhìn đối phương vì hô hấp mà hơi mở miệng, muốn đưa tay chạm lấy lại sợ đánh thức cậu, trong chớp mắt

đó hẳn bỗng nhiên hiểu rõ tâm tình Lương Tấn đi theo sau mình vài năm kia.

42. Chương 42

Biên tập: Soleil

Có một khoảng thời gian hẳn là Lương Tấn cầu mà không được.

Cái gọi là nam sinh bản tính tùy tiện cho nên nhìn không ra người khác thích mình, đa số đều là loại lý do này. Tình yêu thời học sinh thường ngây ngô mà nồng nhiệt, đơn phương thâm mến dù cho lặng im không nói nhưng cảm tình trong ánh mắt lại không mấy may giấu được. Mà người được thâm mến, hoặc là không thích đối phương mà ra vẻ thản nhiên, hoặc là thích đối phương nhưng gặp phải chướng ngại không thể đối kháng, tỷ như thầy cô và gia trưởng, mà không thể không lựa chọn im lặng.

Từ Thanh Phong lại là ngoại lệ. Hẳn giả cảm vờ điếc nguyên nhân đơn giản là cảm thấy Lương Tấn căn bản sẽ không rời xa hẳn.

Hắn nói đông chính là đông, nói tây chính là tây, Lương Tấn chưa bao giờ nghi ngờ hay phản kháng.

Hắn hồi lên cấp hai đầu óc động kinh mà hôn Lương Tấn nhưng lại không để trong lòng. Hôm sau còn bởi vì có một bạn nữ tóc dài gửi thư cho hẳn muốn hẹn gặp trong vườn trường mà nói với Lương Tấn: “Hai ta là anh em, cho nên không thể cứ đi chung như vậy! Không tiện chút nào.”

Lương Tấn lúc ấy rất đơn thuần, cố gắng tranh thủ nói: “Tôi không có không tiện mà?” Từ Thanh Phong lại trừng mắt: “Cậu không có tôi có.”

Vì thế Lương Tấn thật không dám đi cùng hẳn mà đổi thành chờ ở cổng trường học.

Lại tỷ như mâu thuẫn nhỏ khi họ lên cấp ba lần đó, khi ấy Từ Thanh Phong đã rõ ràng tình cảm mình đối với Lương Tấn. Nhưng mà hai người một Văn một Lý, chỉ có chút thời gian sau lớp học tối là có thể lấy cớ đi gặp nhau. Từ Thanh Phong cảm thấy chút ấy thời gian ấy đã đủ quý giá, bởi vậy khi nhìn thấy Lương Tấn thật lâu chưa tới mà còn là đang nói chuyện cùng hai cô gái thanh thuần xinh đẹp khác thì giận tím mặt.

Kết quả chuyện này hẳn lựa chọn chiến tranh lạnh. Tuy rằng lúc đó Lương Tấn cũng bỗng nhiên tức giận khiến hẳn cảm thấy bất ngờ, nhưng hẳn cũng không vì vậy mà thay đổi bất cứ thứ gì. Hẳn trốn tránh Lương Tấn, buổi tối không hề chờ cậu cùng đi, ban ngày cũng là hề chút sẽ trốn lên thang lầu học từ vựng, trốn cả một tuần.

Sau này vẫn là Lương Tấn đi tìm hẳn trước, đứng đối diện hẳn mặt đỏ tai hồng, rõ ràng căng thẳng đến ánh mắt cũng không biết để đâu nhưng lại như trước rõ ràng mà đáng thương nói “Thực xin lỗi”.

Hiện tại ngẫm lại mấy ký ức thời thanh xuân niên thiếu này với hẳn mà nói là mọi việc đều thuận lợi hăng hái, nhưng mà đối với Lương Tấn có lẽ lại không phải như vậy. Loại cảm giác trở mặt nhìn người mình thích cách mình gần như vậy lại không thể đựng vào thật không dễ chịu. Từ Thanh Phong hôm nay chỉ nâng một tay. Mà Lương Tấn lại là ở bên cạnh đợi hẳn một năm lại một năm.

Lương Tấn rất nhanh phát hiện Từ Thanh Phong không còn thích kéo cậu tán gẫu về hồi ức đã qua.

Từ Thanh Phong từ sau khi cậu xuất viện rõ ràng bận rộn hơn rất nhiều, mỗi ngày sáng sớm đều đi ra ngoài, buổi tối sớm nhất cũng đến giờ cơm tối mới trở về. Cậu nghe Tề Diệp nói trong lúc Từ Thanh Phong nằm viện công ty xảy ra một ít vấn đề, ban đầu Lương Tấn còn hơi lo lắng, nhưng mà không quá hai ngày cậu liền cảm thấy đại khái mình lo lắng đúng là dư thừa —— Từ Thanh Phong trong công ty gần như cứ cách một hai tiếng sẽ gọi một cuộc cho cậu.

Nội dung điện thoại muôn màu muôn vẻ, từ em đang làm gì đó cho đến nghe nói Bắc Giao mới mở một nhà hàng rất ngon, thậm chí có đôi khi còn có thể kể cho Lương Tấn tin tức bên lề của mấy mình tinh trong công ty. Lương Tấn một mình ở nhà không ai nói chuyện, Từ Thanh Phong gọi cậu liên tiếp, có khi nghe đến cao trào còn có thể nấu một nồi cháo điện thoại.

Từ Thanh Phong tâm tư cũng đủ tinh tế, bất luận nói nội dung gì với Lương Tấn, chỉ cần người này tỏ ra nhiệt tình hơn bình thường thì hẳn nhất định sẽ lưu tâm. Vì thế Lương Tấn nhận được không ít mấy món quà quái lạ, anh chàng nhân viên chuyển phát nhanh cứ vài ngày lại đưa tới mấy hộp quà hoặc to hoặc nhỏ, có khi là một chuỗi vòng tay bạc, mặt trên gắn các loại mặt dây chuyền phong cách cực kỳ khoa trương, có khi là đệm dựa hay thậm chí là đệm cói cậu rất thích.

Từ Thanh Phong trên thư chuyển phát nhanh kí tên đặc biệt bự, thỉnh thoảng sau tên còn có chuỗi dây số nhỏ. Lương Tấn ban đầu còn cảm thấy mới lạ thú vị, thẳng đến một ngày nhận được bảy loại màu sắc quần lót tình thú, cậu mới thẹn quá thành giận không ký, cũng hằm hừ lạnh nhạt với Từ Thanh Phong vài ngày.

Kỳ thật Lương Tấn cũng không biết trước kia cậu sống cùng với Từ Thanh Phong như thế nào, nhưng mà nhìn tình huống trước mắt, thái độ Từ Thanh Phong đối với cậu hoàn toàn là một loại cung chiều em cần em cứ lấy.

Loại thái độ này hoàn toàn không giống tình anh em chí cốt mà cậu biết, tỷ như hai anh em cùng nhau lái xe ra ngoài, một bên nhắc nhở bên kia nhớ thắt dây an toàn đã xem như tri kỷ cẩn thận lắm rồi, mà trên thực tế Từ Thanh Phong lại nhiều lần tự mình vượt người sang cài lại cho cậu, thậm chí có mấy lần mặt hai người cách nhau quá gần, hơi thở giao thoa lẫn nhau, Từ Thanh Phong chỉ cần thoáng ngẩng đầu liền thành tư thế hôn môi tiêu chuẩn.

Mà đối thành Lương Tấn lái xe, cậu tuy rằng không nhắc nhở Từ Thanh Phong nhưng lại luôn có thói quen không tốt, lúc tình hình giao thông tốt cậu luôn là tay trái lái xe, tay phải lại theo bản năng muốn bắt thứ gì đó. Có một lần hai người đi vườn bách thú, Lương Tấn sau khi xem xong vẫn hưng phấn không thôi, vừa lái xe vừa học gọi theo con lừa hoang trong vườn thú, hi hi ha ha nửa đường, đến khi cậu muốn lấy ly nước uống mới phát hiện tay phải mình đã bị Từ Thanh Phong nắm chặt, mười ngón tay đan vào nhau. Người này đang ngủ say, mà cậu này giờ lái bằng một tay cũng không phát hiện.

Cậu xuất viện lâu như vậy, ý thức và tư duy đã khôi phục như người trưởng thành đầy đủ để cậu một lần nữa suy đoán quan hệ hai người. Trong nhà chỉ có một giường đôi duy nhất, tùy ý có thể thấy được mấy đồ vật có đôi có cặp, bức ảnh thân mật khăng khít bên trong thư phòng kia, đủ loại dấu hiệu vốn dĩ bị cậu lý giải là anh em tình thâm nếu đổi thành một loại khả năng khác thế nhưng càng thêm hợp tình hợp lý.

Lương Tấn mơ hồ cảm thấy bất an.

Cậu cũng không biết loại bất an này đến từ đâu, bình tĩnh mà xem xét, Từ Thanh Phong là một người đàn ông rất có mị lực. Bề ngoài của hắn không thể bắt bẻ, người lại đến tuổi ba mươi thành thực trầm ổn, giờ tay nhắc chân đều đủ để hấp dẫn cả trai lẫn gái. Lương Tấn cũng không phải không thích hắn, chỉ là rất thích đến không có tin tưởng.

Từ Thanh Phong chưa từng nói thích cậu, cũng không nói rõ quan hệ hai người đến tốt cùng là thế nào, Lương Tấn lúc thì cảm thấy Từ Thanh Phong đối với cậu cũng chỉ đến thế, lúc thì lại cảm thấy tựa hồ không chỉ như vậy. Mà quan hệ giữa họ cũng chỉ một mực dưới danh nghĩa anh em mơ hồ không rõ.

May mà giằng co như vậy cũng không có lâu lắm. Đến giữa tháng Từ Thanh Phong dẫn cậu đi xem phim,, vào ban đêm Lương Tấn liền làm ác mộng.

Kỳ thật giấc mộng kia cũng quá đáng sợ, họ xem là phim về tai nạn, Lương Tấn mơ thấy mình cả đêm đều đang chạy trốn chết, tung tăng nhảy nhót không gì không làm được, chỉ là cuối cùng leo lên được máy bay trốn thành công, cậu mới bị kịch mà phát hiện mình không biết lái.

Quả thực không thể nào ngờ ngăn hơn, Lương Tấn dùng sức đập toa điều khiển, vồ vồ một hồi vồ đến trên đùi mình, lập tức tự mình đánh tỉnh.

Cậu lúc tỉnh lại còn hơi ngơ ngác, theo bản năng ngồi dậy, lại sờ, trên lưng mồ hôi mồ kê ướt đẫm.

Từ Thanh Phong bị cậu động bưng tỉnh, hắn vừa mở mắt đã thấy Lương Tấn ngây ngốc ngồi trên giường giống như bị ai hút mất hồn. Từ Thanh Phong vừa tỉnh cổ họng còn khô ráp, thấy cậu như vậy trong lòng sốt ruột nói ra lời khàn khàn thế cổ.

Từ Thanh Phong dùng loại giọng the thé tiêu chuẩn thái giám hỏi: “Lương Tấn, em sao vậy?”

Lương Tấn đang phục hồi nhưng vẫn có chút đau đầu, vốn là không sao cả, nghe thấy Từ Thanh Phong đột nhiên lên tiếng trái lại giật mình hết hồn.

Ánh trăng mười lăm mười sáu vừa sáng vừa tròn, họ lại không kéo màn cửa, bởi vậy biểu tình hoảng sợ trên mặt Lương Tấn vô cùng rõ ràng.

Vì thế Từ Thanh Phong càng lo lắng, vội vàng ngồi dậy bắt lấy cánh tay Lương Tấn nhỏ giọng hỏi: “Mơ thấy ác mộng sao? Đừng sợ đừng sợ, có tôi ở đây.”

Lương Tấn: “...”

Lương Tấn lúc này đã hoàn toàn thanh tỉnh, kỳ thật một chút cũng không sợ, ngược lại giọng nói đặc biệt của Từ Thanh Phong lại làm cậu không nhịn được muốn bật cười.

Nhưng mà lúc này Từ Thanh Phong bị cậu nửa đêm gọi dậy, bản thân cười hần thật quá không tử tế, Từ Thanh Phong cũng không xuống đài được. Lương Tấn chỉ có thể tiếp tục trợn to mắt ngây ngốc đối diện với Từ Thanh Phong cố gắng làm ra bộ dạng cực kỳ kinh hoàng.

Từ Thanh Phong lại kêu: “Lương Tấn?”

Lương Tấn mím chặt môi, mắt mở càng lớn.

Từ Thanh Phong sốt ruột: “Lương Tấn Lương Tấn —— “

Thanh âm hần rớt cuộc khôi phục bình thường, Lương Tấn cảm thấy hần thật đang tức giận, đang nghĩ phải đổi nét mặt như thế nào mới không quá đột ngột thì cảm thấy trên trán nóng lên, Từ Thanh Phong đột nhiên hôn cậu một cái, sau đó vươn người sang ôm lấy cậu.

Lương Tấn: “!!!”

Từ Thanh Phong ôm thật chặt, thanh âm tuy rằng trầm thấp lại khô ráp đến gần như không nghe được.

Hần nói: “Đừng rời xa tôi.”

Sau này Lương Tấn nhớ lại đêm đó mới hiểu được Từ Thanh Phong tại sao khác thường như vậy, có lẽ hẳn mới là người thường xuyên gặp ác mộng. Chỉ là lúc ấy Lương Tấn chỉ cảm thấy khiếp sợ, hoàn toàn không rõ lời này của Từ Thanh Phong ăn khớp chỗ nào.

May mắn duy nhất là cậu đáp lại vô cùng thỏa đáng—— Lương Tấn dựa trong lòng Từ Thanh Phong nhẹ nhàng gật đầu.

Cả đêm đó họ ôm nhau mà ngủ, cánh tay Từ Thanh Phong vẫn xiết bên hông Lương Tấn, đến nửa đêm Lương Tấn mới cảm thấy hơi nóng muốn dịch sang bên kia giường, Từ Thanh Phong liền lập tức kéo người trở về.

Sáng ngày hôm sau, hai người đều rất ăn ý giả vờ không có chuyện gì phát sinh, nhưng mà đến tối ngủ, Từ Thanh Phong lại với cánh tay qua. Động tác thân mật này duy trì liên tục một tuần, trong lúc đó thỉnh thoảng có vài tình huống xấu hổ phát sinh, Từ Thanh Phong vẫn về mặt siêu phàm thoát tục đi vào toilet, trở về tiếp tục ôm ngủ. Lương Tấn mấy lần muốn hỏi hần như vậy có phải kỳ cục lắm không, nhưng nhìn đến Từ Thanh Phong lời cự tuyệt lại nói không nên lời.

Đến cuối tuần Lương Tấn lại đột nhiên thèm ăn, lẩm bẩm nhắc đến nhà nông ở Bắc Giao. Lúc này đã là cuối hè, thời tiết nóng bức khó chịu, Từ Thanh Phong dẫn cậu ra ngoài ngay lúc ban trưa, chờ hai người một đường chạy tới dùng cơm nước xong, mắt thấy đã là xế chiều.

Lương Tấn ăn uống no nê mỹ mãn, lên xe đi về liền bắt đầu ngâm ca. Ai ngờ vận khí họ không tốt, xe mới vừa ra khỏi nông trường chưa được vài bước, một đạo ánh sét từ trên không bổ xuống.

Ầm ầm tiếng sấm vang lên, theo sau là cơn mưa như trút nước đập lên kính chắn gió.

Tình hình giao thông ở Bắc Giao khá tệ, xe vận tải quanh năm chờ hàng, đường xá lâu năm không sửa, gồ ghề một đồng hỗn độn. Từ Thanh Phong chưa đi bao xa, xung quanh đã biến thành biển ngập lụt.

Lương Tấn trong xe nhìn ra mà trong lòng run sợ, trên đường xe cộ rất ít, gần như đều là mở đèn chậm rãi đi về phía trước, dù cho như vậy trên đường cũng thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy mấy chiếc xe ngừng lại chờ cứu viện.

Cậu hơi hồi hận, bám vào cửa xe nói: “Sớm biết vậy hôm nay không ra ngoài làm gì.”

Từ Thanh Phong lại vô cùng thoải mái, cười một tiếng hỏi cậu: “Sao vậy?”

Lương Tấn thở dài. Xe họ tuy rằng khá hơn chút nhưng cậu vẫn sợ bị ngập chết máy trên đường, muốn kêu Từ Thanh Phong đến chỗ cao dừng lại đợi nước rút hăng đi tiếp, lại sợ mưa to không dứt không thể không đi đường đêm.

Từ Thanh Phong lại không chờ cậu trả lời, đột nhiên nói: “Em có biết tôi lúc trước vì sao mua chiếc xe này không?”

Lương Tấn đương nhiên không nhớ rõ, Từ Thanh Phong lúc trước đi đón cậu xuất viện cậu còn kinh ngạc, rõ ràng là ở trong thành phố cần gì phải chạy việt dã chứ, sợ tiền xăng không đủ nhiều hử.

Từ Thanh Phong nói: “Tốt nghiệp đại học, lớp tụi em có nam sinh lái chiếc Jeep tới làm em hâm mộ muốn chết còn gì. Rõ ràng trong nhà có xe hơi, em lại một mực bảo xe việt dã khí phách, việt dã rất đàn ông. Lúc sau họp lớp tôi còn đi đón em, ký túc xá mấy người đều vây quanh chiếc Jeep vòng tới vòng lui chảy cả nước miếng, tên nam sinh kia còn chọc em, nói xe đưa em, em có muốn làm áp trại phụ nhân cho hắn không.”

Bên ngoài mưa to không giảm, tiếng sấm ùng ùng vang vọng, Từ Thanh Phong khẩu khí lại thập phần vững vàng, mơ hồ mang theo ý cười.

Lương Tấn cố gắng nhớ lại nhưng không hiệu quả, chỉ có thể hỏi: “Sau đó thì sao? Tôi có đáp ứng không?”

Từ Thanh Phong nói: “Đáp ứng.”

Lương Tấn bị tam quan của mình chấn vỡ, a một tiếng.

Từ Thanh Phong cười cười: “Quan hệ bọn em rất tốt, thật ra chỉ là nói đùa mà thôi, không ai để ở trong lòng.” Hắn ngừng một chút, nói: “Trừ tôi ra.”

“Tôi có thể nhìn ra em thật thích chiếc xe kia, vì thế liền hạ quyết tâm sớm mua một chiếc giống vậy cho em. Sau này, liền có chiếc mèo rừng này.”

Từ Thanh Phong kỳ thật không ít lần mắc bệnh trung nhị, trong đó đại đa số đều có liên quan tới Lương Tấn. Chẳng qua bình thường không ai nhắc tới, việc này cũng thật sự bị quên đi, như ăn xong bữa cơm đánh một cái rắm không khác biệt cho lắm.

Chiếc xe này hắn mua đã nhiều năm lại không thường dùng, Lương Tấn trước khi mất trí nhớ cũng thường xuyên ghét bỏ nó là cái máy đốt xăng, mở cái chân ga đều phải đau thít. Hắn thậm chí quên lúc mua xe về Lương Tấn có hưng phấn chút nào không, có khen hắn khí phách, đàn ông hay không.

Lương Tấn nghe mà buồn cười, lại cảm thấy cảm động vô cùng, không kìm được nói: “Anh đối xử với tôi thật tốt.”

Từ Thanh Phong cười cười, lại lắc đầu.

“Còn chưa đủ, ” Từ Thanh Phong nói: “Lương Tấn, tôi thích em.” Hắn ngừng một chút, lại sửa lời: “Không, là yêu em, rất yêu rất yêu em.”

43. Chương 43

Biên tập: Soleil

Mèo rừng phóng nhanh trong mưa, mưa dần dần giảm nhỏ, chờ đến khi xe tiến vào nội thành rồi cuộc tí ta tí tách dừng lại.

Bầu trời dần sáng sửa lên, người đàn ông ngồi trên ghế điều khiển mặc áo sơ mi, ngón tay sạch sẽ thon dài, còn có khuôn mặt đẹp trai đến đủ để người thần hồn điên đảo.

Lương Tấn được người đàn ông như vậy tỏ tình mà khiếp sợ tại chỗ.

Nói là tại chỗ thì cũng không đúng lắm, dù sao xe chạy rất nhanh, Lương Tấn chỉ là sau khi nghe Từ Thanh Phong nói xong, giữ nguyên tư thế không chút động đậy.

Cậu há to miệng, cảm thấy trái tim mình đang chộn rộn như muốn vọt ra khỏi họng hôn Từ Thanh Phong một cái, sau đó là hưng phấn và vui sướng ùn ùn kéo đến, thế nên đại não cậu nhất thời chịu không nổi, tạm thời chết máy.

Từ Thanh Phong cũng không phải tận lực chọn lúc này thổ lộ với Lương Tấn. Trên thực tế từ sau khi Lương Tấn xuất viện hẳn luôn muốn nói những lời này. Chẳng qua Lương Tấn vừa mất trí nhớ, hẳn sợ mình đột ngột thổ lộ lại biến khéo thành vụng, chỉ có thể tiến hành theo chất lượng bồi dưỡng tình cảm trước. Hẳn hiện tại nói ra, duy nhất chỉ có thể xác định Lương Tấn cũng không phản cảm với mình.

Về phần đối phương có chấp nhận hay không, kỳ thật hẳn không có mười phần nắm chắc.

Từ Thanh Phong nói: “Hai chúng ta vốn là người yêu. Tôi mười tuổi đã được Lương gia thu dưỡng, sau này hai chúng ta vẫn ăn ở cùng nhau chưa từng tách xa. Chúng ta xác định quan hệ là vào bảy năm trước, thế nhưng trước đó em chưa từng yêu người khác, tôi cũng không có. Mỗi tình đầu cùng với đêm đầu tiên của chúng ta đều dành cho đối phương, ở giữa không có bất cứ tình cảm khúc mắc nào khác.

Lần này em gặp tai nạn là vì tôi chọc giận em, tôi lúc ấy sinh bệnh không muốn chữa trị, tính tình lại kém cỏi. Vừa rồi mưa quá to tầm nhìn chỉ hơn mười mét, tôi lúc này căng thẳng mà nghĩ đến chuyện tối hôm đó em gặp.”

Từ Thanh Phong ngón tay cuộn lại, cảm giác tim mình như bị một cái tay sắt bóp chặt, ngực hẳn cứng lại, thế nhưng phát hiện tay mình không kiềm chế được mà run rẩy. Vừa nãy bãi bùn đất trúng hẳn đi như giẫm trên đất bằng, nay vào trong thành phố hẳn lại lái không nổi.

Từ Thanh Phong hít sâu một hơi, dừng xe bên một lối rẽ, sau đó nhắm chặt hai mắt lại.

Lương Tấn bên cạnh không biết nên nói gì, chuyện phát sinh trên người cậu giờ phút này nghe vào tai lại hoàn toàn xa lạ. Nhưng mà nhìn thấy Từ Thanh Phong thống khổ, hốc mắt cậu lại chua xót, gần như không chút suy nghĩ nắm lấy tay Từ Thanh Phong, chặt chẽ đan tay vào nhau.

Từ Thanh Phong cảm xúc dần dần ổn định, mở mắt ra đáy mắt đã bình tĩnh trở lại chỉ có giọng nói còn thoáng run. Hắn nói: “Tôi lúc sau mới biết được, hai ngày đó em bị hoa mắt, vốn dĩ em vẫn không dám lái xe, chỉ để thư ký Tiêu đưa đón, đêm đó lại bị tôi chọc giận, rồi lại sợ tôi lo lắng nửa đêm lái xe trở về... Em lúc cấp cứu đầu tôi hỗn loạn cả, không ngừng suy nghĩ giây phút em gặp chuyện không may, xe đã lật như thế nào, lại là bị chiếc xe tải kia đụng phải ra sao, mà em ở trong xe...”

... Tôi chưa từng hối hận đến vậy, cảm thấy hết thảy đều là giả ... Sau đó em bị người từ trong phòng giải phẫu đẩy ra, tôi đã nghĩ thật nhiều lời muốn nói với em, nhưng khi thật sự nhìn thấy xe đẩy kia... Tôi chẳng nghĩ được gì hết nữa, trong chớp mắt đó, tôi thế nhưng đến tên của em cũng gọi không ra.”

Tề Diệp sau này nghe bác sĩ kể, nếu không phải lúc ấy Từ Thanh Phong thân thể tổ chất quá kém khiến hẳn ngã đi, rất khó nói dưới trạng thái như vậy hẳn có gặp chuyện ngoài ý muốn hay không.

Lương Tấn hoàn toàn không biết gì cả, giờ phút này nghe thấy lại kinh hồn bạt vía, theo bản năng nhẹ giọng kêu: “Thanh Phong...”

“... Tôi không sao.” Từ Thanh Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: “Kỳ thật ngoài tôi yêu em, còn có một câu tôi vẫn không nói với em.”

Lương Tấn hỏi: “Chuyện gì?”

“Lúc ấy chúng ta cãi nhau là vì Tùy Ngọc Lan. Nhưng tôi tức giận không phải vì bà ta, thật ra thì, tôi lúc ấy phần nộ lại thất vọng nhiều là vì chính mình. Ngày đó tôi suy nghĩ rất nhiều, nhìn thấy em rồi trong đầu lại chỉ có một câu.”

“Cuộc đời này không dễ dàng, tôi liên lụy em nhiều lắm, chỉ hi vọng em có thể bình an, vui vẻ, tươi sáng, từ nay về sau rời xa những thứ xấu xa hay bất đắc dĩ.” Từ Thanh Phong ngừng một chút mới chậm rãi nói: “Tôi lúc ấy rất muốn nói với em câu này, nhưng lại cảm thấy không mặt mũi nói ra miệng... Ai ngờ một ý niệm lại ra đại họa.”

Nếu lúc ấy hắn nói ra, Lương Tấn sẽ không hiểu lầm cũng sẽ không tức giận bỏ đi. Lương Tấn không ra ngoài thì cũng sẽ không nửa đêm trên đường về nhà gặp phải chuyện không may. Từ Thanh Phong nằm trong bệnh viện liên tiếp bị những lời này lặn qua lộn lại tra tấn đến tim phát đau, sau này hai người từ đường ranh sinh tử quay lại rồi gặp nhau, hắn lại không còn cơ hội nói ra những lời này.

Có một loại lý luận là khi nguy nan con người càng dễ tỏ ra dịu dàng thiện lương, bởi vậy có câu người chết thiện ngôn, nguy nan là lúc phải hi sinh hay tình trạng nguy cấp mà thổ lộ. Tính cách Từ Thanh Phong vốn dĩ càng nhiều mặt u ám, hắn mãi cảm đa nghi lại thực dụng, thích so đo lợi ích, xử sự càng có khuynh hướng lấy bản thân làm trung tâm. Nếu không phải đột nhiên gặp phải biến cố, hẳn dù trong lòng yêu Lương Tấn cũng rất khó nói ra thành lời như vậy.

Lúc ở Bắc Giao Lương Tấn bị mưa to sấm giạt hù sợ, hắn lại tận mắt nhìn thấy cách đó mười mét có ngôi nhà bị sét đánh cháy. Hắn vừa trải qua đại sinh đại tử, cuối cùng cho ra kinh nghiệm thổ lộ không phải làm thế nào để lâu dài, mà là đối với người yêu nhất định không thể có điều giấu diếm.

Gần như không chút do dự mà nói tôi yêu em, sau đó quá khứ bị phủ đầy bụi hết cái này đến cái khác giãy dụa nổi lên mặt nước.

Họ về đến nhà đã rất muộn. Từ Thanh Phong chân tâm thành ý thổ lộ nhưng lại cũng không muốn gây áp lực cho Lương Tấn, chỉ nói có thể đợi cậu chậm rãi tiếp nhận.

Hai người ôm nhau trên sofa gọi cơm ngoài.

Lương Tấn biết mình cũng thích hắn, lại không nhận được ghen với “chính mình”, vì thế thẳng thắn hỏi: “Lương Tấn trước kia tốt hay là Lương Tấn hiện tại tốt?”

Từ Thanh Phong giúp cậu lấy đồ ăn, ngẫm nghĩ đáp: “Đều rất tốt.”

Lương Tấn bẹp miệng, nghe được đáp án cũng không thể nói rõ là vui hay không vui, yên lặng bỏ thêm vài thứ mới tiếp tục hỏi: “Vậy anh càng thích em trước kia? Hay là em hiện tại?”

“Đều thích.”

“Nhưng mà em cũng không giống trước kia mà?”

Lương Tấn từng hỏi Tề Diệp, Tề Diệp nói cậu hiện tại hướng ngoại sáng sủa hơn trước kia nhiều. Kỳ thật đổi mặt khác lý giải có lẽ chính là xảo quyết bốc đồng hơn. Cậu lúc trước không thèm để ý, thậm chí ngay cả chuyện đã quên đều không muốn nhớ lại, hiện tại lại đột nhiên có xúc động muốn thăm dò quá khứ.

Kỳ thật lúc trước ở trong bệnh viện, cậu cũng từng nhờ Từ Thanh Phong dẫn đường mà thử qua vài lần, nhưng mà vừa tiếp xúc mấy đoạn ký ức bị che phủ kia đều sẽ có lạnh lẽo ảm đạm đánh tới —— cậu luôn nhìn thấy mình ở trong căn phòng trống rỗng, chung quanh là một màu xám tĩnh mịch, đứng một chỗ hồi lâu mới chậm rãi cầm lấy chìa khóa bên tay, ví tiền, áo khoác, bắt đầu đi ra ngoài cửa. Nhưng đi đến một nửa, cậu như là quên thứ gì, xoay thân trở về...

Nội dung phía sau hoàn toàn mơ hồ, chỉ có loại cảm giác tuyệt vọng này, chân thật mà mãnh liệt.

Lương Tấn theo bản năng tự thân bảo hộ muốn cách mọi chuyện trước kia càng xa càng tốt, hiện tại Từ Thanh Phong nói ra hết thảy với cậu, cậu lại không tìm được muốn đi tìm hiểu.

Lương Tấn ôm tay Từ Thanh Phong, xuất thần thật lâu mới nói: “Chúng ta có thể duy trì như hiện tại không? Em thực thích anh, nhưng là có một số việc có thể chờ em nhớ lại về sau hẳn nói được không?”

Từ Thanh Phong nhìn cậu, sau đó gật đầu hỏi: “Chúng ta hiện tại là như thế nào?”

Lương Tấn được ngẫm nghĩ nói: “Người yêu chưa phải... À không, là người quan trọng nhất của nhau.”

Từ Thanh Phong gật đầu: “Có thể.”

Lương Tấn suy tư một lát còn nói: “Em còn muốn có công việc của mình, Tề Diệp nói em từng quay phim, cho nên em làm diễn viên cũng được hay là thể thân cũng không sao, em muốn phát triển trong ngành sản xuất thử xem. Đương nhiên khẳng định cần anh hỗ trợ, thể nhưng chuyện em tự mình làm được hãy để em tự lực, được không?”

Từ Thanh Phong lần này do dự một chút, qua một lát mới đáp: “Được.”

Lương Tấn rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn.

Quản lý bên Phong Á làm việc lạnh lẽ, tài nguyên lại nhiều. Lương Tấn vốn dĩ còn muốn nghỉ ngơi một thời gian với Từ Thanh Phong mới bắt đầu công tác, ai ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa, mọi chuyện vừa an bài thỏa đáng thì ngày hôm sau, quản lý liền đưa cậu ra nước ngoài làm khách quý một show thực tế.

Chương này thật sự là thực tế, ratings cũng khá cao. Lương Tấn đến nay cũng chưa chính thức ra mắt, vốn tưởng rằng là do Từ Thanh Phong ném tiền cứng rắn nhét cậu vào, đợi đến tiết mục mở quay mới hiểu được là xảy ra chuyện gì.

— hai năm nay có vị tiểu sinh đang nổi, xuất thân tuyển tú, bởi vì hình tượng tốt lại giỏi đi show, rất được mấy chương trình thực tế hoan nghênh. Cơ hội lần này của Lương Tấn vốn dành cho người khác, vị tiểu sinh này lại không biết dùng chiêu gì đưa Lương Tấn đi vào.

Lương Tấn ở trong khách sạn gặp được đối phương. Một cậu trai thực thanh tú trắng nõn, thấy Lương Tấn thì gào to một tiếng nhào tới. Phía sau Lương Tấn là xô pha, tránh cũng không thể tránh, bị người ôm trọn vào lòng, hai người cũng nhau ngã xuống xô pha.

Cậu trai ngẩng đầu tội nghiệp nói: “Anh Tấn, em là Tư Thần nè, anh còn nhớ không?”

Lương Tấn bị cậu ta xưng hô ớn đến nổi da gà, cậu xin lỗi lắc lắc đầu.

Tư Thần cũng không ngại, cười hi hi nói: “Không nhớ cũng không sao, chúng ta có thể làm quen lần nữa. Dù sao tội mình còn nhiều thời gian mà.”

Tư Thần mặt dày mày dạn chen ngủ một phòng với Lương Tấn, Lương Tấn ban đầu thấy cậu ta dễ thân vậy còn có chút khó tiếp nhận cũng không muốn đồng ý, ai ngờ Tư Thần trò chuyện không đầy hai câu liền bắt đầu tự mình giới thiệu.

Thân thể cậu ta còn khỏe hơn trên phim, mẹ cậu ta làm gái, sau này bị ba cậu ta bức xướng vì lương. Đời tình nhân an ổn không qua hai năm, Tư Thần sinh ra, ba cậu ta bị bắt vào tù, bà mẹ thế là vứt bỏ cậu con trai đi làm nghiệp cũ. Lúc ấy thu nuôi cậu ta là một người anh em của ba cậu ta, đám người cũ ba cậu ta không được việc gì, vị anh em này cũng không nghĩa khí như trong tiểu thuyết. Cho nên cậu ta từ nhỏ đến lớn gần như là một đứa ờ, sau này cậu ta mười bốn tuổi từ nhà cha nuôi trốn ra, đến lúc xém nữa chết đói thì gặp được một người tốt bụng. Lúc này mới bắt đầu chậm rãi đổi vận.

Lương Tấn nghe mà sửng sốt, lúc sau nhìn đến vết sẹo trên cánh tay Tư Thần mới ý thức được mọi thứ đều là thật sự. Cậu không khỏi mềm lòng, cuối cùng hai mắt nhắm lại rốt cuộc không đuổi cậu ta đi.

Buổi tối hai người đổi phòng giường đôi thành giường đơn, mỗi người một bên đắp chăn tắt đèn nói chuyện phiếm. Tư Thần đã hi hi ha ha không có việc gì, còn kể chuyện cười cho Lương Tấn nghe. Lương Tấn lại cười không nổi, cậu đắm chìm trong thân thể thâm trầm của Tư Thần, khổ sở nói: “Ông trời thật không công bình với cậu mà, để cậu chịu nhiều khổ cực như vậy.” Cậu nghĩ hồi cảm thấy nói vậy có chút không may, lại tiếp tục nói: “Nhưng mà cậu tốt vậy, lại cố gắng nữa về sau chắc chắn sẽ càng khá hơn mà.”

Tư Thần lại chỉ cười không nói lời nào.

Lương Tấn quay người mượn ánh trăng chiếu qua cửa sổ nhìn cậu ta, lại nghe Tư Thần nói: “Haiz, anh có cảm thấy trăng ở nước ngoài thật tròn hay không?”

Lương Tấn nghe vậy nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng lại không thấy gì cả, chỉ có thể thấy ánh trăng trắng loá một vùng như nhà ai đang mở đèn pha.

Tư Thần lại thừa dịp cậu quay đầu đi trộm lau khóe mắt, rồi thấp giọng nói: “Em kỳ thật rất cảm ơn ông trời đã để em gặp người tốt kia. Anh ấy cho em tiền, giúp em thuê chỗ ở, còn thường xuyên mang đồ ăn

ngon cho em. Sau này anh ấy đề nghị em đi học, em lại mong muốn tiến giới giải trí. Giới giải trí là một thế giới danh lợi, em trời sinh thiếu danh thiếu lợi, chỉ muốn ở trong này làm được thứ gì. Anh ấy cũng hiểu được như thế rất tốt.”

“Anh ấy còn tìm cha mẹ nuôi của em, bốn người chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, từ từ sau đó hộ khẩu của em lẫn tất cả tin tức đều được thay đổi. Em lúc ấy cảm kích lại không có gì báo đáp, anh ấy không lâu sau lại đưa em ra nước ngoài cho em đi học.” Thanh âm Từ Thần trầm thấp như đang chậm rãi kể lại một giấc mơ không thật.

Cậu ta nói xong liền im lặng thật lâu, lâu đến nỗi Lương Tấn tưởng rằng câu chuyện đã kết thúc, mới nghe được thanh âm cậu ta lại tiếp tục vang lên. Từ Thần nói: “Đó là chuyện em hối hận nhất.”

“Chương trình học của em là hai năm, trong hai năm đó anh ấy gửi tiền cho em em vẫn không nở xài nhiều, liền tích cóp chờ về nước mua quà cho anh ấy. Nhưng mà, chờ em về nước rồi, em lại không tìm thấy anh ấy.”

Lương Tấn cũng cảm thấy có chút bị thương, không nhịn được hỏi: “Anh ta không thích cậu sao?”

“Không phải, ” Từ Thần lắc đầu, thấp giọng nói: “Anh ấy... Anh ấy không phải, anh là, tai nạn máy bay.”

Trong đầu Lương Tấn ầm một tiếng, trước mắt như có rất nhiều rất nhiều bông tuyết nhỏ vun bốn phía bay ra, cậu há miệng, lại phát hiện mình không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tiếng hét chói tai, tiếng khóc thét, ánh lửa bùng lên cao, người áo đen lẻ loi đi trong mưa, bóng người ngất ngốc quỳ bên linh đường, tiếng khóc nỉ non sợ hãi mỗi đêm, cánh hoa tàn lụi trong sân... Một cái biệt thự nửa tây nửa ta, cổng viết hai chữ.

Lương Trạch.

Lương Kiến Quân từ trong khung là tên dư nghiệt nửa phong kiến, xây dựng trang trí căn biệt thự phong cách tây dương thời thượng nhưng trên cổng lại treo cái biển kiểu cũ “Lương Trạch”, chờ mong ngày sau con cháu Lương gia thiên thu muôn đời. Quan hệ của Lương Tấn và Từ Thanh Phong ông ta đã sớm phát hiện, vừa không đành lòng trách móc nặng nề cậu con trai, lại khó có thể chấp nhận chuyện như vậy.

Ông vì thế còn tìm đọc các loại tư liệu, sau này nghe nói bên nước ngoài có nơi thông qua dự luật hôn nhân đồng tính, vì thế mượn cơ hội công ty có nghiệp vụ hải ngoại bay đến bờ bên kia đại dương tìm hiểu. Ông ta muốn nhìn xem cuộc sống đồng tính luyến ái là cái dạng gì, họ có tương lai hay không, có thể sinh sống giống như người thường hay không.

Suốt nửa năm kia ông gọi cho Lương Tấn vô số cuộc điện thoại, muốn chia sẻ cho con trai mỗi một cảm thụ.

Sau này ông lại muốn bay về vào đêm trước sinh nhật Lương Tấn, trên người còn đeo một lá cờ cầu vòng nhỏ.

Ông không thể đã mất, Lương Tấn chết sống cự tuyệt chấp nhận sự thật này, sau đó lại cho rằng là mình gián tiếp hại chết cha, trong biệt thự ngày ngày ác mộng quần thân, rốt cuộc sụp đổ.

Từ Thanh Phong tiếp nhận mọi hậu sự của Lương Kiến Quân, lại phát hiện ký ức của Lương Tấn xuất hiện gián đoạn. Hắn vì thế bán đi căn biệt thự, tự mình mua một bộ nhà ở hai phòng.

Trong trí nhớ của Lương Tấn, rất nhiều chuyện quan hệ nhân quả không phải là hoàn toàn chính xác. Ý nguyện ban đầu Từ Thanh Phong bán nhà là vì cậu, cậu lại cho rằng người này là vì tiền. Nhưng mà dù cho như vậy, cậu vẫn không chút khúc mắc mà toàn tâm toàn ý nghe theo đối phương.

Sau này Từ Thanh Phong biết mình bị bệnh thì nghĩ đến chuyện này, sợ Lương Tấn không tiếp nhận được lại gặp chuyện không may mới muốn chọn chia tay.

Bình thường mà nói đây mới là hướng đi và kết cục câu chuyện nên có, hai người chia tay nhau, một bên nản lòng rời đi, một bên khác có lẽ hồ đồ sống nốt quãng đời còn lại, có lẽ tại một năm một ngày nào đó có thể sẽ biết được chân tướng.

Nhưng mà Lương Tấn yêu quá cố chấp, Từ Thanh Phong lại vẫn không từ bỏ được. Hai người rốt cuộc lại thuộc về nhau.

Lương Tấn ở nước ngoài đây đưa một tuần, một tuần sau cậu về nước, Từ Thanh Phong lại bởi vì đi công tác đi Hạ Môn phải mười ngày sau mới trở về.

Bộ cổ trang cậu tham gia diễn xuất đã phát sóng, có lẽ bởi vì có Tần Thời nên ratings cũng không tệ lắm. Lương Tấn nhìn mình bên trong ngậy ngớng nghếch, lại nhìn Tư Thần cả người rách rưới lại thân mang tuyệt kỹ, chỉ đành mỉm cười.

Bán chi liên trên ban công sớm đã nở rộ vô cùng rực rỡ như là thời khắc muốn từ chậu hoa nhảy vọt ra ngoài. Lương Tấn không thể không mua thêm hai chậu hoa tách ra trồng. Bất ngờ là cậu luôn cái đức hạnh trồng cái gì chết cái đó, thế nhưng phân ra trồng lại rất thành công, hôm sau ba bồn hoa vô cùng náo nhiệt chen chân nhau ở ban công, một chậu so với một chậu sức sống tràn đầy.

Lương Tấn vì thế ở nhà tưới hoa, đọc sách, rảnh rỗi cũng sẽ đăng bài lên mạng xã hội — cậu có đoạn thời gian rất lâu không nhớ được mật mã cũ, ngày đó đi dạo phố với Tề Diệp, đi tới đi lui đột nhiên một ý nghĩ nảy ra, cậu thử lại, thế nhưng đăng nhập được.

Trên wechat bài cuối cùng là hình cậu nửa quỳ bên cửa sổ sát đất trong khách sạn, trước một tấm lại là ảnh năm đầu ngón chân đông lạnh xấu xí của cậu.

Lương Tấn nhìn thấy thú vị, vào một ngày trước khi Từ Thanh Phong trở về, không nhịn được bấm vào avatar của Chim to. Wechat của Chim to thế mà có tin nhắn — mật mã trên thư chuyển phát, em còn giữ không? Nếu có, xin mời dời bước đến thư phòng.

Tin nhắn này không có bất cứ hình ảnh hay thuyết minh đi kèm, Lương Tấn lại đột nhiên nhớ đến mấy hộp quà chuyển phát nhanh bất ngờ lúc cậu xuất viện kia — khi ấy Từ Thanh Phong kí tên đặc biệt lớn, phía sau đuôi còn có một chuỗi số nhỏ.

1103, 8270, 3267, 7642... Lương Tấn lúc ấy hiểu kì nên đều nhớ kỹ.

Lúc Lương Tấn tìm đến tờ giấy nhỏ ghi lại mấy con số này đã là ngày hôm sau.

Cậu lục tung cả đêm mới tìm được, trong lòng không nhịn được mà bật cười. Cậu không ngờ rằng Từ Thanh Phong còn có thể chơi loại trò chơi trẻ con này, hai người đều đã hơn ba mươi tuổi rồi, bạn bè ai cũng con cái đùm dề, hai người họ thế mà còn như mấy đứa học sinh dùng giấy nhắn lại.

Từ Thanh Phong thật đúng là nhắn lại mảnh giấy, vài con số kia là bốn chữ số cuối trên mã vạch sách, Lương Tấn dễ dàng tìm được, khẽ mở ra, mỗi quyển bên trong đều kẹp một mảnh giấy nhỏ bất đồng nhan sắc, chữ viết rõ ràng mạnh mẽ.

“Tôi trước kia rất ghét rau xanh, nhưng là vì em, tôi bắt đầu thích.” — giấy xanh lá cây.

“Tôi cũng rất ghét quần áo màu sáng, thế nhưng em thích, tôi nhìn riết cũng thành thuận mắt rồi.” — giấy màu vàng nhạt.

“Động vật nhỏ gì gì đó...Ừ... Em thích nó, thôi thì miễn cưỡng tính bọn nó cũng dễ thương đi, tôi nhìn trúng một con vẹt hồng miệng bụi, biết nói tiếng người, lớn như vậy, em xem được không?” — giấy màu hồng.

Tờ nhắn này còn kèm hai bức vẽ chim nhỏ theo trường phái trừu tượng, chỉ có cái miệng cong cong là miễn cưỡng nhận ra.

Lương Tấn mím môi lầm bầm lâu bầu: “Vẽ gì thế này...” Nhưng khóe miệng lại không kìm được mà cong lên.

Phía sau đều là mấy lời nói linh tinh khác, có cái là tán gẫu, có cái là bộc lộ tâm sự, màu sắc không giống nhau.

Lương Tấn xem mà trong lòng âm áp, tìm đến tờ cuối cùng đều có chút luyến tiếc.

Tờ giấy vàng nhạt cuối cùng vẫn bị chậm rãi mở ra, nét mực màu đen lưu loát tự nhiên, chỉ có một câu — Ly biệt vẫn luôn bất ngờ không kịp chuẩn bị. Nhưng mà Lương Tấn, tôi biết em sẽ trở về, cho nên, tôi sẽ chờ.

Chuyến bay Từ Thanh Phong trở về thành phố đáp cánh, mùa đông năm trước quá mức rét lạnh, may mà luôn có người yêu cùng nhau trải qua. Lương Tấn không biết lúc nào mới chậm rãi hồi thần, trên bàn các mảnh giấy từ từ trải rộng, thật giống sắc thái của họ lộ ra mấy năm nay.

Cậu đề bút, cuối cùng viết một câu: “Em đã trở về.”

HOÀN

Ai nha cuối cũng cũng hoàn rồi ^0^/

Nói chung xì tai của Năm Quân rất hợp gu mình, anh công có thể ngu ngốc, ngây ngô, lạnh lùng, phạm nhiều lỗi lầm, nhưng tình cảm cho thụ rất sâu đậm. Từ bộ “Chia tay” đến bộ này đều vậy, dù cái nào cũng máu chó chút =))

Mọi người đọc truyện xong có cảm nghĩ gì không, comment cho mình biết với.

Truyện còn vài phiên ngoại, nhưng tác giả chưa viết xong, mong sẽ sớm hoàn thành.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-phong-tu-lai>